

Bestseller New York Times #1

手机维修

Ztracená Bílá kniha

CASSANDRA CLARE
a WESLEY CHU

NEJSTARŠÍ KLETBY KNIHA DRUHÁ

Sága o lovcích stínů

Tato e-kniha byla zakoupena na vašem oblíbeném portálu nebo v aplikaci.

Zakoupeno dne: **28.02.2022**

ID transakce: **37110-34086434509960823182-339103-733**

Upozorňujeme, že kniha je určena pouze pro potřeby kupujícího. Kniha jako celek ani žádná její část nesmí být volně šířena na internetu, ani jinak dále zveřejňována. V případě dalšího šíření neoprávněně zasáhnete do autorského práva s důsledky dle platného autorského zákona a trestního zákoníku. Neoprávněným šířením knihy poškodíte rozvoj elektronických knih v České republice.

Tak nám, prosím, pomozte v rozvoji e-knih a chovejte se ke knize, k vydavatelům, k autorům a také k nám fér.

Ztracená Bílá kniha

NEJSTARŠÍ KLETBY
KNIHA DRUHÁ

Ztracená Bílá kniha

CASSANDRA CLARE
a WESLEY CHU

#BOKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © 2020 by Cassandra Clare and Wesley Chu

Cover photo-Illustration © 2014 by Cliff Nielsen

Cover design © by Nicholas Sciacca

Translation © Pavel Kaas, 2021

Czech edition © Nakladatelství Slovart, 2021

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Všechny postavy, místa a události v této knize jsou smyšlené a jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať již žijícími nebo mrtvými, stejně jako se společnostmi, podniky, událostmi nebo místy je čistě náhodná.

Ztracená Bílá kniha

Z anglického originálu *The Lost Book of the White*,

poprvé vydaného v roce 2020 v nakladatelství

Margaret K. McElderry Books / Simon & Schuster,

1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020,

přeložil Pavel Kaas

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., v Praze v edici #BOOKLAB
v roce 2021

Editorka Marie Iljašenko

Redakce a korektury Jiří Kettner

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydání první

Cena na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce

ISBN 978-80-276-0280-3

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

Stevovi
– C. C.

Paule, Hunterovi a River
Rodíně
– W. C.

CASSANDRA CLARE

je autorkou těchto knih:

TEMNÉ LSTI

PANÍ PŮLNOCI

PÁN STÍNŮ

KRÁLOVNA POVĚTRÍ A TEMNOTY

NÁSTROJE SMRTI

MĚSTO Z KOSTÍ

MĚSTO Z POPELA

MĚSTO ZE SKLA

MĚSTO PADLÝCH ANDĚLŮ

MĚSTO ZTRACENÝCH DUŠÍ

MĚSTO NEBESKÉHO OHNĚ

PEKELNÉ STROJE

MECHANICKÝ ANDĚL

MECHANICKÝ PRINC

MECHANICKÁ PRINCEZNA

KODEX LOVCŮ STÍNŮ

BANEOVY KRONIKY

Připravujeme:

SIMON LEWIS

Nenechte si ujít seriál

LOVCI STÍNŮ

*Také anděly, kteří si nezachovali své vznešené postavení,
ale opustili určené místo, drží ve věčných poutech
v temnotě pro veliký den soudu.*

– List Judův 1:6

Prolog

Idris 2007

Ještě ani nespínalo, když Magnus Bane s hlavou plnou pochmurných myšlenek vjel na nenápadnou mýtinu. V poslední době se v Idrisu objevoval zřídka – tolik lovců stínů pohromadě ho přece jen poněkud znervózňovalo – ale musel uznat, že Anděl vybral pro domov nefilim pěkné místo. Vysokohorský vzduch byl svěží, chladný a čistý, a borovice na svazích údolí se o sebe jakoby přátelsky otíraly korunami. Idris byl sice možná plný napětí, ponurosti a goticky strohé atmosféry, ale tato jeho část působila jako vystřižená z nějaké německé pohádky. Možná i proto si tu jeho přítel Ragnor Fell postavil svůj dům všem lovcům stínů navzdory.

Ragnor nebyl zrovna smíšek, ale jeho dům působil na první pohled přívětivě. Byla to nízká kamenná chalupa se strmou lomenicí a doškovou střechou. Magnus moc dobře věděl, že tu střechu sem Ragnor teleportoval z hospody v severním Yorkshiru, k naprostému zděšení tamních hostů.

Když pobídl koně dolů po úbočí směrem do údolí, cítil, jako by problémy dnešního světa nechával za sebou. Tam nahore nad údolím všechno vypadalo hrozně. Valentýn Morgenstern se usilovně snažil rozpoutat válku a Magnus do toho byl zapleten víc, než si kdy přál. Šlo přece i o toho hochu s nepopsatelně modrýma očima.

Teď – na chvíli – však byli opět jen Magnus a Ragnor, jak tomu bylo už tolikrát. Až pak se bude muset vypořádat se světem a jeho problémy, které brzy dorazí v podobě Clary Fairchildové.

Koně nechal za domem a zkusil vchodové dveře v předním traktu. Nebylo zamčeno. Otevřely se dokořán, jen se jich zlehka dotkl. Magnus předpokládal, že přítele zastihne nad šálkem čaje nebo zabraného do čtení nějaké objemné bichle, ale mylil se. Ragnor se právě usilovně věnoval proměně svého příbytku v kůlničku na dříví. Vypadalo to na záchvat zuřivosti. Momentálně se zešíroka rozmachoval dřevěnou židlí.

„Ragnore?“ ozval se Magnus. Ragnor namísto pozdravu mrštil židlí proti kamenné zdi. Roztříštila se na třísky. „Špatný den?“ zkusil to Magnus znovu.

Teprve teď vzal Ragnor Magnuse konečně na vědomí. Zdvihl ukazovák, jako by Magnusovi naznačoval, že má chvílku počkat, rázně přešel k dubové komodě na opačné straně místnosti, jednu po druhé vytahal všechny zásuvky a každou nechal spadnout a rozbít se o podlahu za strašlivého třesku kovu a porcelánu. Narovnal se, protáhl se v ramenou a otočil se k Magnusovi.

„Máš podivné oči, Ragnore,“ pronesl opatrně Magnus.

Ragnora znal jako elegána, který si potrpí na kvalitní oblečení. Jeho zelená kůže se mu vždy zdravě leskla, stejně jako bílé rohy, které se mu klenuly nad čelem. Muž, kterého měl

teď před sebou, se nezdál být v nejlepší formě ani podle daleko shovívavějších měřítek, a na Ragnora vypadal velice, *velice* bídne. Duchem jako by byl nepřítomen. Pohledem neklidně těkal po místnosti, jako by po něčem nebo po někom pátral. Vzápětí bez jakéhokoliv úvodu zaburácel: „Znáš výraz *sub specie aeternitatis*?“

Magnus si sice nebyl jist, co vlastně čekal, že Ragnor řekne, ale tohle to rozhodně nebylo. „Něco na způsob ‚obecně posouzeno‘? Samozřejmě to ale není doslovný překlad.“ Tato konverzace se zjevně začínala dostávat někam, kam nechtěl.

„Ano,“ řekl Ragnor. „Ano. Znamená to ‚z perspektivy toho, co je skutečně pravdivé‘. Reálně a opravdu pravdivé. Ne iluze, které vidíme, které předstíráme, jsou skutečné, ale věci po odstranění všech iluzí. Spinoza.“ Po chvíli zamyšleně dodal: „Ten člověk možná *pil*. Ale byl hodně dobrý v broušení čoček.“

„Nemám ponětí, o čem to mluvíš,“ řekl Magnus.

Ragnor náhle zaostřil a bez jediného mrknutí se zadíval Magnusovi do očí. „Víš, co je to existence *sub specie aeternitatis*? Ne náš svět, ani světy, které známe, ale celek? Já to vím.“

„Jistěže,“ odvětil Magnus.

Ragnor ho stále hypnotizoval upřeným pohledem. „Jsou to *démoni*,“ řekl pak. „Je to *zlo*. Je to chaos nad chaos, vroucí kotel zlovolného záměru.“

Magnus si povzdechl. Jeho přítel zjevně upadl do deprese. To se čarodějům občas stávalo; absurditu vesmíru bylo někdy těžké unést, protože jejich životy se táhly tak dlouho, že přesahovaly všechno pozemské. Deprese však znamenala v Ragnorově případě značné nebezpečí. „Najdou se ale i příjemné věci, ne?“ Magnus se snažil vzpomenout si na to, co má Ragnor rád. „Východ slunce nad Fudžijamou? Stará

dobrá láhev tokajského? To místo, kde jsme si v Haagu dávali kávu, kterou nám přinesli v těch koflíčcích jako náprstky a tys přímo cítil, jak si propaluje cestu do žaludku?“ Zapátral v paměti usilovněji. „Jak hloupě vypadá albatros, když dosedá na vodu?“

Konečně Ragnor zamrkal. Zopakoval to víckrát za sebou a pak klesl do křesla s kostkovaným přehozem. „To není deprese, Magnusi.“

„Jistě,“ odvětil Magnus. „Totální existenciální nihilismus. Poznávám tě. Starý dobrý Ragnor.“

„Dohnalo mě to, Magnusi. To všechno. Ten velký chlap teď jde po mně. Největší chlap. No, druhý největší chlap.“

„Pořád dost velký chlap,“ přisvědčil Magnus. „Jde o Valentýna? Protože...“

„Valentýn!“ vyštěkl Ragnor. „Na tyhle idiotské starosti lovců stínů už nejsem zvědavý. Ale načasování je vynikající. Myslím pro moje zmizení. Všechno to špatné, co se teď v Idrisu děje, je pravděpodobně jen součástí celého toho humbuku s Nástroji smrti. Strůjci *skutečné* hrozby nemají jediný důvod to nějak zpochybňovat.“

Magnusovi už to začínalo lézt na nervy. „Nechtěl bys mi konečně říct, oč jde? To tys mě totiž požádal, abych přijel, víš? Vyprávěl jsi cosi o nějaké neodkladné záležitosti, pokud si vzpomínáš. Mohli bychom si dát šálek čaje, nebo už jsi roztrískal i konvici?“

Ragnor se naklonil blíž k Magnusovi. „Já *předstírám vlastní smrt*, Magnusi.“

Uchechtl se, vstal, otočil se a zamířil do další místnosti. Magnus usoudil, že zřejmě hodlá pokračovat v úpravách interiéru. Neochotně ho následoval.

„Nebesa, proč?“ zavolal za mizejícími Ragnorovými zády.

„Proč, to zatím nevím,“ opáčil Ragnor, aniž by se k němu otočil. „Ale oni se vracejí. Zabít je nejde, to víš sám. Můžeš je jen na nějakou dobu odehnat, ale pak se vrátí. A už se vracejí.“

Magnus na něj vytřeštil oči v obavě, že se Ragnor už definitivně zbláznil. „Kdo?“

Ragnor se náhle objevil přímo po Magnusově boku. Vynořil se z míst, kde Magnus až dosud předpokládal vestavěnou skříň, ukázalo se však, že odtamtud ústí chodba. „On se ptá ,kdo‘,“ rýpl si Ragnor sarkasticky. Na okamžik to znělo jako ten starý známý Ragnor. „O kom to asi tak mluvíme? O démonech! O vyšších démonech! To byl taky nápad. Proč jsme je vůbec nechali, aby si dávali jména? Tak velcí zase nejsou.“

„Tys pil?“ zeptal se ho Magnus.

„Vždycky,“ odvětil Ragnor. „Povím ti jméno a ty mi řekneš, jestli to něco znamená.“

„Tak do toho.“

„Ašmodaj.“

„Drahoušek starý taťka,“ řekl Magnus.

„Belfegor.“

„Otravný chlápek,“ řekl Magnus. „Kam se tímhle dostaneme? Jde snad po tobě někdo z nich?“

„Lilith.“

Magnus se syčivě nadechl. Pokud je Ragnorovi na stopě právě Lilith, je to opravdu zlé. Matka všech démonů. Milenka Samaelova.“

„Přesně.“ Ragnorovi se zablesklo v čích. „Ona ne. *On*.“

„Samael?“ uchechtl se Magnus. „To určitě.“

„Ano,“ pronesl Ragnor tak vážně, že si Magnus konečně uvědomil, že nežertuje.

„Můžu si někam sednout?“ zeptal se Magnus.

* * *

Uchýlili se do toho, co zbylo z Ragnorovy ložnice. Postel se mu podařilo rozštípnout na dvě přesné poloviny, což byl už sám o sobě obdivuhodný výkon. Magnus se usadil na stole, jenž zůstal nějakým zázrakem celý. Ragnor rázoval mezi troskami sem a tam.

„Samael je mrtvý, to ví přece každý,“ začal Magnus. „Provedl něco, co umožnilo démonům začít pronikat do našeho světa, a pak byl zabit, údajně archandělem...“

„Ty dobře víš, že Samael nemohl být doopravdy zabit,“ odsekl Ragnor netrpělivě. „I mnohem nižší démoni, než je on, se nakonec vrátili. Tím jistější to bylo u něj. A už je to tady.“

„Fajn,“ odvětil Magnus, „ale pořád nechápu, jak to souvisí s tebou. Tedy pokud to nesouvisí s námi se všemi. Ne, prosím, neházej žádným nábytkem, dokud mi to nevysvětlíš.“

Ragnor spustil paže a stojací lampa, která užuž měla namířeno ke stropu, dopadla s třeskotem na podlahu. „Slídlil po mně. Nevím proč, ale tušení mám.“

„Počkat,“ řekl Magnus, kterému už to konečně začínalo docházet. „Pokud je Samael zpátky, jak je možné, že ještě... no ty víš... že ještě nezačal šířit zkázu?“

„On ještě není tak úplně zpátky. Nemůže trávit v našem světě moc času a pořád se tak nějak vznáší v prázdnotě. Myslí, že chce, abych pro něj našel království.“

Magnus vykulil oči. „Království?“

Ragnor přikývl. „Démoní říši. Jednu z dalších dimenzí v tom chuchvalci mýdlových bublin, který je naší realitou. Na začátku bude velice slabý. Bude potřebovat energii, aby získal svou sílu, vybudoval si magii. Pokud najde říši, kterou si přivlastní, může z ní vytvořit jakési dynamo pro budování vlastní síly. A já, Ragnor Fell, jsem přední světový odborník na dimenzionální magii.“

„A ten nejskromnější ze všech. Proč si tu říší nenajde sám?“

„Ale jistě, že by to nakonec udělal. Nejspíš se o to snažil celou tu dobu. Démonům ale neplyne čas stejně jako lidem. Ani jako čarodějům. Může to trvat ještě dalších sto let, než se vrátí. A nebo se to může stát už zítra.“ Zmlkl. V koutě místnosti se převrátil odpadkový koš a jeho obsah se rozsypal po nerovných prknech podlahy.

„Takže ty hodláš předstírat vlastní smrt. Nepřipadá ti to poněkud... ukvapené?“

„Dokážeš pochopit,“ zaburácel Ragnor, „co by to znamenalo, kdyby se Samaelovi podařilo obnovit svoji moc? Kdyby se vrátil k Lilith a spojil s ní síly? To by znamenalo válku, Magnusi. Válku na Zemi. Totální zkázu. Už žádné další láhve tokajského! Žádní albatrosové!“

„A co jiní mořští ptáci?“

Ragnor se s povzdechem posadil vedle Magnuse. „Musím se ukrýt. Samael musí dospět k přesvědčení, že jsem zmizel někam, kam se za mnou nikdo nedostane. Ragnor Fell, expert na dimenzionální magii, musí zmizet jednou provždy.“

Magnus musel tu představu chvíli zpracovávat. Vstal a vyšel z ložnice, aby si prohlédl spoušť, kterou Ragnor napáchal ve svém obývacím pokoji. Míval tenhle dům rád. Po více než sto letech ho bral jako svůj druhý domov. A Ragnor byl už dávno předtím jeho přítel i rádce. Magnus pociťoval smutek a hněv zároveň. Aniž by se k Ragnorovi otočil, zeptal se: „Jak tě najdu?“

„Já najdu tebe,“ odpověděl Ragnor. „Už v nové podobě. Poznáš mě.“

„Mohli bychom si domluvit heslo,“ navrhl Magnus.

„Heslem,“ řekl Ragnor, „bude moje vyprávění o prvním večeru, kdys ty, Magnus Bane, ochutnal východoevropskou

švestkovou pálenku, které se v českém jazyce říká *slivovice*. Myslím, žeš tu noc dokonce zpíval píseň, kterou sis sám složil.“

„Možná nebudeme heslo potřebovat,“ řekl Magnus. „Třeba bys mohl jen mrknout nebo tak něco.“

Ragnor pokrčil rameny. „Nemělo by mi dlouho trvat znovu se zavést. Samotného by mě zajímalo, kým budu. No, jestli už nic nemáš...“

„Mám,“ řekl Magnus. Otočil se a zjistil, že Ragnor vstal ze stolu a stojí v obýváku za ním. „Potřebuji Bílou knihu,“ řekl tiše Magnus.

Ragnor se uchechtl a nakonec se rozesmál naplno. Plácl Magnuse po zádech. „Magnusi Bane,“ řekl, „já se v těch podsvětanských intrikách budu muset topit do svého předstíraného posledního dechu. K čemu, prosím tě, by ti teď byla Bílá kniha?“

Magnus se Ragnorovi podíval zpříma do očí. „Potřebuji probudit Jocelyn Fairchildovou.“

Ragnor se zasmál znovu. „Úžasné. Úžasné! Ty nejenže potřebuješ Bílou knihu, ale ty ji musíš najít dřív, než se to povede Valentýnu Morgensternovi. Naše přátelství bylo vždycky pestrou mozaikou příšerných zážitků, Magnusi. Myslím, že mi to bude chybět.“ Usmál se. „Je ve Waylandově usedlosti. V knihovně. Uvnitř jiné knihy.“

„Je schovaná ve *starém Valentýnově domě*?“

Ragnor se zazubil ještě srdečněji. „Tam ji schovala Jocelyn. Do kuchařky. *Jednoduché recepty pro hospodyňky* se myslím to veledílo jmenuje. Pozoruhodná žena. Hrozná volba manžela. Každopádně já mizím.“ Vykročil ke dveřím.

„Počkej.“ Magnus zamířil za ním, když o cosi klopýtł. Podíval se na podlahu a zjistil, že je to bronzová soška opice. „Má sem namířeno Jocelynina dcera. Ráda by se tě ohledně té knihy na něco zeptala osobně.“

Ragnor povytáhl obočí. „Já jí pomoci nemohu. Jsem totiž mrtvý. Budeš jí muset informace poskytnout sám.“ Obrátil se k odchodu.

„Počkej,“ řekl znovu Magnus. „Jak... ehm... jak jsi zemřel?“

„Podle všeho mě zabili Valentýnovi hrdlořezové,“ odpověděl Ragnor. „Kvůli tomu teď tohle dělám.“

„Jasně,“ zahučel Magnus.

„I oni sami pátrali po Bílé knize. Došlo ke rvačce a já jsem přišel o život.“ Ragnor začínal vypadat netrpělivě. „Musím tě opravdu vodit za ručičku? Tady.“ Rázně prošel kolem Magnuse, ukazovákem levé ruky namířil na zeď a začal na ni psát ohnivým habešským písmem. *Napíšu ti to na zeď*, abys nezapomněl.“

„Habešsky? To myslíš vážně?“

„Byl... jsem... zabit... Valentýnovými... hrdlořezy... protože...“ Zarazil se a ohlédl se po Magnusovi. „Tys habeštinu vždycky zanedbával, Magnusi. Teď si ji alespoň procvičíš.“ Znovu se obrátil ke zdi a pokračoval v psaní. „Teď... jsem... mrtvý... ach... ne.“ Tak. To bys měl zvládnout i ty.“

„Počkej,“ řekl Magnus potřetí, ačkoliv neměl nač se zeptat. Sáh po jakési skleněné nádobce převrácené na krbové římsě. „Ty si s sebou nebereš...“ Pohlédl na etiketu a užasle se na Ragnora podíval. „Lak na rohy?“

„Moje rohy to budou muset zvládnout nenalakované,“ odpověděl Ragnor. „Jdi mi z cesty, chystám se teď zinscenovat vlastní smrt.“

„Nevěděl jsem, že se rohy musí lakovat.“

„Musí. Nebo by se alespoň měly. Když už je máš. Pokud tedy nechceš, aby vypadaly špinavé a neudržované. Odcházím, Magnusi.“

Teprve teď se Magnus přestal ovládat. „Opravdu musíš?“ zeptal se, a i jemu samotnému to znělo jako fňukání rozmazleného děcka. „To je přece šilenství, Ragnore. Nemusíš *zemřít*, aby ses zachránil. Můžeme se obrátit na spirálový labyrint. Nemusíš to řešit sám, máš přece přátele! Mocné přátele! Například mě!“

Ragnor se na Magnuse dlouze zadíval. Nakonec k němu přistoupil a nesmírně zachmuřeně přítele objal. Magnuse napadlo, že za ty stovky let, co se přátelí, je to jejich nanejvýš páté nebo šesté objetí. Ragnor nebyl zrovna fanouškem fyzického kontaktu.

„Tohle je můj problém a já si ho vyřeším sám,“ prohlásil Ragnor. „Je to otázka důstojnosti.“

„Snažím se ti vysvětlit,“ nedal se Magnus, „že *nemusíš*.“

Ragnor odstoupil a smutně se na Magnuse podíval. „Ale musím.“ Obrátil se k odchodu.

Magnus pohlédl na ohnivá písmena na zdi, jež se pomalu vytrácela do neviditelnosti. „Nevím, proč z toho dělám takovou vědu,“ řekl. „Ty si prostě užíváš dramatická gesta. Uvidíme, jestli ti tahle ‚falešná smrt‘ vydrží alespoň týden, než se začneš nudit a ukážeš se u mě v bytě, abych si s tebou zahrál ‚Kloboučku hop‘.“

Ragnor se uchechtl a bez dalších řečí zmizel.

Magnus tam dlouho jen tak stál a zíral na místo, kde byl ještě před chvílí Ragnor. Jeho někdejší rádce si nevzal žádné zavazadlo, dokonce ani náhradní oblečení nebo kartáček na zuby. Prostě zmizel ze světa.

Vchodové dveře zůstaly dokořán, jak je Ragnor nechal. Pro legendu, kterou se chystal rozšířit, to vypadalo příznivěji, přesto je však po chvilce jemně zavřel, protože měl pocit, že se na něj šklebí jako otevřená rána.

V ruinách Ragnorovy kuchyně našel Magnus ohromnou hliněnou dýmku a v tom, co zbylo z koupelny, nádobku se vzácným sušeným listím z Idrisu, které před stovkami let, když byl Magnus ještě dítě, s oblibou kouřivali lovci stínů. Na Ragnorovu počest a za staré dobré časy dýmku nacpal, zapálil si a zamyšleně potáhl.

Z okna uviděl zvolna a pravidelně kráčející koně Clary Fairchildové a Sebastiana Verlaca, kteří právě sjížděli za ním do údolí.

ČÁST I

New York

† † †

Trn spánku

Září 2010

Bylo už pozdě a ještě před pouhým okamžikem panoval všude klid. Magnus Bane, nejvyšší čaroděj Brooklynu, seděl ve svém obývacím pokoji v oblíbeném křesle s otevřenou knihou v klíně a sledoval, jak se kýve zástrčka na okně, přestože pokoj byl v nejvyšším poschodí. Ochranná kouzla střežící jeho byt už někdo zkoušel celý uplynulý týden. Teď to vypadalo, že ať je to kdokoliv, rozhodl se pro méně komplikovanou cestu.

Magnus to považoval za velice pošetilé rozhodnutí. Za prvé – čarodějové jsou obvykle noční ptáci. Za druhé – žije s lovcem stínů. Ten byl sice momentálně na patrole, ale Magnus si byl víc než jist, že se dokáže ubránit sám, a to dokonce i v pyžamu. Pevněji si přitáhl pásek černého hedvábného županu, promnul si prsty a cítil, jak se v nich probouzí magická síla.

Napadlo ho, že ještě před pár lety by nějaký pokus o vloupání tolik neprožíval. Nechal by to přirozeně plynout a spolehl by se jen na svoje instinkty. Teď tu strnule seděl a prsty

namířenými na okno připomínal pistolníka. Vedle totiž spal jeho malý synek.

Maxovi bylo teprve něco málo přes rok a spal už skoro celou noc bez probouzení. Na jednu stranu to byla úleva, na druhou se to zase tolik nehodilo, protože oba Maxovi rodiče měli ve zvyku ponocovat. Max měl ovšem budíček jako na vojně. Každé ráno se probouzel přesně v pět třicet s radostným vrískotem, který Magnus zbožňoval a současně mu z něj naskakovala husí kůže.

Okno se vysunulo vzhůru. V Magnusových dlaních vzplál oheň a magická energie zarsřela temně safírovou modří.

Oknem se protáhla postava, jež vzápětí ztuhla. V okně se rýsoval lovec stínů v kompletní bojové výstroji pro lov démonů, včetně luku přehozeného přes rameno. Vypadal překvapeně.

„Ehm... ahoj,“ řekl Alek Lightwood. „Jsem doma. Prosím, nestřílej po mně ty svoje magické paprsky.“

Magnus zamával rukama. Modrá světla zeslábla, až pohasla docela a zbyly po nich jen nepatrné proužky kouře vinoucí se kolem Magnusových prstů. „Obvykle používáš dveře.“

„Občas rád měním trasy.“ Alek se přehoupl přes parapet a okno za sebou zavřel. Magnus se na něj tázavě zadíval. „Tak jo, tak pravdu. Démon mi sežral klíče.“

„Když se nestalo nic horšího.“ Magnus vstal, aby svého přítele objal.

„Počkej. Ne. Smrdím.“

„Není nic nepříjemného,“ prohlásil Magnus, když se sklonil k Alekovu krku, „když je muž po celonoční tvrdé práci cítit potem. Ale ty *vážně* smrdíš. Co je *tohle*?“

„Tohle,“ odpověděl Alek, „je pižmo kouřového tunelového démona obecného.“

„Ach, zlato.“ Magnus přesto Aleka políbil na krk. Dýchal však přitom raději ústy.

„Vydrž, je to hlavně na výstroji,“ řekl Alek. Magnus o kousek odstoupil a Alek se začal odstrojovat – luk, toulec, stělu, několik andělských ostrůvků, koženou bundu, boty a nakonec košili.

„S tím zbytkem ti pomůžu,“ zašeptal Magnus, když si ji Alek rozepl. Alek se poprvé od příchodu doopravdy usmál a upřel na něj vřelý pohled modrých očí. Magnus cítil, jak se v jeho nitru vzdouvá příval lásky. Byli spolu tři roky a jeho city vůči Alekovi nijak neochably. Spíš každým dnem sílily. Pořád. Nepřestávalo ho to uvádět v úžas.

Alekovi zacukaly koutky úst a jeho pohled zabloudil kamsi do chodby za Magnusovými zády.

„Spí,“ zašeptal Magnus a políbil Aleka na ústa. „Už je to hezkých pár hodin.“ Přitáhl Aleka ke gauči. Stačilo mu zakmitat prsty, aby se na stolku rozžehly svíčky a elektrická světla se ztlumila.

Alek se tlumeně zasmál. „Kdybys náhodou zapomněl, máme bezvadnou postel.“

„Postel je blíž k dětskému pokoji. Když zůstaneme tady, je větší šance, že ho nevzbudíme,“ zamumlal Magnus. „A navíc – z postele bychom museli shodit Předsedu Mňau.“

„No páni,“ broukl Alek a sklonil hlavu, aby políbil Magnuse na krk. Magnus se prohnul a tlumeně zasténal blahem. „To on *nesnáší*.“

„Moment,“ řekl Magnus a poodstoupil. Rozmáchlým, elegantním pohybem se zbavil županu, který se mu svezl k nohám, kde zůstal ležet jako chuchvalec černého lesklého hedvábí. Pod ním měl pyžamo v barvě námořnické modři s bílými kotvičkami. Alek přimhouřil oči.

„No, netušil jsem, že se to vyvine takhle,“ řekl Magnus na vysvětlenou. „To bych si vzal něco víc sexy než svoje domácké námořnické pyžamo.“

„Je sexy víc než dost,“ řekl Alek a vzápětí oba ztuhli, protože ticho bytu prořízl náhlý vřiskot. Alek zavřel oči, a když pomalu vydechoval, Magnus na něm viděl, jak v duchu počítá do deseti.

„Já tam jdu,“ řekl pak Alek.

„Jdu já,“ namítl Magnus. „Tys sotva přišel domů.“

„Ne, ne. Já jdu. Stejně ho chci vidět.“ Alek, už jen v kalhotách, vykročil chodbou k Maxovu pokoji. Cestou se ohlédl přes rameno na Magnuse a s úsměvem zavrtěl hlavou. „Ten nezklame.“

„Má nějaký šestý smysl,“ přisvědčil Magnus. „Nezapomeň, kde jsme skončili.“

„Zůstaň, kde jsi.“

Magnus otevřel malý portál do Maxova pokoje, aby se mohl dívat, jak Alek bere jejich synka do náruče a houpe ho. Alek se podíval do portálu a řekl: „Jasně, tohle je o dost snazší než prostě přejít chodbu.“

„Říkal jsi, že mám zůstat, kde jsem.“

Alek ukázal na portál a řekl Maxovi: „Je to *bapak*? Vidíš? *Bapak*.“

Magnus si přál nějaké oslovení, které by mu připomínalo jeho vlastní dětství, ale pořád mu to připadalo zvláštní. Slůvkem *bapak* oslovoval v indonéštině svého lidského otce, ale když to vyslovoval před Maxem, pokaždé pocítil podivné píchnutí, jako by šlapal po otcově hrobě.

Max se rychle uklidnil. Poslední dobou značil noční pláč obvykle jen noční můru, kterou zahnało ukonejšení. Teď na Magnuse zamžoural ospalýma očima. Magnus se na něj

usmál, zakmítal prsty a pro synkovo potěšení vykouznil roj jisker. Maxovu tvář prozářil úsměv, ale to už se mu opět klížila víčka. Už skoro spal a buclatá modrá ručka mu bezvládně visela z Alekovy náruče. Max měl temně modrou kůži – to bylo jeho znamení démona, spolu s půvabnými bulkami, které Magnus považoval za zárodky budoucích rohů. Alek ho vrátil do postýlky. Magnus se díval a žasl, jaké ho to potkalo neskutečné štěstí. Elegantní mladý muž s dokonale vypracovanou postavou, bez košile a s nádhernýma modrýma očima tu pečoval o jejich společného syna. Prokletel v duchu svoji sentimentalitu a pokusil se zaměřit na víc sexy myšlenky.

Alek k němu vzhlédl a Magnus si přes ztlumené osvětlení náhle všiml, jak vyčerpaně vypadá. „Jdu do sprchy,“ řekl Alek. „Pak se za tebou vrátím do obývacího.“

„A pak pravděpodobně další sprcha,“ řekl Magnus. „Pospěš si.“ Zavřel portál a vrátil se k rozečtené knize – studii o skandinávských mytologických artefaktech, jejich držitelích a historických nalezištích. K sexy myšlenkám měl v úmyslu se vrátit, až přijde Alek.

Ten byl ve sprše zhruba dvě minuty – a podle jeho běžných zvyklostí tam měl ještě minimálně čtvrt hodiny být – když Max náhle vykřikl ze spaní. Magnus okamžitě zbystřil, a teprve když synek znovu zmlkl, uklidnil se a opět se vrátil ke čtení.

Po dalších několika minutách zaslechl kroky z chodby. Bleskově se otočil. Ne, nezbláznil se – někdo *opravdu* testoval jeho ochranná kouzla a chystal se je prolomit.

Když spatřil toho, kdo se objevil ve dveřích, měl po náladě. Ať už přišla z jakéhokoliv důvodu, s romantikou byl pro dnešek konec.

„Shinyun Jung,“ nasadil lehce otrávený tón. „Přišla ses mě znovu pokusit zabít?“

Znamením démona čarodějky Shinyun Jung byla nepřírozně nehybná tvář. Její výraz byl netečný a nečitelný bez ohledu na to, co cítila uvnitř. Když ji Magnus viděl naposledy, byla uvázaná k mramorovému sloupu poté, co ztroskotal její plán uvést na trůn knížete pekel Ašmodaje. Magnus s ní vlastně soucítit – její nitro sužovaly hněv a bolest, jimž rozuměl až příliš dobře. Ani se nijak nezlobil, když tehdy Alekovi „v nestřeženém okamžiku nějak unikla“ a oni ji nemuseli předat Spolku.

Teď tedy stála před Magnusem s tváří lhostejnou jako obvykle. „Prolomení tvých ochranných kouzel zabralo spoustu času. Působivé, musím říct.“

„Zjevně ne dost působivé,“ poznamenal Magnus.

Shinyun pokrčila rameny. „Potřebovala jsem s tebou mluvit.“

„Máme telefon,“ řekl Magnus. „Stačilo prostě zavolat. Tohle není zrovna nejvhodnější doba.“

„Mám velice, velice dobré zprávy,“ řekla Shinyun, což bylo to poslední, co by Magnus zrovna od ní očekával. „A také potřebuji Bílou knihu. Ty mi ji dáš.“

To už jí bylo podobnější.

Zamyslel se, jestli má význam začít jí teď vysvětlovat, že jí sice přeje do života jen to nejlepší, ale nemá chuť předat jí jednu z nejmocnějších knih kouzel vůbec, už vzhledem k tomu, co ví o ní i o tom, co už má za sebou. Namísto toho nakonec řekl: „Už ji nemám. Předal jsem ji spirálovému labyrintu. A jaké jsou ty dobré zprávy?“

Než stačila promluvit, vstoupila z chodby do pokoje další postava.

Magnus zalapal po dechu.

Ragnor.

Ragnor, který zmizel před třemi roky. Ragnor, který Magnuse ubezpečil, že se brzy objeví. Magnus nejprve čekal, pak se dal do aktivního pátrání a nakonec dospěl k závěru, že byl Ragnor přece jen dostižen, že jeho léčka nevyšla a že je skutečně mrtev. Ragnor, jehož oplakal, a když ne v srdci, rozumem se s ním už rozloučil.

Ragnor s Maxem v náručí.

Magnusovi uvázla veškerá slova v hrdle. Za normálních okolností by následovalo jejich asi tak sedmé objetí. Tohle však rozhodně normální okolnosti nebyly. Byla tu Shinyun, a v tom pohledu, který Ragnor na Magnuse upíral, bylo cosi velice podivného.

A pak ten způsob, jakým držel Maxe. Naprosto lhostejně, asi jako pytlík mouky. Nezdálo se ale, že by to Maxovi nějak vadilo. Pořád pospával a jen velice zvolna pomžourával.

„No,“ ozval se Ragnor daleko ostřeji, než by Magnus čekal, „vidím, že na to skutečně došlo. Vždycky jsem předpokládal, že s jedním z nich jednou skončíš, Magnusi, ale je to rozumné?“

„Jmenuje se *Max*,“ řekl Magnus. Byl odhodlán nedat se vyprovokovat. „Někdo si ho vzít musel. Tak jsme to udělali. Je náš. Jak ses vůbec dostal dovnitř?“

Ragnor se uchechtl. Ten kdysi tak důvěrně známý zvuk, který se ozval zcela nečekaně, zněl najednou zlověstně. „Magnusi Bane. Tak mocný a tak měkkosrdcatý. Vždy ochránce bezmocných a potřebných. Máš to tady jako útulek. Lovec stínů, k tomu tahle borůvka...“

Magnus si nebyl jist, jestli má Ragnor vzhledem ke svému chování právo nazývat Maxe borůvkou. „Tak to není,“ řekl. Pohlédl na Shinyun, která jejich rozhovoru přihlížela s mlčenlivým zájmem. „Jsme rodina.“

„Pochopitelně,“ řekl Ragnor a v očích se mu zablýsklo.

„A co ty?“ zeptal se Magnus. „Pořád ještě hraješ mrtvého? Nebo je snad tohle tvůj oficiální návrat do života? A jak se znáš se Shinyun? A víš co? Myslím, že bys mi měl podat malého.“

Vtom promluvila Shinyun: „My s Ragnorem spolupracujeme na projektu.“

Alek byl pořád ještě ve sprše. Magnuse napadlo začít dělat nápadný hluk, byl však odhodlán ještě předtím dostat Maxe z Ragnorových rukou. Rozhodl se proto hrát o čas. „Doufám, že nevadí,“ začal, „když se zeptám, co je to za projekt. Když jsem tě viděl naposledy, Shinyun, bylas zatčená a můj přítel ti pomáhal na svobodu v naději, že sis vzala důkladné ponaučení, pokud jde o spolupráci s vyššími démony, knížaty pekel a tak podobně. Konkrétně – doufali jsme, žes pochopila, že v budoucnu s nimi spolupracovat *nemáš*.“ Kategorie vyšších démonů byla hodně široká – zahrnovala celou škálu nejrůznějších typů inteligentních zloduchů. Knížata pekel z nich byla nejmocnější – byli to padlí andělé, kteří se v rebelii přidali na Luciferovu stranu.

„Já už samozřejmě žádnému vyššímu démonovi nesloužím,“ ohradila se nadutě Shinyun.

Magnus si zvolna úlevně vydechl.

„Já sloužím,“ pokračovala Shinyun, „*nejvyššímu* démonovi!“

Nastalo ticho.

„Kapitalismu?“ zkusil to po krátké odmlce Magnus. „Ty a Ragnor jste rozjeli podnik a sháníte investory.“

„Teď sloužím největšímu z Devíti,“ prohlásila Shinyun oslavným, triumfálním tónem, který si Magnus dobře pamatoval a který se mu nelíbil, ani když ho slyšel poprvé. „Tvůrci cesty! Pohlcovači světů! Ženci duší!“

„Nějaký zázrak zdola?“ zkoušel to Magnus dál. „A co ty, Ragnore, starý kamaráde? Jak ty jsi na tom s požíráním světů?“

„Dospěl jsem k prozření a jsem taky pro,“ odvětil Ragnor.

„Měla jsem se o tom zmínit hned,“ ozvala se Shinyun. „Ragnor je zcela v područí mého pána. A můj pán mu poskytl dar v podobě Svefnthornu.“ Z pochvy na boku vytáhla dlouhý, ošklivý železný bodec s ostny po stranách a zakončený ostrým a zlověstně zakrouceným hrotem, připomínajícím obrovskou vývrtku nebo hodně výstřední pohrabáč.

Vtom Magnusovo sebeovládání povolilo.

„Dej mi malého, Ragnore,“ řekl. Vstal a vykročil ke svému příteli.

„Je to velice prosté, Magnusi,“ prohlásil Ragnor a uhnul s Maxem Magnusově ruce. „Samael, vládce vyšších démonů, největší z knížat pekel, musí nevyhnutelně dokončit dílo, které započal před tisíci lety a které bylo nakrátko přerušeno obtěžováním lovců stínů. Ovládne tento svět tak, jako ovládl ty ostatní. Nevyhnutelnost jeho vítězství,“ pokračoval Ragnor konverzačním tónem, „zapůsobila – jak bych to řekl – podmanila si moji vůli svou téměř nekonečnou silou? Ano, myslím, že to je docela výstižné.“

„Takže předstírat smrt bylo v zásadě zbytečné,“ poznamenal Magnus.

„Shinyun mě našla,“ přiznal Ragnor. „Byla skutečně vysoce motivovaná.“

Magnus už byl téměř u Ragnora, ale Shinyun překonala vzdálenost, jež je dělila, až šokující rychlostí a namířila na Magnuse hrot Svefnthornu. Magnus strnul na místě a zdvihl obě ruce v univerzálním gestu kapitulace. Srdce mu v hrudi bušilo jako zvon. Bylo velmi těžké soustředit se, když měl Ragnor v ruce Maxe.

„Ty to nechápeš,“ řekla Shinyun. „My ti Bílou knihu nechceme ukrást. Dáváme ti něco výměnou. Něco daleko cennějšího.“

Vzápětí prudkým výpadem vrazila Svefnthorn Magnusovi do prsou.

Vnořil se mu do hrudi bez jakéhokoliv odporu svalstva nebo kostí. Magnus nepocítil žádnou bolest, dokonce ani potřebu uhnout, a to dokonce, ani když mu hrot probodl srdce. Jediné, co ho přemohlo, byla strašlivá apatie. Cítil, jak jeho srdce pulzuje, nabodnuté na Svefnthorn. Dolů se nepodíval. Nechtěl vidět, jak mu ta věc trčí z hrudi.

Nějak nemohl uvěřit, že Ragnor je u toho a přihlíží. Přihlíží a nic proti tomu neudělá.

Shinyun se k Magnusovi naklonila a vtiskla mu polibek na tvář. Pootočila bodcem jako číselníkem na sejfu a vytáhla ho. Proběhlo to právě tak bezbolestně jako vbodnutí. Z rány jen završel studený rudý plamen. Magnus se ho zkusil dotknout. Plamen mu pouze neškodně olízl prsty. Rána vůbec nebolela.

Apatie ho zvolna opouštěla. „Cos to udělala?“ zeptal se Magnus.

„Jak jsem řekla,“ prohlásila Shinyun, „předala jsem ti veliký dar. Nebo alespoň jeho první část. A výměnou... si vezmeme Bílou knihu.“

„Řekl jsem ti...“ začal Magnus.

„Ano, ale já jsem věděla, že lžeš,“ přerušila ho Shinyun, „protože jsem tu knihu už měla. Vzala jsem ji z pokoje tvého dítěte, ještě než jsem se ti ukázala. Jako by to udělal každý. Pokud by tedy nebyl úplně hloupý.“

„Nebor si to nijak osobně, Magnusi,“ ozval se účastně Ragnor. „S Bílou knihou je svázána samotná Samaelova vůle a jeho služebníci jsou k ní neustále přitahováni.“

To Magnus nevěděl, jinak by Bílou knihu uložil bezpečněji než někde mezi hromadou synkových obrázkových knížek. „Mohl bych vám v odchodu s tou knihou zabránit,“ řekl a neušlo mu, jak Ragnor přimhouřil oči. „A navíc je tu Alek. Jsem ale v nevýhodě. Ragnore, dej mi Maxe a můžete odejít i s tou knihou.“

„S knihou odejdeme tak jako tak,“ vmísila se do toho Shinyun, ale Ragnor, který se do fyzických soubojů nikdy moc nehna, přikývl.

„Žádné podrazy,“ řekl Magnusovi.

„Samozřejmě,“ odvětil Magnus.

Ragnor přistoupil blíž a podal dítě Magnusovi, který si Maxe opatrně převzal na loket. Vzápětí prudce vrazil všech pět prstů pravé ruky do Ragnorovy hrudi, přímo do míst, kde by měl mít srdce. Okamžitě, prostřednictvím toku magie v Ragnorově těle plynoucího do Magnusových rukou, pocítil působení Samaelovy nadvlády – prázdnotu, kde světlo Ragnorovy životní esence pohlcovala temnota. Pokusil se ruku z Ragnora vytáhnout tak, aby nevzbudil Maxe.

„Tohle byl podraz, Magnusi!“ zaječela Shinyun. Namířila Svefnthorn na Ragnora a pohybovala jím přitom chirurgicky přesnými tahy.

Z Ragnorovy hrudi zaznělo hrdelní zachroptění, když se pod tlakem Magnusovy ruky napjal. Vzápětí ztuhl a v náhlé explozi síly Magnuse odmrštil. Ten ztratil půdu pod nohama a dopadl zády na pohovku za sebou. Naštěstí se mu podařilo neupustit přitom Maxe. Dopad byl vzhledem k okolnostem docela měkký, stačilo to však na to, aby se Max vzbudil a okamžitě se rozječel na celé kolo.

Všichni dospělí v místnosti strnuli. „Nic si z toho nedělej, Magnusi,“ řekl pak Ragnor nesmírně tiše. „Síla, kterou mi

dodává má oddanost Samaelovi, je větší, než můžeš ty nebo kterýkoli jiný čaroděj přemoci.“

„Ragnore!“ zasyčela Shinyun. „Tiše! To dítě...“

Zavřískla a vzápětí se skácela na podlahu s šípem v lýtku. Bylo to natolik nečekané, že Max opět umlkl.

„Zůstaňte, kde jste!“ zařval Alek z druhého konce chodby. Ragnor se tím směrem otočil s výrazem upřímného překvapení a zvědavosti.

Magnus věděl, že by se měl do zápasu zapojit, ale ležel jak široký tak dlouhý na gauči pod svým synkem. S určitým úsilím zahájil komplikované pohyby nutné k tomu, aby vstal a Max z něj přitom nespádl. Nebylo to poprvé, co zvažoval teleportaci svého dítěte, a opět tuto myšlenku zamítl jako ne zcela bezpečnou. Neměl čas otevřít portál. Možná kdyby Maxe nechal vznést se ke stropu...

Jeho úvahy přerušil povědomý zvuk a záblesk. To Shinyun otvírala vlastní portál. Magnus se pošetile domníval, že je vyřazena z boje. Vzápětí Ragnor vyrazil k portálu. Magnus neměl šanci ho dostihnout.

Pak se však Magnusovi naskytla skutečně úchvatná podívaná. Na prahu se objevil Alek jako řecký bůh. Vlasy měl ze sprchy ještě mokré a rozcuchané. Kolem pasu měl omotaný bílý ručník, na krku mu na koženém řemínku visel prsten Lightwoodovic rodu, přes hrudník se mu táhla rozmáchlá runa přesného zásahu, a jinak už na sobě neměl vůbec nic. Do tětiny krásně lakovaného dubového luku, který dosud jen visel jako dekorace na stěně ložnice, měl založený šíp. Vypadal jako výjev z renesančního obrazu.

Magnus věděl, že se Alek trápívá obavou, že je pro Magnuse příliš obyčejný ve srovnání se všemi těmi zázraky a divy, jichž byl Magnus za ty stovky let svědkem. Magnus

byl ovšem přesvědčen, že Alek vůbec netuší, jaké je to pozorovat takhle zblízka lovce stínů v plném bojovém nasazení.

Bylo to úžasné.

Magnus se přiměl soustředit se na aktuální situaci. Shin-yun už portálem prošla a Ragnor do něj zrovna vstupoval. Magnus už se mezitím dokázal postavit i s Maxem v náručí. Na magii potřeboval volné ruce, ale nechtělo se mu dítě pustit.

Vzduchem zasvištěl šíp. Ragnora o vlásek minul, ale vyrvál cár látky z čarodějova pláště, zrovna když se za ním portál zavíral.

Nastalo ticho. Alek se obrátil k Magnusovi, který houpal Maxe na ruce. Dítě bylo zticha jako pěna.

„To byl Ragnor Fell?“ Alek vypadal, že je v šoku. „A Shin-yun Jung?“ Alek se s Ragnorem nikdy předtím osobně nese-
tkal, ale v Magnusově bytě byla spousta fotografií a kreseb, na nichž se objevoval, a dokonce i jedna jeho velká olejomalba.

„Přesně tak,“ odpověděl Magnus do ticha.

Alek rázně přešel místnost, sehnul se a vytrhl z podlahy zabodnutý šíp i s napíchnutým kouskem látky. Zachmuřeně pak vzhlédl k Magnusovi. „Ale Ragnor Fell je mrtvý.“

„Ne,“ odvětil Magnus. Zavrtěl hlavou a najednou na něj dolehlo naprosté vyčerpání. „Ragnor žije.“

Mezi nebem a zemí

Zatímco Magnus vracel Maxe do postýlky, šel si Alek vzít něco na sebe. Celé jeho tělo bylo stále napjaté, plné adrenalinu a úzkosti; nebyl si vlastně vůbec jistý, co se to právě v jeho domově stalo ani co to znamená. Magnus o Ragnorovi většínou hovořil jako o postavě z minulosti – o svém rádci, učiteli a spolucestujícím světem lovců stínů. Vzpomněl si na stoický klid, s nímž Magnus reagoval na Ragnorovu smrt před třemi lety. Tehdy se Alek domníval, že to dokazuje Magnusovu hlubokou existenciální moudrost, zrozenou ze života poznamenaného tolika úmrtími.

Ted' už si tak jistý nebyl. Když uslyšel za svými zády Magnus vcházet do ložnice, natáhl si triko, aby nebyl jen v boxerkách, a zeptal se: „Takže tys o Ragnorovi věděl? Že je naživu?“

„Tak nějak,“ odvětil Magnus.

Alek vyčkával, co bude dál.

„Věděl jsem, že má v plánu zinscenovat vlastní smrt, ale... slíbil, že se ozve. A hrozilo mu strašlivé nebezpečí. To

proto se stáhl do úkrytu. Jak ale mýjely týdny, měsíce, pak rok a další rok, usoudil jsem, že se stalo něco opravdu hrozného.“

„Takže nejdřív sis myslel, že není mrtvý,“ řekl Alek. Otočil se k Magnusovi, který vypadal nezvykle zranitelně a nejistě. Už měl na sobě zase černý hedvábný župan. „A pak jsi usoudil, že mrtvý je?“

„Ten závěr se nabízel,“ řekl Magnus. „A svým způsobem jsem měl pravdu – on *byl* dopaden. Jenže ho dopadla Shinyun.“ Náhle na Aleka upřel planoucí zrak. „On držel Maxe,“ řekl tiše. Přistoupil k Alekovi a posadil se na kraj postele. „Nemohl jsem... to bylo poprvé...“

Na okamžik zmlkl, a když znovu promluvil, nebylo už v jeho hlase po chvění ani stopy. „Je to úžasné, mít dítě,“ řekl. „Ve chvílích nebezpečí ti to neskutečně pomáhá se zkoncentrovat.“

Alek k Magnusovi přistoupil a položil svému příteli obě ruce na ramena. „Už nejde jen o nás dva.“

„Musel jsem se držet,“ řekl Magnus. „Musel jsem. Neměl jsem jinou možnost. Tak jsem se snažil. Jinak bych teď už byl na hromadě.“

Alek se na něj křivě usmál. „Protože je Ragnor Fell naživu? Protože je zpátky Shinyun Jung? Protože spolupracují? Protože si odnesli Bílou knihu?“

„Spíš proto,“ odpověděl Magnus mírně a shodil župan a kabátek od pyžama, „že mě Shinyun bodla nějakým mytologickým bodcem a já nevím, co to udělá.“

Alek se podíval. V Magnusově hrudi byla trhlina, ze které vykvétaly jazýčky šarlatového plamene, jež se rozplynuly, jakmile se objevily. Napadlo ho, že to Magnusovi zase až

takové starosti nedělá. On sám byl velmi, velmi znepokojen. Než promluvil, sehnul se a zvedl z podlahy svoje kalhoty.

„Říkají tomu Svefnthorn,“ pokračoval Magnus. Když si Alek uvědomil, s jakou lehkostí o tom Magnus hovoří, zatnul zuby. Co se to s Magnusem děje? Upadá snad do šoku? „Proč si bereš kalhoty?“ zeptal se ho Magnus.

To už Alek držel v ruce mobil, který předtím vylovil z kapsy. „Volám Katarině.“

„Ale ne, nebudeš ji přece otravovat uprostřed noci...“ začal Magnus. Alek jen varovně vztyčil prst, aby byl zticha.

V telefonu se ozval hlas ještě zpola zastřený spánkem. „Aleku?“

„Omlouvám se, že tě takhle budím,“ vyhrkl Alek chvatně, „ale... jde o Magnuse. Byl bodnut... no, takovým velkým trnem. Rozhodně to má něco společného s démony. Teď má v hrudníku magickou trhlínu a z ní vychází světlo.“

Když Katarina znovu promluvila, už byla zjevně plně probraná. „Budu tam do deseti minut. Ať nic nedělá.“ A zavěšila.

„Říká, že nemáš nic dělat,“ oznámil Alek Magnusovi.

„Skvělé,“ poznamenal Magnus. Zase si přes sebe přehodil župan a lehl si na postel. „Přesně to jsem měl v plánu.“

Alek zvedl ze svého nočního stolku odložený šíp a stáhl z hrotu cár látky.

Ragnora minul záměrně. Dokonce i přes nával paniky a vzteku vyvolaný narušením soukromí a ohrožením Maxe a Magnuse poznal v čaroději se zelenou kůží jednoho z Magnusových nejbližších dávných přátel. Nedokázal mu ublížit.

Proto mířil na plášť, který měl Ragnor přehozený přes ramena. Teď ten kus látky sevřel v hrsti.

„Pokusím se Ragnora vysledovat.“

„Vynikající nápad,“ poznamenal Magnus se zpola zavřenýma očima. „Iniciativa se cení.“

„K čemu jím podle tebe bude Bílá kniha?“ zeptal se Alek. Rychle si stélou na hřbet dlaně načrtl sledovací runu. Útržek pláště jako by mu v dlani ožil. Kdesi v hlavě mu lehce zabrnělo. Sledovací runa už Ragnora Fella lokalizovala.

Po chvílce Magnus s očima už úplně zavřenýma odpověděl: „Nemám ponětí. Předpokládám, že k provozování černé magie Samaelovým jménem. Máš něco?“

„Ano,“ řekl Alek. „Je na západ odsud.“

„Jak daleko na západ?“

Alek v soustředění svraštil čelo. „Hodně daleko.“

Magnus otevřel oči. „Moment.“ Na to, jak vyčerpaně vypadal ještě před chvilkou, vstal z postele až nečekaně hbitě a zamířil k psacímu stolu na protější straně místnosti. Vzrušeně zamával přeloženým papírem. „Tady máme skvělou příležitost ke spolupráci čaroděje a lovce stínů. Pojď sem s tou svou runou a...“ Rozložil papír, z něhož se vyklubala mapa New Yorku, na posteli a zakmital nad ní prsty. Potom popadl Aleka za zápěstí a zakmital prsty pod ním. Nakonec se sklonil a políbil Aleka na hřbet ruky.

Alek se usmál. „Jaký je to pocit, líbat aktivní runu?“

„Kromě slabého oděru nebeského ohně je to příjemné,“ řekl Magnus. „Co máš nového, můj ušlechtilý pátrači?“

Alek se soustřeďoval nad rozloženou mapou. „Je... ehm... je na západ úplně mimo tuhle mapu.“

„Hned jsem zpátky.“ Magnus vyšel ze dveří, ale za okamžik se vrátil a položil rozloženou mapu celého severovýchodu USA přes tu první.

„Ještě dál na západ,“ řekl omluvně Alek.

Magnus došel pro mapu celých Spojených států.

„Ještě dál,“ opakoval Alek. Podívali se jeden na druhého. Magnus pak opět odešel a tentokrát přinesl gigantický glóbus o průměru dobrého tři čtvrtě metru.

„Magnusi,“ řekl Alek, „to je bar.“ Otevřel v glóbu výklop-ná dvířka a objevily se čtyři křišťálové karafy.

„A taky je to glóbus,“ namítl Magnus a dvířka zase zaklapl. Alek pokrčil rameny a začal po povrchu glóbu pomalu posouvat sevřenou pěst. Když se ruka zastavila, Magnus zamžoural. „Východní Čína. Někde u pobřeží. To vypadá... na Šanghaj.“

„Šanghaj?“ otázal se Alek. „Co by Ragnor a Shinyun dělali v Šanghaji?“

„Žádný důvod mě nenapadá,“ odvětil Magnus. „Možná právě proto je to vhodný úkryt.“

„A co Samael?“

Magnus zavrtěl hlavou. „Když Samael naposledy vstoupil na Zemi, Šanghaj nebyla nic než rybářská vesnice. Mezi Samaelem a Šanghají není, pokud vím, žádná spojitost.“ Jak se nakláněl nad glóbem, župan se mu rozevřel a Alek se znovu upřeně zahleděl na místo, kde měl Magnus porušenou kůži. Z té groteskní rány neprýštila krev, jen z ní vycházelo ono zlověstné světlo. Magnusovi Alekův pohled neušel. Přitáhl si župan až ke krku a nedůtklivě prohlásil: „To je v pohodě.“

Alek rozhodil rukama. „To nemáš vůbec strach?“ zeptal se. „Je to bodná rána! Vychází z ní stopy neznámé magie. To není legrace. Občas se chováš jako Jace. Jen pro tvoji informaci – přijmout pomoc neznamená projevít slabost, víš? Jen mám o tebe strach, Magnusi,“ dodal pak už měkčeji.

„No, tak Samaelovým poddaným jsem se nestal, jestli ti dělá starost tohle,“ odvětil Magnus. Protáhl si paže i nohy. „Cítím se *skvěle*. Potřebuji se jen pořádně prospat. Necháme

Katarinu, aby ověřila, že je všechno v pořádku, a zítra ráno se vypravíme do Šanghaje, vypátráme Ragnora se Shinyun a vezmeme si zpátky knihu. Jednoduché jak facka.“

„Ne,“ řekl Alek.

„Někdo musí,“ namítl logicky Magnus.

„Nevydáme se tam jen sami dva. Potřebujeme podporu.“

„Ale...“

„Ne,“ zopakoval Alek a Magnus zmlkl, ale usmívat se nepřestal. „Co když budu potřebovat runy? Co když jsou Ragnor a Shinyun díky té knize příliš mocní, než abychom na ně stačili sami dva? A navíc – Maxe bereme s sebou? Protože já si nemyslím, že je to dobrý nápad.“

„Tak nějak jsem doufal, že by ho mohla pohlídat Katarina,“ řekl Magnus. „Na tu chvíli, než se vrátíme...“

„Magnusi,“ řekl Alek. „Já vím, že chceš každý problém vyřešit vlastními silami. Víím, že nechceš vypadat zranitelný...“

„Já mám podporu,“ namítl Magnus. „Mám tebe.“

„Já udělám, co bude v mých silách,“ potvrdil Alek, „a spolu toho sami dva zvládneme opravdu hodně.“

„Včetně některých mých oblíbených činností,“ ozval se Magnus a zakmítal řasami.

„Ale tohle by mohlo být vážné. Pokud se tam vydáme, tak jediné s posilami. Jinak zůstávám doma.“

Magnus už užíval ústa, aby něco namítl, ale vtom naštěstí zazněl domovní zvonek ohlašující Katarinin příchod. Alek jí otevřel a Katarina kolem něj rázně prošla bez jediného slova. Na sobě měla modrý zdravotnický overal, jehož barva se téměř shodovala s barvou její kůže, a bílé vlasy měla stažené do ledabylého ohonu. „Jak je to dlouho, co se to stalo?“ vrhla po Alekovi přes rameno otázku, když vcházela do ložnice.

„Před chvílí,“ odpověděl Alek. „Může to být tak dvacet minut. A prý je mu skvěle.“

„To říká pořád,“ odsekla Katarina. V ložnici vyštěkla: „Shod' ze sebe tu odpornou hedvábnou věc, Magnusi, podíváme se na tu ránu.“ Po kratičké pauze se zeptala: „Proč máš postel plnou map?“

„Za prvé – je to dokonale elegantní župan,“ řekl Magnus. „A za druhé – plánovali jsme pourazovou dovolenou.“

„Zaútočila na nás Shinyun, čarodějka, kterou jsme potkali před pár lety v Evropě,“ vysvětlil jí Alek. „Sledovali jsme... no, prostě jsme zjistili, kde je. Vypadá to na Šanghaj.“

Katarina mlčky přikyvovala. Alekovi bylo jasné, že ji vlastně vůbec nezajímá, co říká. Napadlo ho, jestli se Magnus zmíní o Ragnorovi. Usoudil, že bude nejlepší nechat výlučně na něm, jestli se s touto novinkou svěří. Pohlédl na Magnuse a ten řekl pouze: „Udělala to něčím, čemu říkala Svefnthorn.“

„To slyším prvně,“ řekla Katarina. „Ale není celý tenhle byt plný knih o magii?“

„Nechtěl jsem se zdržovat listováním v knihách, dokud nebudu mít jistotu, že je Magnus v pořádku,“ namítl poněkud nejistě Alek.

„Je mi skvěle,“ prohlásil Magnus, když mu Katarina proklepávala spánky a pak se mu zblízka soustředěně zadívala do oka.

Alek nervózně přihlížel vyšetření. Po pár minutách si Katarina povzdechla. „Moje oficiální diagnóza zní, že ta rána rozhodně nevypadá dobře a já netuším, jak ji zacetit. Na druhou stranu – nezdá se, že by tě nějak bezprostředně ohrožovala.“

„Takže mi chceš říct,“ zareagoval Magnus, „že z tvého odborného hlediska není důvod, proč bychom se nemohli

vydat rovnou do Šanghaje, abychom našli Shinyun a dořešili to.“

„To ti říct *nechci*,“ opravila ho Katarina. „Alek může zapátrat v tvé knihovně i v knihovně Institutu a já ráno využiju svoje zdroje, jestli na něco nepřijdu. Vyrážet do Šanghaje s magickou dírou v hrudníku bys *rozhodně neměl*.“

Magnus chvíli odporoval, ale nakonec se Katarininy rozumným námitkám podřídil, přesně jak Alek předpokládal. Když Magnus Katarině konečně slíbil, že bude brát její hodnocení situace vážně, vzdychla, prohrábla mu vlasy a zvedla se k odchodu.

Alek ji doprovodil ke dveřím, kde se na něj Katarina dlouze zadívala. „Magnus Bane je jako kočka,“ řekla.

Alek tázavě povytáhl obočí.

„Nikdy ti nedá najevo, jak velké bolesti má. Bude hrát hrdinu, i kdyby ho to mělo dovést ke zkáze.“ Položila Alekovi dlaň na rameno. „Jsem ráda, že jsi tady a postaráš se o něj. Poslední dobou už se o něj tolik nebojím.“

„Pokud si myslíš, že dokážu Magnuse přimět, aby udělal, co mu řeknu,“ odvětil Alek s úsměvem, „pak jsi naprosto mylně informovaná. Vyslechně mě, ale udělá, co sám uzná za vhodné. Myslím, že i v tomhle se podobá kočce.“

Katarina přikývla a se smrtelně vážnou tváří dodala: „A taky má kočičí oči.“

Alek ji krátce objal. „Dobrou noc, Katarino.“

Když se Alek vrátil do ložnice, Magnus už měl na sobě opět župan a lovil cosi pod postelí. „Co to děláš?“ vykřikl Alek.

„No vyrážíme přece do Šanghaje najít Shinyun a Ragnora,“ odvětil Magnus s rozzářenýma očima.

„Ne, to *nevyrážíme*,“ prohlásil Alek. „Slíbil jsi Katarině, že budeš to zranění brát vážně.“

„Taky že беру,“ odpověděl Magnus. „Velice přesvědčivě cítím, že dopadení Shinyun a Ragnora je ten nejlepší způsob, jak nastartovat hojení.“

„Může být,“ řekl Alek. „Teď si ale jdeme dopřát ty čtyři hodinky spánku, na které ještě máme šanci, než se vzbudí Max.“

Magnus se zatvářil vzpurně, pak se ale s povzdechem opřel o pelest. „Do háje. Nezeptali jsme se Katariny, jestli pohlídá Maxe, než se vrátíme.“

„O důvod víc počkat do rána. Můžeme vymyslet plán, co s Maxem, a zajistit si alespoň *nějaké* informace, než vyrazíme.“ Alek se na okamžik odmlčel a pak opatrně dodal: „Můžeme být přece pryč i několik dní.“

Magnus se zamyslel a nakonec váhavě přikývl. „To je pravda. Tak fajn. Ráno zjistíme, kdo by mohl Maxe pohlídat... na pár dní.“ Nevěřicně se na Aleka podíval. Alek znal ten pohled až příliš dobře, protože ho používal rovněž. Ten pohled jako by říkal: *Je to opravdu náš život? Je možné, že by byl tak neobvyklý, náročný, vyčerpávající a báječný?*

„Jak to, že jsme tohle ještě neřešili?“ zeptal se Alek. „Myslím hlídání pro Maxe.“

„Prostě proto, že byl zatím klid,“ odvětil Magnus.

Měl pravdu. Měli za sebou poměrně pokojný rok – samozřejmě s výjimkou Studeného míru, který se pochmurně vznášel nad celým podsvětem. Mimo New York už byli odvoláváni jen výjimečně a nikdy přes noc. Maxe tu a tam nechávali hlídat, ale vždycky jen na pár hodin – kvůli schůzi pobočky, lokální potyčce nebo nějakým podsvětanským politickým pletichám. Na delší dobu než na pár hodin Maxe ještě nikdy neopustili. Max dosud nikdy neusínal bez nich.

Silou vůle se Alek přinutil zarazit tok myšlenek dřív, než se začnou ubírat nežádoucím směrem. „Za čtyři hodiny,“

řekl, „vymyslíme plán, co s Maxem.“ Hodil sebou na postel a přitáhl si Magnuse k sobě. Čaroděj si lehl vedle něj, Alek se k němu přitulil a cítil, jak Magnus dlouze vydechl, když si jejich těla našla společné pohodlí.

Napětí kolem Alekova žaludku začalo konečně povolovat a nakonec ustalo úplně. Když zpod postele vylezl Předседа Mňau a pohodlně se uvelebil Magnusovi na boku, Magnus už dýchal pravidelně a mělce. Alek přítele zlehka políbil na temeno a konečně se poddal spánku.

Ve snu Magnus vládl jakémusi světu v rozvalinách. Seděl na zlatém trůnu nad nejméně milionem zlatých schodů a jazykem, kterému sám nerozuměl, udílel rozkazy šedivým tvorům pobíhajícím hluboko pod ním. Byl tak vysoko, že na schodech pod jeho trůnem pluly mraky a přes schody viděl slunce, napuchlé a rudé, odrážející se ohnivou září na hladině obrovského nehybného oceánu.

Žádné další lidi nikde neviděl. Až na ta ucouraná šedivá stvoření pobíhající tam dole byl úplně sám. Pomalu vstal a zvědavě sešel pár schodů. Napadlo ho, že když sestoupí dostatečně hluboko, uvidí v hladině svůj vlastní odraz.

Kráčel pořád níž a níž, ale když se ohlédl, trůn nad ním jako by se vůbec nevzdaloval. Konečně pohlédl na mořskou hladinu a spatřil sám sebe. Uvědomil si, že je přímo giganticky obrovský – vysoký byl nejméně patnáct, možná i třicet metrů. Obrovské kočičí oči mu jasně svítily. Po ráně, kterou mu v hrudi způsobil Svefnthorn, nebylo ani památky. Namísto toho měl pokožku na hrudi hrubou, zrnitou a tlustou jako kůži nějakého zvířete. Natáhl před sebe paže a se zájmem si prohlížel zakřivené drápy na koncích svých prstů.

„K čemu to?“ zaburácel. „Co tu dělám?“

Šediví tvorové dole pod ním strnuli a zahleděli se na něj. Něco mu říkali, ale nerozuměl jim. Vypadali, že ho buďto bezmezně zbožňují, nebo se ho strašlivě bojí, ale nedokázal rozlišit, co je pravda. A ani to nechtěl vědět.

Že zaspal, poznal Magnus, když se vzbudil, podle toho, na jaké místo na stěně dopadalo sluneční světlo. Vedle sebe měl prázdno. Usoudil, že ho Alek před výpravou chtěl nechat vyspat.

Našel svůj župan, promnul si ospalé oči a zamířil do kuchyně, kde si Jace Herondale právě naléval kávu do Magnusova hrnku s nápisem JSEM VELKÝ ŠÉF.

Magnus byl rád, že nevešel do kuchyně nahý. „Ty nemáš svůj hrnek?“ zeptal se líně.

Jace, který měl jako obvykle až nepřírozeně dokonale upravené ty svoje blond vlasy, se na něj podíval s odzbrojujícím úsměvem, s nímž Magnus nebyl připraven se vypořádat, dokud si také nedá kávu. „Slyšel jsem, že tě pobodali nějakým divným norským trnem,“ řekl Jace. „Máte taky sójové mléko? Clary teď frčí jen na sójovém mléce.“

„Co děláš v mém bytě?“ zeptal se Magnus.

„No,“ ozval se Jace, který se teď pro změnu hrabal v ledničce, „rád bych věřil, že jsem tu vítán kdykoliv, už vzhledem k blízkému vztahu k vám třem, ale v tomto případě nás zavolal Alek. Povídal něco o Šanghaji.“

„Koho nás?“ zeptal se podezíravě Magnus.

Jace se rozmáchl rukou svírající hrnek s kávou. „Nás! Vždyť víš. Nás všechny.“

„Vás všechny?“ zopakoval po něm Magnus. Zdvihl ruku. „Počkat. Moment. Jdu si vzít něco na sebe, ať se tu neprome-

nuju v županu. Ty zatím použiješ své andělské schopnosti a naliješ mi kafe do největšího hrnku, co seženeš. Já budu hned zpátky a pak si můžeme promluvit o příšerných významech pojmů jako *my všichni* nebo o tom, co ti Alek navykládal o uplynulé noci.“

Když – již slušně oblečen – vcházel do obývacího pokoje, uviděl Aleka s pažemi zkříženými na prsou a s mučednickým výrazem ve tváři. V protějším rohu pokoje se těsně pod stropem vznášel Max a převracel se ve vzduchu. Nezdálo se, že by byl v ohrožení. Nadšeně pištěl a vůbec budil dojem, že si to náramně užívá. Clary Fairchildová a Isabela Lightwoodová se ho zdola pokoušely seštouchnout níž násadou koštěte. Clary volnou rukou mávala rudou pentlí ve snaze upoutat Maxovu pozornost, jako by si ho snad pletla s Předsedou Mňau. Max byl právě na zádech a očividně se mu to líbilo. Kromě Isabely měli všichni trička, ale ona se samozřejmě dostavila ve skládané sametové maxisukni doplněné přiléhavým černým svetříkem. Patřila k té hrstce lidí, v jejichž přítomnosti si Magnus vždycky připadal ledabyly oblečený.

Přistoupil k Alekovi. „Antigravitační kouzlo?“ Spíš konstatoval, než se zeptal.

„On ví, že nás to přivádí k šílenství. Takže se momentálně zamiloval do Clary a Isabely.“ Alek vypadal popuzeně a nadšeně zároveň. Magnuse nikdy předtím nenapadlo, že právě tenhle tón bude s rodičovstvím tak těsně spjat.

„Myslel jsem, že vyrazíme do Šanghaje,“ poznamenal potichu Magnus.

„To vyrazíme,“ odvětil Alek. „Ale je to, jak jsem ti říkal. Pokud máme bojovat se znepřátelenými čaroději, nemůžeme do toho jít sami. Dnes ráno jsem volal Jace.“

„A pozval celý gang?“ Otevřely se dveře a vešel Simon Lovelace. Na sobě měl černé tričko s nápisem HODNĚ ŠTĚS-TÍ V TVÉM KONÁNÍ vyvedeným z bublinek. Jeho nezvykle roztržitý a nespokojený výraz Magnuse silně znepokojoval.

Mohla to být jen tíha posledních několika prožitých let, co na něj doléhalo. Simon si toho hodně prožil dokonce i podle měřítek jejich party. Byl civilem, byl upírem, dostal se do vězení lovců stínů, stal se nezranitelným, zabil matku všech démonů, setkal se s andělem Raziem, přišel o všechny vzpomínky a zase je dostal zpátky, absolvoval Akademii lovců stínů, a všichni kolem něj to všechno brali jako samozřejmost a očekávali, že Simon bude spokojený a šťastný až do smrti.

Jenže ono to tak nedopadlo. Před čtyřmi měsíci Simon skutečně prošel rituálem zasvěcení, aby se stal plnohodnotným lovcem stínů. A to, co mělo být pro všechny vítěznou chvílí a příležitostí k oslavě, se stalo tragédií, protože Simonův nejbližší přítel z Akademie, George Lovelace, během rituálu zemřel. Zemřel strašným způsobem a před očima všech. Magnusovi se naprosto jasně vybavila vzpomínka, jak se Simon zoufale vrhl na Georgeovo hořící tělo a Katarina ho vlekla zpátky. Na Georgeovu počest Simon přijal jeho příjmení.

Už proto připadalo Magnusovi docela nezvyklé vidět na Simonově tváři sarkasticky pobavený úsměv, když hodnotil situaci na protější straně místnosti. Simon se vzápětí rozběhl na pomoc Clary a Isabele a Magnus se tázavě podíval na Aleka. „Takže *celá* banda?“

„No,“ začal Alek, „Jace napadlo, že by se měla přidat Clary, a mně to přišlo jako dobrý nápad. Clary pak navrhla ještě Simona – je to přece její *parabátai*, a navíc, když je poslední

dobou démoní aktivita minimální, neškodila by mu nějaká ta praxe v terénu. A pak se objevila Isabela, naštvála se, že jsem neřekl nejdřív jí, a prohlásila, že do toho jde taky.“

Magnus si nebyl vůbec jist, že je rozumné brát na tuto cestu právě Simona, a nechápal, proč Clary trvala na jeho účasti. Zrovna ona musela vědět lépe než kdokoli jiný – snad s výjimkou Isabely –, jak na tom Simon je. Bude se jí na to muset později zeptat.

Teď ale rázně zatleskal a všichni lovci stínů s výjimkou Simona strnuli. Simon dál přidržoval za ruku Maxe nadšeně výskajícího ve vzduchu. „Všem přítomným lovcům stínů,“ zvolal Magnus, „pokud by někdo z vás laskavě nastavil náruč a připravil se chytit mého syna, postarám se o to jeho kouzlení. Mimochodem, kde je ten blondák s mým ká-fem?“

Magnus několika jednoduchými gesty bleskurychle zrušil synkovo kouzlo a Max se vrátil na podlahu (po níž okamžitě přilezl k Alekovi a nadšeně ho popadl za nohu). Jace se vynořil z kuchyně se slíbenou kávou a Magnus se konečně uvelebil na pohovce. „Tak co se děje?“ zeptal se.

Isabela vykulila oči. „Tohle se Maxovi stává často?“

Magnus pokrčil rameny. „Nijak zvlášť. Čarodějové občas kouzlí už v dětství. Spíš náhodně.“

„Není to tak hrozné,“ přidal se Alek. „Stačí jen mít po ruce oblečení navíc a hlavně pořád připravený hasicí přístroj.“

Jace si povyskočil a usadil se na okenním parapetu. Nějakým zázrakem přitom dokonce ani nerozlil kávu. „Myslel jsem, že se převlékáš.“

„Převlékl jsem se,“ řekl nejistě Magnus.

„Vždyť máš pořád župan,“ namítl Jace.

„To bylo *kimono*,“ opravil ho Magnus. „Tohle je župan.“

„Jako župan to vypadá obojí,“ prohlásil Jace.

„Pojďme se bavit o minulé noci,“ navrhl Magnus. „Co vám řekl Alek?“

„Můžeme vidět tu údajnou žhnoucí trhlinu v tvé hrudi?“ zeptal se Simon.

„Simone, je neslušné zmiňovat se o žhnoucích trhlinách v něčí hrudi,“ ozvala se Clary. „K čemu podle tebe potřebují Bílou knihu, Magnusi?“

Magnus se otočil k Alekovi. „Takže jsi jim řekl všechno? I to slovo na ‚S‘? A to na ‚R‘?“

Alek obrátil oči v sloup. „Pokud se mě ptáš, jestli jsem jim řekl o Shinyun a o Ragnorovi, tak ano, řekl.“

„Takže tys věděl, že Ragnor není mrtvý, už v ten den, kdy jsem přijela k němu domů do Idrisu?“ zeptala se Clary. „Když jsem byla se... se Sebastianem? Tys nám lhal!“

„Musel jsem,“ namítl Magnus. „Nemohl jsem riskovat, že Ragnora někdo vypátrá a ublíží mu.“ Zvedl oči ke stropu. „Pak ale přerušil kontakt a já jsem dospěl k přesvědčení, že je skutečně mrtvý.“

„Jak se teď cítíš?“ otázala se Clary. Vypadala ustaraně, až to Magnuse překvapilo.

„Docela fajn,“ odvětil a uvědomil si, že vlastně nelže. Cítil se dobře a vyrovnaně, jako by měl za sebou pořádný spánek a dobrou snídani namísto téměř probdělé noci a Jaceovy až příliš silné černé kávy. „A nemyslete si, že hraju hrdinu,“ dodal rychle pro jistotu. „Opravdu se cítím dobře. Nejsem zrovna šťastný, že mám nějakou magicky planoucí ránu v hrudníku, ale nezdá se, že by mi to nějak ublížilo. Když tedy pominu estetickou stránku.“

Simon vzhlédl z podlahy, kde si hrál s Maxem. „Ale k tobě se to vcelku hodí. Doplnuje to tvoji celkovou mystičnost.“

„Alek nám řekl,“ ozvala se Isabela, „že Ragnor Fell je naživu, spolupracuje s tou čarodějkou, se kterou jste měli co do činění před pár lety v Evropě, a společně že vám vzali Bílou knihu, aby nějak přispěli některému z vyšších démonů, kterému slouží.“

„A uškodili tak nám,“ doplnil ji Simon.

„Nejen nám, ale celé Zemi,“ opravil ho Magnus.

„Takže i nám,“ nedal se Simon, „protože my na ní taky žijeme.“

„Řekls jim taky, co je to za démona?“ obrátil se Magnus k Alekovi. A k ostatním pak dodal: „Co vám říká jméno Samael?“

Chvilku bylo ticho. „No páni,“ řekl pak Jace a podíval se na Aleka. „Takže proto jsi volal.“ Alek jen mlčky přikývl.

„Kníže pekel?“ ujistila se Clary.

„*Dávno mrtvý* kníže pekel,“ doplnil Jace. „Byl to druh Lilith. Škoda, že se navzájem minuli o několik let.“ Moc Lilith byla po Temné válce značně oslabena a otřesena Simonovým Kainovým znamením. Od té doby ji spatřil jen málokdo.

„To není všechno,“ ozval se potichu Simon s očima sklopenýma k podlaze. Taková zaraženost mu nebyla podobná. Magnuse napadlo, že vzpomíná na svůj otřesný zážitek s Lilith. „Jen připomínám, že jsem z Akademie vyšel před pouhými několika měsíci. Ještě nedávno jsem tyhle věci studoval.“ Zvedl se z podlahy a opřel se o stěnu, jako by hledal oporu pro to, co se ze sebe chystal vypravit. „Samael je z knížat pekel po Luciferovi nejstarší. To on měl být tím hadem v rajské zahradě. Je znám jako otec démonů, stejně jako je Lilith nazývána jejich matkou.“

„Problémy s otcem má snad každý,“ poznamenal Jace. „Včetně démonů, jak je vidět.“

Simon ho ignoroval. „Historie lovců stínů nás učí, že démoni pronikali do našeho světa už tisíce let před lovci stínů, ale jen příležitostně a v malém počtu. Až Samael to změnil. Nějak – nevíme jak – oslabil bariéry mezi naším světem a světy démonskými. To Samael otevřel démonům cestu k invazi na Zemi. A když přišel on sám, šla mu v patách zkáza.

Žádná lidská bytost, jakkoliv mocná, ho nemohla porazit. Historie praví, že proto zasáhli samotní andělé a archanděl Michael že sestoupil na zemi a Samaela porazil...“

Jace přikývl a navázal na Simonova slova: „A pak sestoupil Raziel a stvořil *nás*. Nikdo už však nedokázal napravit, co Samael napáchal, takže bariéry mezi světy zůstávají slabé a démoni dál přicházejí.“

„Řekla bych, že nebýt porážky Samaela, mohlo by to být ještě daleko horší,“ ozvala se Clary. „Já vím, že knížata pekla nelze zabít...“

„Úder, kterým byl poražen, mu uštědřil archanděl,“ řekl Magnus. „Myslím, že všichni přinejmenším *doufali*, že by ho to mohlo doopravdy zabít. Vypadá to ale, že se tak nestalo.“

„A co nějak zařídit, aby se Michael vrátil a porazil ho znovu?“ ozvala se Isabela. „Tím bychom mohli získat dalších tisíc let.“

„To nejde,“ řekl Simon. „Jsme v tom sami. Tak to s námi prostě je, chápeš? Jsme lovci stínů. Andělé tu nejsou od toho, aby za nás řešili naše problémy. Je to jen na nás.“

Simon vypadal nesmírně zachmuřeně. Magnus se nemohl ubránit dojmu, že ten chlapec není úplně v pořádku. S démony bojuje právě tak dlouho jako Clary, sám si na vlastní kůži vyzkoušel, jaké to je být podsvěťanem, stanul tváří v tvář Razielovi, a Magnus už se za tu dobu naučil respektovat jeho bojovou morálku, odhodlání vytrvat a nedat na sobě

znát slabost, i kdyby byla situace sebevíc beznadějná. Simon se postavil Lilith a vyšel z toho jako vítěz – jak je tedy možné, že jím teď otřáslou pouhé pomyslené na Samaela?

Simon nesmírně toužil stát se lovcem stínů a bojovat s demony přímo – stát se spolubojovníkem Clary, Isabely a všech ostatních. Momentálně to ale zrovna nevypadalo, že by mu to nějak prospělo.

„Já vím, že pro vás jsem ten, kdo si hraje na hrdinu a přitom má v prsou magickou díru,“ řekl Magnus, „ale směl bych vám připomenout pár skutečností, abychom se trochu uklidnili? Shinyun a Ragnor sice mluvili o Samaelovi, ale kromě té zbraně, o níž Shinyun tvrdila, že je Samaelova, nemáme ani ponětí, jestli se Samael opravdu vrací. Shinyun a Ragnor se mohli zaplést s nějakým civilským kultem nebo s některým z vyšších démonů, který se za Samaela vydává. Důležité je jedno – Samael rozhodně, *stoprocentně* v našem světě není. Pokud by tu byl, už bychom to poznali. Dal by o sobě vědět. Armády démonů už by pustošily planetu. Což se neděje.“ Zářivě se usmál. Skutečně se na celou situaci díval s nepředstíraným optimismem. „Takže já a Alek vyrazíme do Šanghaje, najdeme Ragnora a Shinyun, vezmeme si zpátky Bílou knihu a všechno bude, jak být má.“

„Takže podle tebe,“ ozvala se pomalu Isabela, „je dobrá zpráva, že Samael *zatím* nepustošil Zemi?“

„I v případě, že to je pravý Samael, máme pravděpodobně ještě celé *dny*, abychom ho zastavili.“ prohlásil Magnus.

Clary a Isabela se na sebe ustaraně podívaly.

I v Alekově tváři se objevily obavy. „Ehm... Magnusi, kdo se celé ty *dny* postará o Maxe?“

„Někdo z těchto báječných lidí,“ prohlásil Magnus a ukázal kolem sebe.

„Děláš si legraci?“ nadskočila Clary. „My samozřejmě vyrážíme do Šanghaje taky. Tohle je kritická situace, jasné? Potřebuješ kompletní tým.“

Jace vypadal, že se výborně baví. „Jistě. Nikdo by tě přece nemohl podezírat, že už tě nudí hlídkovat po New Yorku a chceš se podívat někam jinam.“

„Dobře, přiznávám,“ broukla Clary. „Ale *taky* musíme zabránit otci všech démonů, aby... no, třeba aby plodil další.“

„*Spoustu* dalších démonů,“ řekl Simon. „Jasně. Pojďme bojovat se dvěma mocnými čaroději a démonem tak nebezpečným, že ho naposledy musel porazit anděl. Jsem přesvědčen, že se moje zkušenosti ze studia budou víc než hodit.“

Isabela k Simonovi přistoupila a láskyplně mu zajela prsty do vlasů. „Jenže ty jsi ještě zelenáč, zlatíčko. Nikdy jsi nebyl nezranitelný upír, co proniká do pekelných dimenzí, nebo něco podobného.“

„Tu nezranitelnost ti připomenu,“ zavrčel Simon, ale přece jen se konečně alespoň slabě usmál.

Magnus vstal a zatleskal. „Výborně, milánkové. Alek a já si potřebujeme sbalit věci a vymyslet, co s tímhle.“ Ukázal na Maxe, kterého Jace zrovna nosil na ramenou. Jace Maxe poslušně postavil zpátky na podlahu. „Vy všichni se nepochybně potřebujete vrátit do Institutu pro výstroj, takže...“ Magnus se výmluvně rozmáchl oběma pažemi. „Opusťte můj dům.“

Odešli všichni kromě Clary. Alek vzal Maxe do ložnice a Magnus už tam měl namířeno za nimi, když ho Clary popadla za rukáv a tiše, ale naléhavě řekla: „Musím s tebou na chvíli mluvit.“

Magnus se na ni pozorně podíval. Bylo zvláštní vidět ji teď jako skutečně dospělou. Po celá léta to bylo zamlklé děcko s velikýma očima, s nímž se setkával znovu a znovu, a pokaždé to pro ni bylo poprvé. O světě stínů nevěděla nic – a Magnusovým úkolem bylo zajistit, aby to tak zůstalo. Když ji za tím účelem její matka přiváděla, Clařina reakce byla pokaždé tatáž – bázeň a nejistota. Pokaždé si pozorně všímala jeho zářivých očí s úzkými zornicemi. On zase vždycky očekával, že ji vyděsí, ale ona byla jen zvědavá. Když povyrostla, začala se ho ptát: „Proč máš kočičí oči?“ Za ta léta na ni zkusil spoustu nejrůznějších odpovědí.

„Vyměnil jsem si je s mým kocourem. On má teď lidské.“

„Abych tě lépe viděl, drahoušku.“

„Proč je nemáš ty?“

Bylo zvláštní vědět, že Clary tyhle vzpomínky nemá. Sledovat někoho, jak vyrůstá, aniž by si to pamatoval. To všechno se změnilo v den, kdy ji spatřil na narozeninové oslavě Předsedy Mňau obklopenou newyorskými lovci stínů. Naprosto nečekaně se proměnila v bojovnici. Věrný obraz Jocelyn v jejím věku. Pro tuto roli byla tak jako tak zrozena.

Teď se tvářila stísněně, jako by přemýšlela, jak mu oznámit nepříjemnou zprávu. Ještě před pár lety by to na něj prostě vybalila, teď však byli přátelé a jí záleželo na tom, jak se cítí. Milé, ale stále nezvyklé.

„Dnes nad ránem se mi o tobě zdálo,“ řekla. „Těsně předtím, než nás vzbudil Alekův telefon.“

„Hezký sen?“ zeptal se s nadějí v hlase Magnus. „Určitě žádný *zlověstný* věštecký sen, že ne?“

„Ty jsem přestala mít po Temné válce, takže doufám, že o nic takového nešlo. A navíc jsi vypadal docela v pohodě,“ řekla Clary. „Viděla jsem tě na velikém zlatém trůnu.“

„Tak ten sen jsem měl taky,“ řekl Magnus. „Byl ten trůn nad dlouhatánským schodištěm? A sloužili mi šediví tvorové se zobáky?“

„Ne,“ odvětila s ustaraným výrazem Clary. „Ale stalo se z tebe monstrum vysoké snad třicet metrů.“

Magnus zamyšleně přikývl. „Něco jako Godzilla?“

„Spíš démon nebo tak něco... Měl jsi obrovské ostré zuby a na prstech dlouhé drápy. Taky jsi měl něco divného s očima. A měl jsi...“ Na okamžik se odmlčela. „Z hrudníku ti šlehaly rudé plameny ve tvaru písmene X.“

„No,“ pronesl Magnus ztěžka, „tak mám přece jen nějakou dobrou zprávu. Z hrudníku mi šlehaají plameny jen v jedné linii, nevypadá to jako X. Věštecký sen pochopen. Mám se vyhnout dalšímu říznutí, aby z toho nebylo X. Rada k nezaplacení.“

„To není všechno,“ řekla Clary. „Je tu ještě něco, a právě to mi není jasné.“

„Kdežto zatím to bylo dokonale srozumitelné,“ rýpl si Magnus.

„Byl jsi v řetězech. Myslím ve *spoustě* řetězů. Nohy jsi měl přikované k zemi, za paže, ramena i pas jsi byl připoutaný ke zdi. Byly to obrovské řetězy s mohutnými železnými články. Musely tě strašlivě tížit. Bylo zvláštní, že tě jen samotná jejich tíha nerozdrtila.“

Magnus musel uznat, že to nezní dobře.

„Ještě něco je ale zvláštní,“ pokračovala Clary. „Nevypadal jsi, že by tě trápila bolest. Vlastně jsi nevypadal, že by ti to jakkoliv vadilo. Vypadal jsi spokojeně. Víc než spokojeně. Byl jsi nadšený. Přímou... přímo z tebe číšel triumf.“

Upřeně se na Magnuse zahleděla. „Já nevím, co to znamená. Jak jsem říkala – věštecké sny už nemívám. Obvykle. Tohle jsem ti ale říct musela.“

„Lepší opatrnost než pak pozdní lítost,“ řekl Magnus. „Jen doufám, že je to naprosto abstraktní, jako třeba že budu smutný, ale se svým smutkem smířený, nebo něco na ten způsob. Rozhodně by to bylo lepší, než kdyby to mělo znamenat opravdové železné řetězy nebo velké zuby.“

„No, doufejme,“ řekla Clary.

„Běž do Institutu,“ vybídl ji Magnus. „Já bych měl jít dohlédnout na rodinu.“

Clary zmizela. Teprve teď padla na Magnuse tíseň. Vykročil za Alekem a jejich synem, aby je oba na chvíli objal. Potřeboval zahřát.

Rychlé rozloučení

Alek se nedokázal ubránit rozmrzelosti. Volal Katarině, aby ji poprosil, jestli by se na pár dní nepostarala o Maxe, ale dozvěděl se, že Katarina pracuje v nemocnici na prodloužené směny a sotva se dostane domů (souhlasila alespoň s tím, že se vždycky večer zastaví nakrmit Předsedu Mňau). Volal Maie, ale ta měla návštěvu. Napadlo ho zavolat Lily, ale to nakonec zavrhl. Lily se o Maxovi často vyjadřovala, jaký je „sladoučký“, a prohlašovala, že by ho „nejradši sežrala“, a přesto, že Alek Lily důvěřoval, nebyl si tak docela jistý, že to myslí jen obrazně.

„A co tvoje matka?“ zeptal se Magnus. Vykouzlil kolem Maxe duhovou bublinu a kutálel ho v ní po ložnici, zatímco Alek vytahoval ze skříně kufry.

„Co? Ne,“ prohlásil Alek. Na okamžik se zahleděl na Maxe. „Nepřipadá ti v tom jak křeček v běhátku?“

„Ne! No, tak trochu,“ připustil Magnus. „Ale jemu se to líbí. A proč *ne* tvoje matka?“

„Tohle děcko se tu a tam vznese ke stropu,“ řekl Alek. „A zhruba tak jednou za tři neděle ze spaní zapálí deku.“

„Další výhoda tohohle kouzelného běhátko pro křečky,“ řekl Magnus. „Nechtěl jsem, aby zase sousedům vyhodil kabelovku.“

„No, ale moje matka kouzelné běhátko *nemá*,“ řekl Alek.

Magnus odkutálel Maxe za jeho nadšeného výskotu do chodby a zavolal odtamtud: „Je to lovkyně stínů! Měla by si umět poradit s čarodějem! Vychovala tě!“ Strčil hlavu do ložnice a povytáhl obočí. Vychovala *Jace*.“

„Dobře!“ rozesmál se Alek. „Vyhrál jsi. Tak já jí zavolám.“

Sbalit věci jim trvalo dvacet minut. Další dvě hodiny sbírali Maxovy nejnnutnější potřeby rozházené po celém bytě. Na první pohled se nezdálo, že je toho tolik, ale když to bylo všechno pohromadě na jednom místě, vydalo to na slušný náklad – kočárek, ohrádka na hraní, obrovský stoh oblečení, lepenková krabice s dětskou výživou a černá brašna, do které Magnus nacpal několik Maxových oblíbených obrázkových knih a hraček, a také některé komponenty pro ta nejužitečnější ochranná kouzla proti Maxově náhodně se projevující magii.

Poté, co z brašny vylovili vzpouzejícího se Předsedu Mňau, který se tam uložil ke spánku, se jim podařilo opustit byt a zamířit k Institutu.

Newyorský Institut byl pochmurný kamenný hrad uprostřed věžáků ze skla a kovu. Magnus měl newyorské kostely rád. Líbilo se mu, jakou tichou a posvátnou oázu klidu vytvářejí a důstojně hájí uprostřed velkoměstského ruchu. Možná proto jej vždy podivně okouzlovalo, jak moc se lovci stínů berou vážně. Když na to přišlo, uměli být – i Alek – docela prostořecí, ale Institut byl připomínkou, že mají skutečně božské poslání, i když na to občas nebylo těžké zapomenout.

To, jak výstřední a nezařaditelní byli naopak čarodějové, mělo své dobré i špatné stránky. Dokonce i nápad vytvořit funkci nejvyšších čarodějů vznikl původně jako žert, hra oně hrstky čarodějů, jimž se v šestnáctém a sedmnáctém století podařilo dosáhnout určité prestiže mezi civily, kteří je většinou zavrhovali jako monstra. Magnus odhadoval, že se do této pozice jmenovala dobrá polovina „nejvyšších čarodějů“ současného světa. Dokonce i města s dlouhou historií nejvyšších čarodějů, jako je Londýn, stále tuto funkci udělovala spíš za dostatečnou drzost na večírcích.

Popravdě řečeno byl jedním z těchto samozvaných čarodějů i Magnus. Celý vtip s nejvyšším čarodějem Brooklynu spočíval v tom, že žádný jiný newyorský okrsek nejvyššího čaroděje neměl. Magnus doufal, že se mu podaří tuto funkci zpopularizovat, ale zatím se nikdo nechytil, až na jistou mladou ženu s rohem jednorožce trčícím jí z čela, která se prohlásila „střední čarodějkou“ – rovněž Brooklynu. Jenže za ta léta to Magnus začal vnímat jako opravdovou zodpovědnost. A lovci stínů, jak rychle pochopil, byli *nadšení*, že mají konečně čaroděje, který jim jen tak nezmizí, takže si mohl zdůvodnit nutnost své existence. Jeho funkcí byli nadšení dokonce i Lightwoodovi, které v době, kdy nastupovali do vedení newyorského Institutu, Magnus znal jen jako členy proslulé radikální rodiny lovců stínů. Magnus byl pro změnu nadšený vydatným a trvalým příjmem.

Když se doslechl, že k němu mají namířeno, Magnus se zhluboka nadechl, připočetl si ke svým již tak horentním sazbám patnáct procent jako „poplatek za pruzení“, a když to bylo absolutně nezbytné, rozběhl se do Institutu a snažil se otupit hrany. *Jakpak se máme; to máme ale báječně neapokalyptické počasí; užijte si tohle půvabné kouzlo, i když si je ani nezaslou-*

žíte; prosím, uhradte můj absurdně vysoký účet obratem; poskytnu vám snad pravidelná ochranná kouzla uprchlíkům skrývajícím se před nefilim? No jistěže ne!

Bylo zvláštní vcházet do téhož Institutu po boku jednoho z Lightwoodů, který navíc nesl jejich dítě. Ještě si pořád tak docela nezvykl, že Marysa Lightwoodová je pro něj víc rodi-
na než jen pracovní partner. Byl rád, že alespoň Robert jakož-
to inkvizitor má práci v Idrisu. Nejspíš tam někoho podro-
buje inkvizici, napadlo Magnuse.

Vstupní hala Institutu se klenula vysoko nad nimi, tichá,
temná a impozantní. Magnusovi se vždycky zdálo, že ta ne-
příliš početná skupina lovců stínů, kteří zde žijí, nadělá zby-
tečný rámus. Znal to tu dobře, ale jen takovým tím způsobem,
jako známe hotelovou recepci, kterou jsme prošli už mnoho-
krát. Nebyl tu ve své kůži a navzdory snahám Lightwoodo-
vých i Jace, aby se zde cítil dobře, zůstával – jakkoliv téměř
nevědomky – ve střehu. Tři roky těsné spolupráce a přátel-
ství s místními lovci stínů ještě nevymazaly desetiletí daleko
napjatějších vztahů.

Mimo jiné i proto tu s Alekem hovořil šeptem, i když šep-
tat nemusel. Prostě mu to připadalo vzhledem k duchu to-
hoto místa vhodné. „Kde jsou všichni?“

Alek pokrčil rameny a dál rázoval halou, jako by mu to tu
patřilo, což – jak si Magnus vzápětí uvědomil – byla vlastně
tak trochu i pravda. „Nejspíš balí výstroj a zbraně. My by-
chom měli najít hlavně mou matku.“

„A jak by sis to hledání představoval?“ zeptal se Magnus.

„No,“ začal Alek, „zdi Institutu jsou protkány velice sta-
rým kouzlem. Já je teď použiju, abych se s matkou spojil, ať je
kdekoliv.“ Přiložil dlaně k ústům jako hláskou troubu a z pl-
ných plic zahulákal: „MAAAAAMIII!!!“

Alekův hlas se ozvěnou nesl mezi kamennými zdmi. Max se zahihňal a ječivě se pokusil Aleka napodobit: „Maaaaa!“ Ozvěna utichla. Magnus čekal, co se bude dít.

„No?“ ozval se Magnus a Alek varovně vztyčil prst. Po chvilce se šerem haly mihl záblesk a Alekovi dorazila ohnivá zpráva. Sáhł po ní, otevřel ji a sebejistě pohlédl na Magnuse. „Je v knihovně,“ sdělil mu, když do zprávy nahlédl.

Vzápětí se objevila druhá ohnivá zpráva – na úplně stejném místě jako ta první. Alek ji otevřel. „Věděl jsi, že se po Institutu dají posílat ohnivé zprávy?“ přečetl nahlas. „Já jsem to zrovna zjistila.“ Nechápatě pohlédl na Magnuse. „Pocho-pitelně že jsem to věděl.“

„Takže do knihovny?“ otázal se Magnus.

Objevila se třetí ohnivá zpráva. Max se po ní vrhl, aby ji chytil, ale byla na něj moc vysoko. Magnus ji popadl a četł: „Zbožňuju ohnivé zprávy, měj báječný den, tvůj přítel Simon Lovelace, lovec stínů.“ Zakoulel očima. „Můžeme jít?“

Když vycházeli z haly, uslyšeli za sebou završet čtvrtou ohnivou zprávu, ale ani jeden se po ní neohlédl.

„Ujišťuji tě,“ prohlásila Marysa, „že Maxe pár dní zvládnou bez problémů.“

Alekova matka stála uprostřed knihovny poblíž stolu, za nímž kdysi sedával jejich starý učitel. Byla vysoká stejně jako Isabela a svým hrdě vzpřímeným postojem budila dojem, že je snad ještě vyšší. Jako by si hrdě nárokovala svoje místo v okolním světě. Se zkrříženými pažemi pohlédla na Aleka a Magnuse, jako by je vyzývala, ať jen si s ní zkusí nesouhlasit.

„Mami,“ ozval se Alek a promnul si zátylek, „já jen nechci, abys musela řešit nějaké... mimořádné události. On je čaroděj.“

„Ale nepovídej,“ ušklíbla se Marysa. „A já si myslela, že měl nějakou ošklivou nehodu s plnicím perem.“

Max ležel na bříšku na koberci mezi nimi a čmáral si Marysinou stélou po starém otlučeném štítu, který mu našla ve sklepech, když tu byl Max naposledy. Stéla zanechávala na oceľovém povrchu jiskřivě jasné čáry, které pozvolna černaly. Max byl do pozorování tohoto jevu plně pohroužený.

„Víš, poslední dobou jsi čím dál tím jedovatější,“ poznal Magnus a v očích se mu zablýsklo. Otevřel brašnu a začal na Marysin stůl vybalovat hračky a knížky. Nezdálo se, že by to Marysu nějak znepokojilo.

„Jen se snažím říct,“ naléhal Alek dál, „že dnes ráno se vznášel u stropu. Nad magií, kterou má vrozenou, ale zatím nemá jakoukoliv kontrolu.“

„Aleku, vychovala jsem tebe, Jace, Maxe a Isabelu, a že vás bylo leckdy dost. Zvládnou to úplně v pohodě. Navíc budu mít po většinu času k ruce Kadira.“

Kadir Safar vklouzl do místnosti, jako by v zákulisí čekal na příslušnou nárazku. Byl to vysoký, elegantní muž s tmavou pletí a do špičky sestřiženou kozí bradkou. Alek netušil, jaké je Kadirovo oficiální postavení v Institutu, v uplynulých měsících se však zjevně stal Marysinou pravou rukou. Pomáhal s Alekovým, Isabeliným a Jaceovým tréninkem, už když byli malí. Nikdy toho moc nenamluvil a ani jeho obličej postrádající většinou jakékoliv emoce toho mnoho neprozrazoval. Alek měl vždycky pocit, že ti dva si rozumějí beze slov. „Potřebovala jste mě?“ zeptal se Kadir s rukama za zády Marysy. Pohledem zabloudil ke stolu, na němž se objevila hromádka pestré barevných předmětů. „Věci vašeho vnuka, předpokládám. Co to tu máte, Magnusi?“

Magnus právě z brašny vyndával další stoh dětských knížek. Ukázal je Kadirovi. „Doufám, že jste připraven na všechno to čtení, které po vás tady klouček bude požadovat.“ Začal knížky skládat na stůl jednu po druhé. „*Dobrý večer měsíčku, O zvědavém štěňátku, Tam, kde žijí divočiny*. Zejména ta poslední u nás poslední dobou frčí. Hlavní hrdina se taky jmenuje Max.“

„S dílem *Tam, kde žijí divočiny* jsem obeznámen,“ napřímil se Kadir jako důstojnost sama.

„Pak je tu jedna, jmenuje se tuším *Nákladáky*. Na každé stránce má jiné nákladní auto,“ pokračoval Magnus. „Max je tím přímo nadšený, ale musím vás upozornit, že tam inspiraci k vyprávění nenačerpáte.“

„*Nákladáky*,“ potvrdil Max. Čarodějové většinou začínali mluvit hodně brzy a Max nebyl žádnou výjimkou. Jeho první slovo bylo „mlok“ a dostal je ze sebe, když mu bylo pouhých devět měsíců. Od té doby si Magnus lépe schovával čarodějnické propriety.

„A samozřejmě,“ pokračoval Magnus, „je tu ještě *Malá myšička, která šla na daleký vandr*. Autorka Courtney Gray Wiesová.“

Alek dlouze zasténal.

„Copak, nelíbila se?“ zeptala se Marysa. „Já ji tedy neznám, ale nezní to špatně.“

„Tu nám přinesla Lily,“ řekl Alek. „Nemám ponětí, kde k ní přišla, ale podle mě nejspíš v hotelu Dumort.“

„Přesně tak,“ přisvědčil Magnus. „Malá myšička se vydá na skutečně dalekou cestu, ale učiní tak, aby se jí dostalo naprosto překonaných morálních ponaučení na téma osobní hygieny.“

„Hmmm,“ zahučeli sborově Marysa a Kadir.

„Jeho nejoblíbenější,“ řekl Magnus a zavrtěl hlavou. „Bohužel.“

Alek se dramaticky nadechl a zarecitoval: „A teď už hajdy umýt nožičky, vždyť kdo by chtěl být chotěm špinavé myšičky.“

„Myšička?“ ožil Max.

Kadir zdvihl ruku na znamení, že jemu to stačí. „Těším se, až se s těmito díly osobně seznámím. A teď, pokud ode mne nepotřebujete nic jiného, Maryso...“

„Počkejte ještě chvíli,“ zarazila ho Marysa. „Chtěla jsem Aleka o něčem informovat. Aleku, požádala jsem Jace, aby co nejdřív převzal vedení Institutu. Doufám, že proti tomu nic nemáš.“

Alek se snažil nedat na sobě znát překvapení. Nepřekvapilo ho, že by matka svěřila vedení Jaceovi, ale samotný fakt, že chce odstoupit z vedení Institutu. Nikdy nic podobného nenaznačovala. Nejraději by se jí rovnou zeptal na důvod, ale ovládl se a pro jistotu mlčel.

To Magnus podobnými zábranami netrpěl. „Ale proč bys odstupovala?“

Marysa zavrtěla hlavou. „Vedení Institutu je práce pro mladého člověka. Chce to někoho, kdo bude mít energii, aby fungoval jako lovec stínů na plný úvazek a *k tomu* udržoval vztahy s podsvětany, řídil členy pobočky, byl v kontaktu s radou... je toho moc.“

„Ale je to už snazší,“ namítl Alek. „Tedy ne že by sis nezasloužila odpočinek. Já jen, že Aliance skutečně zlepšila komunikaci podsvěta a pobočky.“ Cítil, jak se červená. Vždycky měl pocit, že se vychloubá, kdykoliv se zmínil o Alianci podsvětanů a lovců stínů, kterou dal dohromady s Maiou Robertsovou, jež vedla největší newyorskou vlkodlačí smečku, a Lily Chenovou, šéfkou newyorských upírů. Na odvedenou práci ale hrdý *byl*.

„To zlepšila,“ potvrdila Marysa. „Aleku, já si vážím toho úsilí, které jsi do toho vložil – proto jsem tě také nepožádala, aby ses ujal vedení Institutu. Ty už jsi toho vykonal dost. Nemluvě o tom, kolik práce máš a budeš mít tady s tím modrým drobečkem.“

Max vzhlédl, jako by vycítil, že se ho někdo chystá obdivovat. Vítězně se na Aleka zazubil a kolem hlavy mu zsršely modravé plamínky.

„Ach ne,“ zalapala po dechu Marysa a ucukla. V Kadirově obličejí se nepohnul jediný sval. Popadl z Marysina stolu sklenici s vodou, polil Maxe a plameny uhasil. Max překvapeně zamrkal a dal se do křiku.

Kadir omluvně pohlédl na Aleka. „Omlouvám se.“ Marysa Maxe zdvihla do náruče a ten rychle zapomněl, že má mokrou hlavu, a začal se živě zajímat o Marysiny náušnice.

„To nebylo vůbec špatné řešení,“ prohlásil Magnus. „Lepší brečící děcko než dům v plamenech.“

„Trefné přirovnání,“ řekl Kadir. U Kadira se podobné vyjádření téměř rovnalo vyznání nehynoucí lásky.

„A co na to Jace řekl?“ navázal Alek na přetržený rozhovor. „Vezme to?“

„Prý potřebuje čas na rozmyšlenou,“ odpověděla Marysa s nejistým výrazem ve tváři. „Určitě to vezme,“ prohlásila pak. „Překvapuje mě ale, že se o tom nezmínil před tebou. Čekala jsem spíš, že to pro tebe nebude novinka.“

„Nezmínil se o tom ani slovem,“ odvětil Alek. Nerozuměl tomu. *Proč* mu o tom Jace neřekl? I kdyby měl pochybnosti, s kým jiným by o nich měl mluvit než se svým *parabátai*? A čeho by se měl Jace vůbec bát? Alek byl skálopevně přesvědčen, že jako ředitel Institutu by byl Jace nedostižný.

„Neumím si představit, že by chtěl být tím, kdo musí prosazovat Studený mír,“ řekl mírně Magnus.

„S tebou o tom mluvil?“ zeptal se ho Alek. Magnus každopádně trefil do černého. Studeným mírem byl nazýván děsivý vztah panující momentálně mezi vílami a lovci stínů. Poté, co značná část zavržených stranila před pár lety nepřátelům nefilim, lovci stínů je krutě potrestali a přinutili je přistoupit na úmluvu, která je činila zranitelnými a výrazně je oslabovala. Od té doby mezi oběma tábory panovaly více než napjaté vztahy. Mnozí lovci stínů – zejména pak lovci stínů z newyorského Institutu – se Studeným mírem nesouhlasili a velice by uvítali obnovu normálních vztahů. Úkolem Institutu však bylo prosazovat Zákon, který je tvrdý, ale je to Zákon... a tak dále.

„Mně neřekl ani slovo,“ odvětil Magnus. „Jen tipuji.“

Marysa pokrčila rameny. „Mezi očekáváními Spolku ohledně Studeného míru a realitou newyorského podsvěta balancuji tři roky. Dá se to zvládat. Jace by mohl být v politice dobrý, kdyby se pro tuto dráhu rozhodl. A já *neumírám*. Pořád budu žít tady a budu mu moci být ohledně Studeného míru nápomocna radou.“ Vzdychla si. „Přiznávám, že jsem doufala, že mi něco povíš o Jaceově názoru.“

„Nic o něm nevím. Zatím,“ řekl Alek, ačkoliv netušil, kdy během nadcházející hromadné výpravy se mu podaří urvat si pár minut, aby se Jace mohl zeptat mezi čtyřma očima.

„Pokud by šlo o *mé* rady ohledně uplatňování Studeného míru,“ ozval se Kadir, „zdůrazňoval bych potřebu využívat jako prostředníka vás a Alianci.“

„Když jsme u toho, neměl bys také Alianci oznámit, že dnes vyrážíš do Číny?“ ozval se Magnus.

Na to Alek dosud nepomyslel. „To bych tedy měl,“ řekl. Vytáhl telefon, poslal krátkou textovou zprávu a vzápětí mu přišla od Maii odpověď: *Jsem ve svatyni.*

Alek vstal. „Maia píše, že je... ve svatyni? Věděl někdo z vás, že je tady? Nebo že sem jde?“ Vyměnili si s Magnusem pohled, který se v poslední době naučili používat jako signál beze slov. *Můžu tě nechat samotného s Maxem, než si to vyřídím?* Odpovědí mu bylo stručné přikývnutí. Bylo zvláštní, jak plynne se naučili dorozumívat se řečí pohledů a gest, jazykem, který teď patřil jen jejich rodině.

„Třeba ti přišla prozradit, že umí předvídat budoucnost,“ řekl Magnus. „Tak se jí zeptej, jak to dopadne v Šanghaji.“

Alek se omluvil, vyšel do haly a zamířil dolů po schodišti ke svatyni. Maia už tam čekala a tvářila se, jako by byla náramně spokojená sama se sebou.

„Aleku!“ pozdravila ho, „ráda tě vidím.“ Podala mu pravicí a Alek ji poněkud váhavě přijal. Překvapila ho. Potřásat si rukama neměli zrovna ve zvyku.

Co se děje, si uvědomil až v okamžiku, kdy jeho ruka projela tou její bez jakéhokoliv odporu a Maia se spokojeně zachechtala.

Alek rychle nabyl ztracenou rovnováhu a káravě se na ni podíval. „Ty jsi projekce.“

„Jsem projekce!“ zvolala Maia a nadšeně rozhodila pažemi. „To je tak vzrušující!“

„Takže to znamená...“

„Že projekce konečně funguje i v Doupěti.“

„Doupě?“ otázal se nechápavě Alek.

„Nový název centrály,“ vysvětlila mu Maia. Vlkodlaci z Manhattanu sídlili v opuštěné policejní stanici v čínské čtvrti. „Zrovna to zkouším.“

Alek zamyšleně přikývl. „Byl bych s tím opatrný.“

„Beru na vědomí. Takže – přímo pod stanicí je *podle všeho* vílí kruh, a proto nic nefungovalo. Hádám, že tam je možná už od založení New Yorku.“

„Vílí kruh? Hm...“ Alek přemýšlel, jak zaobalit další otázku, která měla znít: *Jak se řeší takovýhle problém, když Aliance není oficiálně oprávněna komunikovat s vílami?*

„Podívej, já jsem tu situaci s žádnou vílou neprobírala,“ řekla Maia. „Promluvila jsem s čarodějkou, ta promluvila s někým na stínovém trhu, a pak najednou projekce začala fungovat a na schodech nám někdo nechal proutěný košík plný žaludů.“

„Podzimní výzdoba?“ broukl Alek.

„Jedno se musí vílám nechat – jsou *posedlé* estetikou,“ přisvědčila Maia. „No nic. Co to má znamenat s tou Šanghají?“

„Zmizela kniha kouzel. Magnus se za to cítí zodpovědný, takže se oba musíme vydat na cestu. Nemělo by to zabrat víc než pár dní. A taky to může být slepá ulička a budeme za hodinu zpátky,“ dodal Alek, ačkoliv zrovna tuhle možnost nepokládal za pravděpodobnou.

„Takže mi potřebuješ svěřit něco, co se týká Aliance?“

„Ale vůbec ne,“ odvětil Alek. „Pár dní zvládnete záležitosti Aliance řídit s Lily beze mne. To spíš mně budou chybět ty vaše bojovky.“

Maia vzdychla. „Když tu nebudeš, Lily nás určitě bude nutit hrát slovní fotbal, prší nebo podobné dětinské blbinky. Někdy se vážně chová jako stará panna. Nalitá stará panna.“

„Maio,“ napomenul ji káravě Alek.

„Ale ne, vždyť víš, že ji mám ráda,“ řekla Maia. „Nenapadlo tě vzít ji s sebou? Mimo jiné mluví mandarínskou čínštinou.“

„Zrovna minulý týden jsem Lily na vlastní uši slyšel vyslovit větu ‚už nikdy v životě nevstoupím na čínskou půdu‘, takže jistě chápeš... a mandarínskou čínštinu ovládá i Magnus.“

„No jistě,“ odvětila Maia.

„Je tu ale ještě něco,“ pokračoval Alek. „Než se vrátíme, bude Maxe hlídat moje matka. Ještě nikdy ho neměla na starost na víc než pár hodin. Mohla bys... na ně dohlédnout?“

„Jsem si jistá, že Max bude v pohodě,“ prohlásila Maia.

„Upřímně řečeno mi daleko větší starost dělá matka,“ přiznal Alek.

„Tu a tam se stavím,“ slíbila Maia. „Určitě se tak jako tak naskytnou nějaké nudné byrokratické důvody, proč budu muset Institut navštívit. Jinak...“ Náhle se zahleděla kamsi za Alekova záda. „Máš společnost.“

Alek se otočil a překvapeně si prohlížel Jace, Clary, Simona a Isabelu. Všichni na sobě měli výstroj a byli po zuby ozbrojení. Většinou si na cestu vzali svoje oblíbené zbraně – Simon luk, Clary meč a Isabela bič. Jace si bůhvíproč nesl jakýsi ostnatý cep na řetězu. Teď si s Maiou zamávali – Jace s cepem tedy velice opatrně – a pozdravili se.

„Zavazadla jsme snesli na hromadu,“ řekla Clary a ukázala kamsi do neurčita za svými zády, „takže je pak Magnus může teleportovat, pokud bychom tam museli zůstat přes noc.“

„Takže projekce funguje, jak vidím,“ obrátil se Simon k Maie pochvalně se zdviženým palcem.

„Počkej – jak poznáš, že je to projekce?“ zeptal se Alek.

„To se přece pozná okamžitě,“ prohlásil Jace. „To prostě cítíš.“

„Vážně?“ broukl Alek.

„Jo,“ přitakal Simon a přikývl.

„Aha. Jaci, co s tím... cepem?“

„To je morgenštern,“ pronesla Clary pochmurně.

„Morgenšterny nemají řetěz,“ namítl Alek. „Tohle je cep.“

„On po nás chce, abychom tomu říkali morgenštern,“ odvětila snad ještě pochmurnějším tónem Clary. „Vždyť ani nejsi Morgenstern,“ obrátila se k Jaceovi. „Já jsem Morgensternová.“

„Jsem ale s tím jménem pořád úzce spojený,“ trval Jace na svém. „Prostě jsem se cítil jako... směl bych se vydat na cestu s morgenšternem jako svou typickou zbraní? Tohle jsem totiž já!“

„Když dovolíš, mohl by ses pokusit nevypadat jako metalová hvězda při focení na novou desku?“ ozval se Simon.

„Nevím, o čem to mluvíš, a ani to nechci vědět,“ řekl Jace. „Jen mě zajímá, jestli jsem dost cool.“

„Ale samozřejmě že jsi, zlato,“ ubezpečila ho Clary. „Podívej,“ dodala k Alekovi, „je mi jasné, že ti to dělá starosti. Hádám, že tohle za týden, nejpozději za dva přejde. Teprve kdyby to nevyvanulo do té doby, začneme to řešit.“

„To zní rozumně,“ řekl Alek.

„Je to zkušební provoz,“ přisvědčil Jace. „Třeba se mi to nebude líbit a přestanu morgenštern používat. Mám pocho-pitelně i andělská ostří. A kromě nich mám u sebe asi tak čtyři nebo pět nožů. Ty už byly po kapsách, když jsem si bral tohle oblečení na sebe.“

Alek pocítil náhlý příval náklonnosti vůči svému *parabátai*. „Já jsem o tobě nepochyboval.“

Rozloučili se s Maiou a ta zmizela právě ve chvíli, kdy se ve dveřích svatyně objevil Magnus. Stačil se převléknout – jen Anděl věděl, odkud vzal jiné šaty – a měl teď na sobě sametový oblek v barvě tmavé námořnické modři, s košilí

a vázankou téže barvy. Alek si to sice nechával pro sebe, ale byl už dávno přesvědčen, že jeho přítel vypadá nejlépe právě v obleku, proto jej potěšilo, že se Magnus rozhodl pro tento outfit. Neušlo mu, že toto oblečení zároveň dokonale zne-možnilo odhalení planoucí rány v hrudi.

Za Magnusem se vynořila Alekova matka s jeho synem v náručí. Dokonce i po půl roce připadalo Alekovi zvláštní používat spojení *můj syn*. Zvláštní, ale milé. Marysa i Max nadšeně mávali.

„Popřej tatškům hodně štěstí na výpravě,“ řekla Marysa. „Budeme jim držet palce, aby se jim podařilo dostat knihu kouzel od té zlé paní, která ji ukradla.“ Alek na ně kývl. Na Magnusovo naléhání se shodli, že Spolku nebudou prozrazovat nic o Ragnorovi. I Marysa byla proto informována jen v tom smyslu, že čarodějka jménem Shinyun Jung, shodou neblahých okolností Magnusova známá, ukradla Bílou knihu, a oni se ji vydávají hledat do Šanghaje.

Alek k nim přistoupil a políbil Maxe na čelo. „Buď u babičky hodný, ano, chlapečku?“ Max položil Alekovi dlaň na nos a Alek se rychle odvrátil, letmo políbil matku na tvář a vykročil pryč dřív, než na něm začne být znát, že má sevřené hrdlo.

„Buďte tam opatrní, děti,“ ozvala se za ním Marysa.

„Mami, jsme dospělí,“ upozornila ji Isabela.

„Já vím,“ řekla Marysa a naklonila se k dceři, aby ji objala. Pak se otočila k Jaceovi. Ten na okamžik zaváhal, ale nakonec se rovněž nechal obejmout. „Ale stejně buďte opatrní.“

Magnusovi ještě poslala vzdušný polibek, otočila se a zavřela za sebou dveře.

Alek se dal do smíchu. „Tak takhle jsem ještě misi neza-hajoval. Ve srovnání s tím, na co jsem zvyklý, je tohle o hodně emotivnější.“

„Myslíš vyplížit se pod pláštěm tmy jako obvykle?“ zeptal se Jace. „Mně osobně to tedy nechybí.“

„No, když už jsme ve svatyni,“ řekl Magnus, „tak bych mohl vytvořit portál přímo odtud.“ Několika rozmáchlými gesty se dal do kouzlení. Alek ho pozoroval. Magnus dokázal být mimořádně elegantní, dokonce i když se na to ani nesoústředil. Obratnost, s jakou se věnoval pohybům a zaklínadlům, jimiž otvíral portál, bylo radost sledovat. Alekovi to znovu připomnělo, že Magnuse nejen miluje, ale také ho z mnoha důvodů stále obdivuje.

Jeho rozjímání bylo přerušeno, když se portál otevřel a soustředění v Magnusově obličeji vystřídal úlek. To, co viděli na druhé straně portálu, jako by ani nebylo na Zemi. Ani barvy tomu neodpovídaly.

Z portálu se vyvalil snad tucet démonských, hmyzu podobných stvoření, každé o velikosti zhruba basketbalového míče.

Magnus překvapeně vykřikl a začal zuřivě máchat pažemi ve snaze portál opět rychle uzavřít. Alek vytasil andělské ostří, zamumlal k němu „*Kalqa'il*“ a vrhl se na nejbližšího obřího brouka.

„To jsou elytry!“ křikl Simon. „Alespoň myslím.“

„Nějaké další informace?“ zeptal se Jace a roztočil cep. „Jenom jméno nestačí! Zdravíčko, elytry! Vítejte v naší dimenzi! Bude to pro vás návštěva poučná, nicméně krátká.“

„Já bych informaci měla,“ řekla Isabela. Bleskově nakopla nejbližšího brouka, a když se převrátil na tvrdý krunýř, vrazila mu ostří do měkkého trupu pod ním. „Doporučuju zvedáka.“

„Rozumím,“ opáčil Jace. Roztočil cep a vzápětí se jím ohnal po další elytre a rozdrtil ji jediným úderem. Okamžitě

zmizela. „Mimochodem, tohle funguje taky. Pokud tedy u sebe máte cep.“

„Ha! Já vám říkal, že je to cep!“ křikl Alek a převrátil na záda dalšího brouka.

S démony byli hotovi raz dva. Jakmile se opět rozhostil klid, přispěchal Alek k Magnusovi, který si skoro ani nepomačkal oblek, přestože Alek na vlastní oči viděl, že sám pomocí záblesků modrého ohně vyřídil dva démony. „Co to bylo?“ zeptal se Alek.

Magnus zavrtěl hlavou. „Nemám ponětí. Byla to Šanghaj, ale... ne naše Šanghaj. Tohle se obvykle nestává. Tím chci říct, že se mi to nestalo ještě nikdy. Dveře do jiného světa neotevřeš jen tak náhodou. Je to dost obtížné, i když to chceš provést záměrně.“ Rozhlédl se kolem. „Clary, mohl bych tě o něco poprosit? Jen zkus znovu aktivovat ten portál, co jsem já zavřel.“

Clary si Magnuse překvapeně změřila. Alek na sobě navenek nedal nic znát, ale byl rovněž v šoku. „Samozřejmě,“ odpověděla pak Clary. Vytáhla stělu a dala se do práce.

Do nastalého ticha pronesl Alek dotaz: „Mohlo by to být kvůli tomu trnu?“ Dříve nebo později by se na to ostatně někdo zeptat musel.

Magnus znejistěl. „Já nevím,“ přiznal pak. „Měli jsme tak napilno s přípravami na cestu, že jsem si nestihl to slovo Svefnthorn ani vyhledat.“

„Já jsem si to vyhledal,“ řekl k Alekovu překvapení Jace. „Když jsme snášeli zavazadla.“

„Ty sis to *vyhledal*,“ opakoval po něm Alek nevěřícně.

„Jo,“ odvětil Jace. „Znělo mi to norsky, takže jsem se v knihovně pustil rovnou do bájí. Jako normální člověk. To muhle se říká *vyhledávání*, ne?“

„Víceméně,“ řekl Simon.

„A dál?“ ozvala se Isabela.

Jace pokrčil rameny. „Znamená to ‚trn spánku‘. V historii se objevuje několikrát. Jeden bůh jeho pomocí uvede jiného boha do magické dřímoty. Však víte, takové to obvyklé škádlení mezi bohy.“

„Mě to neuspalo,“ řekl pochybovačně Magnus. „O spánku nebyla řeč.“

„No, je to jen obyčejná civilská mytologie,“ řekl Jace. „Neměl jsem čas zaměřit se na naše vlastní texty ani na cokoliiv démonského.“

„Obávám se,“ řekl Magnus, „že v knihovně šanghajského Institutu bude všechno bohužel v čínštině. Naštěstí však docela náhodou cestujeme do města, jež je domovem jednoho z nejúžasnějších divů podsvěta – Nebeského paláce.“

„K čemu nám bude palác?“ podivil se Simon.

„Protože...“ Magnus si tu chvilku napětí vyloženě užíval. Alekovi to připadalo roztomilé. „Nebeský palác je to nejúžasnější ze všeho – totiž knihkupectví.“

Clary, která se mezitím činila opodál, zamávala oběma pažemi – portál měla otevřený. „Bude to ono?“ zeptala se nejistě.

Magnus přistoupil blíž, nahlédl dovnitř a pokrčil rameny. „Obloha má tu správnou barvu, hvězdy tam taky jsou, měsíc vyšel, stavby vypadají normálně a nikde žádní obří brouci. Za mě – pojďme do toho.“

„To byl mimořádně inspirující projev, Magnusi,“ poznal Jace.

„No tak do toho,“ prohlásila Isabela.

Shlukli se a společně prošli portálem. Svěží vánek se vytratil a vystřídal ho všeobjímající oblak vlhkosti. Tlumený

hukot za okny svatyně přehlušila kakofonie klaksonů a ne-
utuchajícího rámusu přelidněného večerního velkoměsta.
Na pozadí temné oblohy zářila a mihotala se pestrobarev-
ná světla.

Vtom se Alekovi před očima převrátil svět. Obloha byla
přesně na opačném místě, než kde měla být. Padal. Všichni
padali. A padali docela dlouho.

ČÁST II

Šanghaj

† † †

V městě Nebeského paláce

Jen zázrakem nikoho nezranili. Lovci stínů se z opalizujícího rámu portálu vynořili v řídkém vzduchu asi čtyři metry nad zemí a dopadli na chodník přímo do uspěchaného davu.

Všichni dopadli měkce nebo alespoň dokázali odpružit dopad natolik, aby je to nestálo víc než jen pár podlitin. Alek se opatrně zvedl a jako už mnohokrát ocenil zneviditelňující kouzlo iluze. Netušil sice, v které části města se vynořili, ale každopádně bylo *lidnaté*.

Večerní Šanghaj žila naplno. Bylo příjemné teplo, a když se Alek napřímil, zjistil, že stojí na rušné pěší zóně, jež se táhla oběma směry dál, než oko dohlédlo. Dav se hustotou nijak nelišil od Manhattanu. Bulvár z obou stran lemovaly budovy se zářícími, pestře osvětlenými nápisy. Veškerá plocha stěn byla zaplněna neonovými barvami rychle se střídajících reklam. Z každé budovy visely do ulice svislé čínské nápisy podbarvující zdi elektrickou duhou, v níž se střídaly nejrůznější odstíny modré,

červené a zelené. V dálce se na pozadí večerní oblohy tyčila jehlanovitá stavba vyzařující ve vlnách oslnivě rudofialovou září. Panorama Šanghaje po obou jejích stranách ohraničovaly budovy jak nedostavěné a obklopené dosud jeřáby, tak ozářené, lákající a tyčící se nad kypícím velkoměstem jako totemy.

Mezi čínskými nápisy byly vidět i anglické. „Vypadá to jako Times Square!“ prohlásila nadšeně Isabela. „Šanghajska Times Square.“

„Je to mnohem elegantnější než Times Square,“ prohlásil Simon a rozhlížel se po té podívané. „Víc neonů a laserů a barevných světelných pásů a méně obřích obrazovek.“

„Obřích obrazovek je tu spousta,“ namítla Clary. „A Times Square to vážně není. No dobře, tak trochu, ale blíž to má k Páté avenue. Jsme na East Nanjing Road, což je gigantická nákupní zóna bez aut.“

„Takže tě napadlo, že bude lepší si napřed skočit nakoupit, než najdeme ty nepřátelské čaroděje?“ zeptal se Simon.

„Nemusí být nutně hned nepřátelští,“ ozval se Alek. „Řekněme... ehm... pomýlení.“

„Pomýlení čarodějové zoufale neschopní se správně rozhodovat,“ doplnila Isabela.

„Ne,“ dostala se Clary konečně k odpovědi na Simonovu otázku. „Já... dnes ráno jsem si o tomhle městě hledala informace v telefonu. Jen jsem zkoušela najít pamětihodnosti, které je v Šanghaji možné vidět. Vůbec jsem neměla v úmyslu skončit tady. Snažila jsem se nás nasměrovat do Institutu, ale ten tady nikde nablízku není.“

Vtom sebou Alek škubl. „Kde je Magnus?“

Všichni se začali rozhlížet kolem. Alek se s vypětím vůle ovládl. Jsou v akci. Teď si nesmí dovolit začít panikařit. To by Magnusovi nijak nepomohlo.

„Clary, mohla by ses podívat skrz portál?“ otázal se. „Ne, ní Magnus ještě na druhé straně?“ Zamžoural na malý zářící obdélník, který se jim vznášel nad hlavami.

Clary se soustředila a vzápětí odpověděla: „Ne, nikde nic.“

Alek vytáhl telefon a stiskl předvolbu s Magnusovým číslem. Nezvedl mu to. Alek dál s vypětím všech sil držel paníku pod pokličkou, jako když tlačíte na otevřenou ránu. Poslal Magnusovi textovku: *Jsme v nákupní zóně Nanjing Road, kde jsi ty?*

Stáli tam a čekali, skryti ochranným kouzlem iluze před zraky davu, který se valil kolem nich. Alek si lámal hlavu, co budou dělat, jestli se Magnus neobjeví. Měli by prostě dál pokračovat v plnění úkolu, který si předsevzali? Jak by to ale vůbec mohlo fungovat? Magnus jako jediný z nich mluví mandarínskou čínštinou. Magnus má cír Ragnorova pláště nezbytný k úspěšnému pátrání. Mohli by se vypravit do Institutu – i když už jen samotná představa, jak shánějí hotovost a hledají taxi, byla dost děsivá –, ale i kdyby se jim to podařilo, s kým budou jednat? Magnus se zmiňoval o svých dlouholetých známostech s rodinou Ke, která místní Institut řídí. Alek zkrátka počítal s Magnusovou pomocí na místě.

Ostatní Aleka pozorovali s obavou v očích. Jace k němu přistoupil blíž a naznačil pohyb, jako by mu chtěl položit ruku na rameno. A Alek náhle pochopil, že pokud se Magnus neobjeví, a to hodně brzy, žádné pokračování mise nebude, bez ohledu na to, jaká mentální cvičení tu teď na sebe zkouší. I přes vědomí rysujícího se nebezpečí návratu knížete pekel by Alek všechno odvrhl a ze všeho nejdřív by se vypravil najít Magnuse, ať je kdekoliv.

Vtom mu zapípal telefon.

Hrábl po něm a odklopil kryt. Byla to zpráva od Mag-nuse. Všichni se kolem něj shlukli, aby si ji přečetli. *Nečeka-ně mě to odklonilo. Sejdeme se před McDonald's u Guizhou Road.*

Alek ucítil, jak mu Jace zlehka přejel dlaní po zádech, jako by ho uklidňoval. *Tak vidíš, brácho, všechno je v pohodě.*

„Samozřejmě, McDonald's přece nesmí chybět nikde na světě,“ prohlásila Isabela. Vykročili k cíli za pomoci GPS v Si-monově telefonu.

Občas míval Alek pocit, že moderní svět jednou lovce stínů převálcuje navzdory jejich úsilí zůstat stranou. Bylo to svým způsobem nevyhnutelné, pokud žili ve velkoměs-tě; už jen vyznat se v něm vyžadovalo určitou znalost světa civilů a jeho fungování. Teď se Alek ocítl v jedné z nejruš-nějších čtvrtí jednoho z největších měst světa, a pokud by měl zůstat na této planetě, vlastně už by se ani víc domovu vzdálit nemohl. Přesto přese všechno však jako by mu to tu bylo do jisté míry povědomé; velkoměstská nákupní zóna je prostě velkoměstská nákupní zóna, ať je to kdekoliv. Ná-pisy byly v čínštině a estetické provedení bylo také jiné, ale celkový dojem se neměnil – stejný večer, stejná světla, stejní lidé. Rodiny, náhodné páry, opozdilci prodávající se davem, aby byli co nejdřív doma z práce. Alekovi by to tu mělo být naprosto cizí, a přece tomu tak nebylo. Nové, to ano. Stejně tu však už teď bylo něco, čemu rozuměl. Samotného jej pře-kvapovalo, kolik věcí v jeho životě takto fungovalo, pokud tomu dal šanci.

S Magnusem se potkali v místě, kde končila pěší zóna a začínal rušný automobilový provoz. Aleka překvapilo, že čaroděj má zmáčené a divoce rozježené vlasy. Oblečení měl suché, nebylo to však totéž oblečení, jež měl na sobě, když procházeli portálem. Aleka to trochu zamrzelo, protože Mag-

nuse v obleku zbožňoval. Magnus se však – a nejspíš rozumně – rozhodl zapadnout, takže zvolil černé džíny, přiléhavou černou košili a koženou motorkářskou bundu stejné barvy. Teď vypadal jako sexy automobilový závodník, a ani to Alekovi nepřipadalo nepřítažlivé.

Magnus k Alekovi přiskočil, ovinul mu paže kolem krku a políbil ho. Alek přímo fyzicky cítil, jak se mu tělem rozlévá vlna úlevy, a polibek vášnivě opětoval. Nejraději by Magnuse popadl za košili a přitáhl si ho ještě blíže a líbal ho, až by oba ztratili dech, *jenže...* byla tu jeho sestra a jeho *parabátai*, ten tu měl přítelkyni a ta zase svého *parabátai*. Musel se krotit. Do polibku však vložil veškerou vášeň, které byl schopen. Magnus je zpátky a je v pořádku. Alek cítil, jak napětí v jeho těle povoluje.

„Hádám, že do Institutu ses zatím taky nedostal,“ poznamenala Clary, když už se mlčení zdálo být příliš dlouhé.

Magnus se odtrhl od Alekových rtů.

„Nevadí to?“ zeptal se Alek. „Myslím, aby se v Šanghaji dva muži líbali na rušné ulici? Vůbec netuším, jestli bych tě takhle políbil na Times Square.“

„Zlato,“ zašeptal Magnus, „jsme neviditelní.“

„Aha,“ řekl Alek. „No jistě.“

„Ne, nešel jsem do Institutu,“ otočil se Magnus vzápětí ke Clary. „Vynořil jsem se z portálu nějakých deset metrů nad hladinou řeky Chuang-pchu.“ Neušel mu poplašený výraz v Alekových očích. „A po pár sekundách už jsem byl přímo v řece.“

„Jak jsi to dokázal?“ zeptal se Jace.

„Elegantně jsem se převracel ve vzduchu, až jsem doskočil na hřbet přátelsky naladěné sviňuchy,“ odvětil důstojně Magnus.

„To zní *velice* uvěřitelně,“ poznamenal Simon, povzbudivý jako obvykle.

Magnus mávl rukou. „Prostě bych rád, abyste to viděli takhle. Jízda na sviňuše ke břehu a pak hurá za vámi. Jinak to ale prostě nechápu. To už je druhý portál v řadě, který se pokazil, což se u portálů nestává. Jak jsme se mohli rozdělit?“

„Myslím,“ ozval se Jace, „že my všichni jsme doufali, že to budeš vědět ty.“

„Já jsem je jen načrtl,“ řekla Clary. „To ještě neznamená, že chápu jejich magii.“

„Každopádně od portálů si dáme chvíli pohov,“ prohlásil Magnus. S okázalým gestem vytáhl z kapsy útržek látky z Ragnorova pláště a podal jej Alekovi. Jace vytáhl stělu, pokynul Alekovi a ten poslušně natáhl paži, aby mu na ní Jace obnovil sledovací runu.

„Runa nám ale ukáže jen směr, a Šanghaj je obrovská,“ řekl Alek. „Jak tohle budeme řešit?“

„Budeme si muset vzít taxíka,“ prohlásil Magnus a natáhl paži do ulice. „Takže si zrušte ochranné kouzlo.“ Šanghajské taxíky jsou sice různobarevné, ale stále jde o stejnou značku a model auta, a spodní polovinu karosérie mají všechny stříbrnou, takže jsou snadno identifikovatelné. Jeden z nich s nápadně fialovou horní polovinou karosérie vzápětí zastavil u chodníku.

Magnus přejel pohledem celou skupinu. „Takže dva taxíky,“ opravil se.

Alek mávnutím přivolał druhý vůz. Magnus rychle promluvil s jeho řidičem a zamířil k prvnímu taxíku.

„Počkej, cos mu řekl?“ zavolał za ním Alek.

„Aby se držel tohohle prvního auta. A že platit bude ten tmavovlasý muž se zářivě modrýma očima.“ Magnus na

okamžik zaváhal. „Aleku... pokud Ragnor neví, že ho sledujeme, a je v Šanghaji, bude tu i zítra ráno. Jestli se ti nechce honit se za ním jen podle té sledovací runy, naprosto to chápu. Můžeme si najmout dva slušné pokoje – znám tu pár skvělých hotelů – a ráno zajít do Institutu a vyřešit to oficiální cestou.“

Alek se snažil nedat na sobě znát, jak ho ten obrat o sto osmdesát stupňů zaskočil. „Magnusi, jsem dojat, ale musím žasnout – nechce se ti snad honit Ragnora, protože nevíš, co udělat, až ho chytneš? O to tady jde?“

„Tenhle rozhovor je sice nesmírně zábavný,“ ozvala se Isabela s hlavou vykloněnou z okénka druhého taxíku, „ale já neumím mandarínsky ani pípnout, Jace na tom není o moc líp, a náš řidič už zapnul taxametr.“

„Ne,“ navázal Magnus na Alekovu otázku. „Já jen, že najít Ragnora je lepší než zůstat bez jakýchkoliv vodítek, ale já bych to chtěl udělat přesně naopak. Já se k té knize nechci dostat přes něj. Dokonce ani přes Shinyun.“

„Jsou to ta jediná vodítka, která máme, zlato,“ řekl Alek, „takže bychom měli nasednout do těch taxíků.“

„Tak fajn,“ odvětil Magnus a políbil Aleka. „Jedeme.“

Oba se usadili na zadním sedadle prvního taxi. Uvnitř už na ně čekal Simon. Díval se do mapy rozbalené v mobilu, a když nastoupili, přivítal je zdviženým palcem, přestože z roztržitého výrazu v jeho tváři to vypadalo, že je příliš nevnímá. Magnus se obrátil k Alekovi. „Tak kterým směrem?“

Alek sevřel v hrsti útržek látky. „Pořád na západ.“

Magnus se předklonil, mandarínskou čínštinou oslovil řidiče a ukazoval mu přitom směr. Zdálo se, že to řidiče překvapilo, ale po kratičkém vyjednávání se podvolil. „Řekni

mi včas, až bude třeba zahnout,“ řekl Magnus. Alek přikývl a pak už se oba taxíky rozjely do noci.

Magnus byl naposledy v Šanghaji před dvaceti lety. Zbývaly už jen pouhé měsíce do znovuzrození tohoto města, do prudkého nástupu jeho druhého života, ve kterém se stane největším městem v Číně zaplaveným penězi a novým růstem. Už teď se tyčily nové mrakodrapy, nové zářící světelné věže, kamkoli se Magnus podíval. Stále to bylo ono, pořád to byla Šanghaj. A přece se tu za tak krátkou dobu tolik změnilo.

Opouštěli centrum města a efektní světla Nanjing Road nechali za sebou. Projeli živou čtvrtí Jing'an, ze které vjeli mezi rozlehlé obytné bloky, jež se táhly do dálky na všechny strany. Nové výškové budovy střídaly bytové komplexy se zahradami. Dalších pár odboček a vjeli do starší čtvrti, pozůstatku někdejší Šanghaje, kterou mezinárodní luxusní značky a mrakodrapy se svým křiklavým moderním pozlátkem kvapně vytlačovaly.

Magnus se snažil využít čas k tomu, aby svým spolucestujícím vysvětlil poněkud neobvyklou situaci podsvěťanů v Šanghaji. „V devatenáctém století,“ začal, „byla Šanghaj rozdělena na spoustu zahraničních koncesí, což byly pozemky města pronajaté jiným státům. Svoji koncesi tu měla Británie, Francie i Spojené státy. Všechna tato území byla oficiálně nadále součástí Číny, ale koncesionáři si na propůjčených územích mohli dělat v podstatě, co se jim zlíbilo. Tak se stalo, že se o své přihlásili i šanghajští podsvěťané a i jim se podařilo získat svoji koncesi.“

„Cože?“ Alek se obrátil k Magnusovi. „Jako že tu je čtvrt' trvale spravovaná podsvěťany?“

„Pravděpodobně tam bude žít i pár civilů nadaných Zrakem,“ řekl Magnus, „ale jinak zní odpověď ano.“

„Pokud mají svoje stálé území, znamená to, že v Šanghaji neexistuje stínový trh?“

„Ale samozřejmě že tu je stínový trh,“ zasmál se Magnus.

Zanedlouho se uličky zúžily natolik, že jimi taxíky dál neprojely. Magnus vystoupil a ostatní jej následovali. Nezbyvalo než dál pokračovat pěšky. Simon vypadal podivně bledý, ačkoliv ne oním upířím způsobem jako kdysi.

„Lovci stínů přece nevolnostmi z jízdy netrpí,“ prohlásil Jace.

„To máš od svého otce?“ zeptal se Simon a mírně se zapotácel. „Svezl on se vůbec kdy autem? V Šanghaji?“

Clary a Isabela se na sebe podívaly. „Jsi v pořádku, Simone?“

„Hej, Andělovi slouží i ti, kterým nedělá dobře popojízdní po městě!“ křikl na ně Alek. „Mohli bychom jít?“

Občas si Magnus nebyl jist, jestli si Simon pomohl, když se z upíra proměnil v lovce stínů. Nebyl už nemrtvý, a to bylo rozhodně dobře. Ke kultuře lovců stínů však patřil i jistý machismus, který se obvykle projevoval v tu nejméně vhodnou chvíli. Valentýn tento mýtus vrozené síly a přirozené nadřazenosti zneužíval jako zbraň. Vždycky hrozilo, že tento postoj mezi nefilim převládne. Jace málem zlomilo, jak moc se snažil do téhle škatulky vecpat. Nebýt Aleka, Isabely a Clary...

Sledovací runa je zavedla do pozůstatků staré Šanghaje z dob, kdy tu ještě po širokých bulvárech a obchodních palácích ze skla a kovu nebylo ani stopy. Museli jít v řadě za sebou, aby nepřekáželi dalším chodcům a cyklistům. A pořád tu bylo rušno, všude spousta lidí, bicyklů i zvířat splývajících dohromady jako valící se řeka. Magnusovi to připomínalo

některá města, jež už navštívil a která mu také připadala pořád stejná a přece pokaždé nová. Tohle měla Šanghaj společné s metropolemi, jako je Singapur, Hongkong, Bangkok, Jakarta, Tokio, New York...

Magnus to zatím nikomu neřekl, ale v té žhnoucí trhlíně ve své hrudi začínal cítit jakousi bobtnající magickou uzlinu. Ale žádná magie zla, napadlo ho. Dokonce ani žádná cizí, vetřelecká. Byla to jeho vlastní magie, jež se v něm hromadila. Vytvářela jakousi auru na okrajích jeho zorného pole, jasné modrou a jiskřící. Ta aura jako by se vlnila a ohýbala v reakci na další aury, jichž by si Magnus jinak ani nebyl vědom.

Nebyl si jistý, jak si to vyložit. Doufal, že najdou Ragnora, pak přes Ragnora že najdou Shinyun, a ta že mu tento jev vysvětlí. Zrovna tak by to ale možná mohlo počkat, než si zítra seženou nějaké informace.

Clary zkoumala sérii cedulí popsaných ručně fixem a přilepených k výloze. Magnus ukázal nad ni. „Je to kadeřnický salon. Tohle je jen jejich nabídka.“

„Isabelo,“ předstíral Simon nenápadný šepot, „mohli bychom si vzít domů jedno kuře?“

„Jistě,“ prohlásila Isabela. „Můžeš si jich vzít, kolik jich chytneš.“

„Ještě ho hecuj,“ ozvala se Clary. Pak se obrátila k Magnusovi. „Tady někde by se měl Ragnor schovávat?“

Magnus se rozhlédl po úzkých uličkách, betonových zdech posetých vzkazy, reklamami a graffiti; všude kolem byla cítit zvířata, jídlo, odpadky a lidé žijící natěsnaní jeden na druhého. Za celá ta desetiletí se tu nic nezměnilo, a přitom se město jinak měnilo doslova před očima. „Rozhodně to tedy není místo, kde by se Ragnor rozhodl žít,“ řekl nakonec Magnus pomalu, „ale je to *přesně* to místo, kde by se schoval.“

„Pokud ovšem neví, že jsme tady,“ ozval se Jace.

„Pokud by věděl, že jsme tady,“ řekl Magnus, „proč by zůstal v Šanghaji? Je to expert na dimenzionální magii. Může si vytvořit portál kamkoliv jinam. Mohl by se schovat ve spirálovém labyrintu, kdyby chtěl. Oni nevědí, že je... kontrolován, nebo jak to říct.“

„Podle sledovací runy je ale *pořád ještě* v Šanghaji,“ řekl Alek. „Takže neví, že jsme mu nablízku.“

„Anebo,“ vložil se do toho Jace, „chce být nalezen.“

To Magnuse nenapadlo, musel však uznat, že možné to je. Být Samaelovým vazalem a zároveň Magnusovým přítelem si nemuselo nezbytně protiřečit, alespoň ne podle logiky Shinyun, a možná že to neodporovalo ani logice Ragnorově.

Na druhou stranu – čeká Ragnor, že sem Magnus dorazí s pěti lovci stínů? S jedním, jistě, ale s pěti?

Začínal být nesvůj. Rána ho svědila.

Sledovací runa je dovedla ke zchátralému bílému činžáku. Odlupující se omítku na jedné zdi pokrývalo rozmáchlé černé graffiti. Alek vešel do domu jako první. Ostatní jej následovali do prvního poschodí k otlučeným dveřím ve špiřinové chodbě pokryté neudržovaným kobercem. Magnus už se chystal zaklepat, nakonec však zaváhal.

Alek se na něj vyčítavě podíval a zabušil na dveře místo něj. Dveře se vzápětí otevřely. Na prahu stál holohlavý vousatý vílák s kozíma nohama. V nelíčené hrůze zůstal na to komando lovců stínů u svých dveří civět s ústy dokořán.

„Dál nesmíte!“ vyjekl v šanghajském dialektu daleko hlasitěji, než by Magnus očekával.

„Oni nemluví žádným čínským dialektem,“ řekl Magnus zdvořile mandarínskou čínštinou. „Anglicky, když budete

tak laskav. Pro příslušníka sličného lidu by to neměl být problém.“

Vílák dál třeštil zrak na lovce stínů. „Dál nesmíte!“ zopakoval anglicky.

„Zdravím,“ řekl Alek. „My proti vám vůbec nic nemáme a neradi obtěžujeme. My...“

„Nikdy nic nenajdete!“ zaječel vílák. „Mám čisté ruce, slyšíte? Čisté!“

„O tom jsem přesvědčen,“ odvětil Alek. „My hledáme jistého čaroděje. Je velmi snadno k poznání. Je zelený a...“

„Tak dobře,“ řekl vílák a naklonil se k Alekovi. „Pokud vám něco doznám, můžu počítat s vaší shovívavostí? Mohl bych vám pomoci dostat pár velkých ryb. Opravdu *velkých*.“

„Tak povídejte,“ řekl Jace.

Alek Jace sjel nasupeným pohledem. „To nemusíte,“ řekl vílákovi. „Stačilo by, kdybyste nám řekl, jestli jste viděl našeho přítele. Myslíme si, že mohl vejít do vašeho bytu.“

„Žádné velké ryby nás nezajímají,“ vložil se do toho Magnus.

„No, *tak trochu* nás přece jen zajímají, ne?“ přísolil si Jace.

„Můžu vám dát Chobotnici Lennyho,“ pronesl horečně vílák. „Můžu prásknout Bobbyho Dvounožku. A taky Fusek-li MacPhersona.“

Alek si přešel obličej dlaněmi a Magnus s vypětím vůle potlačil úsměv. Očividně se pásl na ukázce trpělivosti a profesionality svého přítele.

„Tak jinak,“ řekl Alek. „Slyšel jste někdy o čaroději jménem Ragnor Fell?“

Vílák se zarazil a podezíravě na Aleka zamžoural, jako by se snažil prokouknout nějaký jeho trik. „Na žádné vaše otázky nemusím odpovídat.“

„Tak varianta *hodný polda* nevyšla, co zkusit toho zlého?“ zavrčel Jace. „Mám čím dál tím silnější pocit, že po dobrém to nepůjde.“

„Fajn,“ vyhrkl rychle vílák. „O nikom takovém jsem v životě neslyšel.“

„Moment,“ obrátil se Alek ke skupině. „Nemyslíte, že bychom tady pána měli nechat trochu vydechnout? Je vyděšený k smrti. Kdyby se vám ve dveřích bez ohlášení objevilo pět víl, taky byste asi vyváděli.“

„Jistě,“ odvětil Jace a jejich pohledy se na okamžik střetly. „Jdem, lidi. Dáme mu chvilku.“ Poodešli do chodby a Magnus zamířil za nimi. Alek se naklonil do vstupních dveří a chvilku mluvil s vílákem mezi čtyřma očima. Za okamžik se obrátil do chodby a s kamennou tváří oznámil: „Půjdu na chvilku dovnitř a promluví si s panem Rumnusem. Magnusi, mohl bys jít se mnou?“

Alekovi se nějak podařilo uklidnit víláka natolik, aby ho pustil dovnitř. Magnus si musel znovu připomenout, že o tom, jak jednat s nedůvěřivými podsvětany, Alek přece jen něco ví. Někteří takovíto původně nedůvěřiví podsvětané se stali Alekovými dobrými přáteli.

Z chodby se ozval Simonův hlas: „Víš, že se jmenuje...“

„Víš,“ přerušil ho Alek.

Simon spokojeně kývl.

Magnus zamířil dovnitř za Alekem. Byl to mizerně udržovaný stísněný byt, na okolní poměry vcelku normální. Snad až příliš normální na to, kdo v něm bydlí, napadlo Magnuse. Začal místnost před sebou propátrávat svou magií a snažil se přitom neprozradit se výrazem obličeje ani pohyby.

„Pan Rumnus říká, že v poslední době se v Šanghaji o nekalých rejdech čarodějů povídá leccos,“ oznámil mu Alek.

„O jakých nekalých rejdech?“ otázal se Magnus roztržitě. „Třeba boje o území?“ Nechápal, co se to děje. Očekával nějakou stopu magie, alespoň nějaký pozůstatek. Zavedla je sem sledovací runa, takže Ragnor tu *byl*. Sledovací runa nelže. Tady v tom jednopokojovém bytě, kde bylo všude vidět, ale neměl kam se schovat. Dveře do koupelny byly otevřené a ani tam nikdo nebyl. Kromě Magnuse a víláka se tu rozhodně žádná jiná magická bytost nenacházela. Jak je ale možné, že skončili ve slepé uličce?

„Co vy máte společného se všemi těmi lovci stínů?“ otázal se náhle pan Rumnus Magnuse příkrě.

„Je to můj přítel,“ odpověděl za Magnuse Alek. „A mimoto je to nejvyšší čaroděj.“

„Nekoukáte trochu moc vysoko, co?“ ušklíbl se vílák na Aleka jízlivě.

„Ale fuj,“ napomenul ho Magnus.

„Tohle není váš byt, že ne, pane Rumnusi?“ zeptal se Alek zostra.

„Cože?“ opáčil vílák.

„Že tu nežijete. Podívejte se na tohle.“ Alek ukázal na mohutnou sošku vysokou dobré dva metry. Na první pohled připomínala srážku hejna abstraktních ryb s hejnem neméně abstraktních ptáků. Bylo to neuvěřitelně ohyzdné. „Tohle je tepané železo. Takováhle železná obří zrůdnost v obýváku?“

„A ta velká plastová židle ve tvaru ruky,“ přidal se Magnus, „taky není zrovna ve stylu sličného lidu.“ Vzápětí se bolestí zkroutil do předklonu.

Hlava ho zabořila, jako by dostal pořádnou ránu. Kdesi vzadu v hlavě mu začal pulzovat postupně zesilující jekot.

Ucítil, jak ho popadly čísi ruce, a jakoby z velké dálky uslyšel Alekův výkřik: „Magnusi!“ S námahou zdvihl hlavu

a spatřil, jak se nad ním otevřel strop a za zářícím portálem se objevila vířící mračna světa démonů.

Jakmile se otevřel portál a ozval se svistot vichru, Alek pochopil, že se blíží démoni. Strhl z ramene luk a otevřenými vstupními dveřmi křikl do chodby: „Je to past!“

Jako první se ve dveřích objevila Isabela s bičem připraveným k útoku. „Pochopitelně že je to past,“ prohlásila.

„A my jsme si pochopitelně vyrazili bez bojových run,“ rýpl si Jace, který se vzápětí vynořil po jejím boku.

Portálem se do místnosti začali snášet démoni. Tyhle Alek ještě nikdy neviděl. Vypadali jako ohromní hadi s těly pokrytými lesklými černými šupinami a s lidskými obličejí rozšklebenými jakoby v němém výkřiku. Strílet Alek začal, jakmile se objevili. Vzápětí do místnosti vešel i Simon s šípem založeným v těživě. Aleka překvapil jeho znepokojený výraz. Clary se začala ohánět zářícími andělskými ostrými.

Byl to podivný zápas. Rumnus zalezl pod stůl a skrčil se tam s očima zavřenýma, jako by tam hodlal přečkat třeba do soudného dne. Magnus stál s napřaženou paží, z níž nazdařbůh sršely jiskry. Některé zasáhly demony, jiné zanechávaly ožehlé šmouhy na stěnách a nábytku. Druhou ruku měl Magnus přiloženou ke spánku. Oči měl přimhouřené a vypadal, jako by se bránil návalu migrény. Alekovi se však nikdy nezmínil, že by na migrény trpěl. Alek by k němu nejraději přiskočil a pomohl mu, ale místnost se proměnila v přeplněné rejdiště hadích démonů a ostrých předmětů.

Ať už sem ty demony vyslal kdokoliv, neřídil se žádnou bojovou taktikou. Démoni dál padali do místnosti, jako by je

sem náhodně shazovala neviditelná obří ruka. Někteří přistáli vzpřímeně, jiní však skončili v divokých propletencích nebo dopadli hlavou dolů a stávali se snadným terčem. Clary rázovala místností a s chutí se těmto snadným terčům věnovala.

Alek bleskově uhnul před kousnutím démona a všiml si Jace, jehož paže ovíjeli dva ti odporní hadi. Alek každého z nich počastoval jedním šípem. Jakmile byl Jace volný, vrhl se kupředu a vrazil andělské ostří do lebky démona, jemuž Alek před okamžikem uhýbal a který se za ním už tyčil.

Rychle se na sebe podívali, aby se vzájemně ubezpečili, že jsou v pořádku, a vrhli se do dalšího boje.

Vzhledem k tomu, kolik bylo démonů a že se lovci stínů k boji nemohli nijak připravit, to skončilo poměrně záhy. Alek měl pocit, že ještě před chvílíčkou byli hadi všude kolem, a na jednu tu nebyl žádný. Místností se ozývalo jen sípavé oddechování lovců stínů, kteří se snažili nabrat dech, když už bezprostřední nebezpečí pominulo.

Náhle se v portálu zjevila gigantická verze rozšklebené lidské tváře hadích démonů. Tato však byla široká dobré tři metry. Otevřela napuchlá ústa a *zavřeštěla*, zatímco oči sálající z toho obličejce pátraly po místnosti. Pak jejich pohled utkvěl na Magnusovi, který se stále ještě jednou rukou držel za hlavu, skřípal zuby a z prstů natažené ruky mu sršely jiskry, ovšem bez jakéhokoliv patrného efektu.

Simon vystřelil do portálu šíp. Ten proletěl oním obrovitým obličejem a zmizel v nicotě. Simon zmateně pohlédl na Aleka, který jen mlčky pokrčil rameny.

Zrůdná tvář zmizela stejně náhle, jako se objevila. I portál se rychle ztratil a zbyl po něm jen holý, popraskaný strop. Alek slyšel, jak mu v uších hučí rozbouřená krev.

Okamžitě přistoupil k Magnusovi a položil mu ruku na rameno. Naklonil se k němu blíž a řekl: „Jsem tady. Jsi v pohodě?“

Magnus spustil ruku z čela a zamžikal na Aleka. „Jsem,“ vypravil ze sebe. Vypadal podivně rozkolísaně jako stéblo zmítané větrem. „Ta bolest hlavy už ustupuje. To bylo... to tedy bylo něco. Nemyslím, že jsem to někdy...“

Náhle zmlkl a obličej mu ztvrdl jako ocelová maska. „Ty,“ pronesl s pohledem upřeným na vláka za Alekovými zády, který se snažil pokud možno nepozorovaně vyplazit zpod stolu.

„Myslím, že se můžeme...“ začal koktat Rumnus.

„Ty!“ zaburácel Magnus. Aleka nepřekvapilo, že má Magnus vztek, ale šokovala jej síla jeho hlasu. Magnus obvykle zachovával klid bez ohledu na situaci. To byla jedna ze stabilních jistot v Alekově životě. Teď Magnus natáhl paži, Rumnus se zhroutil a skončil jako hromádka neštěstí na podlaze.

„Tohle není tvůj byt,“ pronesl Magnus hrozivě. „A ani Ragnorův. On to totiž,“ pokračoval, „není *nič*í byt.“ Zvedl paže vysoko nad hlavu a z obou rukou mu zarsřela zběsilá elektrická bouře rachotící stejně hlasitě, jako ještě před chvilkou vřískal démonský obličej. Klikaté blesky modravé energie se chaoticky míhaly místností, a když zmizely, pochopil Alek, že Magnus rozptýlil jakési mocné iluze silnější než všechna ochranná kouzla, jež Alek kdy viděl. Byt byl ve skutečnosti nejen prázdný, ale přímo vybydlený. Žádný nábytek, žádné koberce, jen rozpraskané bílé zdi potřísněné nánosem čehosi tmavého, a od stropu visela holá prasklá žárovka. Magnus se otočil k Rumnusovi, který se zrovna pokoušel vstát z podlahy. „Co mi o sobě povíš?“ rozkřikl se na něj.

Rumnus jako by v duchu zvažoval své možnosti a pak se zřejmě rozhodl. Vyrazil k oknu s výkřikem: „Mě živýho nedostanete, fízlové!“ se vrhl proti oknu, než mu v tom kdokoliv stihl zabránit.

Sledovali, jak se řítí k zemi. Než však dopadl, objevila se mu na zádech obrovská hnědá ptačí křídla. Uprchlík jimi zamával a vznesl se do noci.

„A nebo tak,“ ozval se do nastalého ticha mírně Alek.

Magnus ztěžka dýchal. Ruku si pevně tiskl na hrudník. Přesně do míst, kde má tu ránu, uvědomil si Alek. Opatrně k Magnusovi přistoupil.

„Fajn,“ ozvala se Clary. „A co bylo *tohle všechno*?“

Magnus učinil pohyb, jako by se chtěl posadit na židli, na poslední chvíli si však vzpomněl, že tu žádná není, pomalu se svezl na podlahu a vydechl. „To přesně nevím.“

„Tak zatím nechme stranou ty hadí demony,“ řekl Alek, zkřížil paže na prsou a pohlédl upřeně na Magnuse. „Co bylo *tohle*? Tos vůbec nebyl ty. Takhle vzteklého jsem tě v životě neviděl.“

„Takhle vzteklý jsem pokaždé,“ odsekl Magnus, „když narazím na prolhané podsvěťany, co spolupracují s demony.“

„A že on spolupracuje s demony, předpokládáme kvůli všem těm démonům, co tu padali ze stropu?“ otázal se Jace. „A kvůli tomu rozeřvanému démonímu ksichtu?“

„Ano,“ přisvědčil Magnus. Vztek však jako by jej zvolna opouštěl. Pohlédl na Aleka. „Omlouvám se. Jen mi ujely nervy.“

„Tak teď bez legrace,“ řekla Isabela a začala vypočítávat na prstech. „Kde je Ragnor? Proč nás sledovací runa zavedla sem a ne tam, kde skutečně je? Jak věděl, že ho stopujeme? Poslal ty demony on? Nebo Shinyun Jung? Nebo někdo

úplně jiný, s kým spolupracují a o kom my ještě nemáme tušení?“

Alek se zamyslel. „Těch hadů byla sice spousta, ale rozhodně to pro nás neznamenal oprávdové ohrožení. Takže to bylo buďto varování...“

„Nebo,“ navázal Jace, „netušili, že sis s sebou přivedl další čtyři lovce stínů.“

„A co dál?“ zeptal se Simon. Objímal si pažemi trup, jako by se potřeboval zahřát, a tvářil se jako duchem nepřítomný.

Všichni se podívali na Magnuse. Ten zhluboka vzdychl a zeptal se: „Co říká sledovací runa?“

Alek znovu vylovil z kapsy útržek látky a opět zkusil runu. Pak pokrčil rameny. „Podle ní jsme tu správně.“

„Mohli bychom zkusit Institut,“ navrhl Simon. „Zjistit, co tam vědí o těch nekalých rejdech čarodějů, o kterých se zmiňoval ten vlák.“

„Ne,“ prohlásil ostře Alek, až sebou Simon trhl. „Nebudeme dělat ještě větší rozruch, než už jsme udělali. Musíme se pokusit kontrolovat tok informací, které se ke Spolku dostávají.“

„My jsme Spolek,“ upozornila ho Isabela. „Tohle už není jako ještě před pár lety, kdy jsme byli příliš mladí, než bychom do něčeho mohli mluvit.“

Jace zavrtěl hlavou. „Alek má pravdu. Jsme jen jedno malé kolečko v soukolí Spolku a náš přístup k záležitostem podsvěta má podle měřítek nefilim k normálu, nebo alespoň k obecně přijatým stanoviskům daleko. Nevíme, na koho nazýváme.“

„Ale víme,“ ozval se Magnus. Vypadal, že už se začíná vzpamatovávat. Zvedl se z podlahy a pečlivě si setřepal prach z bundy. „Šanghajský Institut už léta vede rodina Ke. Jsou to

slušní lidé. Je to rodina Jema Carstairse – bratra Zachariáše.“ Když viděl, jak Jace otevírá ústa, rychle pokračoval. „Nemáme pro ně ale žádné konkrétní poznatky, navíc už je pozdě a já *rozhodně* nehodlám spát na lehátku v noclehárně Institutu. Teď si zavolám a pak se ubytujeme v mém oblíbeném hotelu.“ Alekovi se konečně nesmírně ulevilo. Tohle už byl zase ten starý Magnus. „Když cestujete se mnou,“ připomněl jim teď Magnus, „cestujete *stylově*.“

Šachovnice

Magnus v Šanghaji bydlel pokaždé ve stejném hotelu. Důvodem byla převážně nostalgie. Tu sice Magnus považoval za nebezpečnou drogu, od níž je lepší držet se dál, protože jinak by se donekonečna utápěl v nostalgických vzpomínkách na doby, kdy na Manhattanu byly ještě farmy, na časy strávené u dvora krále Slunce, nebo na dobu, kdy v coca-cole byly ještě opravdové drogy. Protentokrát však svému nostalgickému vzpomínání popustil uzdu, protože v tomto hotelu několikrát spal ještě v dobách, kdy to hotel vůbec nebyl. Tehdy to byla soukromá rezidence nechvalně známého gangsterského bosse jménem Tu Jüe-šeng. Byla to opulentní vila vystavěná na území francouzské koncese v západním stylu, s klasickým bělostným sloupořadím, kamennými hlavicemi sloupů a balkony, jejichž zábradlí bylo zdobeno zlatem. Tu tuto vilu koupil ve třicátých letech dvacátého století. Magnus ho podezíral, že hlavním důvodem koupě byla potřeba reprezentativního sídla, aby měl kde pořádat ty nejskandálnější večírky, jaké kdy město zažilo. Shodou okolností právě v té době se

Magnus většiny skandálních šanghajských večírků účastnil. Tu Júe-seng byl muž nebezpečný, který se neštítel násilí, zároveň však byl mimořádně inteligentní; až příliš inteligentní, než aby se domníval, že Magnus má zájem o opium. Spolu obvykle hovořili o opěře a operních pěvcích.

Nyní, hezkých pár desetiletí po gangsterově smrti, se jeho vila jmenovala prostě hotel Mansion. Magnusovi hotel dodnes připomínal dávné časy – ne lepší, prostě dávné. Ale mohl tu dnes ještě bydlet někdo, kdo by si ty doby pamatoval? Z civilů snad jen ti nejstarší, pokud vůbec nějakí. Veškerá výzdoba hotelu připomínala zhýralou, prostopášnou minulost – stará dýmka na opium, fonograf, který z chrchlajících reproduktorů dodnes vyhrával opery, na stěnách sépiové fotografie, z nichž Magnus pomocí své magie odstranil sám sebe, hluboké sametové ušáky a vyřezávané ebenové sekretáře. Zasněně prošel branou a rozechvěle vykročil po schodišti kolem kamenných chrličů a fontán směrem k honosnému bělostnému průčelí hotelu.

Magnus se ohlédl po ostatních. Sice už se ošetřili runami hojení *iratze* a i jinak se snažili dát se do pořádku, pořád však byli natolik poznamenaní prodělaným bojem, že raději nechali působit kouzlo ochranné iluze a počkali venku. Ubytování šel vyřídít Magnus sám.

Když se vrátil, na prstech mu cinkaly klíče. Rozdělili se do tří skupinek. Pro sebe a Aleka Magnus objednal apartmá s balkonem. Dveře mu otevřel s okázale rozmáchlým gestem.

Alek se uznale rozhlédl kolem sebe. Magnus si chtěl nechtě musel vzpomenout na toho mladíčka, jímž Alek byl, když spolu poprvé navštívili Benátky. Magnus nezapomněl, jak se tehdy Alek v jejich hotelovém pokoji všeho užasle, nevěřičně dotýkal.

Teď se Alek usmál. „To jsi celý ty.“

Magnus se zasmál. „Myslíš tu okázalost, jež nepřekračuje hranice dobrého vkusu?“

„To taky, ale... jsem si jistý, že je v Šanghaji dost daleko luxusnějších hotelů. Víc ozdob, víc zlata, víc lesku.“

„Nejdu vždycky po luxusu,“ namítl Magnus a usadil se na okraj postele.

„Přesně,“ přitakal Alek, sklonil se k němu a políbil ho. „Tehle hotel je jako svědek historie. Tohle není ta moderní Šanghaj ze skla a oceli. Tady je to něco úplně jiného. Nejde o to, že je tu klidněji nebo že to tu není tak na ráně... prostě je to jiné.“

Magnus cítil, jak jeho srdce překypuje láskou k tomuto muži, který mu tak dobře rozumí. Řekl však pouze: „Je to daleko lepší než nějaká kasárna, do kterých by tě strčili v Institutu...“

Bundu si Alek hodil přes křeslo, hned jak vešli, a teď ze sebe shodil i košili. Když si ji přetáhl přes hlavu, zazubil se.

„No,“ broukl Magnus, „ten večer se začíná rýsovat čím dál tím líp.“

„To je dobře, že ti jizvy připadají sexy,“ řekl Alek. Přejel si dlaní po paži a zašklebil se. „Mám pocit, že jsem válel sudy s hadími démony. Potřebuju sprchu. Hned jsem zpátky. Nezapomeň, kde jsme skončili.“

Magnus si ho přitáhl k dalšímu polibku a jen tak z dobrého rozmaru mu další vtiskl na krk. Alek se zajíkl, přivřel oči a něžně Magnuse kousl do spodního rtu. Jen s vypětím vůle se odtáhl. „*Sprcha.*“

Magnus ho pustil, svalil se na postel a zavřel oči.

Naposledy byl v Šanghaji v roce 1992 s Katarinou. Bylo to tehdy poprvé od čtyřicátých let, co do města vstoupil, kdy se

tu všechno pokazilo a nezlepšilo se to do let sedmdesátých. Rodina civilů nadaných zrakem našla a osvojila si malou čarodějkou, tehdy teprve batole. Adoptivní rodiče zoufale hledali někoho, kdo by je naučil, jak se starat o malou podsvětanku. Tehdejší šanghajští čarodějové byli snůškou podivínů posedlých čínskou astrologií. Problémy ztraceného dítěte jim byly naprosto cizí. Byli by schopní tu malou civilům sebrat a nechat ji běhat po ulicích stínové koncese, kde by se o ni postaral ten z podsvětanů, co by šel zrovna kolem. Nakonec se to doneslo Katarině a ta Magnuse přesvědčila, aby ji doprovodil jako tlumočník. Magnus ji nikdy nepřestal podezírat, že ho s sebou vytáhla hlavně proto, že o něj měla starost.

Když sotva tříletá čarodějka s vyděšenou tvářičkou a obrovskými netopýříma ušima spatřila Magnuse poprvé – těsnil se s jejími adoptivními rodiči a Katarinou v jejich zoufale malé kuchyni – propukla v pláč, což Magnusovi nepřipadalo jako ten nejlepší začátek.

Raději se proto snažil udržovat si od té malé v rámci omezených možností odstup, zatímco se Katarina věnovala rodičům. Naštěstí už o podsvětě něco věděli. Magnus měl co dělat, aby stačil v čínštině zapisovat seznam magických potřeb, které Katarina anglicky diktovala kulometnou rychlostí. V kratičké pauze se na dítě usmál. Malá Mei se ale pro jistotu schovala matce za sukni.

Že by to bylo těma jeho očima? Pokračoval v tlumočení, ale nemohl se zbavit rozpaků, a to byla v jeho případě opravdová vzácnost.

Pak se rodiče vzdálili, údajně aby situaci probrali s nějakým starším členem rodiny, jemuž zdravotní stav nedovoľoval přijít. Požádali Katarinu, aby na Mei dohlédla, a ta pocho-pitelně souhlasila.

Mei se k Magnusovi pomalu přibližovala. Oči měla vykulené a bázně stříhala ušima. Magnus se snažil tvářit se tak neškodně, jak jen dokázal. Už se chtěl pochválit, jak se mu to daří, když Mei náhle vyjekla a ucouvla.

Magnus rozhodil prázdnýma rukama, aby jí ukázal, že není nebezpečný, docílil však jen toho, že dítě couvlo ještě dál a rozvzlykalo se.

Katarina zlostně mlaskla. „Co to děláš?“ obořila se na Magnuse. „Mluv na ni! Vezmi ji na vědomí!“

„Nelíbím se jí,“ namítl Magnus. „Myslím, že ji děsí moje oči.“

„U Anděla,“ vyhrkla netrpělivě Katarina. „Nic ji neděsí. Prostě tě jen nezná.“

„No,“ namítl Magnus, „proto si držím odstup.“

Katarina protočila oči. „Batolatům nepomůže udržovat si odstup, Magnusi. Samoty už si užila dost.“ Přistoupila k Mei a klekla si k ní, aby ji mohla obejmout. Mei si okamžitě opřela hlavičku o její hrud a Katarina ji prostě jen držela. „Tohle dítě má obrovské štěstí,“ řekla tiše. „Čaroděj vychovávaný milujícími civilskými rodiči je... no prostě má štěstí.“

„Máš obrovské štěstí, Mei,“ oslovil Magnus dítě mandarínsky. Vyslovil to tak jemně, jak jen dokázal.

Mei vykoukla zpoza Katarininu ramene a po očku si Magnuse měřila.

„A jednou budeš vládnout nesmírnou mocí!“ dodal Magnus zvesela.

Mei se zasmála a Katarina Magnuse sjela útrpným pohledem. Magnus byl však sám na sebe pyšný.

„Vidíš?“ zeptala se Katarina. „Není to nic těžkého.“

Magnuse občas napadlo, jestli si ho to děvče ještě pamatuje. Nejspíš ne. On sám si z doby, kdy mu byly tři roky, také

moc nepamatoval. A proč by ho to vlastně mělo zajímat? Strávil s ní sotva hodinu, a od té doby uplynulo pár desítek let.

Byl to zvláštní pocit, vědět, že někomu zasáhl do života, a ten druhý že si to nepamatuje.

Náhle ucítil, jak se vedle něj zhoupla postel. Když otevřel oči, spatřil Aleka. Z mokrých vlasů černějších než inkoust mu kapala voda na ramena. „Po bůhvíjaké době první noc bez Maxe za dveřmi,“ řekl tiše Magnus.

„Takže si můžeme dát načas,“ poznamenal Alek a přejel Magnusovi prstem po břiše.

Magnusovým tělem projelo mravenčení. Najednou měl v hlavě prázdno a žádná pohotová a vtipná odpověď ho ne a ne napadnout. Takhle rozebrat ho dokázal jedině Alek. Magnus měl pocit, že se rozpadá na součástky, z nichž každá jako by žadonila o jediné.

„To asi můžeme,“ řekl Magnus a dál už byla slova zbytečná. Alek splynul s Magnusovou náručí a pro toho pak už neexistovalo nic než Alekova horká nahá kůže, mokré vlasy a polibky, jež chutnaly jako déšť.

Líbalí se zpočátku plaše, jako když spolu začínali, a teprve postupně se do jejich polibků vkrádala sílicí touha. Magnus sjel Alekovi dlaněmi po páteři a pohladil ho po širokých zádech. Rty mu přejel po tváři až za ucho, tam, kde to měl Alek tolik rád. V jejich splnutí bylo cosi naléhavého, neodbytného, cosi, co bylo dlouho potlačováno. Magnus si připomenul, že v sousedním pokoji dnes není dítě, které by jekotem připomínajícím lodní sirénu přerušilo jejich něžnosti. Max mu chyběl. Moc. Ale zrovna tak mu chybělo tohle.

Alek sáhl po Magnusových knoflících na košili a začal je rozepínat. Magnus se soustředil na to, jak Aleka rozptýlit, zatímco Alek se snažil koncentrovat na jemné motorické pohyby. Obvykle to končilo tím, že Alek razantně škubl za košili, až se knoflíky rozletěly, což Magnuse vždycky pobavilo. Tentokrát se však Alek dokázal ovládnout. Magnus si stáhl košili z jednoho ramene, pak z druhého. Alek se sklonil, aby políbil Magnuse na krk a horní část hrudníku, a pak strnul.

Magnus prudce otevřel oči. Alek se díval na ránu, kterou Magnusovi uštědřil Svefnthorn. Šikmý řez přímo v místě, kde se v hrudi skrývá srdce, slabě žhnul. Vyzařované světlo přecházelo z narudlé záře v narůžovělou a naopak. Alek tu ránu viděl hned oné noci, kdy ji Magnus utržil, nikoliv však takhle zblízka.

Alek si dál s hlavou skloněnou upřeně prohlížel Magnusův hrudník. Magnus ho nechápavě pozoroval. Alek si zvolna, jakoby promyšleně, nalízl ukazovák, zdvihl oči k Magnusovi a mokrým prstem přejel po ráně.

„Bolí to?“ zeptal se chraptivě.

„Ne,“ odpověděl Magnus. „Jsou to jen pozůstatky magie. Necítím nic, co bych necítil už předtím.“

Alek vztáhl paži a dotkl se Magnusova obličeje. Konečky prstů mu přejel od koutku oka po tváři až pod bradu. Magnus na okamžik znehybněl. Vzápětí Alek dlouze vydechl. Magnus si vůbec nevšiml, v jakém byl Alek až dosud napětí, ucítil však, když povolilo a strnulá Alekova šíje se uvolnila.

Magnus se znovu posadil. Košili, která z něj mezitím spadla úplně, zmuchlal a odhodil stranou. Přitáhl si Aleka do klína a Alek jej opět políbil. Magnus vjel Alekovi prsty do vlasů a mírně zatahal, aby si ho přivinul ještě těsněji. Ucítil Alekův přerývaný dech na svých rtech. Polibek vzápětí nabral na prudkosti a vášni. Magnus zajel dvěma prsty do uzlu

na Alekově osušce a vyplnil tak poslední zbylý prostor mezi jejich těly, kam už teď nemohlo proniknout ani měsíční světlo linoucí se do pokoje škvírkou mezi závěsy. Alek se k Magnusovým rtům dychtivě přisál a jeho ruce sjely po Magnusových pažích. Polibky byly stále divočejší a jejich žár se pozvolna přenášel i do doteků a hlazení.

Jejich těla se na sebe tvrdě přitiskla. Magnus měl pocit, že celý hoří, když jeho ruka sjela níž a hbitě uvolnila uzel na Alekově osušce. Ta vzápětí skončila tam, kde před chvílí košile.

„Pořád jsme to my,“ zašeptal mu Alek do ucha. Magnus cítil, jak se v něm dál vzdouvá vlna lásky a žhavé touhy. Maxe oba milovali víc než vlastní život, ale pravdou bylo i toto. Stále to byli oni.

„Tak ať to tak zůstane napořád,“ zamumlal Magnus a svalil se s Alekem na postel.

Leželi si v náručí a tiše dýchali ve společném rytmu. Oknem do pokoje pronikal měsíční svit spolu s nočními světly francouzské koncese. Magnus netušil, kolik času uplynulo, když uslyšel Alekův tlumený hlas: „Nerad kazím atmosféru, a abych řekl pravdu, daleko radši bych tu takhle zůstal a už se odsud nehnul, ale... potřebuju se vyspat, jinak budeme muset bojovat nejen s démony, *ale navíc* i s časovým posunem.“

„Je mi to jasné,“ prohlásil Magnus a máchl paží. Vzduchem zavířil zlatý prach, který, jak Magnus věděl, se na ně vzápětí snese a pozvolna je ukolébá do pokojného, posilujícího spánku.

Alespoň to tak bylo v plánu. Namísto toho však Magnus ucítil, jak se mu z horké uzliny uprostřed hrudníku vлил do ruky příval magie a ve vzduchu se objevilo mnohem více spánkového prachu, než původně zamýšlel. Ten se jim jako mračno

sesypal do obličeje. Alek odfrkl a zasmál se. „Co bylo *tohle?*“ zeptal se s očima už zavřenýma. Vzápětí jeho tělo v polštářích zplihlo a pokojem se začalo rozléhat tlumené chrápání.

„Vypadá to, že mám trochu problémy s dávkováním...“ začal Magnus a vzápětí usnul i on.

Když se Magnus ráno probudil, zjistil, že je v pokoji sám. Alek vstal s rozbřeskem stejně jako ostatní lovci stínů a vydal se s nimi do Institutu. Magnusovi nechal Alek vzkaz, že ho chtěl nechat vyspat, protože vypadal, že to potřebuje. To v Magnusovi okamžitě vzbudilo podezření. Má přece k rodině Ke mnohem blíž než kdokoliv z nich. Proč tedy nechtěli, aby šel s nimi?

Unaveně se dovlekl do koupelny. Nacákal si vodu na strhaný obličej a upřeně se zahleděl do zrcadla ve zlatém rámu nad umyvadlem z porcelánu a ořechu. Zubatá čára klikatící se mu napříč hrudníkem se na něj šklebila a stále vyzařovala to podivné světlo. Jsi směšný, řekl si. Alek k němu byl vždy upřímný, a pokud říká, že nechal Magnuse spát, protože se zdálo, že ten spánek potřebuje, pak určitě říká pravdu.

Sametové závěsy byly důkladně zatažené přes vysoké balkonové dveře a burácení a hukot rušného velkoměstského rána zaznívaly do pokoje jen tlumeně. Díky šeru vše tonulo ve stínu, jež nepronikly dokonce ani Magnusovy oči. Rozhrnul závěsy a přimhouřil oči před prudkým světlem.

Byl nejvyšší čas začít se oblékat. Šanghaj byla horká a dusná, tak, jak ji znal odjakživa, takže Magnus zvolil bílé plátěné kalhoty, letní košili s krátkým rukávem a bílý panamák. Když sestupoval po schodišti, přemýšlel, jestli už není na snídani pozdě. K hotelu přiléhala uzavřená zahrada. Její vysoké bílé zdi byly zdobeny ornamenty z bílého kamene, které z dálky

připomínaly tepané mřížoví. Podvědomě tam zamířil a cestou spokojeně nastavil obličej slunci. Proti němu se po šterkových cestíčkách loudali elegantně oblečení turisté. Magnus napočítal ve svém bezprostředním okolí nejméně deset jazyků. Cesty lemovaly keře zdobené sytě rudými květy. Temně zelené listy se jako otevřená srdce nastavovaly obloze. Přes zdi se do zahrady jako nenechavé paže zvědavců z ulice plazily větve okolních stromů. Podél pěšin byly v pravidelných intervalech rozmístěny lavičky. Součástí parkové úpravy byl i kamenný most vedoucí k nevelké zelenožluté pagodě otevřené přírodním živlům a střezené kamennou skulpturou.

A na tom mostě Magnus spatřil Shinyun.

Na první pohled na ní byla nápadná výrazná změna ve stylu oblékání. Svůj tradiční korejský kroj zaměnila za krvavě rudý byznys kostýmek. Svefnthorn měla připnutý na zádech. Jeho zrudlý zakroucený hrot jí vyčníval za hlavou.

Magnus pohotově usoudil, že aby tohle zvládl, potřebuje si dát především pořádné kafe.

„Magnusi!“ křikla na něj Shinyun ostře. „Zůstaň tam.“ Rozhlédla se po zahradě. „Jinak budu muset ublížit někomu z těchto milých lidí na cestách... jakže se jim říká? Turisté.“

Magnus zvažoval svoje možnosti. K nijak oslnivému závěru nedospěl. Nikdo z turistů se neotočil, když Shinyun promluvila, takže nejspíš použila kouzlo iluze. Mohl by se pokusit zakročit s nějakou ochrannou magií, i tak však bylo pravděpodobné, že by alespoň pár civilů přišlo k úrazu, nebo dokonce o život. Magnus navíc vůbec netušil, jakými schopnostmi Shinyun v současnosti disponuje.

Zatímco se přibližovala, ani se nepohnul. Nenápadně se ale začal obklopovat ochrannými kouzly. Když nic jiného, ochrání alespoň sám sebe před dalším bodnutím.

„Jestli chceš souboj,“ ozval se Magnus nenuceně, „budu si tě muset poznamenat do diáře. Dokud se nenajím, k ničemu mě stejně nedonutíš.“

„Nemusí k tomu dojít, pokud neprovedeš nějakou hloupost,“ odvětila Shinyun. „Chci si jen promluvit.“

„Jestli si chceš promluvit,“ řekl Magnus, „počítej s tím, že mluvit se bude u snídaně.“

Shinyun se hrdě napřímila. „S tím počítám.“ Z kabelky vylovila plastový sáček. „Máš rád *fantuan*?“

„To mám,“ odpověděl Magnus a zamilovaně se zahleděl na drobné hrudky obalené lepkavou rýží. „Moc rád.“

Za pár minut už seděli na zahradních lavičkách. Bylo krásné slunečné ráno a sluneční paprsky příjemně tlumil vánek od moře. V celé Šanghaji kvetly vonokvětky a větřík přinášel jejich jemnou vůni připomínající něco mezi broskví a meruňkou. Magnus spořádal pár soust vepřového a nakládané zeleniny a hned se cítil o něco lépe. Bohužel si však musel připomenout, že snídá ve společnosti značně nestabilní osoby, která ho při jejich posledním setkání bodla zbraní, již má stále u sebe, a která – pokud se dá Clařin sen brát vážně – by se mohla pokusit bodnout jej znovu. Na druhou stranu měl však alespoň jistotu, že ta snídaně není otrávená.

Magnus si vložil do úst další kousek *fantuanu* a zkontroloval svá ochranná kouzla. Stále působila. Přes ně by se neměl dostat ani útočící nosorožec.

„Jak jsi mě našla?“ otázal se Magnus s plnými ústy. „Ptám se jen z profesionální zvědavosti.“

„Jsme v Šanghaji už celé měsíce,“ odvětila Shinyun. „Za tu dobu jsme si samozřejmě stačili po městě vytvořit síť tajných informátorů.“

„Samozřejmě,“ zahučel Magnus. Pomyšlení, že se jim Ragnora nepodařilo najít jen proto, že *on* daleko úspěšněji sledoval *je*, ho popudila. Doufal jen, že ostatní se s Ragnorem neseťkali cestou do Institutu, nebo kam to vlastně zmizeli. Na druhou stranu se v duchu modlil, aby se nestihli vrátit dřív, než on přijde na to, jak se zbavit Shinyun. „No a... ehm... jak se daří vašemu pánu zla? Jak pokračují jeho nekalé plány?“

„Samael se s nikým neradí,“ řekla Shinyun. „Já ho jen bez rozmyšlení následuji. Je to ostatně velice uvolňující.“

„Takže ty ani nevíš, o co se snaží? Víš vůbec, k čemu potřeboval Bílou knihu? Víš, proč chtěl dostat *Ragnora*?“

„Ale to je docela jednoduché.“ Shinyun si ukousla. „Ragnora potřeboval, aby mu našel říši. A Ragnor to udělal. Už před časem. Mezitím se však smířil se Samaelovým vítězstvím a stal se jeho ochotným přísluhovačem.“

„Jeho *ochotným* přísluhovačem?“ opakoval po ní Magnus s pohledem upřeným na Svefnthorn. „Takhle tedy Ragnora Fella neznám.“

„Samael není jako jiní démoni,“ řekla Shinyun. Zamyšleně si Magnuse prohlížela. „Ty si myslíš, že jsem blázen, když jsem spojila svůj osud s hadem z ráje.“

„Ne, ne,“ zaprotestoval okamžitě Magnus. „Had z ráje, to přece působí naprosto důvěryhodně.“

„To není otázka důvěry,“ namítla Shinyun. „Já vím, co dělám.“

„Fajn,“ chytil se Magnus. „A co děláš?“

„Zde na Zemi,“ řekla Shinyun, „je moc komplikovaná, podivná záležitost. Lidé si moc poskytují navzájem – moc se směňuje, získává se a zase ztrácí – je to všechno nesmírně abstraktní. Ale *tam*...“ Shinyun ukázala kamsi nad sebe.

„V nebi?“ zeptal se Magnus.

„Tam mimo náš svět, ve sférách démonů, andělů a všeho, co je tam venku, tam není moc žádnou abstraktní součástí lidské kultury. Moc je prostě *moc*. To, čemu tady na Zemi říkáme magie, je prostě moc, ať se tomu říká jakkoliv, moc užívaná zde, v tomto světě.“

„A moc ty chceš,“ řekl Magnus. Uvědomil si, že jej to i proti jeho vůli docela zaujalo. Vždycky věděl, že existují knížata pekel a zběsilí archandělé, kteří si s lidstvem pohrávají jako s figurkami na šachovnici. Teď jako by se mu na tu hru naskytl nezaujatý pohled.

„Moc je vše, co kdo může chtít,“ řekla Shinyun. „Moc je schopnost rozhodovat o tom, co se stane, schopnost ovládat a řídit. Všechny ty ideály, o nichž lidé mluví – dosažení svobody, zajištění spravedlnosti – to všechno je moc, jen nazývaná jinými jmény.“

„Mýlíš se,“ namítl opatrně Magnus. „A i kdybys náhodou někde tam venku v nějakém prapůvodním pekle měla pravdu, tady na tom nezáleží. My totiž žijeme na Zemi, kde je moc komplikovaná a zajímavá, a ne něco vesmírného a fádního.“

Shinyun odhalila zuby, což byla v kombinaci s jejím nehybným obličejem zvláštní podívaná. „To o Zemi mohlo možná platit kdysi,“ prohlásila, „ale pak na ni Samael vypustil kosmické, všudypřítomné demony, a Raziel zase vypustil právě tak všudypřítomné a otravné lovce stínů, aby s nimi bojovali.“ Zavrtěla hlavou. „Ty tomu nejspíš ani nemůžeš rozumět. Narodil ses jako vyvolený. Netušíš, jaké to je, probíjet se tímto světem, když jsi slabý.“

Magnus se zasmál. „Narodil jsem se rolníkům chudým jako kostelní myši v kolonii vykořisťované impériem. Teď se mi daří dobře, ale...“

„Já pochopitelně nemluvím o tvých civilských rodičích,“ zasyčela Shinyun. „Mluvím o *Ašmodajovi*.“

Magnus se instinktivně rozhlédl kolem sebe. Nikdo je nepozoroval. Nikdo se ani nepokusil posadit se na jejich lavičku. I v tom byla kouzla ochranné iluze užitečná.

„Každý čaroděj,“ pokračovala Shinyun tišeji, ale neméně důrazně, „který si myslí, že je víc podobný lidem než démonům, že si lidé zaslouží jeho ochranu – takový čaroděj klame sám sebe. Není to člověk. Je to démon, který splynul s okolím.“

„Podívej,“ řekl Magnus, zatímco na něj Shinyun zírala s vyvalenýma očima, „já ti rozumím. Chápu, proč se snažíš najít co největšího a nejhoršího démona a udělat z něj svého ochránce. Ale to nemusíš. Není třeba hledat *žádné* demony. Jsi čarodějka – ty už máš magickou moc, o jaké si lidé mohou nechat leda zdát. A jsi nesmrtelná! Máš karty rozdané docela slušně, Shinyun. Jen jsi jediná, kdo si to neuvědomuje. Usad' se. Založ rodinu! Mohla by sis třeba adoptovat dítě.“

„Žít navěky neznamená žádnou *moc*, když je tvůj život jedna velká tragédie,“ prohlásila Shinyun.

Magnus si povzdechl. „Život každého čaroděje začíná jako tragédie. Za původem žádného čaroděje nestojí milostný příběh. Ale ty si musíš vybrat. Vybíráš si, v jakém světě budeš žít.“

„*Nevybíráš*,“ namítla Shinyun. „Velké ryby požírají ty malé. A démoni požírají malé demony.“

„To ale není všechno,“ trval na svém Magnus. „Shinyun.“ Položil jí dlaň na rameno. „Proč jsi za mnou přišla? Neříkej, že jen proto, abys mě přechytračila v tomhle sporu.“

Shinyun se zachichotala, což znepokojivě kontrastovalo s jejím dosavadním chováním. „Přišla jsem ti dát dárek, kte-

rý jsem ti slíbila ještě v Brooklynu. *A také* vyhrát tento spor. A teď mohu dosáhnout obojího současně.“

Její výpad byl tak rychlý, že se její ruka jen mihla jako rudá šmouha. Magnus vyskočil, vztáhl paži a z dlaně mu zsršel modrý oheň.

Ucítil prudké bodnutí. Zalapal po dechu.

Byl připraven na to, že Shinyun zaútočí Svefnthornem, a byl odhodlán její útok zablokovat magií, ale jeho ochranná kouzla se roztříštila jako skleněné střípky, když Svefnthorn vnikl přímo do rány, kterou mu v hrudi způsobil už předtím.

Křečovitý záchvěv magie, který se nedal přirovnat ani k bolesti, ale rozhodně ani k potěšení, každopádně však drtivý bez ohledu na jeho původ, srazil Magnuse na kolena. Už podruhé se díval dolů na bodec trčící z jeho hrudi. Roztřeseně se nadechl. „Jak...?“

Shinyun se nad ním vztyčila, a když promluvila, zněly z jejího hlasu uspokojení a lítost současně: „Trn už je součástí tvojí magie, Magnusi. Tvá magie nemůže ochraňovat sama před sebou.“

Zakroutila trnem v jeho hrudi, jako když klíčem odmyká zámek.

„Proti Svefnthornu se nemůžeš ochránit.“ Ještě jednou jím zakroutila, než ho konečně vytáhla z Magnusovy hrudi. Na hrotu nebylo ani stopy po krvi, Magnusovi se však zdálo, že když Shinyun vracela Svefnthorn do pochvy, zajiskřil modravým světlem. „Neříkej mi, že sis o něm nic nezjistil po tom, co jsem ti o něm řekla posledně.“

„Pochází z norské mytologie a uspává lidi,“ řekl Magnus. „Jenže má zjevně i nějakou spojitost se Samaelem, a ten do norské mytologie nepatří, takže – ne, hádám, že jsme zatím zjistili jen minimum, jakkoliv nerad to přiznávám.“

„I když pomínu civilské mýty,“ řekla Shinyun, „má docela zajímavou historii. Mým prvním úkolem, který mi Samael uložil, bylo získat Svefnthorn z jeho skryše a přinést ho mému pánu. Bylo to docela dobrodružné. Musela jsem čelit mnoha nebezpečím a dostala se do nejrůznějších léček...“

„Prosím,“ zarazil ji Magnus pohybem ruky. „Mě to nezajímá.“ Položil si dlaň na hrudník a ucítil žár vyzařující z rány. Předivo magie v jeho hrudi stále pulzovalo a tlouklo jako druhé srdce, jen ještě silněji než dosud. Bylo to... no, musel uznat, že je to velice příjemné.

Shinyun se posadila vedle Magnuse klečícího v trávě. Byla až nadpozemsky klidná. „Nakonec to pochopíš,“ řekla, jako by mu svěřovala tajemství. „Sama jsem se bodla, jakmile jsem k tomu dostala svolení. Nikdy jsem nelitovala. Už brzy oceníš, co jsem pro tebe udělala.“

„A když ne,“ ozval se Magnus, „bodneš mě znovu?“

Shinyun zavrtěla hlavou. Její klid byl najednou ten tam. Jako by se už dávno nemohla dočkat, až Magnusovi bude moci něco říci, a teď ta chvíle konečně nadešla. „Ne,“ řekla. „Teď máš na vybranou. „Teď se *ty sám* rozhodneš pro další bodnutí.“

Magnus na ní viděl, jak napjatě čeká, až se jí zeptá, jak to myslí. V duchu se zařekl, že jí tu radost neudělá, a jen mlčky čekal, zatímco ho Shinyun dychtivě pozorovala.

Nakonec to nevydržela: „Jakmile dvakrát ochutnáš trn...“

„Prosím, vynech slova jako ‚ochutnáš‘,“ skočil jí Magnus znechuceně do řeči.

„... jsi propojen s mocí mého pána. Po třetím ochutnání...“

„Prosím,“ opakoval Magnus.

Shinyun udělala netrpělivé gesto, jako by ho chtěla umlčet, ale přece jen se opravila: „Po třetím *poranění* trnem budeš

celý jeho. Stane se pánem tvé vůle a ty mu i se svým nově objeveným darem budeš sloužit.“

Magnus na ni vyvalil oči. „A proč bych tohle dělal?“

„Protože,“ odpověděla a div se přitom nezatetelila radostí, „pokud nejsi zraněn potřetí, trn tě spálí zevnitř. Budeš pohlcen jeho plamenem. Pouze přijetím Samaela do svého srdce se můžeš vyhnout smrti.“

Magnus si znepokojeně sáhl na hrudník. „Co?“ vyjel na ni. „To mám Samaela *doslova* přijmout do srdce, nebo zemřu?“

„Tak to zkrátka chodí,“ odvětila Shinyun. „Žádná magie nedokáže zvrátit účinky trnu, jakmile do tebe jednou pronikl.“ Laškovně Magnuse píchla prstem do hrudi. Magnus jí srazil ruku. „Už brzy poznáš,“ nedala se Shinyun zastrážit, „že je to to nejlepší, co tě kdy potkalo.“

Magnus se s námahou zvedl. „Velice by mě překvapilo,“ prohlásil, „kdyby to neskončilo na mém seznamu těch nejhorších věcí, co se mi kdy staly. Ale budu tě informovat.“ Zhluboka se nadechl a upřeně se na Shinyun zahleděl. „Myslel jsem si, že se poučíš. Snažili jsme se ti pomoci. Opravdu jsme se snažili.“

„A já teď pomáhám tobě,“ řekla Shinyun. „Až se setkáme příště, budeš to cítit jinak, uvidíš.“

„A kdy to bude?“

„Dřív, než si myslíš. A možná dokonce dřív, než si myslím já.“ Shinyun se div nedala do tance, tak byla sama se sebou spokojená.

„Co má tohle znamenat?“ vyjel na ni Magnus popuzeně. „Proč se chováš jako blázen?“

Vtom však Shinyun pod nohama zavířila krvavě rudá mlha, jejíž stoupající oblak ji vzápětí zahalil celou. Když se rudé mračno v ranním větříku opět rozptýlilo, Shinyun byla pryč.

Tchien

Přiznal by to nanejvýš těm nejbližším přátelům, ale Alek nosil v hlavě seznam Institutů, které toužil navštívit.

Samozřejmě existovaly stovky Institutů, které by navštívil *rád*. Ale pak tu bylo oněch *top ten*.

Samozřejmě byl mezi nimi Institut na ostrově Maui, který prý nemá žádné vnější zdi a téměř žádný strop a údajně tam je jen skutečně minimální démonská aktivita. Amsterdamský Institut, obrovská neviditelná loď trvale zakotvená v zálivu Ij. Klužský Institut, mohutný kamenný hrad tyčící se k nebi vysoko nad hranicí lesa v Karpatech. A na Alekově seznamu nechyběl ani Institut v Šanghaji.

Alek nevěděl o žádném jiném Institutu, který by se nacházel v místě, jež bylo civilům známé a posvátné dávno předtím, než byli lovci stínů vůbec stvořeni. Budova bývala kdysi součástí chrámu Longhua, komplexu buddhistických klášterů a svatyní starého téměř dva tisíce let. Celý komplex byl po staletí průběžně upravován, dostavován a vylepšován, a lovci stínů hned na úsvitu své historie vy-

užili příležitosti a obsadili pro sebe část nepoužívaného území.

Alek nechal jít své přátele napřed a zastavil se v teplém, slunečném ránu před chrámovým labyrintem, aby se pokochal pohledem na jeho nejproslulejší část – pagodu Longhua se šesti střechami se vzhůru ohrnutými okraji na osmiúhelníkovém půdorysu, která se jako karmínovo-okrová pyramida tyčila k nebi. Na snímcích ji Alek viděl už nescíslněkrát. „Nemůžu uvěřit, že jsem vážně tady,“ pronesl nahlas.

„Mohl ses sem přece podívat kdykoliv,“ ozvala se Isabela. „Od čeho máme portály?“

„Nikdy jsem prostě nevyužil příležitost,“ řekl Alek. „Až se vrátíme domů, měl bych se podívat i do těch ostatních, co mám na seznamu.“ Na okamžik mu na mysli vytanula poněkud neloajální myšlenka *tahle místa jsem měl navštívit, než jsem si pořídil dítě*, okamžitě ji však zaplašil. On a Magnus přece nemusí řešit cestování s Maxem civilskými leteckými spoji. Mohou jej prostě pronést portálem. Napřed ovšem musí portály vést, kam mají, a nesmí být zamořeny hmyzími démony.

Pagoda byla nádherná, ale nával civilských turistů mu najednou začal být nepříjemný. „Pojď.“

Institut byl postaven ze stejných cihel jako většina ostatních chrámových budov a stejně jako ony měl zdvižené okraje střechy a šestihranná okna. Ve věži, která tvořila centrální osu stavby, visel měděný zvon, přesné dvojce zvonu zavěšeného v nedaleké civilské zvonici. Zvony tvořily pár určený k odhánění démonů, a zatímco civilové na ten svůj zvonili jen příležitostně, lovci stínů vítali vyzváněním každý soumrak. Aleka napadlo, jestli se mu poštěstí ho uslyšet. Už teď přemýšlel, jakou si najít záminku, aby se sem mohl podívat znovu ještě před návratem domů.

Cestou vzhůru po schodišti směřujícím k mohutným dřevěným dveřím zaváhal. Nebylo pro něj lehké vydat se sem bez Magnuse, ale jeho přítel potřeboval odpočinek. Magnus řešil novou zátěž plynoucí z rodičovských povinností jednoduše tím, že méně spal a ještě méně se šetřil. Nechat ho vyspat bylo to nejmenší, co pro něj dnes Alek mohl udělat. Ano, Magnus se znal s rodinou Ke, která Institut vedla, a jistě se k nim brzy připojí. Alek si však byl jist, že spřátelený Institut mohou navštívit i bez jeho podpory. Všichni jsou ve výstroji a mají nanesené runy, takže budou snadno k poznání.

Znovu tedy vykročil po schodišti vzhůru, zarazil se však, když se ozvalo zaskřípění a ohromné dveře se otevřely dokonán.

Aleka poněkud překvapilo, když se na prahu objevil mladík asi tak osmnáctiletý. Rozhodně vypadal o pár let mladší než samotný Alek. Byl vysoký a šlachovitý, měl rovně zastřižené černé vlasy a nápadné obočí. Na sobě měl výstroj v lesklé temně vínové barvě – onen proslulý krvavý lak čínských lovců stínů, jehož móda se už po generaci vracela znovu a znovu. Alek se nemohl zbavit dojmu, že mu někoho připomíná, ale nedokázal přijít na to koho.

Clary zdvihla ruku k pozdravu a užuž se nadechovala, ale mladík nespouštěl oči z Aleka.

„Vy jste Alek Lightwood?“ zeptal se ho anglicky beze stopy přízvuku.

Alek se nemohl na slovo a jen překvapeně vyvalil oči.

„*Ale ne*, tak Alek už je takhle slavný,“ neodpustila si Isabela.

Mladík se k ní otočil. „A vy musíte být jeho sestra Isabela. Pojdte dál,“ pokynul jim. „Jste všichni očekávání.“

* * *

V Institutu bylo překvapivě prázdné. Jak se ukázalo, v budově zůstali pouze čtyři lovci stínů. Zbytek, jak jim vysvětlil mladík, který jim přišel naproti, „vyšetřuje problém s portály“.

„Odpusťte,“ řekl jejich hostitel, sotva vešli dovnitř a zavřeli za sebou. „Nechtěl jsem si hrát na tajemného. Jsem Ke I Tchien – můžete mě oslovovat Tchiene – a bylo mi řečeno, že vás mám očekávat. Aleka a Isabelu Lightwoodovy, Clary Fairchildovou, Jace Herondalea a Simona Lovelace.“

„Takže Alek není tak slavný?“ Isabela vypadala skutečně zklamaná.

„Řečeno kým?“ zeptal se Jace obezřetně. Alek se jeho opatrnosti nijak nedivil.

„Někým z rodiny,“ odvětil Tchien. „Už není lovcem stínů, ale nadále... sleduje ty, které považuje za zájmové osoby.“

„Tak to zní samozřejmě o hodně líp,“ zamumlal Simon.

„Jistěže zní,“ namítla Clary. „Myslí bratra Zachariáše.“

„Někdejšího bratra Zachariáše,“ řekl Tchien. Rozhlédl se po přítomných a pak pokynul k dalším dveřím. „Co kdybychom si šli pohovořit do broskvoňového sadu?“

Lovci stínů se podívali jeden na druhého. Nakonec za všechny promluvil Alek: „Ano. Ano, to by mohlo být velice příjemné.“

Jak se ukázalo, byl broskvoňový sad skutečně rozkošným místem. Tchien je zavedl do jednoho ze stinných zákoutí, kde byly rozmístěny dřevěné stolky a židličky. Simon a Clary se posadili, ostatní zůstali stát. „Takže... jste tu kvůli portálům?“

„Dá se to tak říct,“ odvětil Alek. „Co přesně se s portály děje?“

Tchien se na něj překvapeně podíval. „Portály vykazují ne-normální chování po celém světě. Začalo to teprve před pár dní, ale rychle se z toho stal opravdový problém. Předpoklá-

dal jsem, že je vám to známo – vy jste do Šanghaje nepřicestovali portálem?“

„Ano,“ odpověděla Clary za všechny. „A choval se skutečně... nenormálně. Jen jsme netušili, že se to stalo i někomu dalšímu.“

„To netušil nikdo,“ řekl Tchien. „Ale postihlo to všechny. Portály buďto vedou na nesprávné místo, nebo se vůbec neotevrou, případně jsou plné démonů. Všichni teď pátrají po příčině.“

„Domníváme se, že naše posláním by mohlo s portály svým způsobem nepřímo souviset,“ řekl opatrně Alek, „ale momentálně v Šanghaji pátráme po dvojici čarodějů – muži a ženě. Nedávno v New Yorku ukradli mocnou knihu kouzel a my se domníváme, že jsou příliš nebezpeční, než bychom jim ji mohli ponechat.“ Tchien jako duchem nepřítomný zatahal za větev a tmavá ofina mu spadla do očí. „No, dobrá a vlastně zároveň i špatná zpráva je, že téměř všichni podsvěťané v Šanghaji žijí v jedné čtvrti.“

„Podsvětanská koncese,“ řekl zasvěceně Alek.

„Přesně tak. Ale ve městě je podsvěťanů *spousta*. Skutečně *spousta*. Něco o tom vím – je to můj rajón.“

„Oni vás tam nechají patrolovat?“

Tchien přikývl, a když znovu promluvil, byla z jeho hlasu cítit hrdost: „Vztahy mezi lovci stínů a podsvěťany jsou v Šanghaji odedávna velice dobré.“

„I teď?“ zeptal se Alek.

Tchien se ušklíbl. „Děláme, co můžeme. Jde o to znát lidi, budovat vztahy a dávat jim najevo důvěru, aby pak oni důvěřovali vám, až o něco půjde.“

Alekovi ten mladík začínal být sympatický. „Máte nějaké návrhy?“

Tchien přikývl. „Pokud nespěcháte, mohli byste si zítra zajít na stínový trh. Je tam pár lidí, s nimiž by stálo za to si promluvit... ale rozhodně bude nejlépe začít u Peng Fanga. To je upíří obchodník s krví...“

„Už jsem měl tu čest,“ pronesl Alek pochmurně. Isabela a Simon se na sebe nejistě podívali.

„A jsou tam i další.“ Tchien zaváhal. „Vadilo by vám, kdybych vás doprovodil? V Šanghaji je situace podstatně klidnější než jinde, ale mnohé podsvětáky by neznámí nefilim mohli znepokojit. Zejména pak pokud je na první pohled zřejmé, že jde o cizince.“

„Podívejte,“ ozval se bojovně Simon, „tady Alek je *zkladatel* Aliance podsvětánů a lovců stínů. Má podsvětánský pas.“

„Nemám žádný podsvětánský pas,“ uvedl to Alek na pravou míru.

„Pokud ho někdo z lovců stínů má, tak ty,“ trval Simon na svém.

„Zavedu vás tam a mohu vás představit,“ řekl Tchien. „Mě oni znají. A nejlepší bude, když se rozdělíte. Šest lovců stínů pohromadě na stínovém trhu, to by mohlo způsobit pozdvižení.“ Tchien se usmál. „Zítra přijďte k nám domů. Můžeme posnídat a pak se vydat na trh.“

„Ale trh přece probíhá v noci,“ namítl Simon.

Tchien se široce usmál. „Vítejte v Šanghaji, domově jediného stínového trhu probíhajícího za slunečního svitu. Takový náš denní trh.“

„A co...“ začal Simon.

„Upíří mají pro sebe vyčleněnou zatemněnou část trhu,“ řekl Tchien, jako by mu četl myšlenky.

Simon spokojeně přikývl.

„Slyšel jsem o nějakém knihkupectví,“ řekl Alek. „Nebeský palác, tuším.“ Tchienovi povyjelo obočí. „Ten je nedaleko. Tam se také můžeme zastavit. Patří...“ Na okamžik zaváhal. „Patří sličnému lidu a ten tam i obsluhuje. Budete tam značně nápadní. Celá koncese bude během pár minut vědět, že se v paláci zastavila skupina cizích lovců stínů.“

„Způsobí to problémy?“ zeptal se Jace.

Tchien pokrčil rameny. „Nejspíš ne. Jen šeptandu. Jestli nestojíte o to, aby monarchové sličného lidu, upíří klany nebo spirálový labyrint věděli o tom, že jste v Šanghaji, počítejte s tím, že vaše tajemství bude vyzrazeno v okamžiku, kdy vstoupíte dovnitř.“

„A proč by nám mělo vadit, že se dovědí, že jsme v Šanghaji?“ zeptal se Alek.

Tchien zaváhal. „Smím být upřímný?“ zeptal se pak. Když se dočkal příkývnutí, pokračoval: „Jedním z důvodů, proč se nám tady v Šanghaji daří tlumit napětí, je, že my jako lovci stínů se tu snažíme brát situaci, jaká je, a hledat řešení, kde se dá.“

„Asi tak docela nechápu, kam tím míříte,“ řekla Clary.

Tchien si odkašlal. „Naším cílem je všeobecná stabilita podsvětanské části města. To s sebou nese potřebu tu a tam přehlédnout jisté podsvětanské aktivity, které by za normálních okolností nemusely být považovány za přijatelné. Vždy samozřejmě s přihlédnutím k významným polehčujícím okolnostem.“

„Aha, už to chápu“ řekl Jace. „Chcete nám naznačit, že pokud půjdeme do koncese, mohli bychom tam objevit něco ilegálního, a vy chcete vědět, jestli to můžeme přehlédnout.“

„Opravdu jste to myslel *takhle*?“ otázal se Alek.

„Neřekl bych to přesně těmito slovy, ale... ano,“ připustil Tchien.

Lovci stínů se po sobě podívali. Pak Jace opatrně začal: „My všichni jsme známi tím, že lpíme na striktním dodržování litery i ducha Zákona...“

„Přesně tak,“ přidala se Isabela.

„... ale jsme tu jako návštěvníci a chápeme, že okolnosti bývají často komplikované a mají pestré pozadí. Navíc jsme z newyorského Institutu a v tom, jak něco přehlédnout, jsme bývali mistry.“

Jace mrkl. Tchien vypadal, že nechápe vůbec nic.

„Nejsme tu proto, abychom se vám pletli do vašeho stylu lovení stínů,“ objasnil mu to Alek chlácholivě.

Tchien svraštil čelo. „Takhle tomu teď říkáme? Lovení stínů?“

„Ne,“ ujistila ho Isabela. „Takhle tomu neříká nikdo.“

„No, možná bychom měli začít,“ odvětil Alek. Isabela na něj vyplázla jazyk.

„A jaká je tu situace s démony?“ otázala se Clary.

„Nic moc. Začíná se to zhoršovat.“ Tchien se napřímil a zdálo se, že toto téma mu není příliš vhod. „Pojďme se vrátit dovnitř. Chtěl bych se podívat, jestli už se otec nevrátil z obchůzky.“

Cestou se rozpovídal. „Především – v takhle velkém městě se vždycky najdou idioti, kteří budou vyvolávat nové démony, a pak jsou tu staří démoni, kteří se tu vyskytli před stovkami let a pořád číhají. Především s těmi druhými se poslední dobou setkáváme čím dál tím častěji. Objevují se tu podivní, neobvyklí démoni, kreatury, které v Šanghaji nikdo neviděl nejméně sto let. Kolikrát si je musíte vyhledat v učebnicích, když se vrátíte z lovu.“

„Máte ponětí, proč tomu tak je?“

„Teorii je víc, ale žádná není podložená. Je to zvláštní – po celá desetiletí měla Šanghaj pověst velice bezpečného města

s minimálním výskytem démonů, kde se dobře žilo i podsvětanům. Když Jen-luo...”

Ocitli se opět ve vstupní hale Institutu. Tchienův proslov náhle přerušilo hlasité zabušení na vchodové dveře. Tchien se tím směrem ohlédl, zamračil se a vykročil otevřít.

„Co se děje?“ otázal se Alek.

„Na tyhle dveře nemá smysl *klepat*,“ informoval ho Tchien. „Jsou půl metru tlusté. Nikdo nezaklepe tak, aby to sem bylo slyšet.“

Trhnutím dveře otevřel. Za nimi stál v záři dopoledního slunce Magnus, předkloněný, s rukama opřenýma o kolena a udýchaný, jako by do schodů běžel.

„Magnusi!“ Alek se k němu rozběhl.

Magnus zvedl hlavu. V obličeji byl strhaný tak, jak ho Alek ještě neviděl. Rozhlédl se kolem a jeho pohled spočinul na Tchienovi. „Vy musíte být Tchien,“ řekl. „Já jsem Magnus Bane, těší mě. Vy všichni,“ pokračoval bez nadechnutí, „sebou koukejte hodit a vezměte si zbraně. Okamžitě.“

Alek Magnuse bez řečí následoval ven. Za zády zaslechl, jak se Isabela tlumeně zajíkla.

Obloha byla potažená nízkými, temnými bouřkovými mračky, z nichž splývaly černé stíny. Nepršelo, ale hřmění slyšet bylo. Pod mraky byla tma jako v noci a z vířící temné mlhy v základně mračen se valili démoni. Spousty démonů.

Uprostřed přívalu démonů se nějakých třicet metrů nad zemí vznášela Shinyun se zdviženými pažemi. Kolem ní žhnulo narudlé, podivně se vlnící světlo.

„No, to nám to pěkně začíná,“ poznamenal Magnus.

Za nimi vyšel z budovy Institutu Tchien. Držel cosi na stříbrné šňůře, kterou kolem sebe švihal. „Kdo je tohle?“

„Tohle je velice nebezpečná čarodějka, která mě nemá ráda,“ odvětil Magnus. „To za první. A za druhé, nejsem si sice stoprocentně jistý, ale *myslím si*, že nejspíš ovládá jisté demony.“

Démoni, kteří se valili z mračen, postupně nabývali nej-různějších podob. Byly tu stvůry, jež jako by byly utkány z mraků samotných, kreatury se studenýma umrlčíma očima. Byli tu hadí démoni podobní těm, s nimiž bojovali v onom vílím kutlochu, a viděli i šklebící se kostlivce.

Alek se pro jistotu postavil těsně vedle Magnuse. „Jak nás našla?“

„Našla mě,“ informoval ho Magnus. „V hotelu.“

„Jak?“ zeptala se Clary.

Magnus zakoulel očima. „No zjevně má špehy všude.“

„Napadla tě?“ zajímalo Jace.

„Ano, ale já jsem pak zmizel z hotelu a ona se znovu objevila, když jsem byl na půli cesty sem. Pak na mě zaútočila znovu, tentokrát s demony.“

„Znamená to, že tě znovu bodla tím trnem?“ zeptal se znepokojeně Alek.

„Teď není čas to...“

Alek se k Magnusovi prudce otočil a popadl jej za ramena. „Bodla tě znovu?“ zopakoval otázku, tentokrát už mnohem důrazněji.

„Ano,“ přiznal neochotně Magnus.

Alek měl dojem, jako by to bodnutí ucítil sám. Zavřel oči.

„A to není všechno. Teď ale *opravdu* není čas to řešit. Momentálně se musíme postarat o tuhle její armádu. Sledovali mě až sem.“

„Tys ji k nám zavedl?“ vyhrkl překvapeně Simon.

„No,“ zavrčel podrážděně Magnus, „nějak jsem si nevěřil, že bych na ni a na všechny ty demony stačil sám. Co byste mi doporučoval ty?“

Alek mlčel. Za normálních okolností by si Magnus se Shinyun snadno poradil. Jako čaroděj byl daleko mocnější než ona. Buďto tedy Shinyun získala moc, o níž dosud neměli tušení, a nebo Magnusova moc slábne. A nebo obojí. A teď ještě to opakované zranění.

Strhl z ramene luk a vystřelil pár šípů do chuchvalců mlhy. Zůstaly tam trčet, takže v mlze muselo být *něco* pevného. „Tchienne!“ křikl Alek přes rameno. „Ti démoni, co na ně strílím – jsou tu běžní?“

„Ti hadi, to jsou siang-liou – vy je v Americe nemáte?“ Tchien znovu švihl šňůrou, jíž si Alek všiml už před chvílí. Teprve teď však uviděl kosočtvercovou čepel z *adamasu* na jejím konci. Mihla se vzduchem a uťala hlavu jednomu z démonů, kterým Tchien říkal siang-liou. „A ta mračna, to jsou démoni ala. Ti umí být velmi nepříjemní.“

„Páni!“ Isabela přiskočila k Tchienovi s tenkou tyčí v ruce. „Co je *tohle* za zbraň? Ta je úžasná!“ Tchien se zatetelil pýchou. „Provazová šipka,“ odvětil. Zručným pohybem si šňůru otočil kolem pasu a přidržel si ji přitom těsně pod čepelí, aby ji měl pod kontrolou.

„Tu chci,“ prohlásila Isabela. Švihla tyčí, kterou držela v ruce, a z jejího konce se bleskově vyklopilo dlouhé zakřivené ostří připomínající šavli.

Simon sklonil luk a vytasil dvě andělská ostří, jež v jeho ruce zazářila jako dva majáky protínající svým světlem nepřirozenou tmou. „Je to gizarma?“ křikl na Isabelu.

Isabela na hrot zbraně nabodla jednoho kostlivce, švihla čepelí, aby se ho zbavila, a než dopadl na zem, měla už nabod-

nutého dalšího. „Tohle je *gléva*,“ informovala Simona a uličnický se na něj zazubila.

„U Anděla, já tě miluju,“ prohlásil Simon.

„Nemohl by někdo ty dva něčím pokropit?“ ozval se Magnus. „Potřebovali by zchladit. Podívejte, mrzí mě, že jsem ji sem přivedl. Nevěděl jsem, co dělat. Shinyun... já s ní zkusím promluvit.“

„Doletíš tam k ní?“ otázal se Alek.

„Ano, ale pokud se nechci nechat srazit z oblohy, budu potřebovat pomoc.“

„My tě budeme krýt,“ prohlásil Alek.

„Beru si na starost ty kostlivce,“ přihlásil se Simon.

„Kostlivce už řeším já,“ ozvala se Isabela. Když si Simona měřila, i přes její bojovný výraz jí v očích probleskla obava. „Jasně?“

„Já jsem možná lovcem stínů teprve chvíli,“ řekl Simon, „ale na boj s kostlivci jsem se připravoval *celý život*. Jdu do toho.“

Jace někam zmizel. Alek mrkl na oblohu, kde se rojil chuchvalec démonů ala, a jednoho srazil dvěma bleskurychle vystřelenými šípy. Vzápětí zjistil, kam Jace zmizel. Jeho *parabátai* vyskakoval do vzduchu, daleko výš, než by zvládl kdokoliv z civilů, a zběsile se oháněl cepem. Démoni siang-liou se snažili uhýbat před nevypočitatelně se mihající Tchienovou provazovou šipkou. Alek vyslal k obloze dalších pár šípů. Všiml si, že Clary se postavila tak šikovně, že dezorientování siang-liou uhýbající před Tchienem jí nabíhají rovnou na její andělská ostrží.

Magnusovi zarsřely z prstů jiskry a čaroděj se vznesl do vzduchu směrem k Shinyun. Alek ho s napjatou tětivou sledoval. Ty jiskry mu připadaly v něčem jiné než jindy. Snad že

byly...ostřejší? Nezvyklý byl i podivný opar halící celé bojiště. Bylo to jako dívat se skrz planoucí oheň.

Kolem Aleka zatím pět dalších lovců stínů šířilo zkázu mezi démony na zemi. Alek nespouštěl oči z Magnuse, a pokud se v jeho blízkosti objevil bouřkový démon ala, srazil ho dobře mířeným šípem.

„Aleku, za tebou!“ vykřikl Simon. Alek se otočil na poslední chvíli. Jeden ze siang-liou se pod ním s překvapeným výrazem rozprskl do nicoty. Tchienova provazová šipka se Alekovi mihla pár centimetrů od obličeje a zmizela. Alek se po Tchienovi ohlédl. Ten na něj jen spiklenecky mrkl.

Alek opět zapátral pohledem po Magnusovi.

Když se Magnus vznesl k Shinyun, napadlo ho, jestli ho teď srazí k zemi. Upřeně ji sledoval. Musel spoléhat na to, že o démony hemžící se v mračnech se postará Alek. *Bezmezně* mu důvěřoval.

„Shinyun!“ rozkřikl se nejen proto, že chtěl přehlušit víchr a rachot bouře, ale i proto, že ze sebe potřeboval dostat vztek. „Dáš mi takový krásný dar a pak na nás zaútočíš? Myslel jsem, že jsme si rozumně pohovořili!“

Shinyun ho netečně pozorovala. „Mohl sis přece povolat stejně velké vojsko.“

„Nemohl,“ řekl Magnus, „protože bych to nikdy neudělal. Za prvé je to ilegální.“ Shinyun se ostře zachechtala. „A za druhé – měli bychom tu pak *dvakrát tolik* démonů, a nikoliv *žádné* démony, což je stav, kterému já dávám přednost.“

„Ale možnost jsi měl,“ prohlásila Shinyun. Magnus ucítil závan víchru a spatřil dva démony ala, jak se na něj řítí

každý z jedné strany. Shinyun se snaží získat bod k dobru, pomyslel si chmurně.

Tak fajn. Co třeba tohle?

Magnus s řevem rozpráhl paže a dal volný průchod tomu zvolna bublajícímu kotli magie, který už dlouho pomalu vřel v jeho hrudi. Z obou rukou mu zsršely modré blesky ostré jako dýky. Dva z nich rozpoltily oba démony vedví. Magnus spustil paže k tělu a teprve nyní si překvapeně uvědomil, že se během svého výpadu ani nemusel soustředit a udržel se ve vzduchu.

V obličeji Shinyun se jako obvykle nepohnul ani sval, přesto se Magnus nemohl zbavit neodbytného dojmu, že se uculuje. „Vidíš? Ať si o mém pánu myslíš cokoliv, moc Svefn-thornu je nesporná.“

„Co si tvůj pán myslí o mně?“

Zasmála se. „On o tobě zatím nic neví. Myslím asi ale, že až se o tobě dozví, bude velice potěšen.“

„Proč by měl být?“ pronesl nevěřičně Magnus. „Protože posiluješ jednoho z jeho nepřátel?“

Opět se zasmála. „Vůbec Samaela neznáš.“

„S tím souhlasím,“ přisvědčil Magnus. „Neznám.“ Rozhlédl se. „Vypadá to, že mí přátelé jsou s tím tvým démoním vojskem pomalu hotovi.“

Shinyun pokrčila rameny. „Tam, odkud přišli, je spousta dalších. Já už ale půjdu. Chtěla jsem jen tobě a tvým přátelům dopřát malou ukázkou toho, co trn umožňuje.“

Zdvihla paže a démoni v hloubce pod nimi do jednoho znehybněli. Jako jednolitá masa se otočili na Shinyun. Magnusovi neušlo, že jeden se rozpadl na prach a zmizel, protože některý z lovců stínů – nestihl si všimnout který – využil příležitosti a vrazil mu čepel do hřbetu.

Další gesto – a všichni zbylí démoni se vznesli do vzduchu. Stoupali, až je začal vtahovat černý mrak, v jehož stínu dosud bojovali.

„Počkej,“ řekl Magnus. „Kde je Ragnor? Chci... *potřebuji* s ním mluvit.“

„Vyřídím mu vzkaz,“ protáhla líně Shinyun. „Ale je velice zaneprázdněn.“

„Jak unikl našemu sledovacímu kouzlu?“ vykřikl Magnus. „O co se to snažíte? *Kde je kniha?*“

Shinyun se místo odpovědi rozesmála. Začala stoupat směrem k bouřkovému mračnu nad sebou a její smích neustával. Magnus jejímu vystoupení nemohl upřít jistý klasický padoušský styl.

Jakmile Shinyun vplula do mračna, rozhostil se klid. V nastalém tichu bouřkový mrak během nanejvýš dvou minut zřídł, zesvětlal a rozplynul se v chomáčcích kadeřavé mlhy. Všechno zmizelo – i Shinyun a její démoni.

Znovu zavládl slunečný den.

Alek Magnuse sledoval, jak se snáší k zemi. Vlnité černé vlasy měl čaroděj rozcuchané víchrem, který se tu ještě před chvílí proháněl. Doskočil zlehka, pružně a elegantně jako kočka, a ohlédl se po Alekovi.

Alek nevěděl, jestli má dát dřív průchod úlevě, zděšení nebo zvědavým otázkám.

Neunikl mu ani Tchienův výraz. Vypadal, že je v šoku, a Aleka napadlo, jestli už se někdy předtím vůbec setkal s čarodějnou magií. Jenže Tchien se nedíval na Magnuse.

„Paj-ku-ťing,“ řekl Tchien. Podíval se na oblohu a pak zpět na Aleka. „Ti kostlivci. To byly dcery Paj-ku-ťing.“

„Koho?“ nechápala Isabela.

„Jo, já to vím, já to vím,“ ozval se snaživě Simon a zatřepotal rukou nad hlavou. Isabela ho sjela pohledem, takže ruku rychle stáhl. „Omlouvám se. Končil jsem teprv letos na jaře,“ pronesl omluvně k Tchienovi. Tchien ho ale vybídl: „Jen mluvte, pokud to chcete vysvětlit.“

„Paj-ku-ťing je vyšší démon,“ řekl Simon. „Píše se o ní v *Cestě na západ*,“ dodal. „To je román. Ona... ehm... mění podobu, ale její skutečnou podobou je kostra. A má tyhle... následovnice.“

„Její dcery,“ doplnil ho Tchien. Zhluboka se nadechl. „Paj-ku-ťing sama je... no zkrátka ani ona, ani její následovnice už v našem světě nebyly spatřeny nesmírně dlouho.“

„Přesně, jak jste to říkal před chvílí,“ ozvala se Clary. „Démoni, které už dlouho nikdo neviděl.“

„Tihle démoni tvořili vojsko,“ řekl Tchien a zavrtěl hlavou. „Paj-ku-ťing mu velela. Jenže to vojsko bylo před dávnými časy zničeno a rozprášeno. To, co se tu stalo, by nemělo být vůbec možné. A to není všechno...“

„V poslední době se vůbec děje spousta nemožných věcí,“ vložil se do toho Magnus, který se k nim mezitím připojil.

Simon zkrřížil paže na prsou a zahleděl se na čaroděje zpod přimhouřených víček. „Takže létání? To najednou ničehonic umíš létat? To mě podrž!“

„Já... já vlastně sám nevím,“ vypravil ze sebe roztržitě Magnus. Mdle se na Tchiena usmál. „Ke I Tchien, že? Já jsem Magnus Bane. Nejvyšší čaroděj Brooklynu.“

„Dnes jste byl tedy rozhodně výš než kterýkoliv z čarodějů, co znám,“ odvětil Tchien.

Magnus na něj ukázal prstem. „Bod pro vás. Myslíte, že bych se tu někde mohl na chvíličku natáhnout?“

Alek byl v mžiku u něj. Zachytil Magnuse kolem pasu a umožnil mu, aby se o něj plnou vahou opřel. Čaroděj byl bledý a dýchal mělce. „Potřebuje si odpočinout,“ řekl Alek Tchienovi. „Mohli bychom ho vzít do Institutu?“ Tchien zavrtěl hlavou. „To by jen přidělalo další problémy. Z naší rodiny Magnuse všichni znají, ale do Institutu teď pořád někdo chodí, když se řeší ty problémy s portály. A ta čarodějka, co vás nemá v lásce, by vás tu mohla znovu vypátrat.“

„Co tedy navrhuje?“ otázal se Alek. Tchien se usmál. „Nechcete se seznámit s mojí babičkou?“

V domě rodiny Ke

Magnus chtěl otevřít portál do domu rodiny Ke. Všichni ostatní byli *proti*, vzhledem k tomu, co se teď s portály dělo, Magnus byl však přesvědčen, že jemu bude přát štěstí.

Věděl, že se potřebuje vyspat, a to co nejdřív. Zároveň se však cítil překvapivě dobře. S rozmáchlým gestem otevřel portál. Okamžitě se z něj začali sypat hmyzí démoni. Každý měl právě tak čas s překvapením zaregistrovat, že se ocitl v prudkém denním světle, než se rozprskl v oblaku ichoru. Po zhruba minutě a asi tak padesáti hmyzích démonech Magnus portál s povzdechem uzavřel.

„Prostě už jsem se nemohl dívat na ta jejich posmutnělá tykadla,“ řekl.

Všichni přátelé si ho s obavami prohlíželi. Tchien jen tázavě povytáhl obočí a pozvedl telefon. „Už jsem zavolał taxíky.“

Zanedlouho už Magnus sledoval oknem ubíhající město. Projeli kolem šanghajské dopravní univerzity Ťiao Tchung a mířili do obytných čtvrtí. Magnus dům rodiny Ke navštívil

naposledy... ano, spočítal si v duchu, už tomu bude víc než osmdesát let. Šanghaj se mezitím změnila v mnoha ohledech.

Vzpomínal, jak poprvé přijel do Paříže po Haussmannově renovaci. Zmateně stál na Île de la Cité a nedokázal se zorientovat. Viděl řeku; viděl i věže katedrály Notre-Dame o pár bloků dál. Stál na tomto místě už nescíslněkrát, a stejně neměl tušení, kde je.

Stejně na tom byl i dnes. Nové budovy moderní Šanghaje mu za okny auta splývaly v jednolitou šmouhu.

Ne, napadlo Magnuse, když mu pomáhali z auta. To není nic divného. Tohle je divné. Vysoké dvoukřídle dveře zářící kovovou červení, zasazené v nenápadné šedivé betonové zdi vysoké tak, že přes ni nebylo vidět. Tyhle dveře jsou přesně takové, jaké si je pamatuje. Připadalo mu velice zvláštní dívat se na něco, co se nijak nezměnilo.

Ochranná kouzla vpustila Tchiena dovnitř a on pokynul svým hostům, aby jej následovali. Učinili tak se značnou obezřetností. Magnusovi neuniklo, s jakým překvapením vzali Isabela a Jace na vědomí Tchienovu informaci, že dědičným sídlem rodiny Ke není Institut. Rodina Ke byla podle všeho značně rozvětvená a žila podle místních zvyklostí a tradic. Dům byl starší než Institut samotný a ti členové rodiny, kteří už pro vysoký věk s prací pro Institut skončili nebo byli jen řadovými členy šanghajské pobočky Spolku, žili vždy tady.

Celá rezidence byla rozlehlá, to si Magnus vybavoval, ale samotná obytná část byla velmi skromná. Magnus si byl jist, že od dvacátých let tu nějaké renovace proběhly, ale jádro domu vypadalo téměř stejně: cihlově červené sloupy, dougongové konzoly a střecha s rovným profilem. Vše prosté a skromné, ale samozřejmě chráněné tradičními symboly zvířat v rozích

střechy, v tomto případě krásně vyřezávanými lvy a koňmi připomínajícími spojení rodiny Ke s jiným rodem, k němuž došlo už před staletími. Ty konzoly jsou teď natřené namodro, pomyslel si Magnus. A ta modrá barva jako by tmavla, když se na ni podíval. Uslyšel Alekův hlas a zavřel oči.

Byl opravdu velice unavený.

Probudil se v nevelké, ale útulné ložnici. Když se podíval z okna, zjistil, že slunce už se pomalu začíná klonit k západu. Cítil se tak odpočatý, jako by prospal celý den. Teď by rád našel Aleka.

Zvedl se z postele a pohlédl na ránu v hrudi, kterou odhalil uvolněný záhyb županu. (Do toho županu ho museli navléci. Nejspíš Alek. *Doufal*, že Alek.) Když teď přibyl druhý řez, připomínala rána písmeno X označující místo, kde mu tlouklo srdce. S úlekem si vzpomněl na Clařin sen. Ale spon že řetězy zatím nemá. Rána byla na dotek horká jako zanícené říznutí, ale když na ni přitlačil prsty, žádnou bolest necítil. Drobné světelné záblesky, jež se v ráně mihotaly, žádné pocity nevyvolávaly. Samotná rána – to si musel s úžasem přiznat – mu však byla příjemná. V její hloubi vnímal horké magické jádro, jež muselo samozřejmě patřit jemu, cítil však, jako by ona magie z rány natahovala tenká chapadla... po čem? Po trnu?

Po Samaelovi?

Svoje oblečení našel složené na židli u postele. Shodil župan a oblékl se. Pak vykročil do chodby. Na jejím konci byl nevelký obývací pokoj, jehož dekorace tvořily téměř výlučně zbraně. *Lovci stínů*, povzdechl si Magnus v duchu. V jednom z křesel seděl muž. Předkláněl se, jako by byl buďto hluboce

zamyšlený, nebo klimbal, takže mu Magnus neviděl do obličej. *Zvláštní, napadlo ho, všichni Ke pořád vypadají, jako...*

Vtom ten muž zdvihl hlavu a Magnus sebou trhl.

„Jeme?“ zašeptal, jako by se bál, že porušuje nějaké tajemství.

Jem vstal. Vypadá dobře, pomyslel si Magnus, na to, že mu je 150 let, že byl lovcem stínů a mlčenlivým bratrem a poté, po všech těch letech, se náhle zařadil mezi civily. Dokonce i v moderní době Jem stále upřednostňoval oblečení, jaké nosil v dobách svého mládí – byl v obyčejné bílé košili s perleťovými knoflíky, ale přes ni měl hnědý jezdecký kabát střížený v poněkud viktoriánském stylu. Za jiných okolností by se ho Magnus zeptal, kde šije.

Jem k Magnusovi beze slova přistoupil a objal ho. Byli přátelé už velmi dlouho. Být čarodějem mělo řadu stinných stránek, ale možnost obejmout přítele, s nímž se znáte už déle jak celé jedno století, k nim rozhodně nepatřila.

„Co ty tady děláš?“ zeptal se Jema Magnus. „Tedy ne že bych tě neviděl rád.“

„Já sem přece patřím,“ odvětil Jem a nenápadně mrkl jedním okem. „Patřím přece do rodiny. Ke Ťian Ming, pokud už jsi náhodou zapomněl.“

„Takže... pouhá shoda náhod? Prostě jsi přijel navštívit rodinu? Tessa je tu s tebou?“

Jem náhle zvažněl. „Ne, Tessa se mnou není. A to, že tu jsem já, rozhodně není jen shoda náhod.“

Vyvedl Magnuse ven a společně zamířili k jezírku. Magnusovi se zdálo, že od posledně poněkud změnilo tvar, ale bylo půvabné právě tak jako tenkrát. Větvoví jedlí a vrb splyvalo až k hladině a stínilo zelenavou vodu, v níž se jako měňavé stíny míhali zlatí, černí a bílí koi kapři.

Nad jezírkem se klenul červený můstek, z něhož už se odlupoval věkovitý nátěr. Vedl na udusané prostranství, kde dívka ve výstroji lovců stínů cvičila bojové sestavy s holí.

„Jak víš, narodil jsem se tu,“ řekl Jem. „Ještě předtím, než mí rodiče začali řídit Institut.“ Zahleděl se na hladinu jezírka, jež se třpytila odraženým slunečním svitem.

„Kde je Tessa?“ zeptal se Magnus.

„Ve spirálovém labyrintu,“ odvětil Jem a Magnus vydechl úlevou. „Ale ne z vlastního rozhodnutí. Pronásledovala ji jistá čarodějka, kterou bys měl znát. Ta s nehybným obličejem.“

„Shinyun Jung,“ poznamenal Magnus. „To bych řekl, že ji znám. Než jsem sem přišel, měl jsem tu čest jak s ní, tak s tím jejím komandem zrud.“

„Slyšel jsem od ostatních,“ poznamenal Jem.

„Proč by ale Shinyun šla po Tesse?“ nechápal Magnus.

Jem se na něj překvapeně podíval. „No... protože patří mezi nejstarší kletby, pochopitelně. Stejně jako ty.“

Magnus zamžikal. „Chceš říct, že je to kvůli tomu, že je dcerou knížete pekél jako já?“

„Ne. Jen v tom to není. Tessa se do labyrintu neodešla jen schovat, ale i pátrat. Nejstarší kletby nejsou pouze dětmi knížeť pekél. Jsou to jejich nejstarší žijící děti. Nikdy jich nemůže být naživu víc než devět, a já vím pouze o dvou. S jedním z nich právě mluvím a s druhým jsem ženatý.“

Magnus nadskočil. „Nevěděl jsem, že jsi ženatý.“ Jem a Tessa k sobě hledali cestu dlouho a spleťtí. Magnuse potěšilo, že se konečně sešli. „Blahopřeji.“

„No, ne tak docela,“ řekl Jem. „Vzali jsme se podle civilských zákonů – v soukromí, chápeš? V tajnosti. Byli jsme u toho jen my a nezbytné úřední osoby.“ Jem se upřeně zahleděl na vodu. „Zoufale bychom si přáli mít pořádnou svatbu

se všemi přáteli a s rodinou, ale – vedeme nebezpečný život. Dlouho jsme hledali něco, co by chtělo najít i mnoho zlých lidí. Nepronásledovala nás jen Shinyun. Nemohl jsem požádat své přátele nebo Tessiny potomky, aby přišli na svatební obřad, kde by mohli být v ohrožení.“

„Mně to připadá jako zajímavá párty,“ prohlásil Magnus, ale hluboký smutek v Jemových očích mu sevřel srdce. „Podívej – uměl bych vám pomoci, abyste mohli mít v bezpečí svatbu, jakou chcete. Víc ti povím, až dořešíme tuhle situaci.“

„Děkuji ti,“ řekl Jem a popadl Magnuse za ruku. „Děkuji. Udělám, co bude v mých silách, abych ti s tou Shinyun pomohl. Když jsme se z labyrintu dozvěděli, že je v Šanghaji, zamířil jsem sem, abych zjistil, jestli něco nevědí v Institutu. Nevěděli nic, ale pak jste se objevili vy. Já jsem dorazil jen pár dní před vámi.“

„A cos zjistil?“ otázal se Magnus.

„Že portály nefungují,“ vzdychl Jem.

„Shinyun slouží Samaelovi,“ pronesl Magnus velice potichu. „Tomu Samaelovi,“ zdůraznil.

Jem vykulil oči. „Tohle jméno člověk neslychá každý den. Vzhledem k tomu, že se svět ještě nezmítá v apokalyptické válce s démony, předpokládám, že není přímo tady.“

„To předpokládám i já, jen nevím, jak s ním Shinyun komunikuje, ani kde je. A vlastně ani v jaké podobě.“ Magnus se na chvíli zamyslel. „Pokud tě to alespoň trochu uklidní, nemyslím si, že by měl Samael o Tessu zájem v jakémkoliv smyslu. Shinyun mi svěřila, že Samaelovi neřekla ani to, že jsem do toho zapletený já.“

Jem se nad tím zamyslel. „No, nijak zvlášť mě to neuklidnilo.“ Vzdychl. „Nejspíš to jednou muselo přijít. Oba víme, že knížata pekel nelze doopravdy zabít. Prostě zmizí a pak

se nakonec zase objeví. Už je to tisíc let. Vlastně mě překvapuje, že to trvalo tak dlouho.“

Magnus se zasmál. „Víš, největší legrace na tom je, že se *těsně* minul s Lilith.“

Zpoza rohu se na prostranství, kde stále ještě cvičila ta dívka, vynořil Tchien. Na sobě měl opět svoji výstroj lesklé temně vínové barvy a kolem těla ve stříbřitých smyčkách omotanou šňůru provazové šipky. Sklonil se k dívce a cosi jí řekl.

„Měl bych najít Aleka,“ řekl Magnus. „Nevíš, kde jsou všichni?“

„Podle mě nejspíš ve stodole,“ řekl Jem. „Byli se obcerstvit...“

Zmlkl, když se ve dveřích domu objevila starší žena s šedivými vlasy, spletenými do dvou dlouhých copů, a upřeně se k nim zahleděla. V jedné ruce držela lžici dlouhou jako obouruční meč, ve druhé mísu dvakrát větší než Magnusova hlava. Na každém předloktí se jí skvěla gigantická runa rovnováhy.

Další runy byly vidět na lžici.

„Matka Jün,“ řekl mírně Jem. „Tchienova babička.“

„Tví přátelé sedí u večere,“ vyštěkla matka Jün na Jema v mandarínské čínštině. „Od tebe očekávám totéž. I od ní.“ Máchla lžicí směrem k trénující dívce. „LIKIN!“ houkla z plných plic. „Pojď jíst! Ty taky, *siao* Tchiene.“

Dívka strnula uprostřed výkopu a pomalu spustila nohu na zem. Když se otočila, zjistila, že se na ni Magnus a Jem dívají, a okamžitě zrozpačitěla. „To je sestřenice,“ řekl Jem. „Likin. Tchien je pro ni něco jako starší bratr, protože sám je jedináček.“

Dívka Jemovi pokývla se stejným vážným výrazem v tváři, který byl tak typický i pro Tchiena, a rozběhla se, aby nedráždila matku Jün.

„Ahoj, Likin,“ pozdravil ji Magnus a zamával jí.

Dívka se zastavila a obrátila oči v sloup. „Jmenuji se Laura. Jsem z Melbourne. To jen tetička Jün mě tvrdošíjně oslovuje mým čínským jménem, i když anglicky mluví *docela dobře*.“ Poslední dvě slova poněkud špičatě pronesla směrem k osobě, o níž byla řeč.

„Ahoj, Lauro,“ zkusil to Magnus podruhé a opět zamával.

Dívka se začervenala a se skloněnou hlavou vykročila dál, aby se připojila ke stolovníkům.

„A ty,“ obrátila se Jün stále v mandarínské čínštině k Jemovi, „Ťiane, pojď taky okamžitě dovnitř. I se svým přítelem.“

„Jün, *mei mei*,“ řekl Jem a důstojně se napřímil. Magnus se musel usmát, když Jem Jün oslovil jako *sestřičku*. Technicky *skutečně* byla mladší než Jem, ačkoliv vypadala starší o hezkých pár desítek let. „Jsem tvůj prabratranec nebo něco na ten způsob, takže bys se mnou neměla mluvit tímhle tónem. Ale ano, Magnusi,“ dodal k čarodějovi tlumeně, „půjďme. Naštvanou ji opravdu zažít nechceš.“

Aleka stálo hodně sebezapření, aby nezůstal u Magnusova lůžka a nepočkal, dokud se nevzbudí. Jakmile však zjistili, že je v domě bratr Zachariáš – nyní Jem Carstairs – nechali ho Magnuse prohlédnout a dozvěděli se, že jediné, co teď Magnus doopravdy potřebuje, je odpočinek. Proto ho Alek nechal spát.

Bez Magnuse, kterého bylo vždycky všude plno a který si uměl každého naklonit svým žoviálním, přátelským jednáním, se Alek v cizím domě zpočátku cítil poněkud trapně. Měl ale štěstí na přátele, z nichž sebejistota ve společenském styku přímo číselá. Představování a vysvětlování si

vzali na starost Jace a Isabela, takže Alek, Clary a Simon se mohli držet stranou. Alespoň tedy do chvíle, než se objevil Jem. To pak i Clary a Simon ožili a rozpovídali se.

Alek vůči Jemovi stále pociťoval určitý ostych, i když už se setkali při nejedné příležitosti. Stejně jako v případě mnoha dalších Magnusových přátel mu rozdíl staletí – dobře, v Jemově případě půldruhého století – připadal jako nepřekonatelná překážka. Jem si ho však dokázal získat svou vlídností a laskavostí. Sám za Alekem přišel, aby ho ujistil, že Magnus je v pořádku, že pouze v krátkém čase vynaložil příliš mnoho energie na magii a že se po pořádném odpočinku bude cítit mnohem lépe. Aleka ubezpečil, že je v rezidenci vítaným hostem, a nabídl mu, že ho osobně seznámí s rodinou.

Nakonec se ukázalo, že dnes je doma pouze Tchienova babička, kterou Jem oslovoval *matko Jün*, a jeho sestřenice Likin, jež chvíli s vypoulenýma očima zírala na Clary a pak utekla. Po čaji následovala prohlídka rezidence, jež byla prodchnuta historií lovců stínů minimálně stejně jako samotný Institut. Aleka zamrzelo, že si nemohou prohlídku v klidu vychutnat. Všichni byli pořád ještě otřesení ze střetnutí se Shinyun a jejím démonským vojskem.

Zatímco Magnus spal a Jün připravovala večeři, Tchien zavedl hosty do jídelny, již vévodil dlouhý stůl z růžového dřeva. Tchien se s povzdechem posadil a vjel si prsty do vlasů.

„Posaďte se, prosím,“ řekl. „Já vím, že jsem vás jen vodil po domě a přitom se nezapojoil do diskuze, ale potřeboval jsem přemýšlet.“

Alek a Jace se po sobě s úlevou podívali. Alek tušil, že Jace se musí nesmírně ovládat, aby se nezačal vyptávat na ty údajně vyhynulé válečníky – kostlivce. Všichni se usadili a čekali, s čím Tchien začne.

„Potřebuji vědět,“ prohlásil Tchien, „kdo byla ta čarodějka, která velela dcerám Paj-ku-ťing.“

„Shinyun Jung,“ informoval ho Alek. „Čarodějka, která se neumí rozhodovat jinak než špatně. Co to pro ni znamená, že velí dcerám Paj-ku-ťing?“

„Dcery jsou bezmezně oddány samotné Paj-ku-ťing, a takže Jung Shinyun – čarodějka, jež dokáže velet jejím dcerám – bude díky tomu skutečně mocná.“ Tchien se na Aleka upřeně zadíval. „Předpokládám, že to ona ukradla knihu, kterou hledáte.“

Alek přikývl.

„Asi bych vás měl seznámit s historií démonské aktivity v Šanghaji,“ řekl Tchien. „Budu se snažit vzít to stručně.“

„Doporučuji použít diorámy,“ ozval se Jace a Clary ho pod stolem nakopla. Tchien jim začal líčit, jak byli nefilim v Číně – a v Šanghaji zvláště – v osmnáctém a devatenáctém století sužováni vyšším démonem zvaným Jen-luo, jehož civilové v oblasti východní Asie nazývají králem pekel. Ten se spráhl s dalšími mocnými démony, k nimž patřila i Paj-ku-ťing, a společně rozpoutali strašlivou válku proti civilům, podsvětanům i lovcům stínů.

Když Jen-luo v roce 1872 udeřil na šanghajský Institut a povraždil několik lovců stínů, stala se odplata pro rodinu Ke věcí cti. Pronásledovali ho po celé Číně a v roce 1875 se jim konečně podařilo ho zmasakrovat. (Tchien jim to popisoval s nezastíranou pýchou.)

„Je mrtvý,“ ozval se Jace, „takže pro nás neznámá problém. Pochopil jsem to správně?“

„A co Paj-ku-ťing?“ otázala se Isabela.

„To je ten problém,“ řekl Tchien. „Jen-luo samozřejmě není skutečný král pekel. Není dokonce ani knížetem pekel.“

Civilové ho nazývali králem pekel, protože jeho říše zvaná Ti-jü byla považována za podsvětí lidského světa. *Skutečně* to bylo hrozné místo. Zdá se, že nikdo neví, jak Jen-luo Ti-jü ovládl, ale zneužíval ji k mučení duší civilů a k pobavení svých démonských band scénami krvavých masakrů a muk.“ Tchien si povzdechl. „Po velmi dlouhou dobu byl jediným trvalým průchodem mezi Ti-jü a naším světem – nebo jakýmkoli světem – portál přímo tady v Šanghaji. To bylo samozřejmě ještě předtím, než se lidé naučili vytvářet si své vlastní portály, to by pak Jen-luo mohl procházet sem a tam mezi světy, aniž by s tím někdo mohl něco udělat. V okamžiku, kdy zemřel, byl však portál uzavřen – navždy – a jeho věrní byli uvězněni v Ti-jü. Včetně Paj-ku-ťing a jejích dcer.“

„No, tak teď jsou zjevně venku,“ pronesl zachmuřeně Simon.

„Mohl se ten uzavřený portál znovu otevřít?“ napadlo Clary. „Neměli bychom to prověřit?“

„Nikdo neví, kde to je – nebo bylo,“ řekl Tchien. „Přibližně v době smrti Jen-lua procházela Šanghaj obrovskou expanzí, kdy zde všechny evropské země vytvářely svá teritoria a obchod se bouřlivě rozvíjel. Co se s portálem stalo, zůstává nevyjasněno. Od Jen-luovy smrti na něj každopádně nikdo nenarazil. Většina z nás věřila, že zmizel, když Jen-luo zemřel. Předpokládali jsme, že by nechtěl, aby ho mohl používat kdokoli jiný, kdyby on sám nemohl.“

Náhle vešla Likin a s jakousi vojenskou disciplínou se posadila ke stolu. Tchien přerušil vyprávění a začal se jí vyptávat na trénink. Když odpověděla, Alek si překvapeně všiml jejího výrazného australského přízvuku. A pak se objevili Jem a Magnus.

Lovci stínů vyskočili od stolu jako jeden muž, aby je přivítali a poptali se Magnuse, jak mu je. Alek si dal ale záležet, aby u něj byl první. Popadl Magnuse kolem pasu a pevně ho k sobě přivinul. „Ani jsem nevěděl, že už jsi vzhůru,“ řekl mu tlumeně. „Jak se cítíš?“

„Hladově,“ řekl Magnus. „Jinak všechno v pořádku.“ Podvědomě si přešel dlaní po košili v místě, kde skrýval zranění.

Alek ho pevně, vášnivě políbil, jako by se tak chtěl ujistit, že je Magnus skutečně v pořádku. Magnus polibek opětoval a Alek cítil, jak v něm konečně povoluje napětí.

Po několika sekundách Isabela zavyla jak roztoužená vlčice. Alek se s rozpačitým úsměvem odtáhl. Magnus se na něj soucitně podíval a zlehka ho políbil na tvář. „To bylo úžasné,“ řekl.

Alek ho objal ještě pevněji a Magnus jej znovu ubezpečil: „Jsem v pořádku.“ Alek se musel v duchu pousmát. Jak znal Magnuse, tohle by tvrdil za jakýchkoliv okolností.

„Nejsi,“ odvětil tiše Alek. „Řekls, že tě Shinyun znovu bodla.“

Magnus si s povzdechem rozeplnul košili a odhalil ono zlověstné „X“ na hrudi. Shromáždění lovci stínů zalapali po dechu. Clary si přitiskla dlaň na ústa. Vypadala, že ji ten pohled vyděsil ještě mnohem víc než ostatní.

„Mám ještě daleko horší novinky,“ přiznal Magnus. „Ale Tchien zřejmě něco vyprávěl a já bych ho nerad přerušoval.“ Tchien vypadal, že se jen pomalu probírá z šoku. „Ne, kdepak. Tohle je zřejmě daleko naléhavější.“

„Jestli mě ta bestie dostane potřetí,“ řekl Magnus, „stanu se Samaelovým poskokem.“

„Takže je to jasné,“ prohlásil Alek. „Okamžitě se stáhneš někam do úkrytu. Nebo nejlépe do spirálového labyrintu.“

„Tady jsi v bezpečí,“ ozval se Jem. „Tenhle dům je chráněn velice dobře.“

„Já se nemůžu schovávat,“ namítl rozhodně Magnus, „protože jestli mě *nebodne* potřetí, síla trnu mě propálí a já umřu.“

Nastalo tísnivé ticho. Alek slyšel jen svůj zrychlený, sípavý dech. Viděl, jak se na něj Jace ustaraně dívá, ale strach se do něj zahryzl tak hluboko, že nepomáhala dokonce ani přítomnost jeho *parabátai*.

„Takže co budeme dělat?“ zeptal se stísněně Simon.

„Postavíme se Samaelovi,“ prohlásil tvrdě Jace.

„Zničíme ten trn,“ přidala se Isabela.

Alek se na ně pátravě zadíval. Nevypadali, že by žertovali.

„To se asi snáz řekne, než provede,“ ozval se Magnus.

„Myslím, žes nás sem nevzal proto, že to bude *snadné*,“ prohlásila paličatě Clary.

„My to vyřešíme,“ řekl Magnus. Pohlédl na Aleka a ten jeho upřený pohled opětoval. „*My*,“ zdůraznil Magnus.

Další Alekovy úvahy přerušila Jün, která se vynořila z kuchyně s ohromným jídelním podnosem. Obrovskou lžící měla schovanou v pochvě na zádech jako zbraň. To Aleka i přes vypjatou situaci pobavilo.

„Nikdo z vás nesedí!“ zaburácela. Všichni se nahnuli za stůl. „Vítej!“ dodala Jün k Magnusovi stejným tónem.

Když ji Magnus oslovil v mandarínské čínštině, přece jen poněkud změkla. Magnus to zkrátka uměl s každým. Jün odpověděla stejnou řečí, po chvilce však přešla do angličtiny. „*Ťian* říká, že jste skvělí lidé, a on umí *většinou* odhadnout charakter velice dobře, i když už není lovcem stínů.“ Mrkla na Jema a začala chystat na stůl tácy a talíře.

„Neměli bychom si to dopovědět o Jen-luovi?“ zeptal se Simon Tchiena. Magnus se na něj podíval a významně zavrtěl hlavou. „Nebo... nebo ne?“ znejistěl Simon.

„To je v pořádku, Magnusi,“ usmál se slabě Jem. „Jen mě s ním prostě poji jisté osobní pouto, nic víc.“ Tchien si z jednoho tácu začal nandávat tofu a zeleninu. Pokynem ruky vybídl ostatní, aby se obsloužili. „Jezte, než se babička urazí,“ řekl. „Rád vám poradím, pokud by pro vás některé z jídel...“

Lovci stínů však nepotřebovali pobízet. Vrhli se na prostřenou hostinu jako vlci. Ani Alek se dál nezdráhal. Nebylo to sice to čínské jídlo, na jaké byl zvyklý z New Yorku, ale jisté podobné rysy tu byly. Nejvíc mu byly povědomé plněné taštičky. Z Tchienových posunků vyrozuměl, že to je pýcha babiččiny kuchyně. Tchien se dal do vysvětlování, jak se mají jíst, ale vzápětí zmlkl, když viděl, že se všichni hosté chopili lžic, aby odkrojili vršky taštiček a nechali uniknout horkou páru, než začali srkat tekutou polévkovou náplň.

Simon se ušklíbl, když viděl, jak je Tchien překvapen. „*Si-ao-lung-pao*, že?“ řekl. „To je ovšem jediný čínský výraz, který znám. Ne! Ještě vlastně *čcha siu pao*. Tím jsou ale mé znalosti čínštiny zcela vyčerpány.“

„*Čcha siu* je z kantonštiny,“ štěkla Jün přes rameno cestou zpět do kuchyně.

„Nechtěl jsem se nikoho dotknout,“ pípl zaraženě Simon.

Jem významně zakoulel očima. „Nedotkl ses jí. Takhle ona prostě sděluje informace.“

„To ona mě vycvičila,“ řekl Tchien. „A celou generaci lovců stínů přede mnou.“

„Je úžasná,“ pronesl s upřímným obdivem v hlase Magnus.

„A to jste ji nezažili, když byla ve vrcholné formě,“ řekl Jem. „Ale to už je tak dávno, že to byla Šanghaj ještě docela

jiná. Jün pochází ze skutečně slavného rodu. Je nejmladší vnučkou Ke Iwen.“

Magnus uznale pokýval hlavou. Isabela, která se právě chystala odkrojit si ze Simonova talíře půlku obřího masového knedlíčku, se zarazila uprostřed pohybu. „A to je kdo?“

„To ona zabila Jen-lua,“ pronesl Tchien s plnými ústy. „Ale víc o tom ví tady Jem.“

Jem se zachmuřil a jeho pohled jako by se ztrácel kdesi v dálce. Ten výraz Alek znal. Takhle se tvářil Magnus vždycky, když vzpomínal na něco, co se stalo už dávno, ale stále to ještě nepřebolelo. „Pár let předtím, než byl zabit, vtrhl Jen-luo do šanghajského Institutu, kde zajal mě a moje rodiče a mě pak před nimi mučil, aby se jim pomstil.“

Když to říkal, znělo to klidně, přece jen už od té chvíle uplynuly dva průměrné lidské životy. Alek s pochopením sledoval, jak se Magnus natáhl a stiskl Jemovi povzbudivě paži.

„Pomstil? Za co?“ zeptala se Clary opatrně. Ve vykulených zelených očích se jí zračily obavy z toho, co uslyší.

Jemova matka, vysvětlil jim Magnus, zničila pelech s Jen-luovým potomstvem, a tak se Jen-luo rozhodl pomstít se na jejím dítěti. Magnus vyprávěl o démonské droze *jin fen* a o tom, jak ji Jen-luo po řadu dní v injekcích podával Jemovi, takže se jeho tělo stalo na tomto jedu závislým a Jemovi hrozilo, že ho buďto bude muset brát už napořád, nebo zemře. Jen to, že se stal mlčenlivým bratrem, závislost ukončilo, a jen nebeský oheň, kterým Jema ožehl Jace, i když s ním přitom málem uhořel, jej vyléčil natrvalo.

„Ten konec už si pamatuju,“ pronesla zachmuřeně Clary.

„Já trochu,“ přidal se Jace. „Pro mě to byla hodně divná doba.“

„Tomu nevěřím. Ty a *divný*?“ ozvala se neviňoučce Isabela.

„*S jin fen* se tu a tam setkáváme dodnes,“ řekl Tchien, „ale zdaleka ne v takové míře, jako to bývalo běžné za časů strýce Jema. Mladí vlkodlaci to sem pašují z Macaa nebo Hongkongu, ale podsvětané si to poměrně účinně hlídají. Dobře vědí, jak nebezpečné to je.“

„V Singapuru vás lovci stínů zabijí na místě, pokud vás s tím chytanou,“ řekl Magnus a podvědomě se poškrábal na hrudi.

„Není to proti Úmluvám?“ otázal se nevěřičně Simon. Magnus jen pokrčil rameny.

„Já jsem alespoň přežil,“ navázal Jem na Magnusovo líčení. „Na rozdíl od mých rodičů. Iwen, matčina sestra, přísahala Jen-luovi pomstu. O několik let později – já už jsem v té době ovšem žil v londýnském Institutu – s mým strýcem Eliášem Carstairsem Jen-lua vypátrala a zabila.“ Jem pokývl směrem ke dveřím do kuchyně, kam zmizela Jün. „Matka Jün je Iweninou nejmladší vnučkou. Poslední, která ještě žije.“ Jem se usmál. „Druhá nejstarší osoba z rodu Ke.“

Alek si nabral další porci opečeného kuřete. Najednou si připadal trochu mimo hru. Ten pocit se ho občas zmocňoval, když se před ním zjevovaly výjevy z Magnusova života, jež se odehrály dávno před Alekovým narozením. Magnus a Jem měli tolik společné minulosti a jejich vztah byl tak dlouhý a složitý... Alek na okamžik pocítil osten žárlivosti. Vzápětí se zarazil; jeho vztah s Magnusem je přece něco úplně jiného než to, co je mezi Magnusem a Jemem. Bylo by od něj hloupé závidět jim jejich společnou historii...

Vzápětí si představil malého Jema, vyděšeného a křičícího hrůzou, a jeho rodiče. Kolik děsu a utrpení asi museli prožít, když bylo jejich dítě mučeno po celé dny jim před očima. Až pak Alekovi došlo, že dnes už je pro něj ze všech strachů

nejhorší právě představa tohoto rodičovského strachu. Dokázal si představit, že by mučení snášel sám, že by se vyrovnal s vlastní bolestí, ale jen pouhé pomýšlení na to, že by trpěl Max, že by ho slyšel naříkat a sám by byl bezmocný... Alek se otřásl a až pak si všiml, že se na něj Magnus dívá. Alek tomu říkal „kočičí pohled“. Přimhouřená víčka, vážný výraz, tajemnost sama. Alek se na Magnuse usmál a Magnus úsměv opětoval, i když ne tak jiskřivý, jak u něj bylo obvyklé.

Po večeri Magnus náhle zmizel. Aleka přátelé ještě chvíli zdrželi. Likin se nakonec osmělila a přišla se za Clary s něčím poradit. Zanedlouho se jejich hovor stočil k tréninku, zbraním a runám. Alek se konečně vytratil do rychle houstnoucího soumraku. Na zadním nádvoří našel Tchien, Jema, Jün i Magnuse. Stáli v hloučku a hleděli na oblohu. Magnus měl paže zkrřížené na prsou, jako by si chtěl chránit ránu pod košílí. Téma jejich hovoru zůstalo Alekovi utajeno. Nejen proto, že hovořili tiše, ale hlavně hovor vedli v kulometné mandarínské čínštině.

Magnus si ho všiml a pokynul mu, aby přistoupil. Alek si stoupl vedle něj a ovinul mu paži kolem ramen. S úlevou cítil, jak se o něj Magnus opřel. Paže z hrudi však nespustil.

„Jün nám právě prozradila, že před chvílí dostala ohnivou zprávu ze šanghajského Institutu,“ řekl Jem. „Vedení je znepokojeno, protože spousta démonů, kteří se ve městě v poslední době objevují, pochází z Jen-luových časů, z Ti-jü. Jen-luo je přitom mrtvý a Ti-jü už je dávno uzavřena.“

„Třeba ty dcery Paj-ku-ťing, s nimiž jsme bojovali dnes,“ ozval se Tchien, „jsou pro moji generaci spíš legendou. Už řadu let se s nimi nikdo neutkal.“

„Legendou jsou dokonce i pro mé vrstevníky,“ přidala se Jün tiše, ale naléhavě. „Stejně jako siang-liou. Kam až moje

paměť sahá, vyskytovali se nesmírně vzácně, ale podle zpráv z Institutu na ně teď narazíte v každém temném zákoutí.“

„Myslíte si, že se Jen-luo mohl vrátit?“ zeptal se Alek, ale na Jema se přitom nepodíval.

Ten však odpověděl za ostatní. „Nemyslím. Jen-luo nebyl knížetem pekel; mohl být zabit a také *byl* zabit. Do Ti-jü se ale mohl dostat někdo jiný, kdo démony vypustil zpátky do našeho světa.“

„Vsadím cokoliv, že v tom má prsty Shinyun,“ pronesl pochmurně Magnus. „Shinyun a Ragnor.“

„Ale proč?“ nechápal zjevně Tchien.

„Důvodů je hned několik,“ přidal se Alek. Ke stejnému závěru dospěl před chvílí sám. „Víme, že přísahali věrnost Samaelovi.“ Jün sebou trhla a užasle na Aleka vykulila oči. „Nevíme ale, kde teď Samael je, jakou má moc ani jestli k němu Shinyun s Ragnorem mají přímý přístup,“ pokračoval. „Možná je to jen klamný manévr, který nás má odvést od jejich skutečných záměrů. A možná má Samael v Ti-jü své vlastní zájmy.“

Magnus dlouze, slyšitelně vydechl. „Takže Ragnor Samaelovi tu říší zjevně našel.“

„Vsadím na to...“ začal Alek.

„Nic nevsázejte,“ přerušil ho Tchien. „Pokud Samael ovládl Ti-jü, zbývá mu už jen krůček, aby opět pronikl do našeho světa.“

„Zbývá mu *mnohem víc* než jen krůček,“ namítl Jem. „Už od doby, kdy ho porazil archanděl, jsou v platnosti mocná ochranná kouzla, která Samaelovi brání v přístupu na Zemi. Ale i to je jen otázka času.“

„A možná kratšího, než by se nám líbilo,“ přidal se Magnus. „Mají Bílou knihu a my netušíme, co s ní zamýšlí. Nevíme ani, kde byl ten dávný portál a jestli se ho Samael nepokouší

znovu otevřít. A možná, že už se mu to podařilo a ti démoni se sem dostávají právě tudy.“

„Nevíme *vůbec nic*,“ poznamenal podrážděně Alek. Koutkem oka zahlédl v padajícím soumraku siluety svých přátel, kteří v doprovodu Likin odcházeli na cvičiště. Nechtěl Magnus opustit, ale nejraději by se oddal osvobozující rutině tréninku. Věděl, že ostatní se jen snaží poskytnout jemu a Magnusovi trochu prostoru, a Magnusovi že chtějí dopřát čas, aby navázal tam, kde s Jemem a Jün kdysi skončili. Alek se jen nedokázal zbavit obavy, že Magnus je daleko zranitelnější, než si všichni myslí. Vždycky zachovával pózu neochvějně sebejistoty, Alek však dobře věděl, že ač jsou Clary, Jace a Simon Magnusovi velice blízcí, toho pravého Magnuse zná on sám a už jen hrstka dalších. Katarina. Jem a Tessa. Ragnor. „Musíme se pokusit najít Ragnora,“ prohlásil Alek. „S tebou mluvit bude, Magnusi, jsem o tom přesvědčený. Pokouší se tě sice přetáhnout na svou stranu, ale mluvit s tebou bude.“

„Když Ragnor nechce být nalezen, umí si to zařídit,“ prohlásil Magnus. „V tom je opravdu dobrý. Jestli ho budu chtít najít, budu se muset zaměřit na značně výjimečnou magii. Už vzhledem k tomu, jak snadno se vyhnul sledovací runě.“

„V tom případě se domnívám, že naším dalším krokem by měla být příprava,“ řekl Tchien. „Zítra se vydáme na denní trh. Mám tam svoje kontakty. Začít můžeme u Peng Fanga...“

Magnus hlasitě zasténal.

„Tak hrozný zase není,“ ozval se Alek.

„No, před *Samaelem* mu asi dám přednost,“ připustil Magnus.

„Pak by mohlo přijít na řadu pár dalších,“ pokračoval Tchien, „a pokud jde o podklady ke studiu, doporučuji Nebeský palác.“

„Ne knihovnu Institutu?“ otázal se překvapený Alek. Tchien pokrčil rameny. „Knihovna Institutu je pečlivě vedená a najde se tam spousta užitečných knih, o jejichž obsahu není pochyb. V Nebeském paláci jsou i temná zákoutí s knihami plnými neověřených informací a narážek. Domnívám se, že spíš uspějeme právě tam.“

„Šeptandy a narážky já prostě miluju,“ ozval se Magnus.

„Měli byste zajít za Muo Jie a Kan Ťiangem,“ vložila se do hovoru Jün. Tchien svažtil obočí.

„Za kým?“ ozval se nechápavě Alek.

„To jsou zbrojři z řad sličného lidu,“ vysvětlil Tchien. „Pracují... pouze na doporučení. Babičko, já nevím, jestli zrovna zbraně jsou...“

„Jestli se vracejí hordy z Ti-jü,“ přerušila ho Jün ostře, „budete potřebovat víc než jen andělská ostrí. Muo Jie a Kan Ťiang mají s bojem proti Jen-luovi a jeho potomstvu zkušenosti z dob, kdy nikdo z nás ještě nebyl na světě. Dokonce ani ty ne,“ kývla směrem k Magnusovi.

„Když jsou to zbrojři, mohli by něco vědět i o Svefnthornu. Pokud to tedy chápu správně, měli bychom se zaměřit na následující,“ vzal si Alek slovo a začal vypočítávat na prstech: „Shinyun, Ragnor, Ti-jü, Jen-luo, Samael, portál do Ti-jü, Svefnthorn, Bílá kniha, a možná nějaká další kniha kouzel.“

„No,“ zašveholil Magnus, „to vypadá na hodně nabitý den, a na to já se budu muset pořádně vyspat. Já a Alek také musíme zavolat domů, jak se má náš syn, takže nás teď laskavě omluvte. Aleku?“

Poděkovali Jün za pohoštění a Magnus vykročil jako první přes nádvoří. Zkřížené paže z hrudi nespustil ani teď. Alek ho následoval s neblahou předtuchou.

* * *

Jakmile za nimi zapadly dveře pokoje, Magnus se otočil a tvrdě na ně Aleka přimáčkl. Potřeboval alespoň na chvíli utonout v chuti Alekových úst. Divoce ho líbal bez ohledu na Alekovo strniště (ten se nikdy nemohl ubránit dojmu, že je od něj neslušnost škrábat, Magnus si to však užíval) a s rozkoší se poddával síle, s níž ho Alek chytil za zátylek.

Když se odtáhl, spatřil v Alekových zářivě modrých očích překvapený lesk. „To jsem nečekal,“ přiznal Alek s úsměvem, který Magnus tolik zbožňoval.

„Chyběl jsi mi,“ řekl Magnus téměř bez dechu. Alek se ho raději neptal, jak to myslí. Nepřipomněl mu, že byli po celou dobu spolu. Prostě jen opětoval polibek. Aniž by se od něj odtrhl, zdvihl Magnus ruce k Alekovu krku a začal mu rozepínat bundu. Alek se smíchem sáhl po knoflících Magnusovy košile a začal je rozepínat. Magnus ho políbil na hrdlo. Alek jen tlumeně slastně zasténal, ale dál opatrně a pečlivě rozepínal knoflíky. Jen ruce se mu slabě chvěly. Celý Alek. Magnus si s pobavením vzpomněl, jak mu Alek roztrhl košili, když spolu byli poprvé. Navždy si bude pamatovat Alekův rozkošně překvapený výraz, jako by nemohl uvěřit, že někomu serval oblečení.

Alek začal sjíždět rty dolů po Magnusově krku, jemně, ale neodbytně zároveň. Magnuse na okamžik napadlo, jak asi zareaguje, až se dostane k ráně, kterou způsobil trn a která se i nadále vlnila šarlatově rudou magií. Rychle však tu myšlenku zaplašil, sklonil hlavu, prohrábl rukama Alekovy krásné černé vlasy a políbil ho na citlivé místo za uchem. Alek jen cosi nesrozumitelného zamumlal a odtáhl se, sundal si bundu a odhodil ji na podlahu. Usmál se na Magnuse a pomohl mu z košile.

Vtom Alek znehybněl a vytřeštil oči. Nezíral však na Magnusovo zranění. Namísto toho přejížděl znepokojeným

pohledem jeho paže. Prudkou, neodbytnou vlnu žhavé touhy, která Magnusovo tělo prostupovala, když Aleka líbal, teď vystřídal ledový chlad, jenž mu pronikal do žil, jako by mu v nich zamrzala krev.

„Co je?“ zeptal se. Zdvihl natažené paže a podíval se na ně. Pochopil okamžitě.

Ve středu obou svých dlaní spatřil obrys hvězdy připomínající hrotilý konec... no ano, konec cepu. Z obou hvězd se táhly propletené smyčky, jež se mu vinuly po vnitřní straně paží, divoce zarudlé a napučené.

Z míry zcela vyvedený Alek se pokusil zklidnit sípavý dech a nesmírně opatrně se smyček dotkl konečky prstů. Byly naběhlé a oproti okolní kůži vystouplé a tuhé. Táhly se vzhůru po Magnusových bicepsech a pokračovaly přes hrudník až k samotné ráně.

„Řetězy,“ pronesl Alek spíš pro sebe a teprve pak napjatě vzhlédl a zadíval se Magnusovi do očí. „Vypadá to jako řetězy,“ řekl. „Věděl jsi to?“ dodal po chvíli váhavě.

„Ne,“ odpověděl Magnus. „Nijak to... nijak to necítím. Teď rozhodně o nic víc než samotnou tu ránu...“

„A tu cítíš jak?“ zeptal se Alek. Díval se Magnusovi do očí tak upřeně, jako by se tam snažil nalézt odpovědi, ale Magnus pro něj žádné neměl.

„Je horká. Zvláštní. Není... není to nepříjemné,“ vypravil ze sebe Magnus zvolna.

„Měli bychom dojít pro Jema,“ řekl Alek.

„Ne!“ vyhrkl Magnus. „O tomhle on nic neví.“

„Tak zkusíme spirálový labyrint,“ naléhal Alek. „Prostě někoho.“

„Ne,“ zopakoval Magnus. „Zítra zajdeme na trh a do paláce a tam nějaké odpovědi získáme.“

„A když ne?“ Alek svíral Magnusovo rameno jako ve svěráku. Magnus hned nevěděl, co na to odpovědět, a Alek ztrápeně zavřel oči. „Proč bys nemohl přijmout pomoc?“ zeptal se tiše. „Nemusíš to všechno zvládat jen sám.“

Magnus jemně uchopil Aleka za ruku, kterou mu svíral rameno, a stáhl ji dolů. Alekovu ruku však nepouštěl. „Ale já na to přece nejsem sám. Pokud to můžu posoudit, tak mám kolem sebe bezmála fotbalovou jedenáctku. Tebe, Jace, Clary, Simona, Isabelu, Tchieny, Jema... divím se, že jsme s sebou nevezli taky Maiu a Lily.“

„Tebe mrzí, že tu jsou?“ zeptal se Alek. „Vadím ti tu i já? Mrzí tě, že o tom vím? O tomhle?“

„Ne,“ řekl Magnus znovu. Má snad na něj Alek vztek? Magnus pomalu, dlouze vydechl. „Řekl jsem ti, že jsem o těch řetězech nevěděl...“

„Ty nemáš strach? Nejsi zmatený?“ zeptal se Alek, a Magnus to konečně pochopil. Alek nemá vztek. Je vyděšený. „Přede mnou nemusíš hrát hrdinu. Přede mnou ho nemusíš hrát teď ani nikdy jindy.“

Magnus se usmál, objal Aleka a pevně si ho přitáhl. K jeho úlevě se Alek podvolil. „Já to přece vím. A znáš mě,“ zamumlal Alekovi do ucha a chomáče Alekových vlasů ho zalechtaly na nose teplou vůní mýdla, potu a santalového dřeva, která mu připomněla domov. „Snažím se to tak brát pořád.“

Teď dlouze vydechl Alek a Magnus cítil, jak v jeho příteli alespoň trochu povolilo napětí. „Samozřejmě že mám strach,“ mluvil dál do Alekova ucha. „Pochopitelně že jsem zmatený. Vůbec nevím, co se to děje, a jediný, kdo by mi to mohl vysvětlit...“

„Se pomátl?“ zamumlal Alek.

„Samozřejmě myslím Ragnora,“ připustil Magnus. „Ragnora, který je posedlý Samaelem. Ale to vyřešíme. Spolu. Zít-ra. Zít-ra mi pomoci můžeš. Dnes potřebuji... uvolnění.“ Zlehka Aleka políbil na spánek a s potěšením si všiml jeho letmé-ho úsměvu.

Alek se otočil a položil Magnusovi dlaň na hrud' těsně nad ránu. „Kdybys zemřel,“ řekl, „zemřel by i kus mě samotného. Mysli na to, Magnusi. Nejde jen o tvůj život, ale taky o můj.“

Kdysi dávno Magnusovi někdo řekl, že lidské bytosti ne-jdou schopny milovat tak jako nesmrtelní; jejich duše prý k tomu nemají sílu. Ta osoba nepoznala Aleka Lightwooda ani nikoho jemu podobného, pomyslel si Magnus, a její ži-vot je tak chudší o významné poznání. Síla Alekovy lásky ho nutila k pokoře a zároveň jej nadnášela jako přílivová vlna. Tou vlnou se nechal nést Alekovi vstříc. Společně je unášela k jejich posteli, kde se jejich ruce propletly a jejich rty se na sebe přitiskly a utlumily tak jejich výkřiky.

O několik hodin později už Magnus tvrdě spal, Alek byl však ještě vzhůru a naslouchal hlasům ptáků a cvrkotu nočního hmyzu ze zahrady. Oknem se do pokoje linula smetanově bílá měsíční zář. Alek se ještě chvíli rozmyšlel, pak ale vstal, převlékl se na spaní a vyšel ven.

Vykočil podél nízké cihlové zdi ohraničující rezidenci a pomalu po ní přejížděl prsty. Byl nervózní a nesvůj. Měl strach o Magnuse a potřeboval *jednat*, ne spát, ale nejenže neměl nápad na nějaký plán, nedokázal si ani promyslet jed-notlivé kroky. Jednoduše k tomu neměl dostatek potřebných informací.

Náhle narazil na Jace. Seděl na zídce s hlavou zakloněnou, jako by pozoroval hvězdy. Otočil se, až když se k němu Alek přiblížil. „Taky nemůžeš spát?“

„Proč ty tady ponocuješ?“ zeptal se ho Alek. „To já mám přítele, kterému pomatená čarodějka vysekla do prsou magické X.“

„Každý máme něco,“ odvětil Jace a Aleka napadlo, že má vlastně pravdu.

„Marysa mi nabídla vedení Institutu,“ dodal Jace naoko ledabyle.

Alek neřekl *já vím*. Namísto toho se ho zeptal: „A vezmeš to?“

Jace si rozpačitě odkašlal a neklidně se ošil. „Nevím.“

„Proč ne?“ otázal se Alek. „Byl bys dobrý. Jsi dobrý lídr.“

Jace s úsměvem zavrtěl hlavou. „Jsem dobrý v tom, že nemám problém jít první do boje. Umím pobíjet demony. V tomhle mi asi vedení problémy nedělá.“

„Nestojíš o kancelářskou práci?“ zeptal se ho pobaveně Alek. „Sám víš, že bys s patrolováním nepřestal. Na to nás je málo.“

„Jen si myslím, že nejsem dobrý ve věcech, které k vedení Institutu taky patří. Strategie? *Diplomacie*?“

„I v tom jsi dobrý,“ namítl Alek. „Kdo ti nakukal, že se hodíš jen k boji? A neříkej mi, že Clary.“

„Ne,“ odpověděl Jace podmračeně. „Clary si myslí, že bych to měl vzít.“

„To já si myslím taky,“ prohlásil Alek.

„Nikdo z nás to nemusí vzít,“ řekl Jace. „Když bude třeba, Spolek tam pošle někoho z jiného Institutu. Někoho dospělého.“

„Jaci,“ připomněl mu Alek, „my jsme dospělí. Teď už jsme dospělí.“

„U Anděla, to je *děsné*,“ řekl Jace, ale přece jen se pousmál. „Dokonce ti i dovolili *dítě*.“

„No vidíš, měl bych se ozvat máti,“ připomněl si Alek. Vytáhl telefon a ukázal Jaceovi k domu. „A ty bys měl jít spát.“

„To ty taky,“ namítl Jace, ale zvedl se. Než však stačil odejít, Alek ho pevně objal. Jace, přesně jak Alek očekával, objetí vděčně opětoval.

„Všechno bude dobré,“ prohlásil Jace. „Zase zachráním situaci. Od toho tu jsme.“ Teprve pak vykročil k domu.

Alek se za ním chvíli díval a teprve pak si uvědomil, že drží v ruce telefon. Musí zavolat... málem by ho napadlo slovo *domů*. Ne. Institut už není jeho domov. Pořád mu to ještě tu a tam přišlo divné.

K jeho překvapení se na druhém konci ozval Kadir. „Aleku!“ pozdravil ho s překvapujícím nadšením. „Zrovna když s vámi potřebuji mluvit. Nechtěli jsme vás obtěžovat, ale...“

„Co je?“ byl Alek okamžitě ve střehu. Dnes už toho bylo na jeho nervy přece jen příliš. „Je Max v pořádku?“

„Ano, Max je v naprostém pořádku,“ přisvědčil Kadir. „A řeknu vám, je to opravdový lezec!“

„Jo, lézt umí opravdu rychle,“ poznamenal Alek, i když netušil, kam tím Kadir míří. „Doufejme, že to znamená, že už bude brzy chodit.“

„No...“ Kadir slyšitelně zaváhal. „Věděl jste... chci říci... také vám *doma*...“

„Co?“

„To je Alek?“ ozvala se v pozadí Marysa. Ozvalo se zašramocení a pak si ho zjevně dala na hlasitý poslech. „Aleku, tvůj syn šplhá po zdech.“

„Jo, on umí být opravdu čilý,“ přitakal Alek.

„Ne,“ opravila ho Marysa s naprostým klidem. „Myslím tím, že nám tu leze po zdech. A po stropě! A pak se věší na závěsy.“

Alek si volnou rukou promnul kořen nosu. Doma samozřejmě Maxovi Magnus dokázal v jeho náhodných hrátkách se zemskou přitažlivostí zabránit. „Že spadne, toho bych se nebál,“ řekl Alek pochybovačně. „Když s tímhle začne, obvykle mu to ani nedojde a my prostě počkáme, až zase sleze.“

„Ano, jenže... Aleku, stropy v Institutu jsou *opravdu* vysoké.“

„Pro všechny případy pod ním pořád chodím s velkým polštářem,“ ozval se Kadir.

„Ve zbrojnici jsou nějaké píky, ale žádná není tak dlouhá, abychom na něj dosáhli,“ pokračovala Marysa. „Nejde to vyřešit nějakou magií? Něčím z těch magických propriet, co přinesl Magnus? Nedalo by se to nějak... neutralizovat?“

„To sotva, mami. Jeho nijak ,nezneutralizuješ‘. Já jsem tě varoval, že je ho dost.“

„Samozřejmě že pokud by na to došlo, tak bychom píku drželi obráceně a sundávali ho násadou,“ přispěl se svou troškou do mlýna Kadir.

„Vzteká se?“ zeptal se Alek.

„Kadir? U něj je to vždycky těžko říct...“

„Ne, mami, Max. Vzteká se Max?“

„Max je *nadšený*,“ prohlásila Marysa tónem, kterým, jak si Alek matně vybavoval, obvykle hovořila v souvislosti s Jacem. „Max se *výborně baví*.“

„Tak ho prostě budete muset chvíli hlídat a počkat, až zase sleze,“ odvětil Alek.

Na opačném konci bylo dlouho ticho. „No... dobře,“ vypravila ze sebe nakonec Marysa. „Jestli se to nedá zařídit jinak...“

„Mohla bys zkusit zavolat Katarině,“ začal Alek.

„Ne, ne, ne,“ přerušila ho matka okamžitě. „My to tady zvládneme. Ty se dál věnuj svému úkolu a nedělej si starosti, ano?“

„Aleku,“ ozval se nesmírně naléhavě Kadir. „Musím s vámi mluvit ještě o *Malé myšičce*, která šla na daleký vandr od Courtney Gray Wieseové.“

„Co je s ní?“ zeptal se Alek.

„Něco jste mi neřekli,“ namítl Kadir. „Dostatečně jste mě nevarovali.“

„Snažili jsme se,“ řekl Alek.

„I nejhezčí myška bude zanedbávána, když není často dezinfikována,“ odrecitoval Kadir ponuře.

„Na to se dá těžko připravit,“ řekl Alek. „To si prostě musíte prožít.“

„To je pravda,“ přisvědčil Kadir. „Každopádně jsem ovšem vděčný za *Tam, kde žijí divočiny*. Konečně jsem se po všech těch letech dozvěděl, kde se nachází ta pravá divočina. Tady v Institutu.“

Alek se rozloučil, zavěsil a dlouze se zahleděl na jasnou noční oblohu. Marysa vychovala čtyři děti v kamenné budově plné zbraní, kde vymoženosti jako polstrované zdi, podlahy a stropy rozhodně chyběly. Marysa vychovala *jeho* a on to zvládl bez jediné zlomeniny. Max bude v pohodě.

Ale co Magnus?

Raději ty myšlenky zaplašil a zamířil do postele.

Magnus se ocitl v rozlehlé, zaprášené síni. Odkudsi od stropu se šířilo kalné žluté světlo, strop byl však natolik vysoko a zahalený tmou, že se mu jeho zdroj nedařilo rozeznat.

Když jeho oči přivykly chabému světlu, zjistil, že je to něco jako soudní síň, ovšem z doby nejméně před sto, možná dvěma sty lety, a vypadalo to, že nejméně stejně dlouho je opuštěná. Na všem ležela silná vrstva prachu a pavučin, a ačkoliv většina vyřezávaného dřevěného nábytku byla netknutá, tu a tam se na podlaze válela překocená židle.

Je to sen, pomyslel si. Rozhodně to musí být sen. Ale o čem se mu to vlastně zdá? Kde je?

Za soudcovským pultem byla tři sedadla. To uprostřed bylo mnohem větší než zbylá dvě a visel nad ním hutný šedý mrak, jako by tam trůnil gigantický démon ala, jen žádné oči tam Magnus neviděl. Napravo od mraku seděla Shinyun, nalevo Ragnor.

Magnus zdvihl ruce a zjistil, že tam, kde měl do dlaní obtisknuté hroty cepů, má teď skutečné železné ostnaté koule zanořené hluboko do masa. Kolem nich mokvala krev. Zkusmo zatleskal. Tichým sálem se rozlehl kovový třeskot.

Vzápětí se ozval skřípavý zvuk. Až po chvílce Magnusovi došlo, že to si Ragnor odkašlal. „Ty tam máš, abys nemohl sepnout ruce k modlitbě,“ řekl Ragnor náhle. Mluvil tiše, ale v Magnusových uších jeho hlas přímo zvonil. „Je to, pravda, trochu staromódní, ale znáš to, jak tyhle výtvary fungují. Samá symbolika a na praktičnost se moc nekouká.“

„Kde to jsme?“ otázal se Magnus. Díval se přitom výhradně na Ragnora a Shinyun se snažil okázale ignorovat. Nemohl se zbavit dojmu, že se mu vysmívá, i když její tvář byla stejně nehybná jako kdykoliv jindy.

„Na tom nezáleží,“ mávl Ragnor ledabyle rukou. „Prosť si jen povídáme.“

Magnus vykročil kupředu. Připadal si nějak těžší než obvykle. Jako by měl na nohou závaží. „Povídáme si? O čem?

Jsi ochoten odpovědět mi na pár otázek? Třeba co to má znamenat s tím... s tím trnem? Co ty řetězy, co mi rostou na pažích? O co ti jde? K čemu potřebuješ Bílou knihu? Proč ses spřáhnul se Sa..."

V tom okamžiku si Shinyun přiložila prst na ústa a varovně sykla. Byl to tak ohlušující zvuk, jako by do sálu vtrhl burácející příboj. Magnus si zakryl dlaněmi uši, ale rychle ucukl, když ho do hlavy bodly železné hroty.

Když hluk utichl, řekl Ragnor káravě: „Nesmíš vyslovit jeho jméno.“

„Co?“ zeptal se nevěřicně Magnus. „Samael?“

Sál se nepatrně zachvěl. Vzduchem zavířila mračna prachu.

„Samael!“ vykřikl Magnus. „Samael, Samael, Samael!“

Nyní už sál přímo hřměl a třásl se jako při zemětřesení. Magnus se musel snažit, aby se udržel na nohou, ale Ragnor a Shinyun zůstali v křeslech. Zdálo se však, že poněkud znejistěli.

„Proč?“ rozkřikl se Magnus hněvivě na Ragnora. „Proč on? A proč se *vůbec* veliký Ragnor Fell musel spřáhnout s *nějakým* démonem, ať už je jakkoliv mocný? Tohle jsi mě neučil. Je to proti všemu, v cos kdy věřil!“

„Časy se mění,“ odvětil Ragnor. Jeho klid jen živil Magnusův vztek.

„A co ten... ten *trn*? Co ten má co dělat se Sa... s tím vaším knížetem pekel?“

Teď se Ragnor zasmál. Byl to nepříjemný, skřípavý zvuk, naprosto odlišný od Ragnorova smíchu, jak si ho Magnus pamatoval. „Svefnthorn? To je výhradně práce Shinyun. Je to starý magický artefakt, Magnusi, velice starý a velice mocný čarodějný magický artefakt, a neměl žádného vládce. Shinyun

ho našla a teď už vládce má. Našeho pána. Trn ti jen pomůže stát se tím, kým máš být.“

Ragnor vstal a Magnus zalapal po dechu. Ragnorovy rohy, vždy tak upravené a elegantní, byly přerostlé a vinuly se mu kolem hlavy. Jejich hroty končily po stranách Ragnorova obličeje, kde trčely jako kančí kly. Jeho oči se dokonce i v nažloutlém přišerí leskly jako sopečné sklo.

„Shinyun ti nelhala,“ pokračoval. „Svefnthorn je veliký dar. Dar, který už byl ztracen, ale díky našemu pánu se ho podařilo znovu nalézt. Pomáhá nám lépe mu sloužit. I tobě nakonec pomůže lépe mu sloužit.“

Magnus si jediným trhnutím rozhalil košili a odhalil ránu a řetězy. „Tohle je dar?“ zařval. „Jak by tohle mohl být dar?“

Když se Ragnor zachechtal, znělo to ještě hůř než ten skřípavý smích před chvílí. Otevřel ústa, aby odpověděl, ale to už zmizel i se Shinyun a onou podivnou soudní síní a Magnus se s trhnutím a s křikem vzbudil ve svém pokoji v domě rodiny Ke. Nad sebou spatřil ve svitu měsíce vyděšený Alekův obličej.

Světlo a stín

Magnus byl ještě otřesený, ale u snídani se dokázal tvářit naprosto sebejistě. S lovci stínů zhltnul rýžovou kaši, kterou jim naservírovala Jün, a Clary pro ně mezitím otevřela portál zpět do hotelu Mansion, aby se mohli převléci. Tchien je upozornil, že tlupa lovců stínů, která by se v plné zbroji objevila na podsvětanském trhu, by nebyla považována za zrovna přátelskou návštěvu bez ohledu na její úmysly.

Magnus stál v kuchyni u okna a sledoval, jak se z Clařina portálu valí démoni, kteří se okamžitě rozprskli v plamenech, jakmile se ocitli na slunečním světle. (Právě z tohoto důvodu se rozhodli portál otevřít na nádvoří.) Magnus si všiml, že teď už se démoni neobjevují jen v podobě brouků. Přidaly se k nim bezmála metrové stonožky a cosi, co ze všeho nejvíc připomínalo nohaté pavouky sekáče, jen byli bílí jako kostlivci a velicí jak kolo od vozu. Lovci stínů se jimi nemuseli vůbec zabývat, sluneční paprsky se o ně postaraly samy, ale Magnuse trápila záhada, proč se vůbec objevují. Na ten problém s portály se měl zeptat Ragnora a Shinyun, když byl... v tom svém snu...

Roztržitě luskl prsty směrem k talířům od snídaně a kouzlem je přenesl do dřezu. Prvních pár talířů a misek už bylo umytých, když si všiml, že jeho magie dnes vypadá nějak divně.

Na barvě čarodějovy magie za normálních okolností nijak zvlášť nezáleželo. Nebylo to jako ve filmu, kde magie dobrých čarodějů vyzařuje příjemně modré světlo a ti zlí mají magii odporně a agresivně rudou. Oni i ti „dobří čarodějové“ a „zlí čarodějové“ byli pouze filmovým výmyslem. Každý z nich uměl konat jak zlo, tak dobro, a to pouze na základě vlastního rozhodnutí. Magnuse však vždycky těšila elegantní kobaltová modř jeho magie, kterou si kultivoval celá staletí. Případala mu mocná a přitom kontrolovaná. A uklidňující, asi jako plakát z luxusních lázní.

Dnes však jeho magie vyzařovala červenou. Světlou, jasnou, jakoby přeexponovanou červenou přecházející až do růžové a po okrajích sršící černě lemovanými mihotavými plamínky. Stále fungovala, jak měla, přenášela talíře do dřezu a pak je umyté rovnala do úhledných komínků, ale každopádně působila děsivě.

S vypětím vůle se soustředil na obnovu původní barvy své magie. Nic se však nezměnilo. Magnusova rozmrzelost sílila. Přestával se soustředit na talíře a na přátele venku a stále víc se zaměřoval na to, aby se jeho magie podvolila jeho vůli. O to ostatně u barevného projevu magie také šlo – čarodějova magie podléhala jeho kontrole, a i barvu by tedy měla mít, jakou on si přál.

Záře kolem talířů si však uchovávala svůj nechutně červenavý odstín. Magnusova frustrace narůstala, a když pak ve dveřích za jeho zády kdosi zavolal jeho jméno, ztratil koncentraci úplně a jedna z misek zaletěla místo do dřezu k okennímu parapetu, o který se s rachotem roztříštila.

Kouzlo zmizelo. Magnus se otočil a na prahu spatřil zachmuřeného Jema.

„Omlouvám se,“ řekl Magnus, „ale ta barva... nechápu, co to má znamenat.“

Jem zavrtěl hlavou. „To já také ne. Ostatní o tom vědí?“

„Teď se to stalo poprvé,“ namítl Magnus. „Včera to bylo ještě v pořádku.“

„Takže máme na dnešek další téma do knihovny,“ poznamenal Jem.

Magnus pomalu přikývl. „Řekl bych, že nic jiného ani dělat nemůžeme. Každopádně to není dobré znamení. Jdeš s námi?“

„Pokud si to přeješ,“ řekl Jem. „Slíbil jsem ti přece, že ti se Shinyun pomohu.“

Magnus zdvihl střepy. „Není nutné, abys riskoval. Říkal jsi, že vás pronásledují nebezpeční lidé. Předpokládám, že alespoň někteří z nich navštěvují stínové trhy.“

„Někteří ano,“ připustil Jem.

„Nerad bych měl co činit s běsnicí Tessou, kdyby se ti mělo něco stát. Zůstaň tu. Podebatovat můžeme, až se vrátíme.“

V tu chvíli se objevil Alek, který měl na sobě oblečení, jež považoval za nejnenápadnější – šedé džíny, seprané modré tričko, jež ladilo s jeho očima, a šedobíle proužkovanou košili s rukávy vyhrnutými po lokty. „Měli bychom jít,“ řekl Magnusovi. „Vypadá to, že je portál konečně bez démonů.“

Magnus podal Jemovi misku, kterou dosud držel v ruce. Jeho tázavě povytažené obočí ignoroval. „Tys v Tichém Měsťě nikdy nemyl nádoby?“

„Ne,“ odvětil Jem.

„Tak je nejvyšší čas si zvykat.“

* * *

Cestou do podsvětánské koncese míjeli mohutnou cihlovou stavbu v gotickém slohu, s dvěma věžemi po stranách dveří. Vypadala, jako by sem byla přenesena přímo odněkud z francouzského venkova. Alek byl zvyklý si na cestách všimnout svatyní – vždycky bylo dobré vědět, kde hledat nejbližší úkryt zbraní – a tady už si začínal zoufat, protože v tomto mumraji civilů a jejich náboženství nedokázal církevní stavby vůbec rozeznat. Tato budova mu však byla v tom moři cizoty okamžitě nápadně povědomá.

„Tohle je *kostel*?“ zeptal se Tchiena. Tchien přikývl. „Katedrála Sü-tia-chuej,“ řekl. „Známa také jako katedrála svatého Ignáce. Je v ní největší skryš zbraní nefilim v celém městě pro případ, že bychom je potřebovali. Zároveň se ale po většinu času hemží turisty, takže ji moc nevyužíváme.“

Měl zjevně pravdu – skutečně tu bylo rušno. Venku se turisté řadili do dlouhé fronty, a část katedrály se navíc renovovala. Z jedné strany lemovalo většinu oken s barevnými skleněnými výplněmi lešení.

„Možná bychom se tam mohli stavět a vyzvednout si pár zbraní navíc,“ zamumlal Simon. „Připadám si jako nahý, když jdu na ten trh jen s jedním andělským ostřím a jinak nemám nic.“

„Jako v tom snu, co se ti občas vrací?“ rýpla si zvesela Clary a Isabela vyprskla potlačovaným smíchem.

Jace v tom Simona nehodlal nechat. „Možná má pravdu,“ řekl. „Všechno nasvědčuje tomu, že při téhle hře na četníky a na lumpy nás lumpové najdou, kdykoliv se jim zachce, ale opačně se to moc nedaří. Měli bychom chodit vyzbrojení.“

„Ne,“ řekl Tchien. „Takhle je to lepší. Institut a koncese spolu v rámci možností vycházejí docela dobře, ale díky Studenému míru jsou teď vztahy přece jen napjatější. Je třeba, abychom byli vnímáni jako přátelská návštěva.“

„Uvidíme, jak náš přátelský přístup ocení, až se to tam začne hemžit démony,“ zavrčel Jace. Simon se na něj znepokojeně podíval.

Alek si všímal spíš Magnuse. Ten vypadal, že se mu ulevilo, když se ukázalo, že do kostela nepůjdou. Stejně jako většina čarodějů se i on svatyním civilů pokud možno vyhýbal. Civilská náboženství na čaroděje obvykle nenahlížela příliš laskavě – velmi mírně řečeno.

Po dalších několika odbočkách se před nimi objevila zdobná červená brána, za níž se táhl dlážděný bulvár vyhrazený jen chodcům. Bránu střežily dvě bronzové sochy – poněkud výhrůžně vyhlížející vlk na zadních nohách s předními prackami napřaženými buďto v hrozbě, nebo na přivítanou, to Alek nedokázal odhadnout, a velký netopýr s křídly složenými přes trup způsobem, jenž mu dodával podivně koketní výraz.

„Vítejte v podsvěťanské koncesi,“ prohlásil Tchien a hrdě ukázal před sebe.

Nikde – alespoň zpočátku – nepozorovali nic ryze podsvěťanského. Ne tedy, že by podsvěťané měli vlastní architektonický styl. Vlastně to tu vypadalo jako zmenšenina okolní Šanghaje. Jako by tu před očima defilovala celá historie města. Tradiční čínské vyřezávané střechy se střídaly se stavbami v ryze západním stylu, z nichž některé jako by sem byly teleportovány přímo z Anglie nebo Francie. Jiné se zase pyšnily klasickými sloupořadími a mramorem. A všude kolem spousta podsvěťanů.

Ulice v tuto časnou hodinu ještě nebyly přeplněné, Alek však stejně žasl, když viděl, že tu víly, vlkodlaci, a dokonce tu a tam i nějaký čaroděj chodí bez jakýchkoliv ochranných kouzel nebo iluzí. Neušlo mu, že to zaujatě pozoruje i Mag-

nus. Ocitli se na místě, kde mohou podsvěťané svobodně žít, aniž by se před světem civilů museli neustále skrývat. Bylo to zvláštní. A milé. Tchien zachytil jeho pohled. „Celá koncese je před civily chráněna ochranným kouzlem,“ řekl. „Oblouk brány vypadá jako vchod do rozvalin budovy zničené v roce 1940, která nebyla nikdy obnovena.“

„Proč totéž neexistuje i jinde?“ otázala se Clary. „Proč nejsou iluzí chráněné podsvěťanské čtvrti všude?“

K odpovědi se současně nadechli Magnus, Tchien a Jace.

„To umožnila velice specifická a neobvyklá historie Šanghaje,“ řekl Tchien.

„Lovci stínů by to nikdy nedovolili,“ řekl Magnus.

„Podsvěťané se většinou rvou sami mezi sebou,“ řekl Jace.

Chvilku se pak mlčky dívali jeden na druhého.

„Já myslím, že je v tom od všeho trochu,“ pokusil se do toho Alek diplomaticky zasáhnout. Magnus přikývl, ale roztěkaně se rozhlížel kolem.

„Dá se tady sehnat něco k jídlu?“ zeptal se.

Alek se na něj pobaveně podíval. „Vždyť jsme právě po snídali.“

„Pátrání vyžaduje kalorie,“ prohlásil Magnus.

„Já bych si něco dala,“ přidala se Clary. „Tchiene, mají tu někde dim sum?“

„Spoustu,“ přisvědčil Tchien. „Následujte mne.“

Ačkoliv byla podsvěťanská koncese v lepším stavu než čtvrť staré Šanghaje, kterou navštívili přede dvěma dny, připomínala jim právě takový matoucí labyrint úzkých uliček. Co Alek považoval za boční uličku, z toho se vyklubal vchod do domu, a co pokládal za průjezd, byla ulice.

Alek Tchienovi důvěřoval – byl to přece lovec stínů jako oni, byl z rodiny Ke a navíc se za něj zaručil Jem – ale stejně

musel pořád myslet na to, že bez Tchienovy pomoci už by se odsud nejspíš nevymotali. Ohlédl se po Jaceovi, který podle toho, jak se rozhlížel, přemýšlel o tomtéž. Pro jistotu si sáhl na záda, aby se dotkl svého luku a dodal si tak klidu. Až nyní mu došlo, že ho nemá.

Po dalších několika odbočkách se před nimi otevřelo jakési nádvoří lemované ze všech stran restauracemi. Uprostřed prostranství se tyčily vzrostlé platany. Tchien se rozmáchl paží. „Tomuhle by se dalo říkat ‚čtvrť dim sum‘. Nevím, jak často jídáte v podsvětanských podnikcích...“

„Možná častěji, než byste si myslel,“ přerušila ho Clary.

„No,“ pokračoval Tchien, „tady vám nabídnou upíří dim sum, vílí dim sum i vlkodlačí dim sum.“

„A které si máme dát?“

„Rozhodně vlkodlačí,“ prohlásil Tchien.

Ukázalo se, že vlkodlačí dim sum restaurace se zase tolik neliší od těch civilských v New Yorku, až na to, že ty houževnaté šedovlasé ženy, které tu tlačily vozíky naložené jídlem, jsou všechny vlkodlačice. A nehovořily anglicky, což ovšem také nebyl oproti New Yorku velký rozdíl. Navíc se to dalo snadno vyřešit ukázáním na napařovací košíky nebo kovové misky podle vlastního výběru. Alek rýžovou kaši zrovna nemiloval, takže si ráno dal jen malou mističku, aby neurazil paní Jün, a teď se vrhl na krevetové knedlíčky, tuřínové placky, napařené žemle, škeble v omáčce z černých fazolí, opraženou čínskou brokolici – a jen pečlivě sledoval Tchienův výraz. Když se na servírovacím vozíku objevilo něco, co pro ně bylo až příliš vlkodlačí, Tchien jen nenápadně zavrtěl hlavou, ať už to byla malá krvavá jelička, nebo plátky syrového červeného masa v sladkokyselé omáčce, které vypadaly na nějakého malého hlodavce. Tchien se pokusil Magnuse

zastavit, než si nabere kuřecí pařáty, ale když už se Magnus do jednoho spokojeně zakousl, vzdal to a objednal si je taky. Kupodivu se k nim přidal Jace.

„Vám chutnají kuřecí pařáty?“ zeptal se překvapeně Tchien.

„Mně chutná všechno,“ prohlásil Jace s plnými ústy.

Simon zavrtěl hlavou. „Mí předkové opustili vlast, aby už nikdy nemuseli jíst kuřecí pařáty. Nebudu s tím teď začínat. Je v nabídce něco, co v sobě *nemá* maso?“ Tchien nabral z vedlejšího vozíku zeleninové knedlíčky a houby obalené v tofu. Vlkodlačice Simona sjela nesouhlasným pohledem.

„Je mi líto,“ řekl Tchien. „I v těch bezmasých často bývají sušené krevety nebo vepřové sádlo.“

„Na to jsem zvyklý,“ prohlásil odevzdaně Simon.

„Ostatně,“ poznamenala Clary s ústy plnými napařené země, „jsou to vlkodlaci.“

Nasycení pokračovali dál. Alek do Magnuse za Tchienovými zády starostlivě šťouchl. „Jsi v pořádku? U jídla jsi ani nepromluvil.“

„V břišku jako v pokojíčku,“ prohlásil Magnus, pohládl si břicho a usmál se na Aleka. Alek úsměv opětoval, ale divný pocit ho neopouštěl. Ty řetězy, ta planoucí rána – a Magnus se v noci probudil s křikem. Tvrdil sice, že to byla jen obyčejná noční můra, Alek si tím však nebyl tak úplně jistý.

Ostatním o řetězech na Magnusově těle zatím neřekl. Nějak nevěděl, jak do toho.

Ještě před chvilkou měl Alek dobrou náladu, najednou však na něj dolehl pocit odloučenosti od domova. Přidaly se k tomu nervozita a napětí. Najednou si až nepříjemně pronikavě uvědomoval, že nerozumí nápisům ani reklamám ve výkladech, jeho dítě že je bezmála na druhém konci světa a on že má kolem sebe lidi, kteří ho jako lovce stínů v podsvětanské

čtvrti nejspíš nenávidí bez ohledu na to, jak přátelské vztahy tu mezi oběma světy panují. Najednou jako by na něj dolehla tíha Studeného míru, Magnusova zranění i všech těch neznámých, jež se kupily jedna na druhou.

„Stýská se mi po Maxovi,“ pošeptal Alek Magnusovi a přesně v tom okamžiku se odkudsi snesla ta okřídlená věc, která se prudce střetla s Tchienem.

Magnuse rozptyloval ten pocit v hrudi; vnímal ho od chvíle, kdy prošli branou do koncese. S každým úderem srdce mu do těla zapulzovala dávka magie. Cítil, jak to pulzuje v té ráně na hrudi a spirálovitě se to rozbíhá po člancích řetězů na pažích. Necítil se špatně, jen nevěděl, co to je, a to se mu nelíbilo. Nejraději by zamířil přímo do Nebeského paláce a zahrabal se tam do knih. Byl toho názoru, že mluvit s Peng Fangem bude ztráta času. Ještě před nedávnem by tento pocit pravděpodobně vyslovil nahlas. Ještě před nedávnem by je pravděpodobně přesvědčil, aby Penga úplně vynechali a šli rovnou do knihkupectví.

Byl tak zabraný do svých myšlenek, že si ani nevšiml stínu, jenž nad nimi přeletěl, a lekl se, když ta okřídlená žena vrazila do Tchiena.

Uviděl, jak Alek a ostatní newyorští lovci stínů uskočili a sáhli po těch několika málo zbraních, jež měli u sebe – s výjimkou Simona, který jen zdvihl ruce, jako by chtěl vykrýt úder, a nejspíš se rozhlédl kolem. Vzápětí však všem došlo, že Tchien zůstal úplně v klidu – a dokonce se směje.

„Ťin-feng!“ řekl Tchien vzápětí. Žena s křídly Tchiena rychle objala, a když se od něj odtáhla, uviděl Magnus i v její tváři úsměv.

Byla to víla, jak si Magnus trochu opožděně uvědomil. A skutečně nepřehlédnutelná. *Feng-chuang*. Fénix. Čínský fénix byl úplně jiná bytost než fénix v západní mytologii – a mnohem krásnější. Dívka byla téměř stejně vysoká jako Tchien a lesklé černé vlasy jí splývaly až k nohám. Rozepjatá křídla hrající odstíny červené, žluté a zelené se vlnila ve vzduchu za jejími zády, a kůži měla prokreslenou jemnými, zlatě zářivými vzory. Její tmavé oči lemované dlouhými řasami se při pohledu na skupinu, kterou Tchien doprovázel, zaleskly.

Jace, Clary a Isabela jen pomalu a nejistě skláněli zbraně. Simon vypadal pořád stejně udiveně, a Alek se jen tázavě ohlédl po Magnusovi. Tchien dívce něco potichu řekl. „Aha,“ pípla dívka v mandarínské čínštině, „to mě moc mrzí. To jsou... co...“ Zmlkla a jen se plaše usmívala.

„Nepředstavíte nás, Tchiene?“ otázal se mírně Magnus.

„Zajisté,“ odvětil Tchien. „To je Ťin-feng. Ťin-feng,“ otočil se k dívce a pokračoval mandarínskou čínštinou, „toto jsou lovci stínů z New Yorku. A toto je Magnus Bane, nejvyšší čaroděj Brooklynu.“

Dívka vyplašeně ucouvla. „Omlouvám se,“ řekla. „Já vím, že... Studený mír...“

„Nic se neděje,“ ujistil ji Magnus. „My máme na Studený mír taky svůj názor.“

„Ťin-feng je dcera těch zbrojírů, o nichž jsem mluvil včera,“ informoval je Tchien. „A zároveň,“ dodal s povzdechem, „má přítelkyně.“

„Aháááá,“ vydechl Jace a okamžitě si od Clary vysloužil herdu do zad. Ťin-feng nejistě znovu přistoupila k Tchienovi a ovinula mu paži kolem pasu. Naklonila se k němu a políbila ho na tvář. Tchien se usmál.

„Jak jistě chápete,“ pokračoval Tchien, „musíme před okolím svůj vztah tajit. Má rodina proti němu nic nemá, ale v šanghajské pobočce by se našlo dost lidí, kteří by to proti nám ochotně použili.“

„Jak se na Tchiena dívají vaši rodiče?“ zeptal se Ťin-feng Magnus. „A co jejich dvůr?“ Ťin-feng se k němu otočila, zjevně potěšena, že je tu kromě Tchiena i někdo další, s kým si může pohovořit ve své mateřštině. „Mají ho rádi,“ řekla a rozpačitě se zatetelila, „a důvěřují mu. Nedůvěřují ale jeho lidu.“ Neušlo jí, že Alek Magnuse nenuceně drží kolem pasu. „Jak se váš lid dívá na něj?“

„Nevím, jestli se to dá nazvat lidem,“ odvětil Magnus, „ale řekl bych, že většinou ho mají rádi. A tohle tady jsou všechno jeho blízcí přátelé a rodina. Těm bych svěřil vlastní život.“ Při těch slovech Tchien povytáhl obočí. Magnusovi to neušlo. „Samozřejmě že to trvalo léta. Mimochodem, milánkové,“ obrátil se k lovcům stínů v angličtině, „zrovna jsem se za vás zaručil.“

„Pověz jí o Alianci,“ šťouchl Alek do Magnuse.

„Můj přítel chce, abych vám sdělil, že je zakladatelem Aliance podsvětanů a lovců stínů,“ řekl Magnus a zakmítal na Aleka řasami. „Pokud vám to něco říká.“ Ťin-feng se kysele ušklíbala. „Tady v Šanghaji jsme Aliance podsvětanů a lovců stínů *my dva* s Tchieniem.“

„Měl jsem za to, že jste říkal, že vám to vaše rodina schvaluje,“ řekl Magnus Tchienovi.

„To ano,“ odvětil plaše Tchien, „ale to není totéž jako dovolit nám veřejně to přiznat, nebo se dokonce vzít. Možná nevíte, že bych se mohl dostat do vážných potíží, a celá naše rodina tím pádem také. Studený mír zakazuje dokonce i obchodní vztahy mezi sličným lidem a nefilim, natož pak...“

„Milostné vztahy,“ dopověděl za něj Magnus.

Ostatní mlčky postávali kolem a zachovávali zdvořilé mlčení, bylo na nich však znát, že jsou v rozpacích. Simon předstíral, že si kontroluje telefon. Tchienovi to neušlo. Otočil se k Ťin-feng: „Čchin'aj te, potřeboval bych se sejít s tvými rodiči. Tihle nefilim se nedávno setkali s neobvyklou zbraní a napadlo nás, že tvoji rodiče by o ní mohli něco vědět. Myslíš, že bych s nimi mohl mluvit?“

„Můžete klidně vyrazit rovnou,“ řekl Magnus Tchienovi – anglicky, aby mu rozuměli i ostatní. „Na denním trhu už jsem byl tolikrát, že tam ostatní určitě dovedu.“ Tchien přikývl. Vylovil z kapsy kus papíru a načmáral na něj adresu. „Půjdu s Ťin-feng. Sejdeme se tady za dvě hodiny. Doufejme, že z Muokan něco dostanu.“

„Kdo je Muokan?“ otázal se Magnus.

„Zbrojří,“ pousmál se Tchien. „Muo a Kan. Muokan.“

„Vily,“ povzdechl si Magnus.

Vzal si od Tchieny papír a mladík vzápětí zmizel i s Ťin-feng v boční uličce.

„Vypadal, že se mu náramně hodilo zbavit se nás,“ poznamenala Isabela.

„Čerstvě zamilovaní,“ odvětil Magnus. „Ty by sis nás nevíšimala vůbec.“ Zazubil se na Isabelu a ta uličnický úsměv opětovala. „Oni nám neutečou. A teď hurá na trh.“

„Ano, máme tam přece schůzku s tím nechutným prodávčem krve,“ přisvědčil Alek.

„A musíme do knihkupectví,“ ozvala se dychtivě Clary. „Na to nezapomeňte.“

Když Tchien zmizel, zbyl jim jako průvodce už jen Magnus. Alekovi to naprosto vyhovovalo. Tchien se choval přátelsky

a Alekovi byl o to sympatičtější, že se rovněž musel vypořádávat se spleťtostí vztahu lovce stínů s podsvětanem, připadal si však tak trochu jako pod dohledem starostlivé chůvy. Alek znal stínové trhy a znal podsvěťany. Znal i Peng Fanga. Bylo pro něj do jisté míry otázkou osobní prestiže zvládnout tento úkol na vlastní pěst.

Samozřejmě že je Magnus přece jen nevedl s takovou jistotou jako Tchien. „Opravdu víš, kudy máme jít?“ zeptal se ho Alek několikrát, když Magnus váhal.

„Tady mi to připadá povědomé,“ řekl vždycky nakonec Magnus a vykročil. Ostatní se na něj plně spoléhali, takže by si Alek připadal neloajální, kdyby vyslovil pochybnosti.

Po několika dalších odbočeních se ocitli v temné, úzké uličce. Až dosud z koncese viděli jen tu udržovanou, čistou část, navíc příjemně prozářenou dopoledním sluncem. Tady ale jako by kolem nich ve stínu okolních budov všechno hnilo a rozpadalo se. Příjemná vůně jídel a podzimních květů se vytratila a vystřídal ji vlhký pach. Nebyl to odér přelidněného města, spíš zápach prostředí, které už dávno všechno živé opustilo.

Všichni cítili, že se něco změnilo. Jace a Clary tasili andělská ostří a Simon se držel zády při zdi a bedlivě propátrával prostor kolem sebe. Isabela stála po jeho boku. Nevypadala tak ustaraná jako on, v bdělosti však za ním nijak nezaostávala.

Alek držel dlaň na rukojeti andělského ostří, zatím je však nechával skryté. „Možná jsme jen špatně odbočili,“ začal, ale slova mu uvázla v hrdle, když pohlédl na Magnuse.

Kolem Magnuse se v příšeří uličky šířila agresivní narudlá záře. Horní ret měl čaroděj ohrnutý, takže odhaloval zuby, a hlavu měl zvrácenou k obloze jako zvíře větřící nebezpečí.

Nebo kořist. I jeho oči ve tmě zářily. Sršelo z nich žlutozele-
né světlo. Alekovi připadaly cizí. Každopádně je takhle ještě
neviděl. Byly skelné a rozostřené, jako by Magnus naslouchal
něčemu z jiného světa, co ostatní nemohli slyšet. Vypadal na-
víc i vyšší a hrozivější, i když to nejspíš dělala iluze zvláštní-
ho světla cloněného okolními stavbami.

„Magnusi?“ ozval se Alek potichu. Nezdálo se však, že
by ho Magnus slyšel. Za zády a nad sebou Alek zaslechl ja-
kýsi třepotavý zvuk, ale když se zprudka otočil, nic neviděl.

Lovci stínů obezřetně postupovali uličkou. Jace a Isabela
došli na její konec jako první, zastavili se a čekali. Clary se dr-
žela po Simonově boku. Ten opatrně našlapoval jako kočka.
Jen naježená srst na krku mu chyběla. Alek čekal, že je Mag-
nus dojde, ale ten stál jako přimrazený. Vlasy měl divoce roz-
cuchané a usilovně dýchal, jako by právě doběhl. Alek ho vzal
jemně za ruku a Magnus se nebránil, když však k Alekovi ob-
rátil pohled, nebylo v něm poznání, ani co by se za nehet vešlo.

Aleka se zmocnil strach. Ne o sebe. O přítele. Magnuse
takhle roztržitého a zmateného vůbec nepoznával. To byla
jedna z věcí, které na svém příteli miloval – věřil, že i když
bude Magnus nucen projít peklem, bude přitom mít upravené
vlasy, nažehlené oblečení a soustředěný výraz jako vždycky.

Alek však musel připustit, že i nyní Magnus vypadá *oprav-
du* dobře. Měl sice poněkud dravčí výraz a propadlé tváře, to
však jen zvýrazňovalo jeho lícni kosti. Aleka na okamžik na-
padlo, jaké by to bylo políbit jej a dívat se přitom do těch ze-
leně a zlatě planoucích očí. Byla to zvláštní kombinace, tenhle
smíšený pocit strachu a touhy.

Přinutil se jít dál. Magnuse vedl za ruku jako velké dítě.
Zdálo se, že Magnus ani příliš nevnímá, kam ho jeho přítel
vede. Alek kráčel se zatajeným dechem. Každým okamžikem

očekával napadení. Na konci uličky však prošli dalším průchodem a ocitli se opět ve světě plném vůní a zalitém sluncem. Magnusův neobvyklý výraz rázem zmizel. Teď už to byl zase ten starý dobrý Magnus. Když ho Alek pevně objal, zatvářil se čaroděj značně vyjeveně.

„Všichni v pořádku?“ ozvala se Clary.

„Jistě,“ odpověděl jako první Simon. Hlas se mu však chvěl. „Nic se přece nestalo, ne?“

Pohledy všech se obrátily k Magnusovi. Pochopitelně, pomyslel si Alek. I přes veškeré vlastní zkušenosti předpokládali, že Magnus zná řešení každé záhady. Ten však zachmuřeně zavrtěl hlavou. „Já nevím,“ řekl. „Jdeme, jdeme, a pak... pak se tam ozvaly ty hlasy...“

Isabela a Clary se na sebe nechápavě podívaly. „My jsme žádné hlasy neslyšeli,“ namítla pak Isabela.

„Co říkaly?“ zeptal se potichu Alek.

Magnus se na něj bezradně podíval. „Já... nepamatuju se.“

„Myslíš si, že podsvětané vědí, že mají takovouhle pekelnou uličku uprostřed vlastní čtvrti?“ zeptal se Jace.

Magnus zavrtěl hlavou. „Nevím, kde jsme to byli,“ prohlásil, „ale v Šanghaji rozhodně ne.“

Magnus nelhal. Nepamatoval si, co se stalo, ani co ty hlasy říkaly nebo jestli je poznal. Neřekl však, co si pamatuje; jak mocný a silný si v tu chvíli připadal. Stejně jako všichni ostatní byl i on přesvědčen, že budou napadeni, ale pociťoval jen pohrdání kýmkoliv, kdo na ně zaútočí, jako by mohl jakéhokoliv protivníka rozdrtit pouhým mávnutím ruky. Nyní pociťoval podivnou prázdnotu. Mísila se v tom úleva i zklamání, že si to nevyzkoušel.

Musel však vést ostatní, pokusil se proto všechny tytoacity a myšlenky zaplašit a soustředit se na vzpomínání, kam že to měli namířeno. Tady už *byl*, ale před nějakými zhruba osmdesáti lety. Přesto se však dokázal zorientovat podle povědomého hluku. Zanedlouho se vmísili do davu podsvětánů, který směřoval stejným směrem. Potkávali hloučky mladých vlkodlaků, páry starších upírů choulící se pod velikými černými deštníky, i několik víl, které po lovcích stínů vrhaly ustrašené pohledy a přecházely na druhou stranu ulice, aby je nemusely potkat.

Alekovi to neuniklo. „Vůbec se mi nelíbí, že tu na nás koukají jako na nepřátele,“ prohlásil. „Jsme přece všichni na stejné straně barikády, lovci stínů i podsvětané.“

Jace zamrkal. „Oficiální názor Spolku je podle mě přesně opačný.“

„To je směšné,“ prohlásila Clary. „Kolik víl bylo za války *skutečně* na Sebastianově straně? Královna a její dvůr – to přece představuje jen zlomek populace sličného lidu. Ale potrestali jsme je všechny.“

„Spolek je potrestal všechny,“ opravil ji Simon. „My jsme jim nic neudělali. Snažili jsme se Studenému míru zabránit.“

„No, tak když se nám povede to vysvětlit každému zvlášť, máme vyhráno,“ rýpl si Jace.

„Třeba bychom si mohli nechat udělat trička s nápisem ‚SNAŽILI JSME SE STUDENÉMU MÍRU ZABRÁNIT‘,“ napadlo Simona.

Magnus pokynul k dalšímu kamennému klenutému průchodu. „Myslím, že tudy.“

„Na náhodně vybrané průchody zatím zrovna štěstí nemáme,“ zamumlala Isabela. Přesto však vešli. Na okamžik je oslnila tajemná zář, až zatajili dech, a pak se průchod zatřpytil,

rozšířil, a náhle před nimi stála vysoká víla v dlouhém brokátovém plášti, jež se jim s křivým úsměškem snažila prodat omějovou voňavku.

Rozlehlé prostranství tržnice bylo dlážděné obrovskými kamennými deskami. Stínové trhy obvykle připomínaly labyrint uliček mezi halabala postavenými stánky a stany, kde se všichni prodavači přetlačovali a překřikovali, aby upoutali pozornost zákazníků. Denní trh v Šanghaji však působil podstatně civilizovanějším dojmem. Stánky a boudy byly úhledně uspořádány do širokých uliček stíněných platany, které byly vysázené snad po celém městě. Náměstí lemovaly kavárničky, jejichž venkovní terasy přímo vybízely k posezení u čistě prostřených stolků, a uprostřed prostranství se skvěla obří fontána zdobená ve čtyřech rozích kamennými sochami. Z místa, kde nyní stál, viděl Magnus draka a ptáka, který mu připomínal Ťin-feng, a pokud si dobře pamatoval, ve zbylých dvou rozích by měly být sochy tygra a želvy. Fontána hrála duhovými barvami, a ačkoliv tryskala do veliké výšky, veškerá vodní tříšť dopadala zpátky do kamenné kašny. Magnus se zájmem zaznamenal, že vidí auru magie, jež fontánu „obsluhuje“ – stříbřitou záři, která by pro něj za normálních okolností nejspíš měla zůstat neviditelná.

Už začínal chápat, proč mu Shinyun tvrdila, že je bodnutí Svefnthornem dar, ovšem vzhledem k řetězům na pažích měl dojem, že za ten dar platí přemrštěně vysokou cenu. Žádný dar, jehož nedílnou součástí jsou okovy, za to nestojí.

Trh byl sice podstatně organizovanější než jiné trhy, přesto to však byl kypící kotel chaotické aktivity. Postarší upír pod černým sametovým slunečníkem, který vypadal, že pod ním každou chvíli roztaje, se s jakýmsi civilem nadaným Zrskem dohadoval nad hracími kostkami ze sopečného skla.

Dva čarodějové u kavárenského stolku zjevně soutěžili v pití a závod si zpestřovali miniaturními ohňostroji, které jim každou chvíli s hlasitým praskotem zsršely z konečků prstů. Před fontánou stáli čtyři vlkodlaci a pokoušeli se o zpěv. Jejich vytyčí jim překvapivě ladilo.

Magnus nepatrně couvl a naklonil se k Alekovi. „Noční kvartet. Vokály ve stylu barbershop. Slavní zpěváci,“ pošeptal Alekovi do ucha.

„Jedno tedy nechápu,“ ozvala se Clary. „Pokud mají podsvětani ve městě svoji vlastní čtvrť, k čemu potřebují trh? Proč nemají stále obchody?“

„Ale oni je mají,“ ujistil ji Magnus a vykročil davem směrem ven z tržiště. „I proto tohle není skutečný stínový trh. Je to prostě trh jako každý jiný v kterékoliv civilské čtvrti.“

Když tu byl Magnus naposledy, po obvodu tržiště stály jen stánky s jídlem. To se zjevně nezměnilo ani po desetiletích převratných změn v celém městě. Nabídka byla pestrá a představovala nejroztodivnější kombinace civilských i podsvětanských pokrmů. Dala se tu koupit právě tak pekingská kachna jako tofu *mapo*, pečivo *baozi* i *mantou* vyskládané vedle kandovaného vílího ovoce i květů na špejlích. Magnus si koupil kandovanou mandarinku a s úsměvem ji nabídl Alekovi. Vzal si, ale když si myslel, že se Magnus nedívá, stále si ho ustaraně prohlížel. Magnus se zoufale snažil upamatovat, co se seběhlo v té temné uličce.

Mrzelo jej, že si lovci stínů nedali víc záležet na utajení. Všichni jsou zvyklí na newyorský trh, pomyslel si, kde jsou známí a kde se na ně většina prodejců a dokonce i někteří zákazníci dívají přátelsky. Tady ale – bez ohledu na Tchienovo tvrzení o dobrých vztazích mezi pobočkou a podsvětem – byli prostě vnímáni jako pětice *laowai* nefilim.

„Jsme nápadní,“ řekl Jace, který měl vždycky o něco vyvinutější cit pro situaci než ostatní. „Možná bychom se měli rozdělit.“

„Ten Peng Fang se nejspíš stejně nebude chtít setkat s námi se všemi,“ ozvala se snaživě Clary. „Nemohli bychom alespoň někteří jít rovnou do toho knihkupectví?“

„Koukněme se, jak nám sláva stoupá do hlavy,“ řekl s úsměskem Magnus. „Sotva párkrát spasíš svět, už se začínáš vyhýbat povinností?“

„Upřímně – Peng Fang je *příšerný*,“ řekl Alek.

„Zrádče,“ rýpl si Magnus.

„Já bych taky radši šel rovnou do knihkupectví,“ přidal se Simon.

„Tak fajn!“ prohlásil Magnus. „Zmizte všichni. Projdete skrz noční čtvrť, kde jsou samí upíři, a pak se dáte doleva. Knihkupectví nemůžete přehlédnout. Peng Fanga si беру na starost sám.“

„To nebereš,“ odmítl Alek. „Peng Fanga si беру na starost s tebou.“ Magnus už chtěl něco namítnout, ale pak usoudil, že nebude špatné mít Aleka s sebou. S Peng Fangem to možná nebude tak úplně jednoduché.

Poslali ostatní lovce stínů pryč, a když byli mimo doslech, Magnus řekl: „Podpory si vážím, ale možná bude lepší, když počkáš venku. Posledně bylo po sdílnosti, sotva ses ukázal.“

„V pořádku,“ řekl Alek. „Peng Fang mi starosti nedělá. Starosti mi děláš ty.“ Upřeně se na Magnuse zahleděl. „Ty si z té uličky vážně nic nepamatuješ?“

„*Nic* se tam nestalo,“ prohlásil Magnus. Alek vypadal, že má něco na srdci, ale nakonec raději mlčel.

Společně odhrnuli těžký závěs z rudého sametu a vešli do Noční čtvrti. Šero prozařovalo jen spousty svíček ve stří-

brných svícnech. Mozaika látkových střech a plachet vysoko nad jejich hlavami spolehlivě bránila pronikání slunečních paprsků. Trochu to tu vypadalo jako ve značně pochmurném cirkusovém stanu.

„Upíři a jejich svíčky,“ zahučel spíš pro sebe Alek.

„Ano, já vím. Jsou citliví i na oheň, ale nedokážou odolát,“ řekl Magnus. „V tom jsou jako můry.“

Přemýšlel, jak najít Peng Fanga, takže si hned nevšiml, že jeho přítel zůstal stát. Když se k němu otočil, zjistil, že Alek s vyvalenýma očima hledí kamsi do šera. Magnus se tím směrem podíval také a chvíli mu trvalo, než mu to došlo.

Před stánkem potaženým sametem – *nejen svíčky, ale taky samet, to jsou celí upíři*, napadlo Magnuse – stála Alekova podobizna v životní velikosti vystřižená z lepenkového papíru.

Nevěřil vlastním očím.

Ten papírový panák byl v kompletní výstroji lovce stínů a měl Alekovu tvář. Kartonový Alek držel ve výšce křišťálovou karafu plnou karmínově rudé tekutiny a z jeho úst vycházela bublina s rozmáchlým nápisem: *Mmmm! To je ale dobrá krev!*

„Magnusi,“ pronesl Alek zvolna, „je možné, že bych měl něco s mozkiem?“

„Počkej tady,“ prohlásil Magnus a rázně vykročil ke stanu. Kolem rukou se mu začaly rojit jiskérky magie.

Než však stačil vejít, ze stánku se vynořil podsaditý chlapec a s tváří roztaženou do širokého úsměvu rozpráhl paže na uvítanou. Šošolkou vlasů připomínal rozčepýřeného čmeláka, který si hraje na rockovou star. Na sobě měl rozepnuté černé sako s rudou podšívkou a pod ním tričko s obrázkem vlaku taženého parní lokomotivou. Kouř valící se z jejího komína tvořil nápis *Transfúze už frčí*.

„Peng Fangu,“ řekl Magnus, „už teď lituju, že jsem za tebou chodil.“

„Magnus Bane!“ vyhrkl Peng Fang. „Tebe jsem neviděl... no snad už celou věčnost!“

„Jsou to tři roky,“ ozval se suše Alek. „Vyrazil jsi nás z pařížského stínového trhu, protože podle tebe lovci stínů škodí obchodu.“

Peng Fang přímo překypoval nadšením. „A Alek Lightwood! Já jsem tak rád, že jste pořád spolu, vy dvě hrdličky! Jak inspirující! Nová éra spolupráce lovců stínů s podsvětáky! Pojdte, dovolte mi, abych vás objal.“

Magnus před sebe omluvně natáhl ruku. „Žádné doteky, Peng Fangu. To pravidlo znáš.“

„Ale...“

„Žádné doteky.“ Ne že by Magnus měl něco proti dotekům jako takovým, ale Peng Fang byl ve vztahu k Magnusovi vždycky až příliš... vstřícný. A nejen k němu, vlastně ke komukoliv. Toto pravidlo Magnus stanovil krátce poté, co se někdy kolem poloviny osmnáctého století poznali, a zatím neměl důvod je rušit.

„Co vás přivádí do Šanghaje? A do mého obchodu?“ Z Peng Fangovy tváře stále nemizel široký úsměv.

„Na to jsem se chtěl taky zeptat,“ řekl Alek a stěží se ovládal. „Co mě přivedlo do tvého obchodu?“ Ukázal na lepenkového panáka.

Peng Fang se tím směrem podíval a pokrčil čelo, jako by si toho poutače všiml teprve teď. „Drahý chlapče, jsi slavná osobnost. Založil jsi Alianci podsvětánů a lovců stínů. Stal ses hrdinou hned dvou válek. Pochop přece, že byznysu nesmírně prospívá, když se lidé dozvědí, žeš navštívil můj obchod.“

„Ze svého obchodu jsi mě vyhodil!“ prohlásil Alek a Peng Fang vztáhl ruce, aby ho upokojil. Alek to ignoroval. „*Navíc* jsi vyjel po Magnusovi.“

„Já vyjedu po každém,“ pokrčil Peng Fang omluvně rameny. „To si neberte osobně.“ Naklonil se k Magnusovi. „Musíš zajít dovnitř. Zrovna se mi podařilo dostat se k výběrovému zboží. Od té doby, co máme Úmluvy, se něco takového už jen těžko sežene. Víc nemůžu prozradit, ale řekněme, že je to trochu... pochybnějšího původu?“ Magnus na něj jen mlčky upřeně hleděl. „Dobře, tak je to krev mořských panen,“ objasnil Peng Fang.

„Ne, Peng Fangu, krev my pořád ještě nepijeme,“ pozvedchl si Magnus. „Přišli jsme si poklábosit.“

„Nevíte, oč přicházíte,“ prohlásil Peng Fang. „Račte dál.“ Odhrnul závěs u vchodu do stánku a pokynul jim se zdvořilou úklonou, která příliš neladila s jeho rockerským zjevem.

Uvnitř byla spousta skleněných vitrín plných křišťálových ampulí a karaf, které se třpytily ve svitu svíček. Ty však Peng Fang ignoroval. „Tohohle braku si nevšímejte,“ prohlásil a zvedl planoucí svíčku z ohromného flekatého sudu. „Tenhle stánek slouží jen k reklamě, k ochutnávkám, nanejvýš k prodeji rozlévaného zboží.“ Otočil se na Aleka. „Civilská krev z poslední doby, zboží, jaké seženete kdekoliv na ulici. Ty víš, o čem mluvím,“ dodal k Magnusovi.

„Nevím,“ odvětil Magnus.

Peng Fangův úsměv neochaboval. „Následujte mne,“ vyzval je. „Pohovoříme si v mé pracovně.“ Nohou odstrčil koberec a odhalil zatuchle páchnoucí točité kamenné schodiště, které mizelo v zemi pod stánkem. Alek se na Magnuse nejistě podíval. Ten jeho pohled stejně znepokojeně opětoval,

ale když už zašli takhle daleko... Následovali tedy Peng Fanga do hlubiny.

Alekovi se Peng Fang nelíbil už před třemi lety, kdy Aleka nenáviděl, a žádnou náklonnost v něm Peng Fang nevyvolal ani nyní, když se rozhodl, že z nich budou nejlepší přátelé. Dost na tom, pomyslel si, že za tím pochybným upírem lezeme při svíčce někam pod zem jen proto, že by snad mohl mít nějakou užitečnou informaci. Aleka zamrzelo, že tuhle návštěvu nevynechali a nevyrazili rovnou do knihkupectví. Neustále držel ruku na jílci andělského ostří přesvědčen, že se Peng Fang každou chvíli otočí a vrhne se na ně, buďto aby je kousl, nebo políbil, nebo obojí.

Na konci schodiště narazili na další rudý závěs, a když se ocitli za ním, Alekovi se přece jen poněkud ulevilo. Pořád to byl sice sklep, ale už byl osvětlený normálními světly a podlaha nebyla jen z udusané hlíny, ale z černého mramoru. Odsud vedlo točité schodiště pro změnu nahoru. Bylo z tepaného železa, a když po něm vystoupali, spatřil Alek dvojě dveře. Jedny byly luxusně nalakované rudou a černou barvou, druhé se od tmavě šedých zdí lišily pouze malou kovovou tabulkou, na níž byl v pěti jazycích vyvedený nápis *POUZE PRO PERSONÁL*.

„Omluvte mne na okamžik,“ řekl Peng Fang a otevřel lakované dveře. Za nimi spatřili dvě staré upírky s tenkou, modravě bílou kůží a světlešedýma očima. Obě přes sebe měly přehozený starosvětský vdovský smuteční závoj. Jedna si právě prohlížela křišťálovou lahvičku s krví.

Peng Fang k nim promluvil rusky. Alek sice nerozuměl významu, tón však Peng Fang zvolil právě tak úlisný jako

kdykoliv jindy, a zrovna tak řeč doplnil svým obvyklým širokým úsměvem. Promluvu zakončil otázkou a díval se přitom z jedné upírky na druhou. Ty na něj jen mžouraly.

„Vskore,“ řekl nakonec Peng Fang a zavřel dveře. „Degustační místnost,“ dodal na vysvětlenou k Magnusovi. Ten se jen slabě pousmál. „Báječné dámy. Dochází ke mně už roky. Zabývají se termínovanými obchody s krví.“

Alek vykulil oči. „Takže... s krví, která je ještě v lidech?“

Peng Fang pleskl Aleka po zádech a srdečně se zasmál, ale s dalším vysvětlováním se neobtěžoval. Otevřel dveře s nápisem *POUZE PRO PERSONÁL* a pokynem ruky své hosty vyzval, aby vstoupili.

Za dveřmi spatřili obrovský mahagonový stůl a několik stejně robustních pohodlných křesel s vysokými opěradly. Jak bylo u upírů obvyklé, byla světla značně tlumená, avšak pečlivě naaranžovaná, aby se jejich třpyt odrážel od karaf a lahví vyrovnaných v regálech u zadní stěny. Peng Fang zamířil rovnou tam a po pečlivém výběru si z jedné z nich nalil pohár krve. Magnus se svalil do křesla naproti stolu a natáhl si nohy. Alek zůstal stát s pažemi zkříženými na prsou.

Peng Fang se k nim otočil a pozvedl pohár. „*Kan-pej*,“ pronesl čínský přípitek a zhluboka se napil. Magnus s Alekem dál mlčeli. Fang na ně v úsměvu vycenil zuby potřísněné krví. „S čím mohu svým oblíbeným zákazníkům pomoci dnes?“

„No, řešíme momentálně pár problémů,“ ozval se Alek. „Například tu situaci s portály. Vypadá to, že se s nimi po celé Šanghaji děje něco nenormálního.“

Peng Fang si dal další doušek. „To nejsou zrovna horké novinky. Něco nenormálního se s nimi děje po celém světě, abychom byli přesní. Proč to řešíte zrovna vy dva, ovšem nechápu; snažila se to objasnit celá pobočka.“

„Ale k tobě se leccos donese,“ řekl Magnus. „Zvěsti z celého podsvěta. Neříkej, že nemáš nějakou zajímavou teorii.“

„No, mnozí z toho samozřejmě viní lovce stínů,“ řekl Fang a máchl ledabyle rukou. „Od té doby, co máme Studený mír, na ně mnozí svalují úplně všechno. To je samozřejmě nesmysl. Portály jsou magie čarodějů. Sem tam už zazněla domněnka, že je sabotuje sličný lid.“

„Neumím si představit, jak by to víly dokázaly,“ namítl pochybovačně Magnus.

„To ani já,“ přisvědčil Peng Fang. „Pokud by se ovšem nespřáhly s někým mocným. A myslím *opravdu* mocným.“

„Vyšší démon?“ ozval se Alek.

„Víc než vyšší,“ řekl Fang a znovu je oblažil úsměvem. „Kníže pekel. *Ten* kníže pekel.“

„Nechceš...“ začal Magnus.

„Ne,“ vyhrkl okamžitě Fang. „Ten ne. Ale jsi blízko. Samael.“

Alek se musel s vypětím vůle ovládnout, aby na sobě nedal nic znát. „Samael?“ uchechtl se. „Všichni přece vědí, že ten zmizel. Vlastně už... navždycky.“

„Takže je mrtvý,“ řekl Fang, i když Alek nic takového neřekl. „To jsem i já, ale to mi nezabránilo v řízení úspěšného mezinárodního obchodního koncernu, že? Vy stejně jako já víte, že kníže pekel se nedá potlačit jednou provždy. Na chvíli jistě. Rozhodně na delší dobu, než se tu pohybuji já, nebo dokonce i ty,“ dodal a ukázal na Magnuse. „Ale navždy ne. A Samael je koneckonců Tvůrce cesty.“

„Cože je?“ zeptal se Alek.

Fang netrpělivě mlaskl. „Hledač cest? Odkrývač světů? Odhalovač opon? Nic ti to neříká?“

„Ani náhodou,“ přiznal se Alek.

Fang opět nesouhlasně mlaskl a dopil zbytek poháru. „Co ty lovce stínů dneska učíš? Samael je především ten, kdo otevřel cesty z démonských říší do tohoto světa. Oslabil ochranná kouzla, alespoň se to tvrdí.“ Fang sáhl pod stůl pro karafu a dolil si. „Takže,“ pokračoval pak, „když se začne něco dít s portály, začne se pochopitelně mluvit o tom, že je za tím Samael.“

„A ty tomu věříš?“ otázal se Magnus.

Peng Fang se usmál. „Já nevěřím ničemu, za co mi nezaplatili, Magnusi Bane. Zjistil jsem, že je to spolehlivý způsob, jak si uchovat hlavu na krku a vyhnout se kůlu v srdci.“

„Kromě toho taky hledáme dvojici čarodějů,“ řekl Magnus. „Korejku a zeleného rohatého chlapíka.“

„Och,“ vydechl Fang. Zdálo se, že ho žertování přechází. „Tyhle dva.“

„Viděl jsi je?“ zeptal se Alek a snažil se, aby to neznělo příliš dychtivě.

„Všichni je viděli,“ řekl Fang. Znělo to nevrle. „Na trhu se motají už měsíce. Ta žena déle než on. Nikdo je nemá moc rád, ale utrácejí jako námořníci na dovolené a vypadají, že by tě dokázali zabít jen pohledem.“

„Co nakupují?“ zeptal se Magnus.

„Za normálních okolností,“ začal Fang zešířoka a přešel prstem po okraji poháru, „by tě takováhle informace něco stála.“

„Já...“

„Jenže odpověď je natolik prostá, že nemám to svědomí něco ti účtovat. Spíš by ses tedy měl ptát, co *nenakupují*. Nenakupují kouzelnické artefakty, takové ty obyčejné a okázalé. Ani starožitné knihy kouzel, které nikdo nepoužil už stovky let. Ani lacinou krev ve velkém.“

„Oni něco nakupovali od *tebe*?“ zeptal se Magnus.

„No,“ odvětil Peng Fang s lišáckým leskem v oku, „*tohle* už by tě opravdu mělo něco stát. Ale vlastně na tom zase až tolik nezáleží. Žádná skutečně významná krevní magie jim není dostupná bez jistých opravdu mocných kouzel. Pokud nemají k dispozici Bílou knihu nebo něco podobného, můžeme být všichni bez obav.“

Alek si neuhlídal oči. Kradmým pohledem střelil po Magnusovi. Okamžitě si svoji chybu uvědomil a nasadil netečný výraz, ale bylo už pozdě. Peng Fangovi ten pohled neunikl. „Nemají ji, že ne? Co?“ Teď už jeho hlas tak sebejistě nezněl.

„Jak to mám vědět?“ odvětil Magnus s nicneříkajícím úsměvem.

„No, tak v zájmu nás všech doufejme, že ji nemají,“ prohlásil Peng Fang. Opět dopil pohár a začal znovu šátrat po karafě. „Sám jsem u toho nebyl, ale povídá se, že tihle dva čarodějové přivedli do koncese démony. Což je samozřejmě přísně zakázáno,“ chvatně dodal k Alekovi.

„Bylo to nahlášeno lovcům stínů?“ zeptal se Alek. Byl si však víceméně jist, že odpověď zná. „Třeba s ohledem na jejich podezřele dobré vztahy?“

Peng Fang pokrčil rameny. „Zatím nikomu neublížili. A nikdo nestojí o opakování sedmatřicátého.“ Alek neměl ponětí, o čem to mluví, Magnus se však zamračil. „Pánové, bylo mi potěšením se s vámi setkat – jako ostatně vždy – ale teď už se musím věnovat těm Ruskám.“

Aleka to příkré rozloučení překvapilo, Magnus však okamžitě vstal a kývl. „Díky za tvůj čas, Peng Fangu. My už stejně musíme jít. Máme schůzku s Muokan.“

„Se zbrojíři?“ opáčil překvapeně Peng Fang. „Jeho s sebou neber,“ doporučil Magnusovi a ukázal na Aleka. „Vílí lid není poslední dobou lovcům stínů zrovna přátelsky nakloněný.“

Magnus zašátral po kapsách a nakonec vylovil smotek bankovek. „Pár jüanů za tvoji snahu.“

Peng Fang předvedl ukázkovou etudu na téma odmítání peněz. „Magnusi, Magnusi, jsme přece už taková léta přátelé. Dnes jsem ti neprozradil nic, co by stálo za platbu. Alespoň tolik mi věřit můžeš. Já nejsem žádný chmaták jako třeba Johnny Rook.“

Magnus mu přesto vtiskl peníze do dlaně. Peng Fang se jej opět pokusil obejmout. Magnus se ubránil i tentokrát a zamířil po točitém schodišti dolů s Alekem v patách. Prošli sklepem a vystoupali po kamenných schodech zpátky do stánku.

Bylo tu sice šero, přesto však rozeznávali skleněné vitríny s čínskými nápisy i jejich obsah. Alekovi teprve teď začalo docházet, kolik krve je tu na prodej. Byl rád, když znovu vyšli do ulic koncese, kde stále panovalo příjemně slunečné odpoledne. „Kdo je vůbec Johnny Rook?“ zahučel, když odcházeli.

Magnus pokrčil rameny. „Jeden chmaták.“

Nebeský palác

Alek cestou do knihkupectví mlčel a Magnuse se, poprvé po těch dvou letech, zmocnil zvláštní pocit. Za to setkání s Peng Fangem se cítil trapně.

„Já se s Peng Fangem opravdu zase tak dobře neznám,“ řekl. „Jen jsem od něj tu a tam koupil nějakou tu informaci.“

Alek roztržitě přikývl.

„Já jen že... já vím, že v mé minulosti je pro tebe ještě spousta neznámých,“ pokračoval Magnus. Co to s ním jen je? „Nechci, aby ses musel bát, že se cokoliv z toho vrátí... prostě...“

Zmlkl. Alek se zastavil a zvědavě se po něm podíval. „Co se to děje?“ zeptal se.

„Když jsme se sešli s Peng Fangem, právě jsem začal přemýšlet o tom, jak je to všechno pochybné, jak pochybná je spousta věcí, které musím dělat. Chci tím říct, že Peng Fang je neškodný, jde jen o to, že na mě podivíni prostě letí. Každý si myslí, že ho zbožňuju.“

Alek se zakřenil. „To je to tvoje ďábelské charisma,“ řekl. „S tím nic nenaděláš.“

„Dobře, dejme tomu, jenže někteří z těch, které jsem znal jen jako neškodné podivíny, začali být docela nebezpeční. A my přece nechceme ohrozit Maxe,“ namítl Magnus. Teď se Alek rozesmál. „Čemu se směješ?“ nechápal Magnus.

„Magnusi, to *já* mám nebezpečnou práci,“ připomněl mu Alek. „Moje živobytí je boj s démony. Maxe adoptoval pár, který prostě žije v mimořádně nebezpečném prostředí. To já přece vím! A zapomeň teď na boje, monstra i temnou magii. Jsem gay – lovec stínů – ve vztahu se slavným podsvěťanem, který je synem knížete pekel. Můj otec je inkvizitor a oba moji rodiče patřili do radikální nenávislné skupiny. Můj *parabáta* byl uvězněn v Tichém Městě. A ne jednou!“

„Když to takhle vyjmenuješ,“ zamumlal Magnus, „nezní to zrovna jako skvělé rodinné prostředí.“

„Jenže *je*,“ řekl Alek důrazněji, než by Magnus čekal. „Mně se náš život líbí, Magnusi. Líbí se mi, že nevím, co bude zítra. Líbí se mi, že dostáváme šanci dát Maxovi takový život, jaký mají čarodějové jen zřídkakdy. Líbí se mi, že to budeme dělat společně. Pamatuješ si, co stálo na tom lístku, když jsme Maxe našli? *Kdo by to kdy dokázal milovat?* My, Magnusi. My ho dokážeme milovat. Milujeme ho.“

Magnus měl pocit, že se jeho nitro trhá vedví. Na jednu stranu ho naplňovaly náklonnost a vděk za Aleka, za Maxe, za život, o jakém se ještě nedávno ani neodvažoval snít. Na druhou stranu se nedokázal ubránit myšlenkám na magii, jež mu bují v hrudi, a na to, co se stalo v té temné uličce. Myslel na Ragnora, který se nyní zcela podvolil vůli démona, i když předtím celá staletí využíval svoji moc pouze ke konání dobra.

„Jak tohle budeme Maxovi jednou vysvětlovat?“ zeptal se tiše. „Odkud se vzal? Odkud jsem se vzal *já*? Že se na něj lidé budou dívat skrz prsty a odsuzovat ho, aniž by ho vůbec

znali? Že se jeho rodiče znovu a znovu vystavují nebezpečí, ale že se k němu vždycky vrátí?“

„Myslím, žeš to právě dokonale shrnul,“ řekl Alek. „A... a nevím. Jsem v tom zrovna tak začátečník jako ty. Ale spolu to zvládneme. Spolu. V tom to celé je.“ Vzal Magnuse za zátylek, přitáhl si ho a políbil ho. Magnus očekával letmý polibek, Alek ho však políbil vroucně, s ústy mírně pootevřenými, plnými lásky a touhy. Magnus se mu poddal, ale v tu chvíli ucítil, jak mu jeho vlastní jazyk přejíždí po zubech. Najednou jako by byly jiné. Nejsou větší? Rostou mu snad tesáky? Co se to s ním děje?

Rozhodl se, že bude dobré řešit věci krok za krokem, a za další krok si zvolil políbit Aleka. Poslední dobou byly jejich polibky často letmé, důvěrně známé, jakoby domácké. Teď se však líbali se zoufalou touhou a nadějí. Tonuli jeden v druhém, jako tomu bývalo v prvních dnech jejich vztahu. Až po dlouhé době Alek polibek přerušil a opřel si čelo o Magnusovo. „Spolu to zvládneme. Všechno zvládneme. Vždycky jsme to zvládli.“

Kolem právě procházel jakýsi vlkodlak. „Najměte si pokoj, mazlíci!“ křikl na ně v mandarínské čínštině.

Alek se na něj otočil a zamával mu. „Co říkal?“ zeptal se pak.

„Pojďme do paláce,“ navrhl Magnus. „Máme co řešit.“

Když společně vykročili ruku v ruce, Magnus se alespoň na chvíli cítil podstatně uvolněnější, než tomu bylo v posledních několika dnech.

Ušli však jen pár kroků a Alekovi dorazila ohnivá zpráva. Až se jí lekl, když mu zaplála před nosem. Popadl ji a přečetl Magnusovi.

„Kde jste? Našli jsme info o trnu. Víly nás hlídají, jako bychom jim to sem přišli vyloupit. Přijďte co nejdřív. Jace.“

Přidali do kroku. Magnus se řídil jen instinktem a odhadem. Konečně se ocitli ve starobylé ulici nedaleko tržiště a před nimi se objevilo Magnusovo nejoblíbenější knihkupectví v celé Asii.

Nebeský palác byl velký jako celý blok činžáků. Byla to mohutná stavba se střechou se zdviženými rohy. Nějak podobně vypadaly paláce pekingského císařského dvora, jimiž se víly zjevně inspirovaly. Říkalo se, že je to nejstarší podsvětanský podnik v celé Šanghaji, který tu stál už stovky let předtím, než vznikla samotná koncese. Magnus si nebyl jist, jestli tomu má věřit, ale vzhledem k tomu, že víly neumějí lhát... každopádně ať tak nebo tak, byla to působivá ukázka starobylé Šanghaje a moci sličného lidu zároveň. Civilská stavba, jež posloužila jako inspirace, byla z cihel, kamene a mramoru, kdežto palác byl celý z barevného skla, zlata a dokonale vyleštěného dřeva. Po obou stranách mohutných dvoukřídlých dveří drželi stráž sklenění draci. Byli obarvení rtutí a místo očí měli obrovské mořské perly.

Když se Magnus přiblížil, jeden z nich natočil hadí hlavu, aby si je prohlédl. „Magnus Bane,“ ozval se pak hlasem, jako když se sype štěrk. „Dlouho ses neukázal.“

„Chuangu.“ Magnus se drakovi uklonil a otočil se k tomu druhému. „Ti.“

Ten, jehož oslovil „Ti“, se ani nepohnul. „Čekej.“

Dveře se s rachotem rozletěly dokořán a z nich vyběhl malý vílák s liščíma ušima a tlustou knihou pod paží. Vrazil do Aleka, odstrčil ho stranou a vyběhl na ulici.

Nedoběhl daleko. Z tlamy draka Ti vytryskl duhový paprsek světla. Zasáhl vílaka, který ihned ztuhl a vzápětí se

vypařil v obláčku namodralého kouře. Kniha ztěžka žuchla na zem. Ve vzduchu to jen zavonělo ozónem. Chuang si dál prohlížel Magnuse i Aleka. „Takhle tu dopadají zloději knih. Díky umění život stojí za to žít, proto je krádež téměř stejně těžký zločin jako vražda. Takoví jako on budou navždy prokleti a nikdy neuniknou očím Chuang-ti.“

„Bereme na vědomí,“ odvětil nervózně Alek. „My knihy nekrademe.“

„To nebylo nic osobního,“ ozval se Ti. „Jde jen o obchod.“

„Ať se vašemu obchodu vždy daří a vaše bohatství vzkvétá,“ řekl Magnus.

„Přesně tak,“ přidal se Alek.

Draci z nich nespustili oči, dokud nezmizeli ve dveřích.

Alek za svůj dosavadní krátký život viděl už spoustu divů, ale i on musel připustit, že interiér Nebeského paláce skutečně stojí za zhlédnutí. Navzdory tomu, že se zvenčí zdálo, že má pouhá dvě poschodí, zevnitř jich měl pět a každé lemoval balkon s policemi od podlahy ke stropu, které obsahovaly snad až nekonečné množství knih. Celý interiér byl z růžového dřeva vyřezávaného do tvarů kroucených úponků a větviček, a uprostřed obrovského otevřeného prostoru nad tím vším visely ve vzduchu tři velké planoucí koule, které celý palác osvětlovaly teplou září.

Nejdřív se bál, že své přátele v tak obrovském prostoru budou těžko hledat, spatřil je však téměř okamžitě. Isabela navzdory vysokým podpatkům šplhala po žebříku jako kuna. Z výšek si jeho sestra nic nedělala, právě tak jako z většiny ostatních nebezpečí. Právě křikla na Simona dole pod sebou, aby žebřík okamžitě popostrčil k sekci s literaturou

o krevních prokletích. „Páni,“ vyjekla nadšeně, když ji poslechl.

Clary k němu přiběhla s knihou vázanou v telecí kůži s podivným symbolem na deskách. „Našli jsme ten trn,“ oznámila. Rozložila knihu na nejbližším stolku pokrytém svazky, mezi nimiž byly nejpočetnější vílí kuchařky, a triumfálně ukázala na kresbu ostnatého bodce, pod níž Alek uviděl odstavce runového písma.

„Tak v čem je ta finta?“ ozval se Magnus. „Proč uspávácí trn neuspává?“

„Takhle nejspíš působí jen na severské bohy,“ řekl Jace. „Podívej.“ Ukázal kamsi do textu. „Chceš překládat?“

„Umíš číst staré severské runy, *samožřejmě*,“ řekl Magnus a obrátil oči v sloup.

„Jsem muž mnoha talentů,“ odvětil Jace. „A kromě toho na mě můj otec zcela bezohledně kladl nemalé nároky.“

„Bod pro tebe.“

„Takže,“ nadechl se Jace, „Svefnthorn je vyroben z černého *adamasu*.“

„Což je přesně co?“ otázala se Clary.

„*Adamas* zkažený světem démonů,“ řekl Magnus. „Velice vzácný materiál.“ Přejel prstem po kresbě trnu. „Spojuje čaroděje s oním světem a s jeho vládcem, a čaroděj z něj zároveň čerpá sílu. Čaroděje to činí mnohem silnějším než dosud.“

„Zatím to nezní tak hrozně,“ řekl Alek.

„Dokud ho ta moc neovládne, takže buďto dřív zemře, nebo je trnem bodnut třikrát a stane se poslušným přísluhovačem démona, který onu říši ovládá,“ dodal Magnus.

„Tak to už zní vážně hrozně,“ opravil se Alek.

„Takže v podstatě něco jako... droga v podobě magie?“ ozvala se Clary.

„Spirálový labyrint jeho používání zakázal... moment, přepočítám si datum... kolem roku 1500.“

„Proč by ale Shinyun tvrdila, že je to *dar*?“ nechápal Alek.

„Třeba proto, že je šílená?“ nadhodil Magnus. „Tou říší musí být samozřejmě Ti-jü. Proč by ale Shinyun bodla *sama sebe*? Ani ona snad nemůže být tak šílená, aby se zabila jen kvůli přechodnému posílení své moci.“

„Možná si myslí, že ji před smrtí zachrání tatka démon,“ rýpla si Clary.

„Otázkou je, jak před smrtí my uchráníme *Magnuse*,“ prohlásil Alek. Uvědomil si, že má zaťaté pěsti. Silou vůle se přiměl je povolit.

„Třeba by to zvládla nejstarší kletba?“ ozval se Magnus. „Možná si myslí, že je v Bílé knize něco, co by mohlo pomoci.“

„Já bych řekl, že buďto musíš co nejdřív vyrazit do Ti-jü, a nebo se musíš postarat, aby ses tam nedostal nikdy,“ řekl Jace.

Alek si promnul spánky. „Třeba se znovu objeví Shinyun a my se jí budeme moci poptat mezi boji s jejím démonským vojskem.“

„Simon a Isabela by už měli mít vyhledáno, kde se nachází portál do Ti-jü,“ řekla Clary. Všichni se podívali směrem, kde ty dva viděli naposledy. Přísně vypadající skřítek v brýlích bez obroučky tam právě Simona rozzlobeně poučoval a ten reagoval omluvnými gesty. Za nimi začínali zvedat hlavy vyrušení čtenáři – skřeti ve věku batolete. Isabela si všimla, jak na ně ostatní civí, a zamířila k nim s několika knihami pod paží.

S povzdechem je položila. „Mohli bychom se vrátit, až budeme mít čas na prohlížení? Lokální dějiny nejsou zrovna moje parketa.“

„Našli jste něco, co by se týkalo umístění toho starého portálu?“ otázal se Alek.

„Ano i ne. Simon si začal vypisovat místa, o kterých jsme našli v souvislosti s portálem zmínku, ale začíná to vypadat spíš jako turistický průvodce po městě.“ Isabela si otráveně povzddechla. „Tady se snad o každém slavném místě povídá, že tam ten portál byl.“

„Shinyun a Ragnor rozhodně vědí, kde to je,“ prohlásil Magnus. „*Nějak* se Samaelem komunikovat musí, a my víme s jistotou, že je v Ti-jü.“

„Takže jsme zase u toho, že můžeme leda doufat, že se znovu objeví,“ řekla Clary. „Jinak nám nezbude než zkontrolovat všechna místa, která připadají v úvahu. A z každého z nich se může vyklubat otevřený portál do pekla.“

To už se k nim připojil i Simon. Unaveně si prohrábl rukou vlasy a prohlásil: „Jedna rada do života, přátelé. Nikdy nechtějte vytočit skřeta-knihkupce. Umí být opravdu *ostří*.“

„Chápu to tak, že nemáš nic,“ ozval se zvesela Jace. Simon ho sjel sžíravým pohledem.

„Není pravda, že bychom neměli nic,“ namítl Alek. „Víme už víc o tom trnu.“

„A já jsem si stihl načíst něco málo o Ti-jü,“ řekl Simon a přihodil na hromádku Isabeliných knih dalších pár.

„Čínské peklo, ne?“ zeptala se Clary.

„No,“ začal Simon opatrně, „ne tak docela. Spíš bych řekl čínský očištec. Duše, které se tam ocitají, jsou tam určitou dobu mučeny za své hříchy, než dojde k reinkarnaci. Všechno je to dokonale organizované – spousta různých pekel, každé s jiným vládcem, jsou tam soudci, kteří rozhodují, do jakého pekla půjdeš, a úředníci, kteří zajišťují chod celého systému. Tedy, abych byl přesný,“ dodal vzápětí, „*bylo* to

dokonale organizované – za Jen-luovy vlády. Jenže Jen-luo je pryč.“

„A teď co?“ zeptal se Alek.

„Zprávy se rozcházejí,“ řekla suše Isabela.

„Nikdo neví, protože co Jen-luo zemřel, nikdo tam nebyl,“ doplnil ji Simon.

„Samael se možná pokouší získat energii ze všeho toho trýznění duší,“ napadlo Aleka.

„To by bylo dost pracné,“ namítl Magnus a svažtil čelo. „Samael rozhodně není typ na nějakou úředničinu. Ten by tam mohl tak leda dřepět a číhat.“

„Nedá mi to, ale musím se zeptat,“ začala Clary opatrně. „Jestli najdeme otevřený portál do Ti-jü, tak tam... tamtudy projdeme?“

Než kdokoliv stačil odpovědět, rozletěly se vstupní dveře a dovnitř vrazil udýchaný Tchien.

„Doufal jsem, že vás tady najdu,“ začal bez dlouhých úvodů. „Rodiče Ťin-feng se s vámi chtějí okamžitě setkat. Prý je to důležité. Doslova řekli ‚ten s řetězy se musí ozbrojit‘.“

Všichni kromě Aleka a Magnuse se na něj nechápavě po dívali.

„S jakými řetězy?“ zeptal se za všechny Jace.

Magnus si s povzdechem rozepnul košili a rozhrnul si ji na prsou, aby odhalil ohyzdné rudé řetězy vinoucí se z rány a mizející v rukávech. Alekovi se zdálo, že jsou teď výraznější, než když je viděl naposledy. A táhly se od rány nějaké řetězy i k nohám a nahoru k hrdlu? Na ty si nevzpomínal.

Ostatní lovci stínů na Magnuse jen vytrřestili oči.

Vtom se za jejich zády neočekávaně vynořil obrýlený skřet, který před chvílí káral Simona. „Je mi líto, ale *musím* vás požádat, abyste odešli,“ zasyčel afektovaně. „Rušíte ostat-

ní zákazníky. Jednak nejsou na lovce stínů zvyklí a teď se ještě svlékáte...”

„Stačí,“ přerušil ho Alek. „Právě jsme na odchodu.“

„Podle pravidel Studeného míru vám smíme zcela zabránit ve vstupu,“ pokračoval skřet nerušeně dál. Zjevně si připravil proslov a ten byl odhodlán dokončit, ať se děje cokoliv. „My jsme to však odmítli a prohlásili jsme palác za neutrální území, kde jsou vítáni všichni ze světa stínů. *Rozhodně* jsem tím ale nemyslel celé... celé *komando* nefilim, které...”

„Ano, ano,“ ozval se znovu Alek. „My už jdeme.“ Začal ostatní postrkovat k východu.

„A kromě toho,“ vedl si skřet dál svou, „toto není *výpůjčnická knihovna*. Tyto knihy jsou *na prodej* a my je teď budeme muset všechny nandat zpět do regálů...”

Magnus si pomalu dopnul košili, otočil se a přátelsky položil skřetovi ruku na rameno. Ten se na ni podíval tak štitivě, jako by se mu tam plazil jedovatý had. „Pane, přijměte moji omluvu,“ řekl Magnus. „Moji společníci jsou v tom nevině. Veškerou odpovědnost беру na sebe. Oni mi jen pomáhali hledat. Jsem Magnus Bane, nejvyšší čaroděj New Yorku, a všechny tyto knihy kupuji.“

Skřet na něj podezíravě pohlédl. „O vás jsem slyšel. A jste jen nejvyšší čaroděj Brooklynu.“

„Přece nebudeme slovíčkařit,“ odvětil vlídně Magnus. „Jde o to, pane... smím znát vaše jméno?“

Skřet nakrčil nos. „Mé jméno je Kethryllianalæmაცისი, když už to musíte vědět.“

„Vážně?“ opáčil Magnus. „Takže Kethe... smím vám tak říkat?“

„Nesmíte.“

Magnus se nedal odradit. „Poprosím vás, abyste dal tohle všechno dohromady a účet poslal do spirálového labyrintu. Knihy nechte laskavě doručit do hotelu Mansion.“

Simon už knihy úslužně naskládal do jediného vysokého stohu a ten teď vrazil skřetovi do náruče. Kethryllianalæmacisii pod tou tíhou zavrával, vidina tučného obchodu se spirálovým labyrintem mu však zjevně dodala sílu. „Zajisté, pane Bane,“ procedil přes zaťaté zuby. „Ale pokud je to vše, já a můj personál bychom ocenili...“

„Ano,“ odvětil Magnus, „právě odcházíme.“

„Sorry,“ řekl skřetovi Simon. Kethryllianalæmacisii jen zasýčel. Tchien, který zjevně nenacházel slov, zamířil ven z paláce jako první. Když se otevřely dveře, pták v kleci nad nimi zatrylkoval úryvek chytlavé písničky: *„Pojď už pryč, ó lidské dítě, divočina zachrání tě!“*

Alek se na schodech otočil na Magnuse a zeptal se: „Opravdu si smíš objednávat zboží na účet spirálového labyrintu?“

„To se dozvíme!“ prohlásil Magnus. „Nezapomínejme ovšem, že ten s řetězy se musí ozbrojit, takže – Tchiene, vedte nás.“

Černá a Bílá pomíjivost

Následovali Tchiena spleť ulic stínové koncese. Mezi budovami se vinula spleť popínavých rostlin, jež nad jejich hlavami tvořila klenbu. Příjemně tlumila ostré sluneční paprsky, takže pod zeleným baldachýnem panovalo mírné, pastelové světlo. Minuli selkii nabízející kuřecí polévku z hedvábníček a spatřili řeku stvořenou zavrženci a lemovanou záplavou květů povijnic, odkud zněl zpěv mořských panen. Magnus se zastavil a s úsměvem se zahleděl tím směrem. Zastesklo se mu po synkovi. Nejraději by si zalezl do postele k Alekovi, schoulil se a usnul. Ta píseň mu připomněla dávné návštěvy Číny v dobách, kdy nebyli na světě ještě ani praprarodiče jeho společníků. Zavřel oči. Teprve po chvíli ho z rozjímání probírala Alekova dlaň na zádech. Nevybízal ho ke spěchu, jen mu dával najevo svoji blízkost.

„Čhun f'iang chua jüe jie,“ informoval Aleka Magnus.
„Noc květů na Jang-c'-f'iang. Ta píseň je starší než já.“

Začal si pro sebe pobrukovat s očima stále ještě zavřenými. Ostatní mohou počkat. Proč sem vlastně ještě Aleka nevzal jen tak na výlet? Kdyby nebyli přátelé v nebezpečí, odtáhl by ho dolů k lesknoucí se říční hladině, kde by s ním tančil a učil ho slova i melodii.

Jenže namísto toho se ten s řetězy musí ozbrojit.

Zbrojírskou kovárnu nebylo možné přehlédnout. Stála na okraji čtyřúhelníku denního trhu a obehnaná byla odstrašujícím plotem z desítek k sobě svázaných dlouhých oštěpů. To dává smysl, napadlo Aleka. Tchien je provedl brankou v plotě, která se na jeho pouhý dotek otevřela s jemným zazvonením připomínajícím vílí zvonky. Když procházeli kolem plotu, Jace obdivně přejel prstem po hrotu jednoho z oštěpů. Tchienovi to neušlo.

„Všimněte si, že všechny hroty jsou jeden jako druhý,“ řekl. „Tito zbrojíři nemají v celé Číně dovedností sobě rovného.“

„A řekl byste, že to jsou *čchiang*, nebo *mao*?“ zeptal se ho Jace. Tchien na něj pohlédl s nelíčeným údivem. „Možná *mao*? Ale to se budete muset zeptat zbrojírů. Vy se vyznáte v čínských zbraních?“

„Jace se vyzná ve všech zbraních,“ vložila se do toho Clary s trpitelským výrazem, přitom však s úsměvem.

Alek následoval Tchienova dovnitř. Očekával pohled na nabýskané vitríny na zdech plné naleštěných zbraní. Sice si Jace dobíral pro jeho posedlost zbraněmi, samotnému mu však nešla z mysli představa vílího luku nebo třeba řetězového biče... Copak to není zbraň tradičních čínských bojových umění? Mohl by to být třeba vhodný dárek pro Isabelu...

Uvnitř však žádnou luxusní výstavu zbraní neuviděl. Vlastně tam nebyly zbraně vůbec žádné. Na stoličkách uprostřed pusté kamenné místnosti tam seděli stařec a stařena. Světlo tu poskytovaly koše na oheň a planoucí kuchyňské ohniště uprostřed, na němž bublal kotel z pálené hlíny, v němž stařena cosi míchala.

Lovci stínů se nahrnuli dovnitř a začali se nechápavě rozhlížet.

Stařec se stařenou vzhlédli. „Tchien!“ ozvala se žena. „Tohle jsou ti tví přátelé?“

„Slyšeli jsme, že se chystáte do Ti-jü,“ řekl stařec.

„Zatím jsme se k tomu ještě nerozhodli,“ vložil se do toho spěšně Alek. „Jen jsme to probírali jako jednu z možností.“ Tchien se nadechl. „Muo Jie, Kan Ťiang, rád bych vám představil...“ Nadechl se znovu, tentokrát hodně zhluboka, a pak je jedním dechem všechny zprava doleva vyjmenoval. To na Aleka udělalo dojem. „A toto,“ ukázal Tchien na obyvatele kovárny, „jsou Kan Ťiang a Muo Jie, největší žijící vílí zbrojři.“

„Nesmysl!“ prohlásil Kan Ťiang. „Jsme lepší i než všichni ti mrtví.“

„Slyšeli jsme, že jste dostali zásah Svefnthornem!“ ozvala se dychtivě Muo Jie. „Někde vzadu máme taky jeden, kdybyste chtěli.“

„Ale nemáme,“ oponoval Kan Ťiang. „Neposlouchejte ji. Když jsem ten Svefnthorn viděl naposled, Šanghaj ještě ani *nezaložili*. Je někde pod horou, ale kdo ví kde? Já to nevím a vsadím se, že ona taky ne.“

„Ehm... ctihodní... omlouvám se, ale nevím, jak vás správně oslovovat,“ začal Magnus. „Říkali jste prý něco o tom s řetězy, který se má vyzbrojit. No, tak tedy...“ Začal si rozepínat košili.

„Dost!“ vyhrkla Muo Jie. „Není třeba se svlékat. My už to víme.“ Sáhla do hliněného kotle, v němž až dosud obouruč míchala, a vytáhla dva meče, každý tak dlouhý, že nikdo nechápal, jak se tam mohly vejít. To jsou celé víly, pomyslel si Alek. Žijí tady v chudobě, ale na okázalost si potrpí stejně. Muo Jie položila oba meče přes kotel. Byly jeden jako druhý, jen barvou se lišily. Jeden měl čepel ze sytě černého sopečného skla a jílec ze zářivě bílého kovu, druhý byl vyveden opačně – jílec černý, čepel bílou.

Magnus si je prohlédl a pak se podíval na vílí zbrojře. „Já nejsem zrovna fanda mečů,“ přiznal.

„To nejsou *meče*,“ řekl Kan Ťiang. „To jsou *bohové*.“

„Klíče,“ doplnila ho Muo Jie.

„Bez urážky,“ ozval se Jace, „ale vypadají opravdu jako meče.“

„Chej-paj Wu-čchang,“ řekl Kan Ťiang. „Černá pomíjivost a Bílá pomíjivost.“

„Ti, kdo doprovázejí duše mrtvých do Ti-jü,“ hlesl nábožně Tchien.

„*Doprovázeli*,“ opravila ho Muo Jie. „Dokud nebyl zničen jejich pán Ja-ma.“

„To byl Jen-luo,“ zašeptal na vysvětlenou Tchien.

„Uletěli pak z Ti-jü, zbaveni okovů a nespoutaní,“ zadelkamoval Kan Ťiang.

„A my jsme je našli a překovali je v meče,“ dopověděla Muo Jie. „Budeš je potřebovat,“ dodala k Magnusovi. „Aby dovedli tvoji duši do Ti-jü.“

„Opakuji,“ ozval se Alek znovu, „my ještě nejsme doopravdy rozhodnutí, že se tam vydáme. Pekelným dimenzím se snažíme vyhnout, kdykoliv je to možné.“ Kan Ťiang se na něj usmál jako na prostoduché děcko. „A *taky* je budeš potřebovat, jestli se chceš vůbec dostat zpátky.“

Magnus zaváhal. „Jsem muž mnoha talentů, ale šerm mezi ně rozhodně nepatří.“

„A až přijde čas,“ pokračoval Kan Ťiang nevzrušeně, „nebudeš s nimi muset zabíjet.“ Přimhouřenýma očima se rozhlédl po ostatních. „Toto jsou meče milosrdenství a rozsudku. Ty, čaroději, musíš být milosrdný, takže pro tebe je bílá čepel.“ Muo Jie zvedla Bílou pomíjivost, stoupla si za Magnuse a chvatně mu začala meč v pouzdře pomoci řemínku upevňovat na záda. Alek se musel usmát. Magnus okamžitě nasadil neutrální výraz, jako kdyby mu krejčí při zkoušce špendlil oblečení.

„A ty, nefilim, si vezmeš ten černý,“ prohlásil Kan Ťiang a podal Alekovi za jilec Černou pomíjivost.

Alekovi vytanula na mysli otázka, proč *zrovna já mám vykonávat nějaký rozsudek*, ale než ji stačil vyslovit, uvědomil si změnu, jež se s ním udála, sotva sevřel jilec meče v ruce. Místnost i se zbrojíři a s jeho přáteli zmizela a on se ocitl někde úplně jinde.

Kolem něj se do všech stran až k holému horizontu táhla beztvará, rozpraskaná pláň, černá a posetá proláklínami. Nad ní se klenula nachová obloha a na ní slunce, neobvykle velké a temně rudé jako krev.

A na té pláni stál Magnus. Nebo to, co se z Magnuse stalo.

Nestal se monstrem. Ne v pravém smyslu toho slova. Nevypadal jako zvíře ani jako démon. Vyrostl však do děsivé výšky, a když na Aleka shlédl, uviděl Alek jen bělma. V těch očích se nemihl sebemenší záblesk poznání.

Obrovitý Magnus zdvihl holé paže a Alek spatřil železné řetězy upevněné k ostatním koulím zaraženým do Magnusových dlaní. Řetězy se táhly za Magnusova záda a mizely ve víru kouře a ohně, jenž se za ním vzdouval.

Magnus měl ruce volné alespoň natolik, aby je mohl dát k sobě. Mezi jeho dlaněmi začaly okamžitě přeskakovat zubaté, ostře se lesknoucí střepiny šarlatově narudlé magie a Alek ucítil, jak se otrásla zem. Moc se začínala koncentrovat k explozi.

Před sebou držel napřaženou Černou pomíjivost a bylo mu nade vši pochybnost jasné, že jí může vládnout pouze on. Pouze on může vykonat rozsudek, pokud na to dojde. Pokud by byl Magnus zdolán trnem a Samaelem.

I toto pomyšlení na Magnuse v jeho současné podobě, prostého jakýchkoliv emocí a planoucího mocí, bylo poněkud děsivé, jak tu tak Alek stál s mečem rozsudku v rukou.

Dál držel meč napřažený před sebou, mířil jím na temného boha, v něhož se Magnus proměnil, a řekl: „Magnusi, jestli mě poznáváš, promluv na mě.“

A pak byl najednou zase v oné kamenné místnosti. Kan Ťiang z něj nespouštěl zrak.

„Pochopitelně, že tě poznávám,“ řekl ustaraně Magnus. „Jsi v pořádku?“

Alek pohlédl na Kan Ťianga a ten přikývl. „Je,“ odvětil. „Řekl bych, že jen strávil chvilku s mečem.“

„Myslím, že tvůj manžel byl prověřován,“ řekla Muo Jie živě Magnusovi. „Raduj se! Prošel.“

Magnus na Aleka starostlivě pohlédl.

Alek cítil, jak se červená. „My nejsme oddáni,“ řekl omluvně, zatímco si upevňoval pochvu s mečem na záda.

„Zatím,“ zašveholila Isabela. Kan Ťiang se zasmál. „Vidíte snad u nás prsteny? A přece jsme byli Muo Jie a já oddáni, ještě když nikdo z vašich prapředků nebyl na světě.“ Naklonil se k Alekovi. „Zůstaň s ním,“ pronesl důvěrně.

„Mám to v plánu,“ odvětil Alek.

„Výborně!“ zachrčel Kan Ťiang. „Ale teď musíte jít. Před večerí zavíráme.“

Bylo to tak příkré, že všichni na okamžik nechápavě strnuli.

„Neslyšíte?“ přidala se Muo Jie. „Zmizte! Zavíráme! Vás je zapotřebí na trhu!“

Vystrkali Magnuse i s lovci stínů na ulici. Za tu chvíli, kterou strávili ve vílí kovárně, sestoupilo slunce za horizont ohraňčený střechami budov, a na město padl soumrak. Domy i stromy zalila oranžová záře a teplý větřík přinášel vůni květů a stánků s jídlem na nedalekém trhu.

Vílí zbrojíři za nimi přibouchli dveře a Alek uslyšel cvaknutí několika západek a závor.

„Překvapivě hodně se to podobalo návštěvě u mých prarodičů,“ poznamenal Simon po chvilce. „Jen s tím rozdílem, že ti by nám dali najíst.“

„Co to tam uvnitř mělo znamenat, Aleku?“ otázal se Jace.

„Měl jsem vidění,“ odvětil pomalu Alek.

„Vidění čeho?“ zeptala se Isabela.

„Myslím, že toho, co se stane, pokud se nám nepodaří zastavit Samaela.“

„A dovedlo tě to k něčemu?“ zeptal se Jace. „Napadá tě, co proti tomu udělat?“

Alek se upřeně zahleděl na Magnuse. „Neselhat.“

„Tak fajn,“ řekl Jace. „Informace máme, meče jsme dostali. Jaký bude náš další krok?“

„Všechno nasvědčuje tomu, že se potřebujeme dozvědět víc o Ti-jü,“ řekla Isabela. „Mohli bychom začít prověřovat možná umístění toho starého portálu. Co vy na to, Tchiene? Tchiene...?“

Všichni se začali rozhlížet. V kovárně s nimi Tchien rozhodně byl, teď po něm však nebylo ani vidu, ani slechu. Alek

si uvědomil, že mladého lovce stínů neviděl od chvíle, kdy převzali meče.

Na obloze nad tržištěm se ostře zablesklo. Alekovi se z toho prudkého záblesku udělaly rudofialové mžítka před očima. Prudce zamrkal, aby se jich zbavil. Vtom se nedaleko kdosi rozječel.

Byli jen chabě vyzbrojení. Neměli na sobě bojovou výstroj. Neměli ani nanesené bojové runy. Jeden ze dvou jejich mečů měl u sebe Magnus, který neměl takovou zbraň v ruce už celá desetiletí. Vlastně ani pořádně nevěděl, jak meč vymotat ze složitého ramenního postroje, který mu Muo Jie připnula na záda.

Stejně se však všichni rozběhli k tržišti.

Všude panoval naprostý chaos. Podsvěťané tu pobíhali nazdařbůh všemi směry ve snaze buďto najít úkryt nebo utéci. Mříže a rolety krámků se s rachotem zavíraly. V kalném šeru se míhaly siluety; Magnus jen stěží rozeznával, co se děje. Vysoko nad nimi pulzovala podivná černá díra v obloze. Byla skoro stejně veliká jako náměstí pod ní. A z té kruhové díry se řítily démoni.

„Je to portál,“ řekla Isabela. Černé vlasy jí vlály ve větru.

„*Dimenzionální portál!*“ snažila se Clary překřičet ten chaos. „To není obyčejný portál. Tenhle vede do jiného světa...“ *Ti-jii*. Všichni to věděli, aniž by to někdo musel vyslovit nahlas. Bylo jim to jasné ještě dřív, než z portálu vystoupili Ragnor a Shinyun. Zůstali viset ve vzduchu nad nimi se zdviženými pažemi, mezi nimiž sršely rudé jiskry magie. Byla to přesně tatáž barva, jakou teď měla i magie Magnusova.

Magnus vzhlédl k portálu. Neviděl skrz něj nic než mraky tak temné, že byly skoro černé. Z bodů v portálu se odvíjela

dlouhá, jakoby hedvábná vlákna, po nichž klouzaly dolů velké šedivé koule o velikosti pořádného psa. Jak sestupovaly, rozbalovaly se a měnily se v obrovské pavouky. Magnuse už to ani nepřekvapilo vzhledem k tomu, jak se mu od rána dařilo.

Střelil pohledem po Alekovi. Ten nebyl zrovna milovníkem pavouků. Magnuse mnohokrát pobavilo, jak se těžce vyzbrojený andělský válečník štítíl i těch sebemenších, kteří se náhodou objevili v jejich bytě.

Teď Alek vytasil Černou pomíjivost a zaťal zuby. „Tak se podíváme, jestli ten božský klíč funguje taky jako obyčejný meč.“

Magnus začal mezi rukama koncentrovat magii. Značně ho znepokojilo, že má stejnou barvu jako magie jejich nepřátel. Náhle nad sebou uslyšel Ragnorův hluboký hlas, který přehlušil i okolní chaos. „Přišlo si pro vás vojsko Ti-jü! Soudy vás uznaly za nehodné a odsoudily vás k mučení mrtvých!“

Simon ztuhl a jen s hrůzou civěl na spouštějící se pavouky. Po nich ohlásily přivaly mlhy příchod démonů ala, kteří se vzápětí začali s vřískotem vrhat do úzkých uliček a pronásledovat podsvětany. Objevila se smečka pekelných psů a zahнала do kouta rodinu divoženek. Magnus se chystal zavolat na Simona, když vtom kolem něj proběhl Jace, který nesl dvě zakřivená kopí z plotu před kovárnou, po jednom v každé ruce.

„Hlavu vzhůru, Lewisi! Promiň, Lovelaci!“ křikl a Simon se z toho omámení vytrhl právě včas, aby stačil chytit jedno kopí. Ještě mu chvíli trvalo, než se zkoncentroval, a pak spolu s Jacem vyrazili proti pekelným psům. Jeden pes pustil z tlamy dítě, sotva se mu Jaceovo kopí zabodlo do boku. Démonický pes zařval a svalil se na zem; zbytek psů se otočil proti

lovcům stínů, oči podlité krví a rozšklebené čelisti odhalující řady pilovitých tesáků.

Vůdce smečky se vzápětí ocitl na zemi sražen Simonovým bodnutím. Další pes se vzteklým zavytím skočil po Jaceovi, který se bleskově přikrčil a využil násadu kopí a psovu setrvačnost, aby ho prohodil výlohou.

Proti Jaceovi a Simonovi se začali rojit démoni siang-liou, jako na zavolanou se však objevila Clary, aby je kryla. Zaútočila zářícím andělským ostřím, jež se roztočilo takovou rychlostí, že v mlze připomínalo spíš světelnou šmouhu. Jen na kratičký okamžik Clary zachytila Magnusův pohled. Využila toho a významně se podívala na dva čaroděje nad nimi. Magnus její náznak pochopil – musí vylétnout k nim nahoru a vypořádat se s nimi stejně, jako to udělal před Institutem. Tentokrát tu však není nikdo s lukem, takže bude Magnus tam nahoře nekrytý a ochránit ho může leda jeho vlastní magie.

Isabelu mezitím chuchvalec pavoučích démonů natlačil k velikému stanu z pruhovaného plátna. Měla jen jediné andělské ostří a žádný *parabáta* jí nekryl záda. Pavouci vycítili její zranitelnost a zaútočili. Isabela jednoho kopem z otočky poslala do vzduchu, ztratila však přitom rovnováhu, zavrátala a po zádech upadla na stan, který se zborstil. Isabela zmizela v hromadě plátna i s pavouky.

Magnus se tam s výkřikem rozběhl, ale bál se o ni zbytečně. Jeden z pavoučích démonů se náhle vynořil ze změti plátna napíchnutý jako kebab na ocelové vzpěře ze stanové konstrukce. Vzápětí se objevila i Isabela. Zamávala ocelovou tyčí s nabodnutým pavoukem a srazila přitom další dva. Ostatní si alespoň na chvíli udržovali odstup a Isabela té chvilky využila, aby volnou rukou vytrhla z pouzdra andělské ostří a vzkřikla: „*Nuriel!*“

Ostří zaplálo jasnou září. Isabela se prudce otočila, zaútočila na pavouky a začala je tlačit zpátky. Vtom se objevil Alek ohánějící se Černou pomíjivostí. Ichor stříkal všude kolem.

Shinyun doskočila mezi démony a vyslala ohromnou ohnivou kouli proti Jaceovi, Clary a Simonovi, kteří bojovali obrácení k sobě zády, aby se tak vzájemně kryli. Magnus se bez rozmyšlení vrhl mezi obří chuchvalec plamene a své přátele. Planoucí koule do něj narazila a zmizela, jako by se mu vnořila do hrudi. Clary jen vytřeštila oči.

„Proč tohle děláte?“ rozkřikl se Magnus na Shinyun. „Tady to jsou podsvětani! Vaši lidi!“

Shinyun k němu obrátila svůj lhostejný pohled. „Jsi svědkem otevření nové, trvalé cesty do Ti-jü!“ zvolala a máchla rukou k zemi. Z prstů jí završel růžový plamen a za ním vyskákali další pavoučí démoni. „Č'-ču-ťing, mé sestry! Tohle je teď váš svět! Připravte cestu svému novému pánu!“

„Ne!“ zařval Magnus a vrhl se proti pavoukům. Proti jednomu z nich vyrazil rukou a ta s odporným zamlaskáním pronikla až do pavoučích útrob. Uvnitř Magnus rozevřel zařatou pěst a démon okamžitě explodoval. Magnus pohlédl na Shinyun a s úžasem uviděl, že souhlasně přikyvuje. To v něm vyvolalo ještě větší zuřivost. Hrábl oběma rukama po dalším pavoučím démonovi, uchopil ho mezi dlaněmi a rozmáčkl ho jako přezrálý meloun.

Zůstal s třesoucíma se rukama stát, šokovaný tím, co právě udělal. Ještě nikdy nerozmáčkl ani jediného z pavouků, které kdy našel ve svém bytě. Žádný z nich si to ovšem ani zdaleka nezasloužil tak jako tento démon.

„Magnusi!“ ozval se z dálky Alek. „Mohl bys ten portál zavřít?“

„Teď řeším pavouky,“ zamumlal si pro sebe. Jeden se proti němu právě rozběhl. Magnus na něj vši silou dupl a rozšlápl ho. Využil té chvílky, než na něj zaútočí další, vzhledl k portálu a namířil na jeho okraj tok své magie v naději, že se mu podaří portál uzavřít.

Náhle se nad ním objevil Ragnor a rychle klesal. Dnes to bylo poprvé od oné noci u nich v bytě, co ho Magnus uviděl jinak než ve snu. Ani se mu nechtělo věřit, že od té chvíle uplynulo pouhých pár dnů, tak moc se Ragnor změnil. Jeho obvykle tmavé a vlídné oči žhnuly zevnitř, rohy měl mnohem delší, zakroucenější a špičatější, a když zdvihl ruce, všiml si Magnus, že jsou větší než dřív a prsty že jsou zakončeny černými drápy.

„Nemáš šanci,“ ušklíbl se Ragnor. „Ten nikdy nezavřeš. Rozhodně ne z téhle strany.“

Magnus ho ignoroval a soustředil se na linie spojující portál se světem. Zatnul zuby a ucítil, jak magie v přívalech proudí z uzliny v jeho hrudi skrz řetězy na pažích a začíná mu tryskat z dlaní.

„To není otázka energie,“ řekl Ragnor. Najednou zněl skoro jako ten starý dobrý Ragnor, který Magnuse tolikrát poučoval, pokud šlo o techniku a teorii magie. „Tohle je jiná magie. Starší. A mimochodem – že jsme otevřeli portál zrovna tady, je vaše vina,“ pokračoval Ragnor lehkým, konverzačním tónem. „Mohli jsme si vybrat kterékoliv jiné místo, ale jakmile se náš pán dozvěděl, že jste na trhu... no zkrátka tomu se už nedalo odolat.“

„My?“ zeptal se Magnus.

„No ano, vy všichni,“ řekl Ragnor tak vesele, že to od něj až zamrazilo. „Zvlášť tedy ti lovci stínů. Na ty je Had mimořádně vysazený. Chce dát celému podsvětlu jasně najevo, že nefilim je rozhodně neochrání.“

„No zatím to vypadá, že se jim to docela daří,“ namítl Magnus. „Ragnore – co se to s tebou stalo? Proč ses spolčil s... ne jen s démonem, ale s tím vůbec nejhorším zlem? Zmizel jsi, aby ses před Samaelem ukryl, a najednou je z něj tvůj nejlepší přítel. Tohle přece nemusíš. Nemusíš *nic*. Tos mě učil ty sám.“

Teď poprvé se zdálo, že Ragnor nepatrně zaváhal. Magnus naléhal dál. „Opusť Samaela. Opusť Ti-jü. Pojď se mnou. My tě ochráníme...“

Ragnor ale vrtěl hlavou, Magnus to ještě ani nedopověděl. „Vůbec nic nevíš,“ řekl. „Nevíš, jaké to je, být v jeho blízkosti. Pocítil jsi trn, ale necítil jsi, jaké to je, když jím vládne přímo jeho ruka.“

„Ještě to můžeme otočit,“ řekl Magnus. „Obrátíme se na spirálový labyrint. Seženeme Katarinu, Tessu...“ Hlas mu selhal. Ragnor na něj cenil zuby v děsivém úsměvu, jaký Magnus dosud neznal.

„Magnusi,“ řekl Ragnor, „pro mě už je pozdě.“ Položil Magnusovi dlaň na hrudník, přímo na ránu ve tvaru písmene X. „Pro nás oba už je pozdě, jenže ty ses s tím ještě nesmířil.“ Vzhlédl k portálu na obloze, jenž stále překypoval demony i bouří. Blesky, které odtamtud šlehaly, měly nepřírozenou barvu tepenné krve. „Portál můžeš zavřít z druhé strany,“ řekl Ragnor. „Z Ti-jü. Odsud ne.“

A pak Ragnor náhle zmizel. V jednom okamžiku tam ještě byl a vzápětí byl pryč. Magnus sotva stačil zahlédnout, jak se ztrácí na obloze. Chtěl mu toho ještě tolik říci, ale když mu Ragnor zmizel, mohl opět věnovat pozornost lovcům stínů. Stále bojovali, ale začínali slábnout. Všech pět se jich shluklo zády k sobě uprostřed tržiště a odráželo útoky démonů, jichž rozhodně neubývalo. Jak rychle je likvidovali, tak rychle na jejich místa nastupovali stále noví.

Magnus se rozběhl ke svým přátelům a ke své životní lásce. Na zádech si uvědomoval nezvyklou váhu Bílé pomíjivosti. A lovci stínů s sebou tyhle kusy železa tahají pořád, pomyslel si. Alek se oháněl Černou pomíjivostí a odrážel demony paj-ku-ťing. Magnus si ani nestačil všimnout, kdy tyhle příšery zasáhly do boje. Alek na Magnuse zavolal a zdvihl meč nad hlavu.

V Magnusově hrudi zabouřila magie jako divoká šelma zavřená v kleci. Už se připravoval, že ucítí její proudění skrz řetězy na pažích jako předtím, když ho něco napadlo. Soustředil se, uvědomil si tíhu Bílé pomíjivosti na zádech a usměrnil svoji magickou moc tak, aby plynula z jeho srdce do páteře, do zátylku a odtamtud do čepele meče.

Se zarachocením připomínajícím hrom vyrazil z hrotu čepele karmínově rudý blesk. Našel si své dvojče a sjel do čepele Černé pomíjivosti, kterou svíral v rukou Alek. Blesk zaplátl magií, a do démonů jako když střílí. Soumrak prozářilo pekelné rudé světlo – bylo to však světlo, jež je mohlo zachránit.

Démoni v nejbližším okolí úderu blesku se prostě vypařili. Ostatní se vznali plamenem a s vřískotem mizeli. Blesk pohasl a na okamžik bylo všude jasno a klid. Magnus vysoko nad sebou spatřil další světelné záblesky – to Ragnar a Shinyun sestupovali tak rychle, jak jen jim to jejich magie umožňovala.

Magnus rychle překonal vzdálenost, která jej dělila od lovců stínů. Ti se dál drželi pohromadě se zbraněmi v pohotovosti. „Poslouchejte mě!“ křikl Magnus. „Musím ten portál zavřít z druhé strany. Z Ti-jü. Je to jediné řešení.“

Alek se k němu prudce obrátil. „Jdu s tebou. Bez diskuze.“

„Ne,“ prohlásil Magnus, ačkoliv viděl divoký a neústupný výraz v Alekových očích. „Ale Max...“

„Magnusi,“ přerušil ho zuřivě Alek. „Tohle je *moje práce*. *Naše práce*. Jdeme spolu. Všechny ty lidi tady zachráníme. To *my* zavřeme portál.“

„Jdem všichni,“ vložil se do toho Jace. Obličej měl samou špínu a krev a bledě zlaté oči mu plály bojovným svitem. „Bez debat. A pak se taky všichni vrátíme zpátky.“

„Přesně,“ přidal se Simon. „Co je to jedna pekelná dimenze navíc?“

„Nemůžeme jít všichni,“ namítla Clary. „Nemůžeme jen tak opustit trh a nechat ho všem těm démonům napospas.“

Magnus zdvihl paži a ukázal k okraji náměstí. „Naštěstí pro nás se sem zrovna řítí těžká kavalérie.“

Pohlédli naznačeným směrem. V modravém soumraku tam jedno za druhým probleskovala andělská ostří. Ragnor a Shinyun přestali klesat, zastavili se vysoko nad zemí a obezřetně se otočili k nově příchozím.

„Někdo informoval pobočku,“ vydechla Isabela. „Díky Andělu.“

„Možná je přivedl Tchien,“ napadlo Jace. „Je mezi nimi?“

„Můžeme zůstat a bojovat po jejich boku, dokud tady nebude hotovo,“ navrhl Simon.

Magnus zavrtěl hlavou a překvapeně zjistil, že Alek udělal totéž. „Musíme zavřít ten portál,“ prohlásil Alek, „jinak tady nebude hotovo nikdy.“ *A taky nestojíme o vyptávání se na mě a na Ragnora*, pomyslel si Magnus. Pohlédl na Aleka a ten přikývl.

„Jak se tam ale dostaneme?“ zeptala se Isabela s pohledem upřeným k obrovské trhlině v obloze.

„Nevím, jestli se vám to doneslo,“ řekl Magnus, „ale moje magická moc se výrazně rozšířila.“ Odstoupil a rozhlédl se po nich. „Tak fajn,“ řekl. „Všichni hezky do hloučku, jako při fotografování.“

Z výrazů lovců stínů bylo znát, že nic nechápou, přesto ho však poslechli a shlukli se těsně jeden k druhému. Teď stáli všichni na jedné kamenné dlaždici. Za nimi se míhaly postavy místních lovců stínů bojujících s démonskými hordami. Magnus se mezi nimi pokusil najít Tchiena, ale nepodařilo se mu to.

Znovu se soustředil na úkol, který ho nyní čekal. Vztáhl paže a s vypětím vůle vyrval kamennou dlaždici ze země. Ozval se příšerný skřípot, ale jakmile se dlaždice uvolnila, vznesla se i s lovci stínů do zhruba půlmetrové výšky. Sypaly se z ní úlomky šterku a betonu, deska však držela pohromadě. „Výborně,“ prohlásil Magnus. „Jsem vám v patách. Držte si klobouky.“

Neměl možnost se dívat. Zavřel oči, přikrčil se a opřel veškerou sílu své magie do dlaždice s její pětičlennou osádkou, jako by ji zvedal na bedrech.

„Zvedej koleny!“ radila mu Clary.

„Prosím, řekněte mi, až bude po všem,“ hlesl Simon.

Magnus cítil, jak v něm jeho magie jiskří. Neustále sílila. Byl to... byl to skvělý pocit. Děsivý, ale skvělý.

Kolem něj a lovců stínů se zdvihl prudký větrný vír. Rychle nabíral na rychlosti i na síle a rozšiřoval se jako mohutný trychtýř. Magnus čekal, až bude mít dostatečnou sílu... a vzápětí zjistil, že se vymkl jeho kontrole.

Ve tvářích svých přátel spatřil znepokojení. Větrný vír už byl mnohem rychlejší a silnější, než Magnus zamýšlel. Zanedlouho už to bylo spíš menší tornádo než kontrolovaný poryv větru, o jaký usiloval. Divoce se v něm zamihotaly agresivně narudlé blesky. Alek vykřikl Magnusovo jméno, Magnus jej však přes ten hukot neslyšel.

Víc času na rozhodování už neměl. Magnus se poddal své moci, výkřikem si dodal odvahy a vymrštil lovce stínů

i s deskou do vzduchu. Vrhł se za nimi. Okamžitě ho vtáhl cyklón, který s řevem stoupal k portálu.

Dlaždice se zatočila, naklonila, a pak už Magnus viděl, jak z ní její osádka sletěla. Clary se stačila chytit Simona za paži a oba se roztočili a odletěli pryč, spojení, ale vydaní živlům napospas.

Všech pět zmizelo v portálu následováno dlaždicí, z níž na Magnuse pršely úlomky kamene, zatímco za ní stoupal k obloze.

Cítil už, že setrvačností portálem proletí tak jako tak, rozhodl se proto situace maximálně využít. Zkroutil se ve vzduchu, aby jednou rukou dosáhl na Ragnora a druhou na Shinyun. Vichr je popadl a unášel je do portálu všechny tři. Ragnor a Shinyun v tu chvíli neměli svůj pohyb pod kontrolou o nic víc než Magnus.

Tři čarodějové převracející se ve vzduchu následovali mračno kamení a lovce stínů trhlinou mezi světy. Žhnula stejným světlem, jaké vyzařovalo Magnusovi z hrudi.

Náhle je však zahalila temnota mocnější než jakékoliv světlo. Všude jen mračna kouře hnaná studeným vichrem, a pak už vůbec nic.

ČÁST III

Ti-jü

† † †

První soud

Kdysi dávno, před stovkami let, ležel Magnus v Městě z kostí mezi mlčenlivými bratry a nedařilo se mu usnout. Tehdy se mír zdál být – stejně tak jako nyní – věcí zhola nemožnou.

Magnusova matka se kvůli němu zabila. Kvůli tomu, čím byl. Jeho otčím se za to pokusil zabít Magnuse. Namísto toho Magnus zavraždil jeho. Na to, co následovalo bezprostředně potom, si Magnus jasně nevzpomínal. Byl duchem mimo sebe a jeho schopnosti se mu naprosto vymkly. Ztracené dítě nesoucí ve svém nitru zběsilou bouři magie a vzteku. Pamatoval si jen, jak málem zemřel žízni kdesi v poušti. Vybavoval si i zemětřesení, řítící se lavinu sutí a vřískot. Když se objevili mlčenliví bratři v ponurých kápích, klopýtavě jim vykročil deštěm kamení vstříc, aniž by tušil, jestli ho přišli zachránit nebo zabít.

Odvedli ho pryč, ale dokonce i v jejich pokojném a tichém městě se mu zdálo o hořícím otčímovi. Zoufale potřeboval pomoc, ale neměl tušení, jak si o ni říci.

Mlčenliví bratři požádali o pomoc s nevypočitatelným čarodějnickým dítětem čaroděje Ragnora Fella.

Jejich první setkání si Magnus pamatoval tak jasně, jako by to bylo včera. Magnus ležel na svém lůžku v holé kamenné kobce, kterou mu mlčenliví bratři přidělili. Dělali, co mohli, aby místnost nevypadala jako vězeňská cela, ale jako dětský pokoj. Sehnali pro něj měkkou, barevnou přikrývku, a dokonce i pár hraček. O velkém komfortu se tu však přesto mluvit nedalo, nehledě na to, že samotní mlčenliví bratři působili značně děsivým dojmem. Jejich laskavost vůči Magnusovi ostře kontrastovala s jejich hrůzostrašnými obličejí bez očí a Magnus se musel ovládat, aby sebou neškul pokaždé, když vešli do jeho pokoje.

Když si konečně začal zvykat na monstra, jež o něj pečovala, objevilo se monstrum nové. Ozvalo se zaskřípění ocele o kámen a dveře se otevřely.

„Ale no tak, kluku,“ ozvalo se ode dveří. „Nemáš proč brečet.“

Démon, pomyslel si vyděšeně chlapec. *Démon*, za kterého rodiče prohlašovali i jeho. Kůži mělo to stvoření zelenou jako mech na hrobech, vlasy bílé jako kosti. Na prstech mělo články navíc, takže připomínaly nestvůrné drápy. Magnus se chvatně posadil a odsunul se až ke zdi, jako by se tam mohl snáz ubránit. Jakou by však měl šanci? Vyplašený klučík, hubený, samá ruka samá noha, z něhož jen sršela nebezpečná magie, s níž si nevěděl rady.

Ragnorovi však stačilo jen zdvihnout jednu tu svoji znetvořenou ruku a po Magnusově magii zbyl jen modravý obláček neškodného kouře v pološeru.

Ragnor zakoulel očima. „Je velice nezdvořilé takhle na lidi civět.“

Magnus nečekal, že bude tenhle podivný tvor hovořit jeho jazykem, Ragnorova malajština však byla plyná a přes-

ná, jen s mírným přízvukem. „Na první pohled se mi zdá, že ti jednak chybí vychování a jednak že zoufale potřebuješ koupel.“ Zhluboka si povzdechl. „Já vlastně vůbec nechápu, proč jsem na tohle kývl. Takže rada číslo jedna, chlapče – nikdy nehraj karty s mlčenlivým bratrem.“

„Co... co jsi zač?“ vykoktal ze sebe Magnus.

„Já jsem Ragnor Fell. A co jsi zač ty?“

Magnus nevěděl, jak začít. „On říkal... ona mi říkala... tvrdili, že jsem prokletý.“

Ragnor přistoupil blíž. „A to si vždycky necháš od druhých namlouvat, co jsi?“

Magnus mlčel.

„Protože to budou zkoušet pořád,“ pokračoval Ragnor. „Máš magické schopnosti. Stejně jako já.“

Magnus přikývl.

„Takže mě poslouchej,“ řekl Ragnor, „protože ti teď řeknu to nejdůležitější. Lidé se tě budou snažit ovládat pro tvoji moc. Budou se pokoušet tě přesvědčit, že to dělají pro tvoje dobro. Musíš si na ně dávat dobrý pozor.“ Když Magnusův pohled zatěkal ke dveřím do chodby za Ragnorovými zády, Ragnor přisvědčil: „Ano. Dokonce i mlčenliví bratři ti pomáhají zčásti i ve vlastním zájmu. Lovci stínů potřebují spřátelené čaroděje, jakkoliv mocně si přejí, aby tomu tak nebylo.“

„Je to špatné?“ zeptal se Magnus potichu. „Že mi pomáhají?“

Ragnor zaváhal. „Není,“ odpověděl nakonec. „Není to jejich povinnost, a navíc ani nemají žádnou záruku, co se z tebe nakonec vyklube. Máš veliké štěstí, že ses narodil do časů, kdy mají lovci stínů čaroděje rádi. Bývaly taky doby, kdy nás lovili jen tak pro zábavu.“

„Takže mít magické schopnosti je nebezpečné,“ řekl Magnus.

Ragnor se uchechtl. „Život je mimořádně nebezpečný, ať je máš nebo nemáš,“ řekl. „Ale ano, pro nás je ještě nebezpečnější. Čarodějové nestárnou tak jako jiní lidé, přesto však často umíráme mladí. Odvržení našimi lidskými rodiči. Upálení na hranici civily. Popravení lovci stínů. Tohle není bezpečný svět, ale já nevím o žádném jiném, který by byl bezpečnější. Ať žiješ v jakémkoliv světě, musíš být silný, abys přežil.“

Dítě, jímž tehdy Magnus byl, vykoktalo: „Jak... jak jsi přežil ty?“

Ragnor přistoupil ještě blíž a posadil se na studenou podlahu vedle Magnuse. Zády se teď oba opírali o zeď ze zažloutlých lebek. Ragnor měl záda široká, Magnus úzká, chlapec se však snažil sedět stejně vzpřímeně jako Ragnor.

„Měl jsem štěstí,“ řekl Ragnor. „Pokud čaroděj přežije, pak většinou díky němu. Měli jsme zkrátka štěstí – ti z nás, kdo jsme byli milováni. Moje rodina byli civilové nadaní Zrakem, kteří toho o našem světě mnoho nevěděli. Mysleli si, že zelené dítě by mohlo být vílí podvrženec, a jak je to doopravdy, se zjistilo až mnohem později. A i když pak už znali pravdu, pořád mě milovali.“

Mlčenliví bratři, kteří k Magnusovi neslyšně promlouvali přenosem myšlenek, ho už stačili poučit o původu čarodějů a o tom, jak démoni pronikají do našeho světa a násilím nebo lstí nutí lidstvo rodit jejich potomstvo.

„A co tvůj otec?“

„Můj otec?“ opáčil Ragnor. „Myslíš démona? Toho otcem nenazývám. Otec je pro mě ten, kdo mě vychoval. S tím druhým – s démonem – nechci mít nic společného. Já vím, že

tys mezi ty šťastlivce nepatřil," pokračoval Ragnor vzápětí. „Ale my jsme čarodějové. Žijeme navždy, a to znamená, že dříve nebo později zůstaneme sami. Když nás ostatní nazývají zplozenci démonů, snaží se využívat naše schopnosti ke svým vlastním cílům, závidí nám, bojí se nás nebo nás tu prostě nechají samotné, když zemřou, musíme se sami rozhodnout, kým budeme. Čarodějové si sami volí jméno dřív, než nám je dá někdo jiný.“

„Já si jméno vyberu," řekl chlapec.

„Pak se nepochybně vzájemně lépe poznáme.“ Ragnor si Magnuse změřil od hlavy až k patě. „Rada číslo dvě – mlčenliví bratři se nemusí mýt ani si prát oblečení, ale ty ano. Ty rozhodně ano.“

Chlapec se zasmál.

„Takže od této chvíle se budeme udržovat v dokonalé čistotě, ano?“ navrhl Ragnor. „A pro všechno na světě, opatři si něco slušného na sebe.“

Mnohem později pak Ragnor prohlásí, že ho mrzí, že toho dne do Města z kostí vůbec vstoupil, a že když Magnusovi radil ohledně oblečení, rozhodně nechtěl, aby Magnus zašel až tak daleko. A s vynalezením kosmetických přípravků samozřejmě nepočítal už vůbec.

Magnus doufal, že v Tichém Městě najde mír, nyní však již pochopil, že takový mír je nemožný. Může pouze klást otázky. Doufal, že Ragnor mu alespoň na některé odpoví a on si pak zvolí své jméno.

„Magnusi!“

Alek uslyšel svůj vlastní hlas, který se ozvěnou rozezněl v beznadějně pustém a bezútěšném prostoru všude kolem něj.

Peklo bylo prázdné.

Alek ležel na zádech s vyraženým dechem, alespoň však opět při vědomí. Když prolétával portálem, na chvílku se mu zatmělo před očima. Jak dlouhá ta chvílka byla, netušil. Když se teď zvedal na loktech, očekával bolest, ale zatím to vypadalo, že vyvázl bez zranění.

Nikde kolem sebe nic neviděl. Obloha byla bez hvězd, bez měsíce i bez mraků... vlastně ne, ani ta obloha tam nebyla. Okolní prostor postrádal hloubku i vzdálenost, odstíny i barvy. Všude jen jednotvárná klaustrofobní prázdnota od obzoru k obzoru.

Zamžikal, posadil se a rozhlédl se kolem. Zjistil, že se nachází na nekonečné, pusté kamenné pláni s povrchem sice plochým, ale členěným tu a tam výraznými puklinami. To byly také jediné prvky jinak zcela fádňí krajiny, jež se rozkládala k holým horizontům na všech stranách. Ostatní lovci stínů byli rozptýleni ve vzdálenosti nanejvýš nějakých patnácti metrů od Aleka. Jace už stál – pochopitelně – a nějakým zázrakem se mu dokonce podařilo neztratit kopí, které vyrval z plotu u kovárny. Ostatní se s různou úspěšností pokoušeli zvednout. Nezdálo se, že by někdo utrpěl vážnější úraz.

Magnus stál nedaleko od nich s pohledem upřeným vzhůru. Alek se tím směrem rovněž zadíval a spatřil na obloze chaotickou spleť magie připomínající ránu zašitou ve spěchu přímo na bojišti. Černě to odtamtud prskalo, ale žádní démoni se z toho temného uzlu nevynořovali.

Alek vstal a zamířil ke svému příteli. Položil Magnusovi ruku na rameno. „Hezky to nevypadá,“ řekl Magnus, aniž by odtrhl zrak od halabala sešité díry na obloze. „Ale myslím, že to bude držet.“

Alek Magnuse pevně objal a chvíli ho držel. Bylo příjemné cítit teplo jeho těla a uklidňující zvuk jeho dechu. Teprve pak odstoupil. „Shinyun? Ragnor?“ pronesl tázavě.

„Byli hned u mě,“ řekl Magnus. Jeho hlas zněl unaveně. Aleka napadlo, kolik energie ho asi ten vír musel stát. „Přísahal bych na vlastní život, že portálem prošli hned za mnou. Na téhle straně se ale neobjevili.“

„No, Samael je pánem portálů a pánem Ragnora a Shinyun,“ nadhodil Alek. „Možná, že zamířili někam jinam.“

„Kdoví,“ řekl mdle Magnus. Navzdory jejich úspěchu zněl poraženecky.

„Simone?“ zavolala za nimi náhle Isabela.

Alek se otočil. Blížili se k nim Isabela, Clary a Jace. Všichni vypadali, jako kdyby si s nimi pohrála větrná smršť. Jen po Simonovi nikde ani stopy.

Clary se rozhlédla do všech stran. „Simone? *Simone?*“

Všichni se točili jako korouhvičky, ale holá skála, jež se rozkládala, kam oko dohlédlo, nevypadala, že by skýtala jakýkoliv úkryt. Simon byl zkrátka pryč.

Oči všech spočinuly na Clary. Tiskla si paže k trupu, jako by se potřebovala zahřát, a v obličeji byla bílá jako křída. Jace jí položil dlaň na záda.

„Zapátrej po něm,“ řekl jemně. „V sobě.“

Když Clary zavřela oči, vzpomněl si Alek, jak kdysi dávno Sebastian unesl Jace a on v sobě marně pátral po záblesku, který by ho navedl k vypátrání jeho *parabátai*. Když se teď díval na Clary, přesně si vybavil tu bolest.

Clary se prudce, slyšitelně nadechla. „Fajn... když nic jiného, tak alespoň je naživu.“

„Myslíš, že je tam, kde jsou Ragnor a Shinyun?“ obrátil se Alek na Magnuse.

Očekával od něj opět jen to *kdoví*, ale čaroděj náhle zbystřil a viditelně se soustředil. „Je to možné,“ řekl pak.

„Portálem *stoprocentně* prošel,“ řekl Jace. „Viděl jsem ho.“

„On sem vůbec nechtěl,“ ozvala se ztrápeně Isabela. „Myslím do Šanghaje. Měl takové tušení, že se stane něco strašného. A já jsem mu říkala, že je směšný.“ Odhrnula si z obličeje zcuchané tmavé vlasy. Rty se jí viditelně trásly.

„Isabel,“ ozval se Alek, „najdeme ho.“

„Budeme muset sami přijít na to, jak se dostat zpátky,“ řekl Jace. „A o tom nemáme ani páru.“

„Navíc nemůžeme pryč bez Bílé knihy,“ upozornil Alek. „A *taky* musíme zachránit *tebe*,“ dodal k Magnusovi.

„A musíme zachránit i Ragnora,“ řekl čaroděj.

Všichni se na něj podívali. „Magnusi,“ ozvala se jemně Clary, „to my potřebujeme zachránit *před Ragnorem*.“

„Tohle už není on,“ řekl Magnus. „Ovládá ho Samael. Já ho takhle neopustím. Pokud existuje způsob, jak zachránit mě, musí být možné zachránit i jeho.“

Po chvíli Jace přikývl. „Jasně,“ řekl. „Takže musíme najít Bílou knihu, najít Ragnora, porazit Ragnora, zachránit Ragnora, najít Simona, zachránit Simona, zjistit, oč jde Samaelovi, neutralizovat Shinyun a zničit trvalý portál mezi Ti-jü a Šanghají.“

„Myslela jsem si, že to poslední jsme právě udělali,“ řekla Isabela s pohledem upřeným na uzavřenou trhlínu v obloze. „A kromě toho – vypadá to, že Ragnor a Shinyun přišli na to, jak si otevřít pořádnou díru mezi Ti-jü a naším světem, kdykoliv se jim zachce.“

„Čímž se nabízí otázka,“ ozval se Jace, „pokud to dokážou, proč s nimi ještě neprošel i Samael?“

Magnus sepal prsty. „Pokud by Samael do našeho světa *mohl*, už by tam byl,“ řekl. „Musí tedy existovat nějaký dů-

vod, proč zatím nemůže přejít z Ti-jü na Zemi. Pravděpodobně to bude nějak souviset s tím, jak byl posledně poražen. Nic přesnějšího ale nevím.“

Jace si opřel ruce v bok a rozhlédl se po ostatních. „Třeba je tu někde informační kancelář. Něco na způsob *Vítejte v pekle*.“

Magnus ho sjel hněvivým pohledem.

„No, tady na té skále zůstat nemůžeme,“ řekl Alek. „Nemá mít snad Diu celý systém soudů, soudců a mučírén? To přece nemohlo jen tak zmizet, ne?“

„Vydržte,“ řekl Magnus a vznesl se do vzduchu. Alek ho znepokojeně sledoval. Magnus za normálních okolností neuměl *létat*, ale teď tak činil bez zjevného úsilí. Svefnthorn v akci, pomyslel si Alek.

Mlčky přihlíželi, jak se Magnus vznáší nad kamennou pustinou. Clary položila ruku Isabele na rameno a Isabela se na ni utrápeně podívala. „Simona najdeme,“ prohlásila Clary. „On s ničím, co se tady děje, nemá nic společného. Není důvod, proč by mu mělo hrozit nějaké nebezpečí.“

„Jistě,“ odvětila mdle Isabela. „Jenom se *ztratil v pekle*.“

Nikdo nevěděl, co na to říci, a tak další minutu jen mlčky čekali, než Magnus opět přistane. Když sestupoval k zemi, kabát kolem něj elegantně zavlál. Dokonce i v démonském podsvětí, pomyslel si Alek, má Magnus styl.

„Tudy,“ řekl Magnus a vykročil jako první naznačeným směrem. Alek se nemohl ubránit dojmu, že je vede nazdařbůh. Přesto jej všichni odevzdaně následovali.

Po několika minutách chůze, během nichž se krajina nijak nezměnila, ba dokonce nebylo ani poznat, že by se někam přemístili, zůstal Magnus stát a ukázal k zemi. „Voilà,“ řekl.

Teprve zblízka tu byla vidět velká rozeklaná díra v zemi. Kdesi v hlubině mizelo točité kamenné schodiště.

„Kam to vede?“ otázala se Clary.

Magnus se na ni podíval jako na nechápavé děcko. „Dolů,“ řekl a vstoupil na schody jako první.

Ted' se Clary podobně přezíravě podívala na něj. „Jediný, kdo by ocenil *takové* vysvětlení,“ prohlásila, „je ten, koho se snažíme zachránit.“

„Tvá poznámka svědčí o tom, že je svým způsobem oceňuješ i ty,“ odvětil Magnus pohotově.

„Alespoň že jdeme na smrt neohroženě,“ zamumlala Isabela a vykročila za nimi.

Alek je následoval s hlavou plnou neklidných myšlenek.

Schodiště mělo stovky stupňů. Stáčelo se cikcak dolů, takže sestupovali do stále větší a větší hloubky. Žádné zábradlí tu samozřejmě nebylo a Magnus neměl tušení, co by se dělo, kdyby někdo z nich spadl. Napadlo jej, že by snad padajícího dokázal zastavit pomocí své magie, doufal však, že na to nedojde.

Schodiště ještě po nějakou dobu mizelo v šeru a kouři pod nimi, jako by nemělo konce. Postupně se však tam dole začaly vynořovat pravidelné obrysy čehosi obrovského, a jak se postupně přibližovali, uvědomil si Magnus, že se dívá shora na město obehnané hradbami. Z pohledu odsud to klidně mohlo být město na Zemi, ovšem před dávnými časy. Už rozpoznávali obvodové kamenné hradby, z nichž v pravidelných intervalech vystupovaly věžičky. Magnuse napadlo, že ty ohraničují vstupní brány, ačkoliv mimo hradby panovala stejná temná prázdnota, jež obklopovala všechno ostatní. Uvnitř byl prostor členěn na jednotlivá nádvoří oddělená od sebe stavbami s červenými střechami. Mohly to být zrovna tak nějaké paláce nebo soudní budovy.

Když sestoupili ještě níž, pochopil Magnus, že se dívá na opuštěné město. Všude bylo ticho. Nikde se nic nepohnulo. Z tohoto úhlu už na věže nad hradbami viděli lépe a neušlo jim, že většina jich je pobořených, a ulice že jsou místy zataraseny ohromnými balvany.

Nejdřív to vypadalo, že sestupují přímo do středu zničeného města, byl to však optický klam. Když sešli až dolů, poznali, že schodiště ústí na vnější straně hradeb.

Pětice odvážlivců sestoupila z posledního schodu na kamenné nádvoří, kde panovalo právě takové ponuré ticho jako na pláni tam nahoře. Na tři světové strany se nádvoří táhlo do nicoty, jen na čtvrté straně se tyčily dvě mohutné věže vystavěné v tradičním čínském stylu, takže vypadaly, že mohou pamatovat i doby před dvěma tisíci lety. Byly bohatě zdobené řezbami a jejich střechy byly při okrajích zdvižené jako klobouky se širokou krempou. Když se lovci stínů s Magnusem přiblížili, zjistili, že obě věže jsou vybudované ze stovek, možná tisíců kostí, a to jak zvířecích, tak i lidských. Jedna věž zářila bělobou, druhá byla černá jako eben. Mezi nimi se jako had klikatila cesta směřující do otvoru v městských hradbách, za nimiž panovala neproniknutelná temnota.

Jejich kroky zněly dutou ozvěnou. To ticho působilo tísnivě. Vzduch se ani nepohnul. Vykročili po klikaté cestě. Přímou se nabízela. Alek vytasil Černou pomíjivost a postupoval dál s mečem napřaženým před sebou. Prošli mezerou mezi věžemi a nic se nedělo.

Magnus vlastně sám nevěděl, co čekal, když vstupovali za městské hradby. Stezka skončila na dalším velkém obdélníkovém nádvoří dlážděném kameny. Na jeho protější straně se tyčila bílá hrázděná budova s valbovou červenou střechou, jejíž dveře byly dokořán. Nad nimi visely nezažehnuté červené

papírové lampiony. Budovu nebylo možné obejít; vypadalo to, že do ní budou muset vejít a doufat, že jí projdou, než budou moci pokračovat dál.

Když vešli, ze všeho nejdřív Magnuse napadla hotelová lobby. Mohutné kamenné sloupy podpíraly strop tak vysoký, že se jim ztrácel v šeru. Vypadalo to, že okolní rozlehlý prostor sloužil ke shromažďování velkého množství lidí.

Po stranách sálu visely z vysokých bronzových tyčí tapisérie. Magnusovi to připadalo, že snad kdysi mohly znázorňovat nějaký příběh nebo možná přinášely vyobrazení trestů čekajících někde dál, nyní na nich však již byl jen tu a tam k rozeznání nějaký obličej, jinak byly výjevy nerozluštitelné. Tapisérie byly navíc pokryty skvrnami zaschlé krve, při dolních okrajích roztřepené, otrhané a zašlé věkem. U protější stěny uviděli obrovský, leč jinak zcela prostý dřevěný stůl se stohem zaprášených, práchnivějících knih a hromadou rozpadajících se pergamenů. Stěna za stolem byla obložená dlaždicemi s překvapivě fádním vzorem chryzantém.

Nikde se nic nepohnulo, odnikud ani závan, ani pípnutí. Magnus vnímal jen sípot vlastního dechu a zvuk jejich kroků, jež mu zněly jako bušení na těžkou kamennou bránu.

Magnus nejistě přistoupil ke stolu, a právě v tu chvíli konečně zahlédl nějaký pohyb. Zpoza stolu se vyplazilo tlusté zelenočerné chapadlo a plesklo sebou o desku.

Lovci stínů strnuli. Magnus zaslechl šepot a koutkem oka zaregistroval záři rozžehnutých andělských ostří.

Za prvním chapadlem se objevilo druhé a po něm třetí. Jak se plazila po stole, zůstávala za nimi oslizlá stopa. Pak se chapadla zapřela o stolní desku, napjala se a vzápětí se vynořila stejně slizká hlava s trupem. Nakonec se ta kreatura

vztyčila nad stolem v celé své nestvůrnosti. Chapadla opět sjela ze stolu a s vlhkým plesknutím spočinula na kamenné podlaze.

Démon měl blízko sebe posazené zelené oči a namísto nosu a úst jen svistou štěrbinu. Ta se teď rozevřela a vyšel z ní hlučný klokotavý zvuk jakoby probublávající slizem. Mohlo to být právě tak zařvání jako zívnutí.

„Opravdu je to cefalopod?“ vyhrkl nevěřičně Jace.

„Smrtelníci!“ vybublal ze sebe démon hlasem připomínajícím tonoucího. „Vítejte v Joudu, sídelním městě statisíce pekel! Zde u Prvního soudu budou sečteny vaše hříchy a váš trest...“ Démon se odmlčel a zamžoural na ně. „Počkat. Tebe já znám. Magnus Bane! Co zrovna *ty* děláš v Ti-jü?“

„Co?“ vyhrkl Alek.

„Odkud mě znáš, démone?“ otázal se Magnus, ale paměť už pracovala. Vybavila se mu vzpomínka stará několik let. Bylo to v počátcích jeho vztahu s Alekem... jistá klientka měla určité záměry s mořskými pannami...

Teď démon upřel zrak na Aleka. „Hele, je to opravdu Alek? Takže vám se to povedlo, vy dva blázni? Blahopřeji, hoši, vážně.“

„Elyaas,“ hlesl Magnus. „Ty jsi Elyaas, že?“

„Magnusi,“ ozval se Alek hlasem prozrazujícím snahu o maximální sebeovládání, „odkud se s tím démonem znáš?“

„Vždyť víš – Elyaas!“ zahlaholil mlaskavě démon, zamával chapadly a rozstříkl po stole sliz. „Magnus ti o mně určitě vyprávěl. Bydleli jsme spolu!“

„Nebydleli,“ utnul ho Magnus ostře. „Jen jsem tě vyvolal ve svém bytě. Jednou jedinkrát.“

„Ale byl jsem tam celý den! Cos Alekovi nakonec koupil k narozeninám?“ Vypadalo to, že je Elyaas skutečně rád vidí.

Magnus se s povzdechem otočil k Alekovi. „Před pár lety jsem Elyaase vyvolal. Šlo o standardní džob, nic zajímavého.“

„Snažil se ti vymyslet dárek k narozeninám,“ řekl Elyaas. Asi to mělo znít vesele, ale ze všeho nejvíc to připomínalo hlas člověka škrceného obří chobotnicí. „Já jsem vždycky věřil, že vy dva spolu zůstanete.“

„Ne,“ ozval se Magnus. „Tys mi řekl, že vůči mně bude v hloubi srdce vždycky pociťovat pohrdání a že mě můj otec nakonec dostane.“

Chvilku bylo ticho. „Takže hádám, že se tak nestalo,“ zachrchlal pak Elyaas.

„No, můj otec si pro mě přišel,“ připustil Magnus, „ale nedopadlo to pro něj dobře.“

„To je ten démon, co ti tenkrát zaneřádl slizem celý byt?“ zeptala se Isabela.

„Ano!“ prohlásil Magnus potěšený, že se najde někdo, kdo může podpořit jeho verzi oné události.

„Počkej, ty ses s tímhle démonem setkala taky?“ Alek se na Isabelu zahleděl jako na zrádkyni.

„Všichni jsme velcí přátelé,“ horoval Elyaas.

„No to *nejsme*,“ prohlásil pevně Magnus. „Co tady děláš?“

„Mám na starosti příjem,“ řekl Elyaas a pohnul chapadly v pohybu, který snad měl být pokrčením ramen. „Toto je přijímací kancelář, kde úředník – totiž já – posoudí vaše hříchy a pošle vás na přidělená věčná muka. Takže jste se vzali, vy dva?“ dodal dychtivě. „Máte nějaké děti?“

„Jedno máme,“ vypadlo z Aleka, ani pořádně nevěděl jak a proč.

„To je *báječné*,“ prohlásil Elyaas. „Já mám děti moc rád.“

„Předpokládám, že k jídlu,“ poznamenal Jace.

Elyaas se zatvářil zklamaně. „Skočil jsi mi do řeči.“

„Podívej, Elyaasi, je opravdu milé zase tě vidět,“ lhal Magnus, jako když tiskne, „ale my se snažíme najít své přátele a opravdu máme naspěch. Takže – nevím sice, jaký je postup, abychom tudy mohli projít a dostat se do Ti-jü, ale rozhodně jsme připraveni začít.“

„Nooo...“ Elyaas se začal ošívát. „Poslední dobou tudy neprošel nikdo, tedy ani tví přátelé. Vlastně tudy nikdo neprošel za celou tu dobu, co tu pracuji.“ Poškrábal se chapadlem na hlavě. „Nejsem si tak docela jistý, jaký je postup.“

„Nemohli bychom ho prostě zabít a jít dál?“ křikl za Magnusovými zády Jace.

„To bylo velice hrubé,“ řekl Elyaas. „Jen proto, že jste lovci stínů, ještě nemusíte zabíjet každého démona na potkání.“

„Ale musíme,“ ušklíbla se Clary.

„To ovšem staví náš vztah do zcela odlišného světla,“ zachrchlal Elyaas nesouhlasně na Magnuse. „Myslel jsem, že si rozumíme. Ještě nikdy mě žádný čaroděj nevyvolal dvakrát.“

„Dvakrát?“ opakoval po něm Alek.

„Poprvé to bylo už strašně dávno,“ řekl Magnus. „Snad někdy v devatenáctém století. Elyaasi, slibuju, že si tě později vyvolám a popovídáme si. Teď se ale opravdu musíme pohnout dál.“

„Dobrá, dobrá... ehm...“ Elyaas zdvihl ze stolu jednu z práchnivějících knih a chapadlem ji otevřel. Desky odpadly a skončily na podlaze, a když Elyaas ucukl, zůstalo mu na chapadle přilepených několik listů. „Dejte mi chvíli. Proč, proč já jsem se jen neučil čínsky?“

„Možná,“ zkusil to Alek, „že bys nám prostě mohl říci, kam jít, my tam půjdeme a všude budeme říkat, že jsi dodržel všechny ty procedury s knihami a rozsudkem.“

„A nezabijeme tě,“ dodal Jace. „Pro tentokrát.“

Elyaas se nad tou nabídkou zamyslel. „Dobrá. Ale jste mými dlužníky.“

„Ne,“ odsekl Magnus.

„Dobrá,“ řekl Elyaas. „Já jsem vašim dlužníkem.“

„Taky ne.“

„Prostě projděte těmihle dveřmi,“ řekl Elyaas a máchl chapadly směrem k vysokým dveřím v zadní stěně. „Vedou k Druhému soudu a odtamtud postupně dál k dalším. U jednoho z nich musí vaši přátelé být. Pokud ne, dostanete se nakonec do středu Ti-jü, kde najdete Samaela. Možná vám pomůže on.“

„Všichni démoni nejsou tak ochotní pomáhat jako ty, Elyaasi,“ odvětil Magnus unaveně. „My půjdeme.“ Vykročil ke dveřím směřujícím hlouběji do nitra Ti-jü a lovci stínů jej následovali. Za dveřmi se objevilo další kamenné schodiště. Magnus začal sestupovat.

„Díky, že jste se zastavili,“ rozloučil se s nimi Elyaas zvesela. Když kolem něj procházel Alek, démon významně zachrčel: „Tak ty jsi ten slavný Alek, hmmm.“

„Co?“ vyštěkl na něj Alek.

„Ale nic,“ odvětil Elyaas. „Jen jsem čekal, že budeš vypadat líp, nic víc.“

Alek na něj nechápavě zamžoural. Za sebou slyšel, jak se Jace kucká potlačovaným smíchem.

„Když jsem ho slyšel, jak o tobě mluví, říkal jsem si, páni, ten kluk musí mít *tunu* chapadel. Stovky chapadel! A podívej se na sebe.“ Elyaas posmutněle zavrtěl hlavou. „Ani jedno.“

Alek vykročil dál bez dalších komentářů.

Ještě když sestupovali po schodech dolů, slyšeli za sebou v dálce Elyaasův mlaskavý hlas: „Jak hodnotíte úroveň

dnešní služby na příjmu? Velice spokojen, vcelku spokojen, do jisté míry spokojen, mírně nespokojen, dosti...“

Dole pod schody objevili kamenný klenutý průchod do další budovy, téměř navlas stejné, jako byla ta předchozí. Strop klenby průchodu dosahoval trojnásobku Alekovy výšky a jeho vzpěry se povážlivě nakláněly. Cesta byla zatarasena rozvalinami dvou kamenných sloupů. Na jejich pozůstatcích byly vidět důmyslné ornamenty, teď už z nich ale zbyly hlavně hromady kamení, jako by si tu dítě nějakých obrů hrálo s kostkami a zapomnělo je uklidit.

Magnus vypadal, že se chystá odstranit ty barikády pomocí magie, Alek jej však zarazil. „Pojďme to prostě přelézt,“ navrhl a Magnus přisvědčil, i když na Aleka pohlédl úkosem. Jace už se začal škrábat přes hromadu kamení a ostatní jej následovali.

Druhý soud byl v ještě mnohem horším stavu než první. Nebo byl alespoň daleko přecpanější. Bylo tu mnohem víc nábytku, vytesaného z kamene i vyřezaného ze dřeva, a všechno bylo rozbitý – stoly, křesla, tabule. Válely se tu polámané tabulky i tlusté folianty, ve špíně na zemi se povalovaly svitky zažloutlého pergamenu. Alek se opatrně proplétal mezi hromadami sutí. Náhle se sehnul a zdvihl popraskanou dřevěnou desku se zbytky červené a zlaté barvy. Kdysi to byl možná něčí portrét.

„Tohle je normální bojiště,“ prohlásil Jace a rozhlédl se zkušeným okem. Aleka napadlo, že bude mít nejspíš pravdu. Tu a tam skutečně ležely odhozené zbraně – meče, kopí, polámané luky. V zadní části rozlehlé soudní síně uviděli stůl podobný tomu, za nímž seděl Elyaas, jenže tenhle byl

čistě rozpůlený. Kromě dveří, jimiž vešli, vedly do místnosti ještě patery další.

Jediným netknutým předmětem v místnosti byla olejomalba na zdi poblíž rozseknutého stolu znázorňující mladou ženu v bílém. Na ztvárnění té krásy si dal neznámý umělec skutečně záležet, pomyslel si Alek. Její krása jako by sem do těch potměných rozvalin ani nepatřila. Obraz hyzdila pouze trhlinka v plátně v místě, kde měla žena tvář. Vypadalo to jako jizva, která se nikdy nezhojí.

Magnus se zastavil vedle Aleka a zahleděl se s ním na obraz. V tu chvíli se ta ženská tvář otočila a pohlédla na ně prázdnými bělmy.

„Pozor! Zakletý obraz!“ vykřikla Clary a uskočila.

Ženina hlava na obraze se zlověstně pootočila, a když promluvila, znělo to jako praskot suchého dříví.

„Vítejte, ztracené duše,“ řekla. Alek čekal, že třeba začne o tom, jak je tu osamělá, ale uslyšel od ní pouze: „Zde bude rozhodnuto o vaší další cestě. Projdete branou duchů a za ní budete trpět.“

„Samé skvělé zprávy,“ zavrčel Jace.

„Odvahu,“ řekla mu ta žena na obraze s úsměvem, v němž odhalila špičáky. „Až si projdete takovým utrpením, kolik jste ho za svého života sami způsobili, budete navraceni zpět do cyklužití a umírání. Radím vám, abyste svým mukám čelili s odvahou. Vyhnout se jim nelze, můžete jim tedy alespoň jít vstříc s hlavou vztyčenou.“

Když nikdo nic neříkal, pokračovala: „Požaduji pouze obvyklou daň za průchod.“

„Obvyklou daň?“ opakoval po ní Alek.

„Ano,“ přisvědčila žena v obraze. „Tradiční jsou *júan-pao*, ale dnes už přijímáme i nové papírové peníze.“

Magnus zasténal. „Předpokládám, že u sebe žádnou hotovost nemáš,“ poznamenal Alek.

„Mně zbyly nějaké drobné po tom, co jsem si kupovala to vílí pečivo,“ ozvala se Clary a zašátrala v kapsách džínů.

„Aha, tak nic. Proměnily se v listí.“

„Žádné peníze nemáme,“ promluvil Magnus k obrazu, „ale abys...“

„Pokud nemáte na zaplacení, můžete projít Ledovými slujemi do Banky truchlících,“ začala žena.

„My ale v Pekelné bance žádné peníze mít nebudeme,“ vysvětlil jí Magnus. „Nejsme totiž mrtví.“

To, jak se zdálo, ženu z obrazu poněkud zaskočilo. „Pokud vám nikdo neposlal peněžní obětinu, možná byste mohli využít zbývající prostředky, jež byly zaslány vašim předkům...“

Magnus ji přerušil: „My nejsme mrtví! A kromě toho – nevím tedy, jestli jste si toho všimla – je to tady všechno v troskách. Ti-jü už dávno normálně nefunguje. Copak nevidíte, že se celý soud rozpadá?“ Když žena neodpovídala, pokračoval: „Kdy tudy naposledy někdo prošel?“

„Magnusi...“ ozval se Jace s pohledem upřeným k jednomu z bočních dveří. „Někdo jde.“

Když ta žena znovu promluvila, znělo to podivně pomalu a rozvláčně. „Už je to dávno,“ řekla. „A zřízenci zanedbávají svoji práci při úklidu.“

„Tady už žádní zřízenci nejsou,“ upozornil ji Magnus. „Ani jejich pán. Jen-luo, váš vládce, byl poražen a vyhnán z těchto míst před více než sto lety.“

„Moc často se ven nedostanu,“ připustila žena. „Možná máte pravdu. Možná jste ale jen podvodník, který se snaží proklouznout branou duchů bez placení.“

„Má pravdu,“ řekl Alek. „Přicházíme rovnou od Prvního soudu. Je v rozvalinách zrovna tak.“

„Lidi...“ ozval se znovu a tentokrát mnohem naléhavěji Jace. Popadl odhozenou dýku a podal ji Clary. Sám před sebe napráhl kopí. Všichni se otočili za zdrojem blížícího se zvuku. Teď už to zřetelně slyšel i Alek. Ty kroky zněly dosud slabě, ale jak se přibližovaly, zvuk sílil.

Žena v obraze se ozvala znovu. „Je mi líto,“ řekla rozpacitě, „ale musím požadovat zaplacení. V soukolí Ti-jü se sice možná vyskytly přechodné potíže, ty však budou nepochybně záhy napraveny. Duše se prostě nemohou donekonečna jen tak někde hromadit.“

„Už jsme vám řekli, že žádné peníze nemáme,“ vyjel na ni vztekale Alek. Vzápětí však zmlkl. Ty kroky už zazněly u dveří.

Byl to Tchien. Vypadal, jako by se sem prodral pytlím žiletek. Oblečení měl potřhané a zakrvácené, vlasy rozčuchané, kůži samý škrábanec a tržnou ránu. Přes rameno měl uzlíček z ušpiněné, kdysi bílé látky.

Žena v obraze se k němu otočila. „Vy máte peníze na daň za průchod?“

„Samozřejmě že nemá...“ vložil se do toho Magnus.

„Mám,“ přerušil ho Tchien.

„Tchiene!“ vyhrkl Alek. „Kde jste byl a jak jste se sem dostal?“

„Ztratil jste se nám, když jsme vyšli z kovárny,“ přidala se Clary. „A pak zaútočili démoni.“

„Přátelé, prožil jsem muka,“ vypravil ze sebe vyčerpaně Tchien. Jace si ho podezíravě změřil. Kopí zatím neodkládal.

I Magnus se tvářil podezíravě. „Jak se vám povedlo zmizet, aniž by si toho někdo z nás všiml?“

„Byl jsem přepaden démony,“ řekl Tchien. „Předvojem vojska těch čarodějů. Vyšel jsem před kovárnu, abych se ujistil, že je venku bezpečno, a vrhli se na mě velcí démoni s netopýřími křídly. Popadli mě do spárů a unesli. Téměř okamžitě mě provlekli portálem a skončil jsem tady.“

„Proč si nepočkali i na nás?“ zeptal se Magnus.

„Podle mě vůbec netušili, že tam jste,“ prohlásil Tchien. „Nejspíš mě prostě považovali za osamělého lovce stínů, který se jim náhodou připlétl do cesty,“ zasípal. Rozhlédl se po ostatních. „Moc rád vás všechny vidím, i když jsme tu teď uvěznění. Co ten portál?“

„Je zavřený,“ informoval jej Alek. „Prozatím. Ale zmizel také Simon, a než odsud odejdeme, musíme ho najít.“

„A v ideálním případě také zabránit Samaelovi v tom, co chystá, ať je to cokoliv,“ doplnila ho Clary.

„A kromě toho ještě zařídit spoustu dalších věcí,“ přidal se Magnus. Tchien s úlevou vydechl. „Myslím, že mohu pomoci.“ Shodil na podlahu uzlík, který si přinesl na rameni, až to kovově zachřestilo. Když rozbalil plátno, objevila se hromada zlata a stříbra. Byly tu beztvaré hroudy i pravidelně opracované cihličky, některé kusy měly tvar květů nebo lodí. Jedno však měly všechny společné – byly veliké zhruba jako mužská pěst.

„Koukám, že jste navštívil Banku truchlících,“ poznamenal Magnus.

„Přesně tak,“ odvětil Tchien. „Za ta léta se tam nashromáždilo poměrně dost obětí za zesnulé členy naší rodiny a nikdo to dosud nevyzvedl. Skřeti, kteří mi to přinesli, vypadali, že jsou rádi, že mají konečně také jednu co dělat.“ Ukázal na hromadu cenností u svých nohou a obrátil se k obrazu, z něhož spokojeně cenila zuby ta záhadná bytost.

„Ctěná Chua Čung-sien,“ oslovil ji Tchien, „postačí to jako platba za nás šest?“

Žena se na hromadu pozorně zadívala a po chvílce prohlásila: „Postačí.“

„Skvělé,“ oddechl si Alek. „Díky, Tchiene.“

„A nyní si pro vás přijdou ťiang-š', by vás doprovodili na přidělená muka,“ pokračovala žena.

Ze všech šestero dveří se do sálu nahrnuly člověku vzdáleně podobné stvůry se zelenou kůží, dlouhými bílými vlasy a pažemi nataženými před sebou. Otevřená ústa plná ostrých zažloutlých zubů vydávala temné, naříkavé kvílení.

„Fajn,“ zavrčela Clary. „Takže k tomu všemu teď ještě zombie.“

„Démoni ťiang-š',“ opravil ji Tchien. „Ale jinak máte pravdu, se zombie mají mnoho společného.“

„Ale prosím vás!“ vyjel podrážděně Magnus, až se Alek lekl. Oči mu zaplály hněvem. Alek užuž sahal na záda do pouzdra pro Černou pomíjivost, teď však strnul a vytřeštěnými očima civěl na paprsky světla protkaného růžovými a rudými žilkami, které vyrazily z konečků Magnusových prstů, jako by mu z nich vystříkla vodnatá krev. Ty paprsky probodávaly démony ťiang-š' a rvaly je na chuchvalce ichoru a popela. Magnus se otáčel se vztekle zkřivenými ústy a sestřeloval jednu tu nechutnou kreaturu za druhou. Uplynulo pouhých pár sekund a zbyl po nich jen zápach spáleniny. Magnus svěsil paže a ztěžka oddechoval.

„No *sakra*,“ hlesla po chvíli Isabela.

Magnus se otočil a všiml si, jak se na něj Alek dívá. Chvilku to trvalo, než v Magnusových očích problesklo poznání. Horní ret měl ještě zkřivený, takže odhaloval zuby, jež se zdály být větší a špičatější než normálně. Teprve pak jako by

Magnus přišel k sobě. Zaregistroval Alekův výraz a váhavě pronesl: „Já... omlouvám se. Nějak jsem... ztratil trpělivost.“

„Fajn. Takže když teď máme...“ V tu chvíli byl Jace přerušen další vlnou temného, naříkavého kvílení ťiang-š'. „Ach ne.“

Ve dveřích se objevili další démoni. Neúprosně, tupě postupovali směrem k nim. Alek se nadechl, ale než stačil něco říci, z Magnusových prstů opět završelo ono kruté načervenalé světlo.

„Počkat!“ vykřikla žena z obrazu. Alek nepředpokládal, že by to Magnuse zarazilo, ale mýlil se. Magnus skutečně opět svěsil paže, i když bylo z jeho sípavého dechu a strnulého postoje jasné znát, kolik ho to stojí přemáhání. „Budou přicházet pořád,“ řekla ta žena. „Znovu a znovu, dokud nedostanou duši, kterou by si mohli odnést. Alespoň jednu.“

„Tak je odvolejte!“ rozkřikl se Alek.

Žena zavrtěla hlavou. „To já nemohu. Jsem jen služebnice, právě tak jako oni. My musíme plnit své úkoly.“

„Ať si vezmou mne,“ ozval se Tchien.

„Ne,“ odmítl příkře Jace. „Vy jste studoval Ti-jü a víte o téhle říši víc než my všichni dohromady. Pokud máme mít vůbec nějakou šanci tudy projít, bez vás se neobejdeme. Půjdu já.“

„To *nepůjdeš*,“ prohlásila Clary.

„Jdu já,“ ozvala se rozhodně Isabela, až to sálem zazvonilo. Dokonce i ťiang-š' se na okamžik zastavili.

„Isabelo, nemůžeš...“ namítl Alek.

„Já *jdu*,“ trvala na svém Isabela. „Jdu a najdu Simona. To přísahám.“

Otočila se a napřáhla paže směrem k blížícím se démonům. Z jejich davu zazněl vzdech, jako by si úlevně oddechli. Najednou se ve dveřích přestali objevovat další.

„Sama si vybrala,“ řekla Chua Čung-sien.

Jace se prudce otočil k Alekovi. „Oni ji zabijí...“

„Ne,“ ozval se přiškrceně Magnus. „Tohle už je sídlo mrtvých. Oni předpokládají, že mrtvá už je. Ať s ní udělají cokoliv, zabít se ji nechystají.“

Clary se po tvářích koulely slzy. Ani se je nesnažila utírat. „Ne, Isabelo.“

„Nechte ji jít,“ ozvala se žena z obrazu. „Její rozhodnutí je neodvolatelné. Pokud byste se teď pokusili vzít si ji zpátky, přišlo by něco horšího než *ťiang-š'*.“

„Vy se do toho nepleťte!“ vyštěkl na ni Alek. Vykročil k Isabelo, ale bylo už pozdě – tři démoni se jeho sestry v mžiku chopili. Nekladla jim sebemenší odpor. Zatímco ji *ťiang-š'* odváděli ke dveřím, upřeně hleděla na Aleka. *Nechod' za mnou*, říkal ten pohled. *Miluju tě, ale nechod' za mnou*.

„Isabelo,“ ozval se Alek zoufale, „nedělej to. Prosím. My Simona najdeme...“

Ucítil na rameni stisk Magnusovy dlaně. Isabela už byla skoro ve dveřích. Jace svíral ratiště kopí takovou silou, že mu zbělaly klouby na rukou. Clary jen šokovaně přihlížela.

„Pamatuj, dcero Lightwoodova,“ ozvala se Chua Čung-sien, „kráčeť svým mukám vstříc s hlavou vztyčenou.“

Isabela se k ní otočila. „Přísahám při moci Anděla,“ pronesla jasným a zvucným hlasem, „že se vrátím. Vrátím se a rozmetáme to tady na kousky. Nemrtvé rozneseme na kopytech. A tebe *já osobně* roztrhám na cáry.“

Vzápětí zmizela.

Volská hlava a Koňská tvář

Když Isabela zmizela za dveřmi, bylo dlouho děsivé ticho. Magnus jen koutkem oka zaregistroval, že Chua Čung-sien se v obraze začala postupně vytrácet a matnět, až tiše zmizela docela. Tchien tam jen mlčky, rozpačitě stál jako zbloudilá ovce. Clary tiše plakala s hlavou opřenou o Jaceovu hrud'. Jace ji hladil po vlasech a ustaraně se díval na Aleka, který přecházel po místnosti a střídavě zatínal a rozevíral pěsti.

Magnus si nebyl jist, jestli Alek stojí o utěšování, nakonec to však stejně nevydržel. Přistoupil k Alekovi a přitáhl si ho do náručí. Alek na okamžik ztuhl, opřel se pěstmi o Magnusovu hrud' a čelo mu přitiskl na rameno.

Magnus začal tlumeně malajsky mumlat slova útěchy a ujištění. Samotného jej překvapilo, že si je ještě vybavuje.

Alek se svému žalu poddal jen na chvíli. Vzápětí se odtáhl, zdvihl hlavu a prohlásil. „Fajn. Takže od této chvíle zachraňujeme *dva*.“

„Tři,“ opravil ho Jace. „Když tedy počítám i Ragnora.“

„Doufám, že mě byste zachraňovali také,“ ozval se mírně Tchien.

„Nevěděli jsme, že jste tu,“ řekla Clary, „a kromě toho jste se dokázal zachránit sám.“ Chabě se na něj usmála a podstoupila od Jace. V obličeji měla stopy slzí, ale stejně jako Alek i ona dokázala ovládnout emoce.

V tom byli lovci stínů skutečně dobří.

„Potřebujeme plán,“ prohlásil Jace. „Nemůžeme jen tak bloudit nazdařbůh po Ti-jü a doufat, že je najdeme.“

Magnus si odkašlal. „Nerad to připomínám, ale nemůžeme taky Ti-jü jen tak opustit a zanechat je v Samaelových spárech.“

„Samaelových a Shinyuniných,“ zavrčel Alek.

„A Shinyuniných,“ přisvědčil Magnus.

„Leze mi na nervy, že nevíme, o co Samaelovi jde,“ prohlásila popuzeně Clary.

„Proniknout na Zemi a zpusťošit ji,“ nadhodil Alek.

„Ano, ale s jakým cílem? Proč otevírá portál na Zemi? Co ho na ní tolik láká? Kdyby chtěl jen ovládnout Ti-jü, asi bychom mu nebránili.“

„No, na Zemi se líp jí,“ ozval se Jace. Tchien zavrtěl hlavou. „Samael nepotřebuje důvod. Jeho cílem je samotný napáchaný chaos a zkáza. Kdo může tušit, proč se zaměří zrovna tím či oním směrem?“

„Samael byl poražen archandělem Michaellem, aby nemohl rozpoutat peklo na Zemi,“ pronesl pomalu Magnus. „Bude chtít dokončit to, v čem mu bylo tehdy zabráněno. Tak si dokáže, že v té válce vítězí.“

„Válka mezi anděly a démony,“ pronesl Jace neobvykle vážně. „A my jsme v ní vojáky.“

„Přesně tak,“ řekl Magnus. „Pokud jde o knížata pekel i archanděly, je třeba mít neustále na paměti jedno – světy jsou pro ně hračky a oni hrají svoje hry v devíti dimenzích. Takže je vždycky třeba počítat s nejhorsím.“

„Přesně tak,“ řekl Tchien. „Útok na tržišti byla jen léčka k odvedení pozornosti, aby se šanghajský svět stínů zaměřil jinam, než kde chce Samael páchat svoje rejdy. Nevíme ovšem, kde to je.“

„Nevíme, kde to je v Šanghaji,“ připustil Alek, „ale možná bychom mohli přijít na to, kde to je v Ti-jü. Pro své dílo by si přece vybral místo někde v centru, ne? Neusadí se jen tak v nějaké náhodně vybrané mučírně. A Shinyun s Ragnorem mu budou s největší pravděpodobností nablízku.“

„Myslíš, že bychom na ně měli zaútočit?“ zeptal se Jace a v očích mu zajiskřilo. Neznám nikoho jiného, kdo by se dokázal těšit na střetnutí s dvěma mocnými čaroději a knížetem pekel, napadlo Aleka.

„Rozhodně si myslím, že víc o tom, co se děje, zjistíme, když se dostaneme k Samaelovi, Shinyun a Ragnorovi blíž. Bloumání po opuštěných soudních síních nikam nepovede,“ odpověděl Alek.

„Geografie Ti-jü je komplikovaná,“ ozval se Tchien po chvilce přemýšlení. „Jsme už sice v podsvětí, ale tyto soudy jsou umístěny vysoko nad centrem říše Ti-jü. Teprve tam se nachází jakýsi převrácený obraz Šanghaje.“

„Jakože Šanghaj vzhůru nohama?“ zeptala se Clary.

„Svým způsobem,“ odpověděl Tchien. „Tady obvyklé fyzikální zákony běžných světů neplatí. Co je v Šanghaji vysokou horou, může být v Ti-jü hlubokou proláklinou, jiná místa však mohou být převrácena v odlišném smyslu, například z hlediska barvy, orientace, nebo dokonce i účelu. Přemýšlel jsem...“

„Když jsem Ragnora hledal pomocí sledovací runy, zavedla nás v Šanghaji na místo, kde Ragnor *nebyl*,“ skočil mu do řeči Alek. „Takže by třeba mohl být v Ti-jü za nějakým pomyslným zrcadlem? Takové místo bychom najít mohli, ne?“

„To je chytré,“ prohlásil Magnus. „Mám velice chytrého přítele,“ dodal spíš pro sebe.

„Až na to, že nemáme žádnou mapu, která by zobrazovala tyto protiklady,“ připomenul Tchien. „Nejlíp asi uděláme, když zamíříme rovnou do nitra Ti-jü.“ Ušklíbl se. „I když to nebude nic příjemného.“

„Co cesta do nitra Ti-jü obnáší?“ zeptal se Jace.

„Návštěvu Posledního soudu, a to rozhodně nebude příjemný výlet,“ řekl Tchien. „Nachází se ve středu labyrintu Ti-jü. Bylo to někdejší Jen-luovo sídlo. Je to v tom úplně nejhlubším místě Ti-jü. V nejhlubší části pekla.“

„Pochopitelně,“ povzdechla si Clary.

„No, možná ne nejhlubší. Pod Posledním soudem je ještě Avici.“ Tchien se otrásl. „To je jediné místo v Ti-jü, které mě děsí. Tam odvádějí jen ty nejhorší z hříšníků. Ty, kteří spáchali některý z nejtěžších hříchů. Zabití anděla nebo buddhy nebo některého ze svých rodičů. Takoví jsou odsouzeni a posláni do Avici.“

Možná si s Magnusem hrála jeho přebujelá představivost, zdálo se mu však, že Tchien při těch slovech hledí přímo na něj. *Rozhodně* na něj hleděl Alek, v jehož tváři se zračily obavy. Velmi dobře věděl, že Magnus zabil svého nevlastního otce – samozřejmě v sebeobraně, protože jinak by on zabil Magnuse. Magnus si teď však nebyl jist, zda se v Ti-jü berou v úvahu i polehčující okolnosti.

„Jak se tam dostaneme?“ otázal se Magnus. „Myslím k Poslednímu soudu, ne do Avici.“

„Ti-jü je spleť desetitisíců pekel,“ řekl Tchien. „Pokud se budeme pokoušet najít cestu všemi těmi opuštěnými mučírny, může to trvat po zbytek našich životů. Ale...“ Nedoověděl, jako by se ztratil v hlubokém zamyšlení.

„Ale co?“ zeptal se netrpělivě Alek.

„Na sever od Šanghaje,“ začal Tchien, „jižně od Peking, v provincii Šan-tung, je Tchaj šan – hora Tchaj,“ vysvětlil. „Před dávnými časy to bylo sídlo mrtvých, dnes už je to turistická atrakce, ale zde v Ti-jü má hora svůj temný zrcadlový odraz – hlubokou jámu mizející ve stínu. Viděl jsem to při svém návratu z Banky truchlících. Vedla tam cesta. Nevím, jak hluboké to je, ale možná dost na to, abychom dosáhli stínového odrazu Šanghaje...“

„No, rozhodně to zní líp než bloudění v labyrintu mučírny,“ řekla Clary.

„Přesně tak,“ odvětil s úsměvem Tchien.

Všichni pohlédli na Magnuse. Ten rozhodil rukama.

„Nic lepšího mě nenapadá,“ řekl. „Mrzí mě, že jste za mnou zase museli do pekla.“

Clary si odfrkla. „Napodruhé je to snazší.“

„To je přece naše práce,“ řekl Jace. Sebral kopí opřené o stěnu a otočil se k Tchienovi. „Ved'te nás.“

Alek sice nevypadal nijak nadšeně, přikývl však. „Jde-me.“

„Doporučoval bych nanést si nějaké runy,“ poznamenal Tchien. „Je téměř jisté, že dojde k boji.“

„V Ti-jü fungují runy?“ podivil se Alek.

„Jistě,“ přitakal Tchien. Jace pokrčil rameny a vytáhl stélou. Magnus už byl od lovců stínů zvyklý na ledacos, ale poctivých pět minut strávených před každým bojem čmáráním po těle ho nepřestávalo bavit.

„Půjdeme tudy,“ ukázal Tchien na boční dveře a k Magnusovi dodal: „Překvapuje mě, s jakou samozřejmostí se vaši přátelé vydávají do míst, kam možná dosud nev kročila živá duše.“

„Jo,“ odvětil Magnus. „Ti už mají leccos za sebou.“

Vyšli z Druhého soudu do jakési obezděné chodby. Magnus byl sice přesvědčen, že se nacházejí hluboko v podzemí, chodbu však v pravidelných intervalech lemovala vysoká okna s výhledem do nedozírné pustiny hluboko pod nimi. Okna bývala kdysi bohatě zdobená ornamenty i podobiznami, většina toho však už podlehl zubu času a vydrovila se.

Magnus pustil Tchiena, Jace a Clary napřed a přitočil se k Alekovi. „Tobě se to nezamlouvá,“ řekl mu. „Myslím ten plán. Copak? Nepřipadá ti dostatečně konkrétní?“

„Ne. Tedy, chci říct, nekonkrétní je, ale souhlasím, že bychom se měli přesunout tam, kde se něco děje. A kde je Bílá kniha. Pokud se nám ji podaří Ragnorovi a těm ostatním sebrat, možná zvládneme překazit Samaelovi jeho plány.“

„Nebo mu alespoň důkladně zkazit den. Myslíš, že tu knihu používá k plánování průlomu z Ti-jü na Zemi?“ zeptal se Magnus. Už nějakou chvíli mu to vrtalo hlavou.

Alek přikývl.

„Zlobíš se na mě?“

„Cože?“ vyjel Alek ostře.

Magnus se zastavil. „Já jen, že... všichni jste tu kvůli mně. Kdybych nepřišel o Bílou knihu... kdybych se nenechal zaskočit Ragnorem...“

Alek si odfrkl. „Kdybych já nebyl ve sprše...“

„To není totéž,“ namítl Magnus. „Já jsem neměl Bílou knihu odkládat v Maxově pokoji. A měl jsem si dát víc záležet na ochranných kouzlech kolem bytu.“

„Magnusi,“ řekl Alek, položil mu dlaň na tvář a pohlédl mu do očí. Magnus cítil, jak v něm kypí podivná síla Svefn-thornu, a napadlo ho, co tam Alek asi vidí. „Vzhledem k tomu, že jeden z poskoků otce všech démonů držel naše dítě a to dítě nakonec skončilo v bezpečí v postýlce, to vidím tak, žeš situaci zvládl perfektně. Takže ne, nezlobím se na tebe.“ Vzdychl. „To se spíš zlobím na Isabelu, takže ji pojďme zachránit, než se jí stane něco hrozného.“

„Ať máme volné ruce,“ dodal Magnus.

„Přesně,“ přisvědčil Alek. „Právě proto jsem na ni docela naštvaný. Nesnáším, když se musím bát o lidi, které mám rád. Ale na tebe se nezlobím,“ zopakoval. „Clary a Jace mají pravdu. Jsem tvůj partner. Oni jsou tví přátelé. Šli jsme za tebou do pekla jednou, jsme tu zas, a šli bychom i potřetí. A kromě toho,“ dodal vzápětí s úsměvem, „kníže pekel pokoušející se prorazit do našeho světa stoprocentně patří do našeho popisu práce.“

Naklonil se k Magnusovi a zlehka, něžně ho políbil. Takhle nějak by to udělal při nedělním probuzení v posteli. Vůbec to neladilo s jejich situací ani s tím, jak se momentálně cítili, ale tím příjemnější to bylo.

„Není čas!“ křikl na ně Jace, který už byl o pořádný kus napřed.

„Na to je čas vždycky,“ zamumlal Alek s ústy přimknutými na Magnusovy rty. „Jen posiluju morálku mužstva!“ houkl na Jace.

Pospíšili si, aby dohonili ostatní. Magnusova nálada se po rozhovoru s Alekem poněkud zlepšila, nejistota mu však

stále svírala žaludek železnou pěstí. Nevěděl, ani kam jdou, ani co je tam čeká a co tam budou dělat.

A pak spatřili propast hory Tchaj.

Minuli zákrut chodby, zdi náhle zmizely a oni se opět ocitli uprostřed pustin. Na chodbu navazovala široká, černá stuha cesty vinoucí se zničenou krajinou plnou kamení a rozvalin. V dálce se rýsovalo cosi tak černého, až to ostře kontrastovalo s pozadím šedé prázdnoty Ti-jü. Převrácená hora, přesně, jak říkal Tchien. Zející propast v dálce, kde jako by se Země otvírala až do svých nejhlubších útrob.

Magnusovi bylo okamžitě jasné, proč Tchien navrhl jít tudy. Ti-jü sice bylo hotové bludiště, ale tohle se minout nedalo, a rozhodně to vedlo opravdu hluboko. Tchien je po kamenné cestě dovedl až k místu, kde se povrch měnil v železo. Cesta se leskla jako hadí šupiny. Po obou stranách byla lemována nízkými bariérami z tepaného železa. Na první pohled to vypadalo jako imitace živého plotu z nějakých trnitých keřů. Teprve když se Magnus sehnul a podíval se zblízka, poznal, že plot byl postaven z roztavených, zohýbaných a překovaných železných zbraní – mečů, oštěpů i kopí. V dávných dobách to musel být děsivě působivý pohled, nyní však již byly celé kusy železné hradby zohyzdění a poškozené rží a místy zely díry, jak se části bariéry ukované ze zbraní vydrolily nebo vypadly a žalostně se povalovaly u cesty.

Kráčeli pomalu a obezřetně. Když se Magnus zadíval pozorněji, bylo mu jasné, že kdysi tudy vedla opravdová silnice s ukazateli a ošetřovaným povrchem, nyní však byla v troskách jako celá bezútěšná krajina všude kolem. Jen démoni zůstali.

V jejich blízkosti se dosud žádný neobjevil, ale v dálce se jimi silnice jen hemžila. Byli tam vidět jak bojovní kostlivci paj-ku-ťing, tak démoni ala a siang-liou, s nimiž se seznámili

v Šanghaji. Nechyběli ani další ťiang-š'. Byli tam vidět i další, které Magnus dosud neznal a neuměl je pojmenovat – obrovští rohatí pětiocasí levharti, stáda bezhlavých koz s očima po celém těle a zrudní mnohohlaví ptáci.

„Těch je,“ zašeptala Clary.

„Mívali na starost trýznění duší zemřelých, které sem našly cestu. Teď už sem ale nové duše nepřicházejí a většina jich nemá nic na práci.“

„Kromě bojů s námi,“ řekl Jace a zatočil v rukou kopím. Alek vytasil meč a Clary dýku. Tchien si pohrával se stříbrnou šňůrou provazové šipky, kterou měl omotanou kolem těla jako ceremoniální šerpu.

Postupovali dál po rozbité silnici, ale démoni je překvapivě ignorovali. Mnozí byli od silnice značně daleko. Prázdnota krajiny znemožňovala odhad vzdálenosti. Z dálky se jim už několikrát zdálo, že se blíží k tlupě, která jim zatarasí cestu, když se však přiblížili, zjistili, že jsou démoni hezkých pár set metrů mimo silnici v pustině. I ti démoni, které měli zblízka, však o ně jeví jen minimální zájem. Daleko víc byli zaměstnáni vzájemným napadáním. Magnus i lovci stínů s úžasem přihlíželi, jak se dva ptačí démoni vrhli na tlupu kostlivců paj-ku-ťing a začali je rvát na kusy, až kosti odletovaly. Démoni ale se proti sobě vrhali na obloze a vytvářeli svými srážkami miniaturní hromy a blesky.

S ubíhajícím časem se lovci stínů – s výjimkou Aleka – přece jen poněkud uvolnili a kráčeli dál klidněji. Alek však v ostražitosti nepolevoval. Za chůze se neustále otáčel s napřaženým mečem, jako by dával všem démonům najevo, co je čeká, pokud se přiblíží.

Magnus ho chápal. Byla to svým způsobem agónie, kráčet tou dlouhou, nekonečnou cestou, myslet na přátele v nebezpečí

a na nepřátele, kteří dál spřádají své plány, a před sebou mít jen tu nedozírnou pustinu. Cítil, jak z jeho partnera sálá nervozita. Alek by se po té cestě nejraději *rozběhl* vstříc boji, který tam na ně nejspíš někde čeká, ale měli před sebou ještě dalekou cestu a museli šetřit silami.

Moc toho cestou nenamluvili. „Jste si jistý, že je tohle nejvhodnější cesta?“ zeptal se Alek Tchiena. Ten ale bez odpovědi šlapal dál.

Uplynula hodina a před nimi se vynořovaly stále další a další zákruty železné cesty.

A další hodina.

Nakonec se dočkali. Železná cesta končila u mohutného visutého mostu. I ten byl ze železa. Pod ním zela hluboká průrva oddělující poutníky od přístupu k propasti. Na opačné straně mostu se tyčily dvě mohutné věže vystavěné v tradičním čínském slohu. Ty tvořily bránu ke schodišti, jež se zdánlivě bez konce táhlo dolů po úbočí hory k jejímu převrácenému vrcholu a mizelo v oparu vystupujícím z hlubin.

„No alespoň to bude z kopce,“ poznamenal Magnus. Tchien přikývl. „Já jsem byl na pravé hoře Tchai. Nahoru vede přes šest tisíc schodů. Na vrcholu je ale nádherný chrámový komplex.“

„A ne nejhlubší díra v celém pekle,“ dopověděl Magnus. Tchien jen zachmuřeně mlčel.

Než došli k mostu, zamihotaly se na silnici černé záblesky, jako by dlouho hleděli do slunce. Když Magnus zamrkal, aby si projasnil zrak, spatřil na cestě dva démony. Měli zelenavou kůži stejně jako ťiang-š', ale zatímco ťiang-š' byli vyzábli a kostnatí, tihle dva byli mohutní, dobře stavění a osvalení. Tělo měli oba lidské, tím však jejich podobnost končila. Ten s koňskou hlavou držel řetězový bič s články velikosti mužské pěsti. Ten

druhý měl volskou hlavu a třimal napřaženou ohromnou dvojsečnou bojovou sekeru. Volská hlava strašlivě zaryčela, až to trhalo uši přivyklé nekonečnému tichu.

Lovci stínů tasili zbraně.

Alek se pudově ohlédl po Tchienovi. Znepokojeně si všiml zděšeného výrazu v jeho tváři. „Niou-tchou a Ma-mien,“ hlesl.

„Vaši přátelé?“ otázal se Magnus.

„Říká se jim Volská hlava a Koňská tvář,“ vysvětlil Tchien. „Byli to Jen-luovi poslové a strážcové Ti-jü. Existuje mnoho historek o jejich bojích s lovci stínů v dobách, kdy se ještě Jen-luo potuloval po světě.“

„Když se s nimi dalo bojovat tehdy, my můžeme taky,“ ozvala se Clary. Tchien zavrtěl hlavou. „V našem světě jsou mnohem slabší. Legenda praví, že v jejich říši je nelze porazit.“

„Takže se vracíme?“ zeptala se Clary.

„Je to pět na dva,“ namítl Jace. „Ten poměr sil se mi líbí.“

„Pokud chceme pokračovat dál,“ řekl odevzdaně Tchien, „nemáme na vybranou.“ Odstoupil od ostatních, několika zručnými pohyby si z trupu odvinul provazovou šipku a šňůru uchopil až pod kosočtvercovou čepelí z *adamasu*. Magnus pomalu a nejistě vytáhl z pouzdra na zádech Bílou pomíjivost a napřáhl ji před sebe. Vidět Magnuse s mečem v ruce bylo pro Aleka víc než nezvyklé. Připadalo mu to nevhodné, snad až zvrácené. Pro tento boj však byli vyzbrojeni velmi nedostatečně, takže budou potřebovat každou zbraň a každou volnou ruku.

„Clary, ty máš jenom dýku,“ řekl tiše Jace, „takže nesmíš jít přímo proti nim. Alek a já se pokusíme zaměstnat tu krávu a ty

půjdeš zezadu. Tchiene, vaším úkolem je uchránit nás před tím řetězovým bičem. Magnusi, braň, jak můžeš...”

Na další plánování už bylo pozdě. Démon zvaný Volská hlava zaburácel a zaútočil.

Jace měl sice pravdu v tom, že je to pět proti dvěma, Alek si však byl jist, že každý z těch dvou vydá za víc než jich pět dohromady. Neměli ale samozřejmě na výběr a museli to zkusit. Alek pustil Jace dopředu, aby čelil obrovu útoku s kopím, a sám se chystal využít první příležitosti, aby zaútočil obchvatem. Koutkem oka zahlédl Tchienu, jak se vrhl proti Koňské tváři. Provazová šipka se mihla vzduchem jako had útočící na zhypnotizovanou oběť.

Sekera Volské hlavy narazila na Jaceovo kopí strašlivou silou. Alek viděl, jak se Jace zapotácel, aby vyrovnal energii úderu. Alek se skrčil, přiskočil blíž, ohnal se mečem po paži svírající sekeru a podařilo se mu ji zasáhnout dřív, než setrvačná síla švihy sekery meč odrazila. Na démonově paži se objevila sečná rána, z níž odkapával ichor, nebyla však zdaleka tak hluboká, jak by si Alek přál. Svůj účel to však splnilo. Clary se překulila pod obrovými tlapami, rozmáchla se oběma rukama a švihla dýkou přes jeho achilovky.

Démon Volská hlava odskočil od Jace s chraplavým, nelidským zařváním a otočil se po Clary. Byl však natolik pomalý, že Jaceovi poskytl čas, aby se napřímil, přiblížil se a zasadil další úder. Alek se otočil a spatřil Tchienu, který se věnoval Koňské hlavě. Hbitě uskakoval, jako by kolem démona tančil, a bleskovými švihy provazové šipky zrůdě bránil účinně použít řetězový bič. Čepel z *adamasu* se míhala v širokých obloucích a vracela se tak, jak Tchien pracoval s provazem, který si střídavě obtáčel kolem trupu a zase ho odvíjel k dalšímu úderu. Alek měl možnost sledovat, jak šipka

zasáhla Koňskou tvář do ramene. Démon ucukl a chraplavě zahýkal.

Magnus měl mezitím plné ruce práce s dalšími démony. Hejno mnohohlavých ptačích kreatur si všimlo, že se tu rozpoutal boj, a rozhodlo se nezústat stranou. Vzápětí už se okřídlené nestvůry snášely na bojiště. Zachmuřený Magnus zdvihl meč jako kouzelnickou hůlku. Zlověstná narudlá záře jeho magie vytryskla z hrotu meče proti tomu zrudnému hejnu. Mnozí mnohohlaví ptáci uhnuli, sem tam některý schytl zásah, každopádně se však Magnusovi dařilo držet je v bezpečné vzdálenosti, což bylo momentálně víc než dost.

Zatím si vedeme docela slušně, pomyslel si Alek. Jace se oháněl kopím a snažil se Volskou hlavu zaměstnat natolik, aby se nemohl pořádně rozmáchnout k úderu sekerou. Clary kolem démona tančila jako baletka a čekala, až odkryje slabiny. Náhle však démon ucouvl, zachroptěl a s mocným odrazem odskočil dobrých pět metrů od lovců stínů. Dopadl na koleno a se sekerou v jedné ruce se opřel pěstí druhé ruky o zem. Alek viděl, jak rána, kterou démonovi uštědřil na paži, syčí, bublá a hojí se před očima. Po několika sekundách zmizela úplně.

„No páni,“ broukl Jace.

Alek se ohlédl a zjistil, že Tchien má stejný problém. Rána, kterou Koňská tvář utržil na rameni, rovněž zmizela, jako by tam nikdy nebyla.

„Jsou snad neporazitelní nebo co?“ křikl Alek na Tchien.

„Tady oni čerpají hojivou sílu přímo z půdy,“ řekl pochmurně Tchien.

„Co s tím budeme dělat?“ křikl Jace.

„Magnusi!“ zavolal Alek. „Dokážeš je odlepit od země?“

„Budu zatím hlídat ty další,“ ozval se Tchien. Elegantně se otočil a vypustil provazovou šipku jako oslnivý stříbrný

blesk, aby zabránil hrozícímu útoku jednoho z dotěrných ptačích démonů.

Magnus sevřel Bílou pomíjivost oběma rukama a s výrazem maximálního soustředění vyslal proti Volské hlavě silný proud šarlatově rudého světla. Pokud to však mělo démona vymrstit do vzduchu, nepodařilo se. Démon zásah ustál a magie jako by proudila přímo do něj. Se zlomyslným šklebem ji vstřebával a jako by jim před očima ještě vyrostl a zesílil.

„Hmmm,“ zavrčel Magnus.

„Zrovna teď by se nám hodila nějaká ta klasická modrá magie,“ poznamenala Clary. Magnus na ni bezmocně pohlédl.

„Nějaké další oslnivé nápady?“ zavolal Jace na Tchien. Tchien se zoufalým výrazem ve tváři zavrtěl hlavou. „Zdržovat a hrát o čas,“ navrhl.

Volská hlava se rozmáchl sekerou a ohnal se po Alekovi. Ten odrazil úder mečem. Clary mrštila dýkou a ta se Koňské tváři zabodla přímo do hrudi. Démon ji však prostě vytrhl a odhodil. Clary se svižně stočila, aby ji zachytila za rukojeť. Z očí jí sršely blesky zloby.

„Jsme nedostatečně připravení,“ řekl Tchien.

„Myslíte?“ křikl Alek.

Nad soupeřícími bojovníky se zablesklo. Alek to ignoroval. Předpokládal, že se jen z oblohy valí další démoni. Pak si ale všiml, že Magnus sklonil meč a hledí vzhůru s obtížně rozluštitelným výrazem ve tváři.

Vzhlédl a v oslepujícím světle, z něhož mu naskakovaly před očima mžitky, začal teprve po chvíli rozeznávat rohaté stvoření. Mělo rovněž zelenou kůži jako ťiang-š' i strážci, s nimiž bojovali lovci stínů, tato zelená však byla sytější a živější. Hlavu té stvůře zdobily mohutné beraní rohy, bílé jako vybělená kost. Jak se ten tvor snášel k zemi, vlál kolem

něj černý plášť. Dokonce i Volská hlava a Koňská tvář ustali v boji a vzhledli.

A pak to Alekovi došlo. Blížil se k nim Ragnor Fell.

Přistál mezi nimi. Chvilí bylo ticho.

Přerušil je Volská hlava. Nejistě pozvedl sekeru a zabučel. Ragnor, aniž by se po něm podíval, máchl paží a oba strážce poslal dobrých pět metrů do vzduchu. Volská hlava i Koňská tvář tam zůstali uvěznění v jakémisi narudlém oblaku. Mlátili a kopali kolem sebe, ale jen se marně převraceli ve vzduchu. Koňská tvář hlasitě zahýkal. Ragnorovi se ve tváři mihl znechucený výraz, jaký si u něj Magnus pamatoval ze starých časů. Pak Ragnor opět máchl rukou. Hluk okamžitě umlkl.

Magnus si odkašlal. „Takže na tohle se po tom bodání trnem můžu těšit? Narostou mi ještě větší rohy než tobě?“

„Přišel jsem si jen promluvit,“ řekl Ragnor. Hlas měl pořád stejný. V kontrastu s tím, jak se proměnil jeho zjev, to působilo zlověstně.

Nikdo neodkládal zbraně. „Tak mluv,“ řekl Alek.

„Pořád jsi Samaelův poskok?“ zavrčel Jace. „Tím bych začal.“

„Podívejte,“ řekl Ragnor, „všechno se to začíná vymyslet kontrole. Tady nikdo z vás nemá co dělat. Tohle nebylo v plánu.“

„Tys byl plány vždycky posedlý,“ poznamenal Magnus.

„A teď přicházím, abych vám pomohl se odsud dostat,“ řekl Ragnor.

Alek si po Magnusově boku hlasitě oddechl úlevou. „Ragnore,“ řekl pak, „to je skvělé. Když tě teď máme na své straně, můžeme...“

„Shinyun vůbec neměla Magnuse bodat,“ pokračoval Ragnor, jako by tu Alek vůbec nebyl. I to Magnusovi připomnělo Ragnorovo naprosto běžné chování. „Vůbec nepožádala o svolení ani se nezamyslela nad důsledky, které to bude mít pro naše další plány.“ Tváří se mu mihl pohrdavý výraz. „Každému idiotovi by přitom muselo dojít, že při tvých... vazbách na nefilim si zaděláme na moře komplikací, pokud tě do toho zapojíme.“ Znechuceně se rozhlédl po shromážděných lovcích stínů.

„Ano, Shinyun je úplně mimo,“ přitakal Alek. „Takže...“

„S tím bodnutím už nic nenadělám,“ pokračoval Ragnor obrácen k Magnusovi. „To nikdo. Nedá se to zvrátit. Můžu vám ale pomoci najít cestu zpátky. Jste až příliš velkou hrozbou pro záměry mého pána, abyste mi rozuměli.“

Magnus cítil, jak se mu sevřelo srdce. „Tvého pána.“

Ragnor se na něj překvapeně podíval. „No ano. Myslím, že celá ta situace kolem Svefnthornu už ti byla vysvětlena, Magnusi. Tys ale nikdy nevěnoval pozornost detailům. To byl vždycky tvůj problém. Můj pán,“ vysvětloval Ragnor trpělivě, „nepotřebuje, aby se mu po jeho říši potulovala banda lovců stínů, co si hrají na hrdiny, v doprovodu čaroděje, který se chová jako neřízená střela. To jen komplikuje situaci a maří plány. Takže – pokud dovolíte....“ Ragnor zdvihl paže a z dlanií poznamenaných stejným zohyzděním, jaké potkalo Magnuse, mu zarsřel rudý tok magické energie. Ta barva byla navlas shodná s odstínem, jaký teď měla magie Magnusova.

Magnus byl skálopevně přesvědčen, že není vůbec dobrý nápad nechat na sebe působit jakoukoliv Ragnorovu magii vzhledem k tomu, v jakém stavu teď Ragnor je, i když tvrdí, že jim chce pomoci. Z toho, co o něm teď věděli, se dalo usuzovat, že jim „pomůže“ leda tak, že je zabije. To se dalo čekat

ze všeho nejspíš. Dál se však Magnus v úvahách nedostal. Za Ragnorovými zády vyšlehl další rudý záblesk magické energie a zasáhl Ragnora mezi lopatky, až se zapotácel.

Alek vrhl kradmý pohled na Magnuse. „Já to nebyl,“ prohlásil Magnus chvatně.

„Ragnore!“ Všichni vzhledli a spatřili Shinyun, která se vznášela nedaleko od míst, kde se stále ještě těžkopádně převalovali Volská hlava a Koňská tvář. Volská hlava vypadal, že ho to převalování uspalo. „Našeho pána zrazovat nebudeš!“ zahřměla Shinyun.

I Shinyun teď vypadala jinak. Paže i nohy měla delší a hubenější, takže připomínala pavouka. Obklopovala ji bělavá aura, a ačkoliv její tvář byla bezvýrazná jako vždy, v očích měla narudlý svit, který jako by žhnul zevnitř. Výstřih pláště odhaloval jizvu ve tvaru velkého X.

Ragnor se mezitím vzpamatoval a otočil se k ní. „Jen komplikuješ situaci,“ oslovil ji káravě. „Děláš věci *mnohem* složitější, než je třeba.“ Ukázal na Magnuse a jeho přátele. „Já tyhle... nepředvídatelné faktory dopravím zpátky na Zemi a my se pak můžeme věnovat své práci.“

„No páni,“ poznamenal Magnus, „vždycky jsem si přál být nepředvídatelným faktorem.“

„To tys býval vždycky,“ prohlásila Clary.

„Jak býval?“

„No,“ vysvětlila mu Clary, „nakonec jsme se naučili tě předvídat.“

Shinyun se nebezpečně zaleskly oči. „Ty blázne. Myslíš, že když je pošleš zpátky, nechají nás prostě být? Myslíš si, že nás nechají jen tak si znovu otevřít portál na trh a nepokusí se sem vrátit? Ke komplikacím už došlo. Teď je třeba se s nimi vypořádat.“

„To *ty* se s nimi vypořádáš,“ zavrčel nevrle Ragnor. „Zatáhnout je do toho byl *tvůj* nápad. Já tady jenom uklízím svinčík, co tys nadělala.“

Shinyun zdvihla paže, z nichž završela magie stejně jako před chvílí. Snesla se k Ragnorovi blíž. „Zapomínáš se,“ procedila skrz zaťaté zuby Shinyun. „Jsem Samaelova první a nejbližší následovnice. Nebýt mne, nikdy by ses nedostal na výsluní jeho přízně. Byl bys pohlcen spolu s ostatními. Takže očekávám trochu respektu a poslušnosti.“

„Já ti ukážu respekt,“ zamumlal Ragnor. Z rukou mu vytryskly sršící proudy magie a vzápětí se vrhl na Shinyun.

Oba čarodějové vzlétli k obloze a pustili se do zuřivého souboje. Zjevně jim šlo víc o to vyniknout nad tím druhým než vyřešit, co s lovci stínů.

„Navrhuji prostě odejít,“ ozval se Jace. „Most je volný...“

Magnus se nedokázal odtrhnout od podívané na střet svého dávného přítele a sokyně, se kterou měl už v nedávné minulosti tu čest. V tu chvíli mu ve svém soupeření v povětří připadali jako bájně bytosti. Ragnor na Shinyun zaútočil se skloněnou hlavou, aby ji nabodl na rohy, ta ho však za ně uchopila pavoučíma rukama. Zmítali se v divokém klubku a přeletovali sem a tam. Oblohu křížovaly šarlatově rudé blesky. Soupeři na sebe neustále něco pokřikovali, v hluku rvačky však jejich slova nebylo možné rozpoznat.

„Pojďme,“ ozval se Tchien. „Když si nás na chvílku nevšímají, mohli bychom se mezitím dostat k jámě.“

„Když máme zachraňovat Isabelu a Simona,“ řekl Magnus, „musím se pokusit zachránit i Ragnora.“

„Toho už zachránit nelze,“ prohlásil pevně Tchien. „Byl třikrát bodnut trnem. Je teď Samaelovou nedílnou součástí.“

Magnus se bezmocně podíval na Aleka. „Zkusit to musím.“

Nikdo nevěděl, co dělat. Magnus zíral na tu melu v povětří. Tchien upřeně hleděl za most, a Jace, Clary a Alek vyčkávali. Třeba jeden z nich v té rvačce konečně vyhraje, pomyslel si Magnus, a ukončí tohle váhání.

„To je pohled, co?“ ozval se cizí hlas. Magnus se ohlédl a zjistil, že mají společnost. Nepozorovaně se tu objevil mladě vyhlížející, štíhlý běloch s úzkým obličejem. Oblečený byl do plandavé kostkované košile a děravých džínů jako student na výletě, který nějakým nedopatřením zabloudil až do Ti-jü. Ruce měl v kapsách, jako by se bezstarostně kochal. *Možná nějaká zbloudilá duše tady v Ti-jü, napadlo Magnuse.*

Jediné, co na tom muži bylo skutečně zvláštní – kromě toho, že se tu vůbec objevil – byl staromódní zelený plstěný tyrolák na hlavě. Za páskem klobouku trčelo zlaté pero dlouhé dobrého čtvrt metru. Magnus si sice nebyl tak docela jist, jestli je to zrovna poslední výkřik módy, nápaditost však ocenit dokázal.

„I bez těch dvou, co se tu rvou jako nezvedené děti, je na světě dost násilí, nemyslíte?“ pokračoval ten muž mírně.

„Promiňte,“ řekl Magnus, „ale kdo jste? Známe se?“

„Ach,“ vyhrkl muž omluvně. „Jsem já to ale netaktní. Já vás samozřejmě znám. Magnus Bane, nejvyšší čaroděj Brooklynu! Vaše pověst pronikla dokonce až sem. A lovci stínů! Zbožňuji lovce stínů.“

Podal Magnusovi ruku. „Samael,“ představil se s mírným úsměvem. „Tvůrce cesty. Někdejší i budoucí Pohlcovač světů.“

Hað z ráje

Všichni na něj vytřeštili oči. Samael, Tvůrce cesty, někdejší i budoucí Pohlcovač světů, se na ně jen nevinně usmíval.

„Někdejší i budoucí...“ zkusil zopakovat Alek.

„Pohlcovač světů,“ dopověděl to za něj Samael. „Čímž je míněno, že jsem světy pohlcoval v minulosti a mám v plánu pohltit *další* světy i v budoucnu. Čím dříve, tím lépe.“

Jeho proslov byl přerušen dalším zarachocním hromu na obloze. Nevypadalo to, že by si Ragnor nebo Shinyun všimli jeho přítomnosti. Vyslal k nim vpravdě otcovský pohled, soucitný a nesouhlasný zároveň.

„Ragnore,“ řekl pak. „Shinyun.“ Pronesl to stále tím leda-
bylým, tichým tónem, oba čarodějové však okamžitě zanecha-
li šarvátky a prudce se ohlédli za zvukem jeho hlasu.

„Můj pane,“ zavolala Shinyun.

„Vraťte se do svých cel,“ řekl mírně Samael. Luskli prsty a Ragnor i Shinyun s hlasitým zapraskáním zmizeli z oblohy.

„Jak jsem říkal,“ ozval se Samael do ticha, které se po jejich zmizení rozhostilo, „je to už dávno, co jsem pohltil něja-

ký svět. Možná jsem už začínal i rezavět," dodal se smíchem. „Ale vašemu příteli Ragnorovi se podařilo najít mi *tohle* místo!" Ukázal kolem sebe. „Samozřejmě je to neupravené. Ale jaký to tu má potenciál! Obrovský motor démonické síly, poháněný lidským utrpením. Je to tu přímo... klasické!"

Široce se na všechny usmál a pak se soustředil na Magnuse.

„Magnus Bane," pronesl obdivně. „Nejen nejvyšší čaroděj, ale zároveň i nejstarší kletba! Víš, kolik vás takových je?"

Když se nedočkal odpovědi, zamračil se. „To nebyla žádná řečnická otázka. Správná odpověď zní devět. Nikdy vás na celém světě nemůže být víc než devět. Vždy nejstarší dítě každého z knížat pekel."

„Kdo je tvoje nejstarší dítě?" otázal se Alek.

Samael se po něm překvapeně ohlédl. „Ale to je milé," řekl. „O mne se lidé málokdy zajímají. Žádné nemám," přiznal pak. „Byl jsem pryč tak dlouho, že i po mém posledním dítěti na Zemi je už celá staletí veta. Na tom budu muset zapracovat hned, jak se tam vrátím." Pozorně si prohlédl Magnuse. „Přemýšlel jsi už o trnu? Ochotně ti třetí zásah ušetřím osobně, pokud se mi podaří vyrvat ho ze spárů Shinyun. Nějak se od něj nemůže odloučit."

Magnus si uvědomil, že bezmyšlenkovitě pozvedl ruku k ráně v hrudi. Řetězy na jeho pažích bolestivě pulzovaly. „Nemám zájem vstoupit do toho vašeho pochybného klubu, pokud to myslíš takhle."

„Myslím," odvětil Samael, nezdálo se však, že by se urazil. „A protože jedinou alternativou je smrt, vyhraje můj klub tak jako tak. Musím však přiznat, že bys byl skvělým obohacením naší organizace. Nejstarší kletbu mezi sebou dosud nemáme."

Nahnul se k Magnusovi a ztlumil hlas do důvěrného tónu: „Doporučoval bych – až budeš mít dost síly – Shinyun prostě zabít a převzít *její* pozici. Mohl bys pak pracovat se svým kamarádem Ragnorem!“

„Magnus už svůj tým má,“ ozvala se Clary.

„Náš tým,“ objasnil Jace.

„Ano, to jsem pochopil. Propána.“ Samael si je pozorně měřil. „*Lovci stínů*. To je nesmírně, skutečně nesmírně vzrušující.“

„Předpokládám, že proto, že lovce stínů nesnášíš a chceš nás mučit,“ poznamenal Jace.

Samael se zasmál. Magnus by čekal, že jeho smích bude znít děsivě nebo přinejmenším výhrůžně, Samael se však zasmál skutečně pobaveně. Znělo to skoro až přátelsky. „Žertujete? Já lovce stínů *zbožňuji*. Já jsem vás přece *stvořil*.“

„Co?“ vyjel Alek. „Lovce stínů stvořil Raziel.“

„Nebo jiní lovci stínů,“ vložil se do toho Jace.

„Žertujete?“ zopakoval zjevně už pobavený Samael. „Raziel by se nikdy neobtěžoval, kdybych já předtím do vašeho světa nevypustil všechny ty demony! *Vy existujete díky mně!*“

Clary a Jace se na sebe nejistě podívali. „Ale my jsme byli stvoření právě k ničení tvých démonů,“ namítl Jace. „Neznamená to snad, že jsme... nepřátelé?“

„To rozhodně jsme,“ potvrdil Magnus.

„Kromě toho dva z nás momentálně držíš ve svých mučírnicích,“ procedil Alek mezi zuby.

Teď teprve Samaelův úsměv pohasl, na jeho vlídném tónu se však stále nic neměnilo. „No, v ojedinělých případech se mezi námi mohou vyskytovat jisté osobní neshody. Ale jinak... vůbec ne. Ano, stojíme na opačných stranách věčné války, to jistě, ale vy jste... no, vy jste loajální opozice! Já si ochot-

ně počkám, až dojde na opravdové střetnutí. Do té doby by nemělo smysl vás ničit.“

„A co tihle?“ zeptal se Alek a ukázal na Volskou hlavu a Koňskou tvář, kteří se stále ještě bezmocně převalovali v kulovitém oblaku asi pět metrů nad zemí nedaleko od nich.

„Na zkoušce přece není nic špatného,“ namítl Samael. „Nebylo to nic, co by kterýkoliv nefilim odhodlaný podstoupit skutečný boj nezvládl. Ostatně, když už o tom mluvíme, oni selhali, takže...“

Pokrčil rameny a máchl paží směrem ke strážcům. Volská hlava i Koňská tvář vyvalili oči a začali se opět zmítat, tentokrát mnohem divoceji než předtím. Vypadalo to, že je cosi trýzní.

„Jen pro vaši informaci – ani nejsou moji,“ dodal Samael. „Patřili k tomuto světu, ještě než jsem ho obsadil.“

Oba démoni se teď už svíjeli ve zjevných bolestech. Magnus se přistihl, že je mu jich líto i přesto, že to byli skuteční démoni z pekla, kteří se ještě před pár minutami snažili zabít jak jeho, tak jeho přátele. Vadila mu jejich bezmoc a utrpení.

Samael potřásl hlavou, jako by s jejich situací soucítíl, vzápětí však prudce škubl rukou a Volská hlava i Koňská tvář se rozletěli na kusy.

Ta podívaná byla nesmírně děsivá dokonce i pro Magnuse. Žádná magická zář, žádný záblesk, který by zahalil, co se děje. Oba démony Samaelův zásah prostě rozerval. Jejich hlavy i končetiny to utrhlo od trupu a ty se rovněž rozpadly na kusy. Slizké cáry toho, co bylo ještě před chvílí Volskou hlavou a Koňskou tvář, dopadly s nechutným plesknutím v přívalu masa a ichoru na vyprahlou zčernalou půdu Ti-jü.

Magnus se podíval na Samaela. Zdálo se, že knížete pekla překvapila reakce přihlížejících. Ve tvářích lovců stínů už se

opět zračila těžko potlačovaná hrůza. Tváří v tvář Samaelově neobvyklé vlídnosti jejich obezřetnost mírně polevila, teď už však byli opět plně ve střehu. „Nedívejte se tak,“ řekl Samael. „Oni přece nejsou doopravdy mrtví. Jsou to vyšší démoni a pocházejí odsud; nakonec se někde tady v tom labyrintu zformují nanovo.“

„Ale stejně...“ zašeptala Clary.

Samael vztáhl paže před sebe. „Selhali, proto potřebovali lekci. Nechápu, proč vás to tak trápí. Pokud si dobře vzpomínám, ještě před pár minutami jste se sami snažili je zabít.“

Magnus si uvědomil, že jediný Tchien je pořád zticha jako pěna. Napadlo jej, že mladý lovec stínů možná nebyl připraven stanout tváří v tvář jednomu z nejmocnějších démonů v dějinách. Svým přátelům musel Magnus přiznat, že takové povznesenosti, s jakou čelí setkání s *dalším* knížetem pekel, by byl schopen málokdo. Před několika lety se takto střetli s Ašmodajem. Magnus si Tchienův kradmo prohlížel, ale z výrazu jeho tváře nedokázal vyčíst vůbec nic.

Otočil se tedy zpátky k Samaelovi. „Takže,“ začal, „démoni jsou pryč, Shinyun a Ragnor taky, zbyli jsme tu jen my a ty. Kdybys chtěl, mohlś nás všechny rovnou zabít. Tos neudělal. Takže co bude dál?“

Samael prohlásil: „Měli byste se otočit a vrátit se do svého světa stejnou cestou, jakou jste sem přišli. Nejsem ještě *plně* připraven začít válku, ale na moji omluvu budiž řečeno, že vy jste měli na přípravu tisíc let, kdežto já pouhý zlomek toho času. Odejděte tedy – můžete si třeba znovu otevřít ten portál, co jste tak nepořádně uzavřeli po mém příchodu – a už záhy se setkáme na bojišti!“

Zamával jim, jako by tím považoval rozhovor za skončený.

„My nemůžeme odejít,“ namítl Alek. Znělo to omluvně, což bylo poněkud komické vzhledem k tomu, s kým hovořil. „Musíme zachránit své přátele.“

Samael na něj zamžoural, jako by tak docela nechápal, co mu Alek říká. „A jak své přátele hodláš *najít*, mladý nefilim? Ti-jü tvoří nekonečné tisíce a tisíce pekel. Sám jsem je ještě všech na nenavštívil. Ačkoliv, mezi námi“ – Samael se k nim důvěrně naklonil a ztišil hlas, jako by jim svěřoval pikantní drb – „povídá se, že jich stačí vidět tak prvních deset tisíc, zbylých sedmdesát nebo kolik tisíc už jsou jen obměny a napodobeniny.“

„Nejsi první, kdo se o Ti-jü zajímá,“ upozornil jej Magnus. „Tady Tchien Ti-jü studoval léta. Vyzná se tu.“

Alek se na Tchien s úsměvem otočil, ten však úsměv neopětoval. On snad úplně oněměl, napadlo Magnuse.

„Aha... Tchien?“ opáčil Samael. „Ke I Tchien? Tchien, co tady stojí vedle vás? Tchien ze šanghajského Institutu?“

„Ano, samozřejmě, že tenhle Tchien,“ odsekl Magnus.

Všichni lovci stínů se na Tchien zahleděli. Ten civěl upřeně před sebe.

„Tchien je *můj* zaměstnanec,“ řekl se zjevným potěšením Samael. „To Tchien vás dovedl přímo ke mně.“

„To je směšné,“ prohlásil Jace.

„Vážně?“ opáčil Samael. „Takže podle vás nechat se vést do nejhlubší propasti této říše k jejímu nejprísnějšímu soudu byla vynikající strategie? Považovali jste výpravu rovnou do *Avici* za dobrý nápad?“

Magnus zavrtěl hlavou. „To jsou jen chytáky. Dětinská snaha o psychologické hry.“

„Tchiene,“ řekl Samael a div se netetelil nadšením ze svého triumfu, „Nech tady tyhle idioty, najdi Shinyun a vyříd' jí, ať začne otevírat náš portál na trh.“

Chvilku bylo ticho. Pak Tchien, potomek váženého a oblíbeného rodu, pokorně sklonil hlavu a zhluboka vzdychl: „Ano, můj pane.“ Pak hlavu zdvihl a nešťastně dodal: „Mohl jsem s nimi přece zůstat. Nemusel jste zrovna teď shodit moje krytí.“

„No, napadlo mě, že bych tě nechal zavést je do nějaké hladomorny, kde bys je nechal shnít,“ řekl Samael, „ale velmi by mě mrzelo, kdybych neviděl tyhle jejich výrazy, když jsem tě prozradil. Toho se nenabažím snad nikdy. A kromě toho – je to úplně jedno. Opustit je můžeš kdykoliv. Teď nebo později – tak jako tak zahynou hladem na nekonečné cestě do nejhlubších končin pekla. Čaroděj buďto zemře na následky bodnutí, nebo se stane dalším mým služebníkem. Nic se nemění,“ dodal k Tchienovi povzbudivě.

„Tchiene,“ hlesl zklamaně Magnus. Srdce mu usedalo. Tchien vystoupil z hloučku lovců stínů a sklesle se postavil vedle Samaela. Ten se vlídně usmál a pomalu Tchienovi položil paži kolem ramen, jako by se chystali pózovat fotografovi.

„Tchiene,“ ozval se Alek. „Proč? Když nic jiného, tak alespoň vysvětlení nám dlužíš.“ Ve vzteku mu ani nedošlo, že přešel na tykání. Pohlédl na Samaela. „Takže?“

Samael zdvihl obě paže. „Jen do toho. I tohle bude ne-smírně zábavné.“

Alek se nedal vyprovokovat. „Bude to?“ vyjel na Tchienu. Tchien se zhluboka nadechl. „Víš, jaké to je,“ zeptal se chraptivě, „když je tvoje láska postavena mimo zákon?“

Alek podrážděně rozhodil rukama. „Tchiene, asi tě to překvapí, ale vím.“

„To si piš,“ přidal se Jace. „A moc dobře.“

„Ne,“ namítl Tchien. „Ty můžeš žít s podsvětanem, kterého miluješ, Aleku. A ty,“ otočil se k Jaceovi, „tobě nahrála situace, ale já ti nezávidím. Ostatně... na tom už teď stejně nezáleží.“

„Aha,“ řekl Jace s výrazem vítěze sporu. Tchien se znovu otočil k Alekovi. „Ty si můžeš adoptovat dítě s podsvětanem, kterého miluješ. Já se ale s podsvětankou, kterou miluji, nesmím ani *vidat*, jinak porušuji Zákon. Ano, já vím – Zákon je tvrdý. Je příliš tvrdý. Stal se tak tvrdým a krutým, že se začal obracet sám proti sobě.“

„To není důvod...“ začal Alek.

„Zamyslel ses někdy v poslední době nad Spolkem?“ zeptal se hořce Tchien. „Nejsme jednotní. Naopak, přeme se mezi sebou jako trhovci. Na jedné straně jsou takoví jako ty nebo já, kteří by dali přednost míru a spolupráci s celým podsvětem, aby to posílilo nás všechny. Takoví, kteří jsou ochotni zapomenout na předsudky a fanatismus našich předků.“

„Jedním z tvých předků je například Jem Carstairs,“ řekl potichu Magnus. „Ten nikdy žádnými předsudky ani fanatismem netrpěl.“

„A na druhé straně jsou ti ostatní,“ nedal se Tchien zastavit. „Ti paranoidní. Podezíraví. Ti, kteří usilují o nadvládu lovců stínů, o rozdrčení zbytku podsvěta pod naší nadvládou. Zejména pak ti, kteří si říkají Kohorta.“

„Kohorta je přece jen skupinka pomatenců,“ namítl nevěřícně Jace.

„Možná je zatím jen hrstka těch, kdo se k ní otevřeně hlásí,“ opravil ho Tchien, „ale nevěřil bys, kolik je těch, co s nimi souhlasí. Jen to dají najevo pouze ve společnosti těch, jimž skutečně věří.“

„Takže ses spojil s knížetem pekel?“ zeptal se Alek.

Pokaždé, když někdo promluvil, Samael nasadil přehnaně šokovaný výraz. Hrál si zkrátka na ohromeného diváka. Alekovi tím čím dál tím víc lezl na nervy, nepředpokládal však, že by něčeho dosáhl, kdyby Samaela požádal, aby toho nechal.

„Válka se blíží,“ prohlásil Tchien, „bez ohledu na to, co udělám zrovna já. Střetnutí mezi Samaelem a naším světem. Lovce stínů zastihne rozdělené, roztříštěné a oslabené spoustou lží a tajností, kterými se to mezi nimi jen hemží. Buďto padnou – a s nimi svět – nebo uspějí a svět bude zachráněn. Každopádně já budu v bezpečí, a se mnou i Ťin-feng.“

„To je jeho dívka,“ předstíral spiklenecký šepot Samael.

„My to víme,“ odsekla Clary.

„A když zvítězíme my?“ otázal se Jace. „A Spolek tě dopadne? Zrádce, který přešel na stranu nepřítele?“

„Nerad bych byl považován jen za pouhého nepřítele,“ ozval se Samael zamyšleně. „Arcinepřítel by se mi líbilo mnohem víc. Nebo rovnou Nemesis?“ Tchien lovcům stínů pohlédl do očí. „Pořád mohu doufat ve slitování Spolku. U Samaela s ním počítat nemohu.“

„Bože,“ hlesla Clary. „Myslím, že nic sobečtějšího jsem v životě neslyšela.“

„Prosím,“ zamumlal Samael, „vynechejme to slovo na B.“ Clary jen obrátila oči v sloup.

„Znám tvoji rodinu už po celé generace,“ řekl tiše Magnus. „Rod Ke patřil vždy k těm nejtíhodnějším, nejušlechtlejším a nejváženějším lovcům stínů, jaké jsem znal. Velice je zklameš, Tchiene. Mimo jiné i Jema.“ Tchien na Magnuse pohlédl a Alekovi se zdálo, že teď teprve v jeho očích zahlédl záblesk vzdoru. „Ale obětovat něco lásce je přece také ušlech-

tilé, ne? Celý život mě učili, jak ušlechtilé je obětovat vše.“ Podíval se na Aleka. „A právě to jsem udělal. Všechno jsem obětoval pro lásku.“

Alek nevěděl, co na to říct. Z úvah jej vytrhlo Magnusovo hlasité: „To jsou *kecy*, Ke I Tchiene.“ Tchien vypadal, že ho to zaskočilo. Dokonce i Samael vypadal poněkud vyvedený z míry.

Magnusova magie opět zažhnula kalně rudým, agresivním plamenem šlehajícím z rány na hrudi i z čarodějových rukou. Žádné kouzlo nevyslovil, jen vykročil proti Tchienovi. Zlatozelené oči mu plály zlověstným ohněm.

„Ty nejsi jen nějaký obyčejný civil,“ pronesl Magnus nebezpečně potichu. „Ty jsi *lovec stínů*. Máš povinnosti. Odpovědnost. Máš svrchovaně posvátné *poslání*, rozumíš?“

Zmlkl, jako by čekal na odpověď. Jakmile však Tchien otevřel ústa, Magnus pokračoval.

„Ty jsi *ochránce*,“ řekl. „Ochránce našeho světa. Jsi předurčen Andělem. Prodchnut jeho ohněm. Nadán dary nebes!“ Popadl Tchienu za paži a upřeně mu pohlédl do očí. „Já *znám* lovce stínů, Tchiene. Znáám je po staletí. Zažil jsem je v dobrem i zlém. Znáám jejich nejlepší i nejhorší stránky. Znáám ale i ostatní – podsvětňany, civily, a pokud si lovci stínů musí něco uvědomit, je to fakt, že *nejdou jako ostatní*.“

Milují, budují, honí se za bohatstvím – pokud je na to čas. Pokud jim to dovolí povinnost – *svatá a jediná* povinnost, to, co dělí živé bytosti na zemi od zkázy z rukou *doslovného, skutečného, ryzího* zla...”

Samael mu rozpustile zamával.

„Každá láska je důležitá. *Tvá* láska rovněž. Pro některé lidi může být jejich láska tou vůbec nejdůležitější věcí na světě, daleko důležitější než celý svět.

Ne však pro lovce stínů. Protože ne každý je na světě proto, aby ho ochraňoval, ale *ty rozhodně ano.*“

Magická záře opadla. Magnus svěsil hlavu. Tchien mlčky stál. K odpovědi se neměl.

„Jo,“ ozvala se nakonec za Alekovými zády potichu Clary.

Alek nespouštěl zrak z Magnuse. „Netušil jsem, že to cítíš takhle,“ řekl. Magnusova slova jej ohromila. „Vždycky jsem měl dojem, že celá ta svatá válka je ti spíš k smíchu.“

„To je někdy i mně,“ ozval se Jace, „a to mám doslova vypálené zlo z těla nebeským ohněm.“

Magnusovi konečně změkly rysy. Zacouval nazpátek k Alekovi, jako by si teprve teď uvědomil, že stojí těsně u Tchien a Samaela. „Snažím se nebrat věci příliš vážně,“ řekl Alekovi. „To už víš. Svět je absurdní místo a brát ho vážně by znamenalo podvolit se mu a přiznat mu vítězství. A téhle filozofie se držím. Většinou. Většinou,“ zopakoval, „ale nestojím proti *skutečnému* otci démonů ve *skutečném* pekle.“

„Nezapomeň na Pohlcovače světů,“ připomněl se Samael. „Tenhle titul je můj nejoblíbenější. Koho by nebavilo pohlcovat, no nemám pravdu?“

Magnus se otočil k Samaelovi se vztyčeným prstem. Aleka napadlo: *U anděla – on snad opravdu vynadá Samaelovi, Hadovi z ráje.* Pořád se ještě nevzpamatoval z úžasu. Jednak bylo nesmírně fascinující slyšet, jak ho jeho přítel odhodlaně brání a obhazuje smysl a oprávněnost jeho poslání. V neposlední řadě měl ovšem problém vzpomenout si, jestli byl Magnus někdy přitažlivější.

Samael pokrčil rameny. „Nakonec – klidně si bloumejte nazdařbůh po Ti-jü, než zemřete hlady. Já bych si to na vašem místě nevybral, ale je to váš život. Magnusi, ty pojď se mnou.“

„Upozorňuji tě, že ti ho v žádném případě nevydáme,“ prohlásil Alek.

Samael dlouze zasténal. „Proč ty musíš všechno jen komplikovat?“ Máchl paží kamsi k železnému mostu za sebou. Před mostem to ve vzduchu zavířilo a otevřel se tam kruhový portál. Z něj se začali rojit démoni. Ala, siang-liou, paj-ku-ťing...

Samael se otočil k Tchienovi. „Až budou hotovi s ostatními, přiveď ke mně Magnuse. Já mám práci.“ Zavrtěl hlavou, jako by ho to už celé unavovalo, pak se ozvalo jakési tlumené cvaknutí a Samael byl pryč.

Alek a jeho přátelé na Tchiena chvíli jen mlčky zírali. Nikdo jaksi neměl co říci.

Lovci stínů nakonec ocenili, když Magnus mlčení prolomil. „Já vím, že je toho teď na nás na všechny hodně...“

„Přes celé to vojsko démonů nemáte šanci se dostat,“ řekl Tchien. Znělo to vyčerpaně. „Ti-jü je domovem nepřeborného množství démonů – a Samael je všechny ovládá.“

„Takže se potřebujeme dostat na most,“ řekl po chvíli Jace. „Porazit je nemůžeme, ale třeba bychom mezi nimi dokázali prorazit. Na schodišti už se potom nebudou moci rozvinout do šířky a útočit jich bude moci vždycky jen několik najednou.“

„Nezapomínej na ty, co mají křídla,“ připomněl mu Alek.

„Máš snad lepší nápad?“

Neměl.

Clary se otočila k Tchienovi. „Zkusíš nás zastavit?“ Znělo to jako jasná výzva. Alekovi to – nikoliv poprvé – připomnělo, že Clary dokáže být právě taková urputná bojovnice jako Jace. Tchien zavrtěl hlavou. „Když tu zůstaneš, démoni mě stejně roztrhají. Oni nerozlišují. A kromě toho musím najít Shinyun a předat jí pánův vzkaz.“

„Máš opravdu úžasného pána,“ poznamenal Alek. Tchien to ponechal bez odpovědi. Ještě jednou se na ně dlouze podíval a pak svižně a odhodlaně vykročil do spálené pustiny. Démoni ho zcela ignorovali. Zanedlouho lovcům stínů zmizel z očí v démoním hemžení.

„Tak fajn,“ řekl Magnus a vytasil Bílou pomíjivost. „Létající démony budu v uctivé vzdálenosti udržovat já.“

„Kam se jde?“ zeptala se Clary.

„Někam, kde bude alespoň o něco bezpečněji než tady,“ prohlásil Jace. „Držte se pohromadě.“

Všichni čtyři společně postupovali směrem k mostu. Alek s Jacem kráčeli vpředu a odráželi démony, kteří se jim připletli do cesty. Magnus vzadu byl ve střehu před útoky ze vzduchu a Clary odrážela útoky démonů, kteří se je snažili překvapit zezadu nebo z boku.

Alekovi to připomnělo starověké válečnictví, které studoval – těžkooděnce semknuté do obranného neprostupného šiku razící si cestu mračny šípů. Byl to zoufale pomalý postup. Po deseti minutách boje se dostali na železný most, Alek měl však pocit, že než se dostanou přes ten, uplyne snad celá další hodina, tak dlouhý mu najednou připadal. Jace vedle něj podnikal opakované výpady kopím. Obličej měl zbrocený potem a ichorem. Aleka napadlo, že on nejspíš nevypadá o nic lépe.

Jakmile se jim podařilo proniknout na most, změnili démoni taktiku. Tady byli natěsnaní natolik, že nemohli pořádně manévrovat, a rychle jim došlo, že než se snažit překonat ostří lovců stínů a Magnusovy blesky, bude pro ně výhodnější pokoušet se nepřítele srazit z mostu. Začali se na ně houfně tlačit.

„Co když spadneme?“ křikla Clary.

„Pamatuj na to, co říkal Tchien,“ připomněl jí Jace. „Na dně Ti-jü je převrácená Šanghaj. Ovšem co to znamená...“

Alek pohlédl na Magnuse. Ten přikývl.

Jaceovi jejich pohledy neušly. „Skáčíme?“

„Před pádem nás ochránit dokážu,“ řekl Magnus. „Ale co přistání?“ zajímalo Clary.

„Když budeš skákat jen tehdy, budeš-li vědět, kde přistaneš,“ řekl Magnus, „neskočíš nikdy.“

Po těch slovech se vrhl přes okraj mostu.

„Nemůžu věřit, že do toho vážně jdeme,“ řekl Jace Clary.

Ta zaváhala, ale pak odhodlaně přikývla. „Já Magnusovi věřím.“

Jako první se za Magnusem vrhli Jace s Clary, Alek hned za nimi. Padal po zádech, takže viděl, jak se most nad ním vytrácí a splývá s bezhvězdnou temnotou oblohy. Ani během pádu nedokázal přestat myslet na Tchien a na jeho záhadný výraz, když opouštěl lovce stínů, kteří mu tolik věřili.

Řízený pád

Pád jako by byl nekonečný.

Zpočátku se ve vzduchu nekontrolovaně převalovali a Aleka napadlo, co by se stalo, kdyby někdo z nich narazil do stěny jámy. Pocit volného pádu byl napřed děsivý, pak ale jako by Alek přestal pociťovat zemskou přitažlivost. Očekával konec, prudký náraz, ten však stále nepřicházel.

Po několika minutách si uvědomil, že si na to začíná svým způsobem zvykat.

Jako první se do vzpřímené pozice dostal Magnus. Pomocí magie pak srovnal i ostatní, takže se konečně ocitli hlavou vzhůru a tak blízko sebe, že se navzájem slyšeli. Jakmile zmizel z dohledu most a silnice, a dokonce i démoni se vytratil v šedivé nicotě, zbyli jen oni čtyři a kolem už nic. Clařiny rudé vlasy se vznášely jako závoj. Magnus se snášel s rozpaženými rukama a z konečků prstů mu bez ustání sršela rudá žhnoucí magie. Alek vnímal pocit prázdnoty pod nohama. Protože kolem nebylo podle čeho se orientovat, snadno by podlehl iluzi, že se vůbec nepohybuje.

„Už jsem se v životě dopustil všelijakých nepředložeností,“ zapřemítal nahlas Jace, „ale strávit deset minut volným pádem z jednoho neznámého místa v pekelné dimenzi na jiné neznámé místo v pekelné dimenzi, to je hazard dokonce i na moje normy.“

„Netrap se tím,“ řekl Magnus. „Nebylo to tak úplně tvoje rozhodnutí.“

Clary uchopila do prstů pramen svých vlasů, a když ho pustila, zaujatě sledovala, jak opět zavlál ve vzduchu. „Podle mě je to senzace.“

Oba pohlédli na Aleka. Ten se díval dolů – ačkoliv vzhledem k tomu, že neměli jak se orientovat, bylo obtížné spolehlivě určit, kde je dole a kde nahoře. Když se ale pozorně zahleděli směrem, kterým se řítili, začínali matně rozeznávat jakési obrysy. Zatím však bylo těžko říci, jestli se nějak přibližují a zvětšují či nikoli.

Clary a Jace stále čekali, co řekne. „Bylo to rozhodnutí nás všech,“ prohlásil nakonec. „Neměli jsme ani dostatek informací, ani dost času. Řídili jsme se instinktem.“

„A co když jsme se rozhodli špatně?“ zeptal se Jace.

„To budeme řešit, až to zjistíme,“ řekl Alek.

„Ani až přistaneme,“ vložil se do toho Magnus, „nebudeme spolehlivě vědět, jestli jsme se rozhodli správně. Nejspíš se nikdy nedozvíme, jestli jsme zvolili to nejlepší řešení.“

„Někdy je prostě třeba zariskovat,“ řekl Alek. „To přece víme.“

Jace zaváhal. Takhle ho Alek neznal. Jace byl obvykle zcela sebejistý a životem kráčel bez zaváhání a pochybností o sobě i svých rozhodnutích. „To ale někdo může přijít k úhoně.“

„Co tě znám, děláš jednu ukvapenou šílenost za druhou!“ zaprotestoval Alek.

Jace zavrtěl hlavou. „Jenže to jsem vždycky riskoval *já*,“ namítl. „*Svoji* bezpečnost ohrožovat můžu. Něco jiného ale je ohrožovat druhé.“ Díval se přitom na Clary.

Ta okamžitě zareagovala: „Jaci, opravdu si myslíš, že když riskuješ vlastní bezpečnost, netýká se to ostatních? Třeba mě?“

„Nebo tvého *parabátai*?“ přidal se Alek.

„Nebo všech, kdo se musí potýkat s důsledky?“ zavrčel Magnus.

„Od tebe to sedí,“ poznamenal Jace.

„Když už mluvíme o tom rozhodování,“ řekl živě Magnus, „kde přesně hodláme přistát? Protože pokud je to pod námi převrácená Šanghaj, za chvíli jsme tam.“

„V Šanghaji přece musíme najít nějaké útočiště. Tedy v převrácené Šanghaji,“ opravila se Clary.

„Institut?“ navrhl Jace.

„Kostel,“ vzpomněl si Alek. „Katedrála Sü-ťia-chuej. Tchien nám ji ukazoval cestou na trh.“

„Třeba to byla finta,“ poznamenal Jace s přimhouřenýma očima.

„Chceš naznačit,“ ozvala se suše Clary, „že Tchien věděl, že skončíme seskokem volným pádem někde v Ti-jü a budeme se snažit vymyslet, kam v převrácené Šanghaji dopadnout, takže nám ukázal katedrálu v přesvědčení, že se rozhodneme skočit mu do jeho pasti a ne někam jinam?“

Jace zaváhal. „No, když to řekneš takhle, uznávám, že to zní poněkud překombinovaně.“

Magnus natáhl paži pod sebe, zakroužil jí a zdálo se, že se začíná koncentrovat. „Svatý Ignác je ale opravdu dobrý nápad,“ řekl, „protože katedrála je nápadná. Snadno se shora hledá.“

„Našel jsi ji?“ zeptal se Alek.

„No, *něco* s dvěma mohutnými gotickými věžemi tam dole vidím,“ řekl Magnus. „Nejspíš to bude ono.“

„A myslíš, že tam taky bude úkryt se zbraněmi jako v té opravdové?“ zeptal se Jace.

„S převrácenými zbraněmi,“ napadlo Clary. „Když někoho bodneš, hned mu bude líp.“

„Magnusi,“ ozval se Alek, „ty měníš image?“

„Rozhodně ne úmyslně,“ řekl Magnus. Snažil se, aby to znělo vesele, ale vypadal poněkud stísněně. Pokud šlo o magii, Alek si ho nikdy nevšímal a nechával ho starat se o jejich bezpečnost, nyní se však podíval pozorněji a ty podivně nelidské rysy, které se objevily po bodnutí Svefnthornem, jako by se začaly zvýrazňovat. Možná to byla jen iluze, zrakový klam nebo nezvyklý úhel, z něhož se Alek na Magnuse díval, třeba to bylo tím napětím volného pádu... ale Magnusovy oči, zářivé a jedovatě zelené, mu připadaly větší než normálně. I uši jako by měl Magnus špičatější – kočičí – a když otevřel ústa, nabyl Alek přesvědčení, že špičáky má delší a ostřejší.

Magnus se na něj podíval, svraštil ustaraně obočí, ale nic víc už neřekl.

„Zkus to s tou magií tolik nepřehánět,“ navrhl Alek nejistě.

„Ale až potom, co v pořádku přistaneme, ano?“ připomněl se poněkud nervózně Jace.

„Aleku,“ řekl Magnus, „kdyby to nevyšlo... kdybych...“

„Na to teď nemysli,“ řekl Alek. „Dostaň nás na zem. Věci budeme brát tak, jak jsou.“

Magnus pozorně propátrával prostor pod sebou a snažil se objevit katedrálu. Když ji po pár minutách spatřil, ucítil

v sobě příliv magické energie. Pomalu začal ovíjet Aleka, Jace, Clary i sebe ochranným oparem, který vytvářel bublinu, jež jim měla umožnit bezpečně se přiblížit k černým věžím čekajícím tam dole.

Víčka se mu začínala klížit. Zrak se mu kalil. Vynaložit tolik energie na vyzařování magie bylo vždy únavné, tohle však bylo daleko namáhavější než jindy. Hlasy jeho přátel se mu začínaly vytrácet v dálce. Ten nekonečný volný pád jako by prožíval někdo jiný a i ta prázdnota kolem jako by se začínala ztrácet. Veškerou svoji magii už soustředil do kouzla, jež vyzařovalo z jeho rukou, chránilo a zachraňovalo. Jeho mysl ochabla v soustředění na okolní svět, a ačkoliv byl dál při vědomí a jeho ruce stále vyzařovaly kouzlo, které je všechny ochraňovalo, Magnuse navštívil sen.

Byl doma. Doma v Brooklynu, ve svém bytě, kde to vypadalo přesně tak, jako když se vydávali do Šanghaje. Byl v ložnici, jen si nemohl vzpomenout, proč sem přišel. Na zmačkaných pokrývkách na posteli byly stále rozložené mapy, s jejichž pomocí se pokoušeli vypátrat Ragnora.

Ty bych měl uklidit, pomyslel si a sehnul se pro ně. Vzápětí však ucukl a podíval se na svoji ruku. Žádné kouzlo neučinil, a přece mu ruka jasně zářila. Až příliš jasně. Když se na ni podíval, měl pocit, že mu to vypálí oči. Zamžoural a zpod přimhouřených víček pozoroval, jak se jeho ruka v oslnivé záři podivně mění a prodlužuje. Začínala připomínat ptačí spár. Prsty byly na člověka až příliš dlouhé a zakončeny byly černými, zlověstně zahnutými dravčími drápy.

Magnus znejistěl. Nakonec se rozhodl z ložnice odejít. Když se pokoušel projít dveřmi, ucítil náraz do hlavy. Sáhl si na temeno a nahmatat rohy, nebo snad dokonce parohy. Ani je

nepotřeboval vidět a věděl, že jsou špičaté a mají barvu vybělených kostí, právě tak jako ty Ragnorovy. Sáhł si na hrudník a podíval se tam, aby zjistil, zda tam stále má ránu od trnu. Nepoznal to však, protože zář sálající mu z ruky byla příliš oslnivá. Možná bude potřebovat zrcadlo.

Sehnul se, prošel do haly, a když míjel Maxův pokoj, nahlédl dovnitř. Alek tam zrovna oblékal Maxe a ohlédl se po Magnusovi. Ten čekal zděšený výkřik, nezdálo se však, že by byl Alek něčím znepokojen. „Tak šup,“ řekl Magnus Maxovi. „Ruce vzhůru!“ Max poslušně vyhodil paže nad hlavu, jako by se nad něčím radoval. Alek mu přes paže a hlavičku přetáhl tričko a stáhl mu je k pasu. „Jo! Tak to se opravdu hodilo,“ poznamenal. „Díky.“

„Jo!“ opakoval po něm Max a zářivě se na Magnuse usmál. Byl právě ve věku, kdy se po rodičích pokoušel opakovat všechno. Magnus už mu chtěl zamávat, vtom si však vzpomněl na tu záři a na drápy a zarazil se.

Namísto mávání se tedy raději pouze zeptal: „Nazdárek modrásku, co je nového?“

„Modásku,“ zkusil opakovat Max.

„Máš hlad?“ zeptal se ho Alek. Max horlivě pokýval hlavičkou, na níž mu rašily drobné bulky růžků. Rohatý jako on. Ne. On přece rohy neměl. Ale *ted'* je má. Jako Ragnor. Ale Ragnor je snad mrtvý, ne?

„Magnusi,“ oslovil jej Alek, „mohl bys přinést jeho misku na cereálie a hrneček? Obojí je v myčce.“

„Jistě.“ Magnus zamířil do kuchyně. Proč tady ještě bydlí, když se s těmi rohy sotva vejde do chodby? Magnus byl přesvědčen, že to musí mít nějaký dobrý důvod, nedokázal si na něj však v tuto chvíli vzpomenout.

V kuchyni seděl na lince Rafael Santiago a kýval nohama.

„Rafaeli,“ pozdravil ho překvapeně Magnus. „Ale ty jsi přece mrtvý.“

Rafael ho sjel sžiravým pohledem. „To jsem byl vždycky,“ řekl. „Živého jsi mě nestihl poznat.“

„To je asi pravda,“ připustil Magnus, „ale myslím to tak, že teď jsi mrtvý úplně a už se nemůžeš nikde pohybovat. Zmizel jsi. Nechal ses zabít v Edómu místo mě.“

Rafael svažštil čelo. „Jsi si jistý? To se mi zrovna nepodobá.“

Magnus zašátral po myčce, ale překážely mu dlouhé drápy. „Mohl bys mi pomoci?“ zeptal se.

Rafael mu ironicky zatleskal.

„Co tě Sebastian zabil, jsi ještě protivnější než dřív,“ poznamenal Magnus. „I když bych nikdy nevěřil, že to jde.“

„No, já umřít *nechtěl*. *Nezasloužil* jsem si to,“ řekl Rafael. „Byl jsem nesmrtelný! Měl jsem žít navěky. Nakonec to nevydrželo ani tak dlouho, jako žije běžný smrtelník.“

„To nevydrželo,“ přisvědčil Magnus. Podařilo se mu zaháknout dráp za madlo myčky, a když celý zkroucený zapáchil, dokázal ji konečně otevřít. Nebylo to sice jeho nejelegantnější gesto, ale před Rafaelem, který byl ostatně mrtvý, se zase tolik nestyděl.

„A co Ragnar?“ zeptal se Rafael. Stále ještě seděl na lince a kýval nohama. Magnus od něj na takové klukoviny nebyl zvyklý a měl sto chutí ho okřiknout, aby toho nechal, ale připadal by si hloupě. „Taky pořád mrtvý?“

„Ne,“ řekl Magnus, ale vzápětí se zarazil. *Ragnar*? Ragnar viděl naposledy...

V Ti-jü.

Sáhl pro hrnek a misku a opatrně jimi balancoval ve žhnoucích rukou. „Musím to odnést Maxovi,“ řekl.

„Snaž se ho moc nepoškrábat,“ doporučil mu Rafael a Magnus se na něj zamračil. Otočil se k východu z kuchyně a miska i hrnek mu vyklouzly z rukou. Byly sice plastové – z jedné sady zdobené jablíčky, která Max zbožňoval – ale když dopadly na dlažbu, roztrhly se i přesto na drobkové ostré krystalky.

„Hups!“ ušklíbl se Rafael. „Tak to já asi prozatím zůstanu tady.“

Smeták byl u Maxe v pokoji. Magnus šlápl do střeptů a cítil, jak ho řezou do bosých chodidel (proč je ale bos?). V chodbě se za sebou ohlédl a zjistil, že na koberci zanechává krvavé stopy.

Ještě že alespoň krvácím pořád normálně, napadlo jej.

„Aleku?“ zavolal a Alek se vynořil zpoza rohu s Maxem v nosítku na prsou, v němž ho nosili po městě prvních pár měsíců. Před nedávnem usoudili, že Max už z nosítka vyrostl, a chtěli mu pořídit nové. Třeba je tohle to nové? Vypadalo ale úplně stejně jako to původní.

Max se do něj navíc ani pořádně nevešel. To však bylo tím, jak se změnil. Jeho růžky byly ještě před pár minutami pouhé roztomilé bulky, teď z nich však byly zubaté hroty, černé a lesklé, právě tak jako Magnusovy pařáty. Pod nosítkem se mu kýval ocásek, holý, jako mají krysy. Výhrůžně sebou mrskal, jako když se kočka chystá k útoku.

A ty jeho oči... Magnus by asi ani nedokázal přesně popsat, co se to s Maxovým očima stalo. Když se mu do nich zadíval, měl pocit, jako by ho něco poškrábalo na sítnici. Musel odvrátit zrak.

„Něco se děje,“ řekl Alek.

„Neděje se nic,“ řekl Magnus nešťastně. „To je... prostě... čarodějové... někdy... víš...“

„Tos mi neřekl,“ namítl Alek chabě.

„Neměl jsem tušení,“ odpověděl Magnus. Začal couvat chodbou zpět. Zase šlapal po střepech, po nichž k Alekovi před chvílí přišel. V chodidlech opět pocítil bodavou bolest.

Alek Maxe vyndal z nosítka a zvedl ho, aby mu viděl zblízka do obličeje. „Přežiju ty drápy, rohy i zuby,“ řekl, „ale nevím, jak se vyrovnat s tímhle.“

Otočil Maxe tváří k Magnusovi. Jeho obličejík byl jako ztuhlá maska. Bezvýrazný, prázdný. *Tohle ale není jeho znamení démona*, pomyslel si Magnus. *Vypadá jako... jako...*

Paní Eðómu

Aleka na okamžik napadlo, jestli se mu to nezdá. Otvorem po rozetovém okně se snesla Shinyun.

Viděl ji vznášet se s rozevřenými pažemi v kruhovém otvoru, a na okamžik ji měl za sochu. Před takovýmhle rozetovým oknem v opravdové katedrále v opravdové Šanghaji socha skutečně byla, to si pamatoval.

Pak však tím otvorem prolétla a Jace táhle, zoufale zasténal. Alek přesně věděl, jak se cítí. Copak byl jejich únik a jejich hazardní skok z mostu úplně zbytečný? Jak to, že je Shinyun takhle snadno dostihla, sotva se sem dostali?

Ještě v průběhu jejich pádu z mostu Magnus náhle obrátil oči v sloup, pak se jeho víčka zachvěla a oči se zavřely. O lovice stínů se pokoušela panika. Už se připravovali na to, že kontrolovaný sestup se změní v neřízený volný pád, kouzlo však naštěstí vydrželo. Když se pod nimi začaly rýsovat temné tvary zrcadlového odrazu Šanghaje, spatřili i katedrálu. Byl to dokonalý obraz Svatého Ignáce, stejný do nejmenšího detailu, až na to, že postrádal barevnost. Všude jen odstíny

šedi a černi. Co je však potěšilo – katedrála nebyla převrácená v pravém slova smyslu.

Díky Magnusovu ochrannému oblaku bezpečně přistáli v blízkosti jedné z příčných chrámových lodí, bočního ramene pomyslného kříže, na jehož půdorysu byla katedrála vystavěna. Bočními dveřmi pomohli Magnusovi dovnitř a uložili ho na jednu z vyřezávaných dřevěných lavic. Jakmile Magnus spočinul na lavici, magie tryskající z jeho dlaní ochabla a on začal pravidelně dýchat, jako by tvrdě usnul.

Nebyla to sice skutečná katedrála, interiér ji však připomínal natolik, že Alek usoudil, že jde o skutečnou kopii. Bylo zvláštní ocitnout se po té zlověstné odlidštěnosti Ti-ju v prostředí katolického kostela, který měl naopak k lidskosti velmi blízko. Klidně by mohli být někde ve Francii, v Itálii nebo třeba v New Yorku. Teprve když se prošli hlavní lodí a spatřili důmyslné vyřezávání chrámových lavic a tradiční čínskou dlažbu, museli katedrále Sü-ťia-chuej přiznat na prostou jedinečnost. Nikde však neviděli jediný náboženský symbol, světce ani anděla. Výklenky a konzoly určené pro tyto symboly a obrazy, byly prázdné. Jen-luo zjevně nebyl jejich příznivcem. Aleka napadlo, že Samael na tom nejspíš bude stejně.

Když se k němu Alek vrátil, Magnus pravidelně dýchal a pořád vypadal, že spí. Alek mu položil ruku na rameno a jemně jím zatřásl. Když se nic nedělo, zkusil to znovu a tentokrát poněkud razantněji. Snažil se být opatrný – nepovažoval za rozumné Magnuse ze spánku vytrhnout příliš prudce – ale k ničemu to nevedlo. Zkusil na něj promluvit jménem, opakovaně se ho dotýkal, ale Magnus nijak nereagoval.

„No tak, vzbud' se,“ naléhal Alek a stiskl Magnusovi koleno.

„Mohli bychom ho pocákat vodou,“ napadlo Clary.

„To by mě zajímalo, kde tu chceš nějakou najít,“ opáčil Jace. „Třeba by nějakou mohl vykouzlit Magnus. A jídlo k tomu.“

„To bychom ho napřed museli probrat,“ namítla Clary.

„Probuď se!“ zkusil to znovu Alek. V tu chvíli se nad nimi ozvalo zašustění a vzápětí už spatřili Shinyun, jak prolétá otvorem po okně.

Doskočila hladce s pružným pokrčením dlouhých nohou. V jejím vzezření i pohybech bylo cosi hmyzího. Jace napřáhl kopí, Clary tasila dýku. Alek se dál snažil probrat Magnuse. Trásl jím čím dál tím zoufaleji.

„Nechci bojovat!“ zavolala na ně Shinyun. Nikdo se ale neměl k tomu, aby odložil zbraň.

Shinyun se přiblížila. Všichni byli ve střehu. „Magnus... spí?“ zeptala se.

„Byl to dlouhý den,“ odsekl suše Alek.

„Bez třetího bodnutí trpí,“ řekla.

„Zvolil raději smrt.“

„Je velice zajímavé,“ řekla Shinyun, „kolik lidí se rozhodne nezemřít, když dojde na konečné rozhodnutí.“ Pozorně se na ně zadívala. „Většinou je to proto, že se bojí, co to provede s ostatními.“

„Myslím, že to není tvoje starost,“ usadil ji Jace.

„Není,“ přisvědčila. „Já podstatu moci chápu až příliš dobře na to, abych si připouštěla nějaké sentimentální vazby, které většinu lidí poutají ke světu. Ke světu, který je nakonec stejně nechá na holičkách.“

„Mýlíš se,“ ozval se mdle Magnus.

Alek mu pomohl posadit se. Magnus zamžikal. Oči měl větší a zářivější než kdy dřív. Alek si uvědomil, že mu připadají

čím dál tím cizejší, a to si myslel, že je nikdo nezná tak dobře jako on.

„Mýlíš se,“ zopakoval Magnus. „Ty takzvané sentimentální vazby jsou zdrojem síly. V ní je ta opravdová moc.“

„Ohromuje mě,“ odvětila Shinyun, „že si tohle myslíš dokonce i po čtyřech stech letech života. Po tom, kolik jsi jich přežil. Když víš, že přežiješ i všechny *tyhle*.“ Ukázala na lovce stínů.

„Jestli to půjde takovou rychlostí, tak ne,“ řekl Magnus nenučeně a zlehka si přejel dlaní po prsou a po břiše, jako by se ujišťoval, že všechny orgány má stále na svém místě.

Na to Shinyun nezareagovala. „Ty dobře víš, jak krutý je čas. Že nám nakonec všechno sebere. Čas je jen stroj na přetváření lásky v bolest.“

„Ale mezitím se dá užít spousta zábavy,“ vedl si svou Magnus. Zavrtěl hlavou. „Můžeš si to opakovat, kolikrát chceš, pravdou se to jen proto nestane.“

Shinyun vzdychla. „Já jsem s tebou nepřišla vést filozofické dispute, Magnusi.“

„To jsem ani nečekal,“ odvětil Magnus. „Předpokládám, že sis nás přišla dobírat a poučovat nás.“

„Ne,“ namítla popuzeně. „Přišla jsem vám říct, kde najdete svého přítele Simona.“

„Proč bys prosím tě tohle dělala?“ zeptal se udiveně Magnus.

Když se probral, bylo mu trapně. Uvědomoval si, že upadl do jakéhosi transu. Sen už se z jeho mysli vytrácel a jemu zbývaly pouhé matné útržky – Rafael Santiago klátící nohama na jeho kuchyňské lince. Max vztahující ruce, aby mu Alek mohl obléci tričko. Krvavé stopy na koberci.

„Já ti nemusím nic vysvětlovat,“ prohlásila Shinyun.

Alek zkřížil paže na prsou. „V tom případě jistě chápeš, že ti nevěříme ani slovo.“

„Ty bys *nám* snad něco věřila?“ zeptal se Magnus.

„Věřila,“ přisvědčila Shinyun, „protože vy všichni jste tak zoufale bezelstní, že si myslíte, že když mi budete říkat pravdu, nějak mě tím ovlivníte. Vy snad dokonce věříte, že na mě zapůsobí ta vaše bezúhonnost a vyšší principy.“

„Ale no tak,“ ozval se Magnus. „Oba přece víme, že moji bezúhonnost a vyšší principy tajně obdivuješ.“

Shinyun dlouze a znechuceně zasténala. Ten nepřeslechnutelný zvuk nabitý emocemi ostře kontrastoval s jejím nehybným obličejem. „Tak chcete vědět, kde je váš přítel, nebo ne?“

„Ne, pokud nám neprozradíš, proč nám nabízíš pomoc,“ řekl Jace.

„Protože mám zlost,“ řekla prostě Shinyun.

„Na nás? Nebo na Simona?“ zeptal se Magnus.

„Na Samaela!“ odsekla Shinyun. „Celé měsíce se všechno točilo jen kolem jeho mistrovského plánu, kolem konečného cíle, který měl přinést ovoce za všechnu práci, kterou vynaložil a kterou jsem vynaložila *já*, a pak se objevíte vy a on najednou nemá na práci nic jiného, než se utápět v nějakých malicherných křivdách.“

„Myslíš tím *Simona*?“ vyhrkla zděšeně Clary. „Takže to Samael ho unesl, když jsme poprvé prošli portálem? Co s ním Samael *dělá*?“

„A proč Simon?“ otázal se Alek.

„Ti dva se *rozhodně* nikdy předtím nesetkali,“ prohlásil Jace. „Já vím, že Simon chodí v Brooklynu na dost divné večírky, ale tohle je prostě nemožné.“ Pohlédl na Clary. „Že mám pravdu?“

Shinyun rozhodila rukama. „Ragnor a já děláme, co můžeme, abychom realizovali jeho plány na invazi do lidského světa. Kmitáme tady po té zatuchlé díře jako šílenci, rozkazujeme démonům, a že to nejsou zrovna *nejposlušnější* podřízení...”

„Ano, máš pravdu, dneska se dobrý personál shání těžko,” přitakal spěšně Magnus a pokusil se vstát. Cítil se překvapivě svěží. Vypadalo to, že už nabral síly po totálním vyčerpání, které na něj dolehlo poté, co veškerou energii vložil do magie během sestupu do katedrály. Že by měl trn vliv i na rychlost regenerace? Kdoví. „Co otec démonů se Simonem provádí a proč?”

„Zavřel se v jedné z mučiren, aby tam potýral jednoho lovce stínů, který pro něj ani neznamená bezprostřední hrozbu. Je to k smíchu. A musí to přestat.”

„Souhlas,” přisvědčila okamžitě Clary. „Ukaž nám cestu.”

„Takže ty nám chceš pomoci zachránit Simona,” ozval se Alek, aby se ujistil, že to pochopil správně, „aby se Samael přestal rozptylovat a znovu se začal věnovat plánům na zničení světa.”

„Ano,” řekla Shinyun. „Ber, nebo nech být.”

„Počkat,” řekl Magnus. „Nejdřív se tě potřebuji na něco zeptat.”

Shinyun naklonila hlavu k rameni. „No?”

Magnusovi bylo proti srsti ptát se Shinyun na cokoliv, co se týkalo jeho samotného, účinků trnu a jeho současného stavu. Neměl důvod věřit tomu, co mu Shinyun odpoví, to především. Navíc si byl jist, že Shinyun využije příležitosti, aby mu mohla udělat další kázání. Nechápal však, co se s ním děje, a ruku v ruce s nevědomostí přicházel pokradmu i strach.

„Řeklas, že bez třetího bodnutí budu trpět,“ začal Magnus. „Ale to není pravda. Jsem čím dál tím silnější. Moje magie je mocnější. Nechápu to.“

„Nechápeš?“ opáčila Shinyun.

„Nechápu, jak dojde k tomu, že bez třetího bodnutí zemřu. Pokud máš v sobě alespoň kouska slitování,“ zkusil jí zahrát na city, „tak mi to vysvětlíš. Potřebuji přece vědět alespoň to, jak se to stane. To najednou zeslábnu? Nebo začnu postupně chřádnout?“

„Ne,“ odvětila Shinyun. „Prostě budeš jen přebírat stále víc a víc moci trnu, aniž bys byl plně ovládan jeho pánem. Tvá magie bude stále mocnější a divočejší, až se ti vymkne z rukou úplně, a ty začneš být nebezpečný sám sobě i svému okolí. Pokud tě lidé kolem tebe neopustí, zabije to i je.“

Magnus na ni civěl s vyvalenýma očima.

„Takže se budu cítit pořád líp a líp,“ řekl. „Až se najednou budu cítit mnohem hůř?“

„Ne,“ řekla Shinyun. „Až neucítíš nic. To *proto* každý přijme třetí bodnutí. Podle mě nemáš na výběr. Mohli bychom se teď už konečně vypravit pro tvého přítele?“

Z hrudi jí zaplála rudá záře. Stejnou barvu teď měla Magnusova magie. Shinyun s lehkostí malířského mistra načrtla ukazovákem ve vzduchu portál. Otevřel se do komory s černými hroty ze sopečného skla. V pozadí probublávala jakási rudá tůň. „Hmmm,“ zamumlala Shinyun. Zakývala ukazovákem a obraz za portálem se změnil. Nyní viděli ohromnou bílou kamennou desku, na kterou se spouštěl gigantický mlýnský kámen. „To taky ne.“ Zopakovala gesto ukazovákem a pak znovu a znovu, jako by listovala mezi jednotlivými cíli.

„Peklo železných mlýnů... Peklo drcení... Peklo čtvrcení... Peklo vaření... Peklo ledové hory... Peklo ohnivé hory...”

„To je fůra pekel,” poznamenal Magnus.

„Nešlo by to urychlit?” ozval se Alek.

Shinyun je sjela spalujícím pohledem a prohlížela dál.

„Peklo červů, peklo larev, peklo vařícího písku, peklo vařícího oleje, peklo vařící polévky s lidskými knedlíčky, peklo vařícího čaje s lidskými sítky, peklo malého kousajícího hmyzu, peklo velkého kousajícího hmyzu, peklo sežrání vlky, peklo ušlapání koňmi, peklo nabrání na volské rohy, peklo uštípání kachnami k smrti...”

„Jak bylo to poslední?” ozval se Jace. Shinyun ho ignorovala.

„Peklo hmoždířů a tlouků, peklo kuchání, peklo nůžek, peklo doruda rozžhavených pohrabáčů, peklo doběla rozžhavených pohrabáčů... aha! Tady to máme.” Skrz portál byla vidět jakási vápencová jeskyně plná stalaktitů i stalagmitů, takže připomínala zející tlamu plnou obrovských tesáků. Na zemi se válely pohozené železné řetězy jako klubko spících hadů.

„Jak se jmenuje tohle?” zeptal se Alek.

„Nemám ponětí,” řekla Shinyun. „Peklo mrhání časem na mučení někoho bezvýznamného například. Projděte, než mě to začne mrzet.”

S připravenými zbraněmi prošli jeden za druhým portálem do jeskyně.

V katedrále bylo zatuchlo, vlhko a chladno. Zato v jeskyni bylo vedro a sucho jako v peci. Magnus následoval Aleka, Jace a Clary. Obcházeli stalagmity trčící ze země a mířili do jakéhosi otevřeného prostoru v dálce. Magnuse překvapilo, že Shinyun prošla portálem za nimi a zpozzdálí je následuje.

Nešli daleko. Spatřili Samaela, jak přechází sem a tam s rukama za zády, jako by o čemsi usilovně přemýšlel. Magnus se rozhlížel, ale chvíli mu trvalo, než si všiml...

„Simone,“ zašeptala vyprahle Clary.

Uprostřed jeskyně visel Simon s roztaženými pažemi i nohama. Zápěstí mu obemykala železná pouta zavěšená na řetězech u stropu, kotníky měl právě tak uvězněné v robustních okovech zapuštěných do země. Až když Magnus přišel blíž, pochopil, že ty řetězy jsou ještě nejmenší Simonův problém.

Kolem Simona vzduchem vířil snad tucet ostrých čepelí. Chvillemi náhodně, chvillemi pravidelně – zdálo se, že jejich pohyb je ovládán Samaelovou vůlí.

Simon už měl na těle pár řezných ran, a právě když se přiblížili, jeden z nožů bleskově vyrazil a řízl ho do paže. Simon se zavřenýma očima sebou škubl a Magnus na něm viděl, jak se s vypětím všech sil ovládá, aby nevykřikl. Další čepel tančily pouhých pár centimetrů od něj.

Jak samotné zavěšení, tak nože už musely Simonovi působit příšernou bolest, stále se však držel, oči zavřené, zuby zaťaté, i když mu po těle stékala krev. Oči vytřeštil až v okamžiku, kdy Clary zaječela. Teď na své přátele nevěřícně zíral, jako by se obával, že je to jen prelud.

Samael se otočil a strnul. Zdálo se však, že je překvapen spíše příjemně. „Chcete si to tu prohlédnout celé, že?“ řekl. „Nevím... sem tam se mi tu něco líbí, ale musím říct, že mám o designu *naprosto* odlišnou představu, než měl nejspíš Jen-luo. Naštěstí je tohle jen provizorium. Už brzy se přemístím do vašeho světa a tam se zařídím podle svého.“

Clary se na Samaela vrhla. Jace ji na poslední okamžik strhl zpátky. „Cos mu to provedl?“ zavrčela Clary s vyceněnými zuby. „Co *on* udělal tobě? Nikdy jste se ani nepotkali!“

Samael se od srdce zasmál. „Dobrá otázka! Ne, já a tento džentlmen jsme se poprvé setkali až dnes. Všiml jsem si ho, když procházel dočasným portálem, který moji čarodějové otevřeli na denním trhu, a nechal jsem ho přivést sem. Protože, aby bylo jasno, *mně* neznámý není. Vím toho o něm poměrně dost. A teď se konečně začínáme poznávat vzájemně.“

„Simone, jsi v pořádku?“ křikla Clary.

„Simone, pokud jí odpovíš, vypíchnu ti oko,“ řekl Samael, aniž by změnil dosavadní tón.

Simon moudře mlčel a Magnus pochopil, že Samael opravdu teprve začíná. Ta trocha pořežání magickými vířícími čepelemi, to ještě nebylo to hlavní mučení, které Samael Simonovi chystal. To byl jen předkrm. Upoutávka. Tak to v Ti-jü chodilo. Samael mohl svoji oběť takto trýznit bůhvíjak dlouho, než přejde k ještě daleko horším věcem.

Samael se na Simona zamračil, a Magnuse překvapil výraz skutečné, čiré nenávisti, který zkřivil Samaelovu tvář. A to ho před chvílí napadlo, jestli je Samael tak vzdálený lidskému bytí, že má blíž k Razielovi s jeho silou vůle přesahující hranice chápání a s neschopností lidských emocí, jako je popudlivost nebo zloba. Myslel si, že Samael možná není tolik podobný démonům, jako spíš přírodním živlům nebo božstvům, které jsou rovněž až příliš monumentální a příliš nadpozemské, než aby je bylo možné pochopit.

Nyní však Magnus pochopil, že se mýlil. Samael rozhodně je schopen lidské nenávisti. Čísela z něj na první pohled a bez obalu.

„Já vím, že nepatřil vždy k nefilim,“ řekl Samael. „Vím, že se narodil jako obyčejný civil, ale pak se stal jedním z Děti noci a jako takový se dopustil těch nejhorších zločinů. Zničil

Lilith, první ze všech démonů, Paní Edómu a jedinou lásku, kterou jsem za celé své dlouhé bytí poznal.“

Clary se zajíkla. „Och,“ vydechl Alek.

Jedna z čepelí opsala elegantní oblouk a na Simonově břiše se objevil další rudý pruh. Clary semkla víčka. Magnuse fascinovalo Simonovo sebeovládání. Byl přesvědčen, že on na jeho místě už by řval z plna hrdla.

„Nevím, jak nad ní mohl zvítězit pouhý upír,“ pokračoval Samael. „Kdybych ten příběh slyšel od někoho jiného než od samotné Paní Edómu, nikdy bych mu nevěřil. Ale byla to ona sama, kdo mi to řekl. Byl jsem tak blízko, tak strašlivě blízko návratu. Už jsem pomalu opouštěl Prázdnotu. Hledal jsem někoho, kdo by mi našel říši, které bych mohl vládnout. A pak, zatímco jsem procházel mezi světy, jsem uslyšel vzteklý křik své milované. Její vztek by mohl pohánět vesmír.“ Znělo to obdivně. „Křičela, že byla poražena. Slábla. Na věky opouštěla svět. Síla jejího vzteku mě oživila, vytáhla mě z Prázdnoty do těchto hmotných světů, kde věci mají formu a význam. Znovu jsem se zhmotnil a složil hned dva sliby.“

Magnus mu naslouchal, pohledem však sledoval Simona, který ze Samaela nespouštěl zrak.

„To bolest a zuřivost mě vytáhly z temnoty,“ pokračoval Samael. „Netoužil jsem po ničem jiném, než být zase s Lilith, ale ironií osudu jsem se mohl vrátit díky tomu, že ona odešla.“

„Nesváděl bych to na osud,“ ozval se Magnus. „Nazval bych to spíš ironií situace.“

Alek po něm střílil pohledem. Samael však byl v ráži a nevěnoval jim sebemenší pozornost.

„Nejprve jsem si slíbil, že dokončím, co jsem začal. Zaplavím zemi ohněm a jedem a přivedu na ni armády démonů,

jimž tento svět po právu náleží. A ten druhý slib – přemoci vraha Lilith a postarat se, aby trpěl za to, co spáchal.“

„Neměl jsem v úmyslu...“ zachraptěl Simon.

„Nepřekvapuje mě, že se pokoušíš zachránit výmluvami,“ skočil mu Samael do řeči, „ale upřímně – čekal bych něco lepšího než bláboly typu ‚nechtěl jsem matku démonů zničit, byla to nehoda‘. Předpokládám,“ otočil se k Simonovi, „že zakopla a upadla ti srdcem přímo na hrot meče, ne?“

„Něco na ten způsob,“ ozvala se Clary. „A *nebyla* to Simonova vina. Pokud to vůbec byla něčí vina, pak moje.“

Samael zakoulel očima. Než však mohl něco říci, vložila se do debaty Shinyun. „Můj pane,“ řekla, „respektuji vaši potřebu dořešit to, ale připadá mi to jako příliš podružný úkol pro osobu vašeho významu a postavení. Musíme plánovat válku, povolat vojska...“

„Na to všechno pak bude spousta času,“ máchl Samael odmítavě rukou. „Napřed mi poskytne zadostiučinění bolest téhle kreatury.“

„Zadostiučinění?“ ozval se Simon. „Můžeš mě třeba rozdrtit na kaši, ale co potom? Tvou milenku ti to stejně nevrátí.“

„Proč ho nenechat rozdrtit na prach spolu s tím zbytkem, až naše hordy zaplaví Zemi krví?“ namítla Shinyun nešťastně. „Pokud budete chtít potrestat osobně každého jednotlivce, který kdy něco provedl někomu, koho znáte, zabere to spoustu času. Času, kterého se nám nedostává.“

Samael si povzdechl. „Shinyun, ty víš, že si tě velice cením. Jsi opravdu dobrá v organizování démonských sil, a přivedla jsi mi Ragnora Fella. Máš skvělou pracovní morálku, a řekl bych, že tvá práce tě skutečně baví. Ale tohle nechápeš. Ani nemůžeš. Tohle by snad pochopila jen Lilith, a já doufám, že se odněkud dívá, vidí, co se tu děje, a usmívá se.“ Na oka-

mžik jako by se zasn timer. „Její úsměv mi opravdu nesmírně chybí. A taky ti hadi, které měla místo očí. Ti mě zbožňovali.“

„Ano, můj pane. Pokusím se to pochopit.“ Shinyun souhlasně zavřela oči, ale nezdála se být zrovna spokojená.

„Teď se postarej o Magnuse, dokud na něj nebudu připraven,“ nařídil jí Samael, „a tyhle ostatní předej soudům Ti-jü, ať konají.“

„Myslel jsem si, že nás tu necháš bloudit do úplného vyhladovění,“ řekl Alek.

„To bylo v plánu,“ řekl Samael, „ale jak se zdá, můj personál se rozhodl pracovat i během vašeho bloudění a hladovění. Těšil jsem se, že si vás budu představovat, jak umíráte o samotě někde na pusté skále ve světě bez hvězd. A když už o tom spolu mluvíme, musím přiznat, že by mě to velice těšilo.“ Pokrčil rameny. „Ale ať Ti-jü rozhodne, kde skončíte. Užijte si také nějaké to mučení za všechny ty potíže. Jsou tu v tom velmi dobří, když se vám tedy podaří přimět je k práci.“

Shinyun se ohlédla po Magnusovi a lovcích stínů a nepatrně pokrčila rameny.

„Jaký byl přesně tvůj plán?“ zasyčel Alek na Shinyun. „Předpokládal jsem, že máš vymyšleno něco lepšího, než že se prostě pokusíš mu to rozmluvit. Když neposlouchá tebe, proč by měl poslouchat *nás*?“

Shinyun zaváhala. „Myslela jsem, že se zastydí.“

„Ten se podle mě jen tak nezastydí,“ řekl Magnus. „Viděli jste, co se nestydí vzít si na sebe?“

„Ty nás teď odvedeš zpátky k soudu?“ zeptal se Jace. Shinyun znejistěla, ale než stačila něco odpovědět, všechny ostatní zvuky přehlušila vřava pekelné magie připomínající hukot roje rozzuřených včel smísený s burácením valící se vody.

Než stačil Magnus zjistit, co ten hluk způsobilo, šlehl jeskyní dlouhý oranžový plamen připomínající blesk. Plamen olízl okovy na Simonových kotnících. Samael překvapeně vzhlédl. Nože přestaly vířit a zůstaly strnule viset ve vzduchu, jako by vyčkávaly.

Ohnivý jazyk šlehl podruhé a tentokrát přetl řetězy, které Simona poutaly ke stropu jeskyně. Simon se s odporným žuchnutím svalil na zem. Přestože měl dosud spoutané ruce, snažil se překulit stranou. Magnusovi se nesmírně ulevilo, když viděl, že se hýbe.

Clary a Jace se k Simonovi rozběhli a Magnus v sobě začal koncentrovat magické síly, ačkoliv zatím sám nevěděl, proč nebo proti čemu. Jen Alek zůstal stát jako opářený a užasle civěl vzhůru.

Z portálu plného bouřkových mračen a deště se vynořila Isabela s planoucím bičem v ruce. Seděla na hřbetu tygra. *Obrovského* tygra.

Magnus musel připustit, že tohle překvapilo dokonce i jeho samotného.

Ten oranžový plamen byla Isabelina práce. Magnus fascinovaně přihlížel, jak švihla bičem, z něhož vytryskl ohnivý jazyk.

Z Isabelina hrdla se vydral válečný pokřik. Tygr doskočil doprostřed jeskyně a zařval tak, že se kamenná sluj otrásla. Isabela z něj seskočila a rozběhla se ke klečícímu Simonovi, vedle něhož už klečela i Clary. Isabela jí začala pomáhat s uvolňováním pout na Simonových zápěstích a kotnících.

Pak portálem proskočila další postava. Magnus byl přesvědčen, že scénu „Isabela Lightwoodová jedoucí na obřím tygru“ už dnes nic nepřekoná, ale při pohledu vzhůru musel uznat, že tohle ji těsně dotahuje.

Vzápětí na dno jeskyně doskočil Ke I Tchien promočený na kůži. Oblečení se mu lepilo na tělo a vlasy měl připlácle k hlavě. Okamžitě se napřímil, roztočil provazovou šipku a rozběhl se k Shinyun. Zář *adamasu* působila v tom ponurém prostoru poněkud zvláště, Magnusovi však rozhodně připadala povznášející, i když zatím nechápal, co se to tu právě semlelo.

Shinyun na poslední chvíli zdvihla paže a Tchienova šipka se odrazila od bariéry narudlého kouře. Tahle barva už byla Magnusovi nepříjemně dobře známá.

Samael o krok ucouvl. Magnus očekával, že se každým okamžikem pustí do boje, Samael však zatím váhal a jen upřeně zíral na tygra. Pak se otočil k Shinyun, něco jí řekl a jedním prstem načrtl ve vzduchu portál. Ten temně zajiskřil, jako by pohlcoval veškeré světlo z okolí. Vypadal úplně jinak než portály, na jaké byl Magnus zvyklý. Samael se ještě naposledy podíval na tygra a prošel portálem. Ten se však za ním nezavřel. Vyvalil se z něj roj kostlivců, bojechtivých démonů paj-ku-ťing.

Clary a Isabela nebyly připraveny dát se okamžitě do boje, protože stále ještě osvobozovaly Simona z pout, ostatní však instinktivně tasili zbraně a připravili se na střetnutí. Jace si vyskočil na balvan, rozpráhl se kopím, a když se kostlivci přiblížili, vrhl se na toho nejbližšího. Skončili v nepřehledném chumlu na zemi a ani Magnus v něm nerozeznal jednoho od druhého. Tchien začal kostlivce kosit provazovou šipkou a ke slovu se dostal i blyštící se Alekův meč.

Z portálu se neustále vynořovali další a další kostlivci. Magnus se k němu rozběhl, a ještě než se dostal do jeho blízkosti, už ve vzduchu čmáral rudé okultní znaky. Jakmile doběhl k portálu, začal ho horečně bořit.

Naštěstí se portál vytvořený samotným Samaelem zjevně nijak zvlášť nelišil od ostatních. Magnusovi stačila zhruba minuta a portál byl uzavřen.

Posledních pár kostlivců si Tchien, Alek a Jace rychle rozdělili. Dokonce i tygr sem tam po nějakém máchl tlapou, když se dostal příliš blízko, jinak se ale zdálo, že všechnu práci ochotně přenechává ostatním.

Když zmizel i poslední kostlivec, rozhostilo se v té podivné jeskyni ticho. Jen Shinyun se zdviženými pažemi stále udržovala magickou bariéru, která ji oddělovala od ostatních. Tchien jí vykročil vstříc s roztočenou šipkou a vražedným výrazem v očích.

„Tchiene,“ oslovil ho Alek a přistoupil k němu. „Ona nás nenapadne.“

„Ne,“ potvrdila Shinyun. „Momentálně mám dost jiných starostí.“ Bariéru však udržovala dál.

Clary a Isabele se konečně podařilo zbavit Simona zbytku pout, takže byl volný, rozhodně na tom však nebyl nejlépe. Z ran mu prýštila krev. Žádná sice nebyla hluboká, zato jich však bylo hodně. Isabela si položila Simonovu hlavu do klína a hladila ho po vlasech, zatímco Clary po jeho zmučeném těle črtala jednu hojivou runu *iratze* za druhou. Alek pomohl na nohy Jaceovi. Jeden z démonů paj-ku-ťing, ještě než ho Jace vyřídil, mu uštědřil pořádnou ránu, takže krvácel z ramene. Když vstával, přivřel oči bolestí.

„Tchiene?“ ozval se Magnus a přistoupil blíž. „Jsi ve spolku se Samaelem, nebo ne? Začínám v tom mít zmatek.“

„Nejsem,“ zavrtěl Tchien hlavou. „A on to teď už ví. Čekal jsem na pravou chvíli, abych mohl využít informace získané díky předstírání spojenectví.“ Pokývl směrem k Simonovi. „Věděl jsem, že pokud skončíte v Ti-jü, bude Simon unesen.“

A když se za ním vydala Isabela... usoudil jsem, že nastal ten správný okamžik.“

„Tys věděl, že bude unesen? A dovolils to?“ Nezdálo se, že by Clary měla pro Tchienovu strategii pochopení.

„Musel jsi vědět, co mu Samael provede.“ Ani Isabela nevypadala zrovna nadšeně.

„I já mám k Tchienovi *spoustu* otázek,“ ozval se Alek, „ale možná bychom měli nejdřív zmizet alespoň z tohoto pekla.“

„To bych rád,“ přidal se Simon. Isabela a Clary mu pomáhaly udržet se na nohou. Mnohé z jeho ran už se zavíraly, stále však byl bledý a viditelně otřesený. „To byl tedy den.“

„Ten ještě neskončil,“ zahučel zachmuřeně Jace opírající se o Alekovo rameno. „Řekl bych, že mám zlomenou nohu.“

Alek vytáhl stělu.

„Můj pán mě volá,“ ozvala se náhle Shinyun. „Odcházím si s ním promluvit a pokusím se ho dostat zpátky.“ Rozhlédla se po lovcích stínů. „Proč vy jen musíte pokaždé všechno tak zkomplikovat?“ zeptala se spíš pro sebe a vzápětí zmizela v temnotě jeskyně.

Alek nejprve dokončil hojivé runy *iratze* – zlomenina to byla ošklivá a síle run urputně vzdorovala – a teprve pak schoval stělu a rozhlédl se. „Fajn,“ řekl. „Co ten tygr?“ Obrovitý tygr, který od chvíle, co zmizel Samael a jeho démoni, vypadal naprosto netečně, si lehl na zem a začal si ohromným růžovým jazykem olizovat přední tlapu.

„Ach!“ vyhrkl Tchien, přistoupil k šelmě a sklonil se k ní. „Děkuji ti, Chu Šene,“ řekl mandarínskou čínštinou. „Šanghajští nefilim jsou tvými dlužníky.“ Chu Šen zívł, protáhl se a vstal. Položil Tchienovi na rameno ohromnou tlapu a chvíli mu upřeně hleděl do očí. Pak se otočil a plavným klusem zmizel v hloubi jeskyně.

„Legendární zavržený Chu Šen,“ poznamenal Tchien, zatímco se za mizejícím tygrem dívali. „Průvodce zbloudilých. I se zavrženými se občas hodí dobře vycházet.“

„A jemu se nic nestane?“ zeptala se Clary. Tchien se ještě jednou ohlédl do míst, kde Chu Šen zmizel. „Sličný lid není vázán stejnými pravidly jako my ostatní. A na světě je mnohem déle než kdokoliv z nás. Dokonce i ty,“ dodal a pokývl směrem k Magnusovi.

Clary přistoupila k Jaceovi a starostlivě se k němu naklonila. Jace stál na jedné noze a opíral se o kopí jako o berli. Na Clařin tlumený dotaz podrážděně odpověděl: „Vážně jsem v pohodě. Jen chvilku potrvá, než se to zahojí. Do té doby vás budu dost brzdit.“

„Doufám, že bojů s kostlivci už bylo pro dnešek dost,“ poznamenal Alek.

„Za pár hodin budu *fit*,“ prohlásil Jace. Magnuse pobavilo, jak je Jace popuzený, že utrpěl zranění, a jak rychle mění téma. „Cos to použila za zbraň?“ zeptal se Isabely.

„Plamenný bič,“ řekla hrdě Isabela. Jace k ní natáhl ruku a Isabela ho přes ni plácla. „*Nesahat*,“ zavrčela. „Pálí.“

„Myslím, že by se nám všem hodila chvilka na odpočinek a na hojení. A taky na výměnu informací,“ řekl Magnus. „Především informací o hře, jakou to hraješ, *Tchiene*.“ Tchien se po něm zkormouceně podíval. „Omlouvám se. Vysvětlím to.“

„Tak co, lidi?“ ozval se Simon. „Neměli bychom zmizet? Za sebe musím říct, že bych už byl rád co nejdál odsud. Mučírny jsem si užil dost.“

Magnusovi to připadalo jako rozumný nápad. „Vrátím nás zpátky do katedrály,“ řekl a zakmítal prsty. Tchien povytáhl obočí. „*Sü-ťia-chuej*? Napadlo mě, jestli se tam dostanete.“

Magnus jen kývl, zamával rukama a otevřel portál. Temně zajiskřil stejným zlověstným přísvitem, jako když ho otvíral Samael. Magnus s Alekem se na sebe podívali.

„Tohle nevypadá dobře,“ poznamenala Clary a Simon viditelně znejistěl. Skrz portál však všichni viděli vnitřek katedrály, a v jeskyni se nikomu z nich zůstat nechtělo. Nezbyvalo jim než projít a doufat, že jim pekelná říše Ti-jü a její vládcové dají na chvílku pokoj. Na všech bylo znát, jak zoufale si potřebují odpočinout.

Fénixovo pero

Katedrálu našli netknutou. Rozhodli se utábořit v apsidě, výklenku, kde by za normálních okolností byl oltář. Tady samozřejmě žádný oltář nebyl, jen popraskaná mramorová dlažba. Simon, Isabela, Clary a Jace se usadili na mramorových schodech, které vedly dolů k lavicím. Tchien se posadil do lavice v první řadě a Magnus se ležérně opřel o sloup.

Alek nervózně přecházel apsidou tam a zpět. Magnus pro ně mezitím sehnal trochu jídla, ale aby se ho lovci stínů dotkli, musel je napřed ujistit, že je to bezpečné. Bylo to jen pár misek s rýží zalitou vývarem a termosky s vodou. Žádná hostina, ale všichni své porce zhlkli jako vlci.

Alek se pokoušel Magnuse přesvědčit, aby si vzal víc než jen pouhých pár soust, ten však místo jídla upřeně hleděl na Tchien, záblesk soustředění v zlatozelených očích. „Takže, Ke I Tchiene,“ řekl. „Co nám povíš? Jak je to s tebou a Samaelem?“ Tchien si povzdychl, odstrčil vyjedenou misku, kývl a dal se do vyprávění.

* * *

„Poprvé jsem se s Jung Shinyun a Ragnorem Fellem setkal na denním trhu před několika měsíci. Po podsvětanské koncesi se už nějakou dobu šuškal, že se tu zničehonic objevili dva cizí čarodějové, kteří tu podezřele zdomácněli a rychle se stali pravidelnými návštěvníky trhu. Začala se o to zajímat i šanghajská pobočka, a protože koncesi dobře znám, pověsil jsem se těm dvěma na paty. Zajímalo mě, jaké navštěvují prodejce, co kupují a jestli se s někým scházejí. Při zpětném pohledu bych řekl, že zkoumali samotný trh a zjišťovali, jak dobře a jakým způsobem je hlídán a bráněn. Všechny moje pečlivé záznamy jejich nákupů ptačích vnitřností a křemených krystalů byly proto pravděpodobně naprosto k ničemu. V té době to ale byly jen zájmové osoby, cizinci, na které je třeba dávat pozor.

Naneštěstí se ale ukázalo, že Jung a Fell dávali pozor *na mě*. A já jsem byl stále... neopatrnější, pokud šlo o můj vztah s Ťin-feng. Mám to štěstí, že žiji ve městě, kde spolu podsvěťané a lovci stínů dobře vycházejí, a s Ťin-feng se nám navíc poštěstilo, že naše rodiny nám v našem vztahu nebrání. Proto jsem nebyl dostatečně bdělý. Naopak, byl jsem neopatrný, a tím pádem jsem se stal záhy zranitelným.

Jednoho dne si mě na trhu vyčíhali v jednom opuštěném zákoutí. Oznámili mi, že o mně a Ťin-feng vědí, a že by mi mohli nadělat nepříjemnosti. Řekl jsem jim, že má rodina o tom ví a šanghajská pobočka že mě podporuje. Pak ale začali mluvit o Kohortě.“

Kohorta nebyla pro Aleka neznámý pojem. Ve Spolku se našla hrstka lovců stínů, kteří nejenže považovali Studený mír za dobrý program, ale byli přesvědčeni, že je to první krok

k obnově neomezené nadvlády nefilim nad celým podsvětem. Zatímco Valentýn Morgenstern a jeho Kruh přísahali na to, že lovce stínů lze „očistit“ jen válkou s podsvětaní, Kohorta postupovala poněkud diplomatictěji. Snažila se prosazovat nová a nová pravidla omezující práva podsvětanů, často jen nepatrně a lokálně. Alek se nedomníval, že by Kohorta mohla rozpoutat novou Válku smrti, ale obával se, že Spolek jí dovolí pokračovat v těchto drobných změnách, které v důsledku povedou k nebezpečnému vychýlení rovnováhy. Na to ovšem Spolek přijde, až už bude pozdě. Ještě donedávna byla Kohorta jen hrstkou fanatiků, Alekův otec ji však pozorně sledoval, a proto Alek věděl, že nebezpečnost Kohorty postupně roste tak, jak zvolna narůstá počet jejích členů.

Vztah Tchiena a Ťin-feng *byl* podle Studeného míru nezákonný a Alek věděl, že jeho vyzrazení širšímu členstvu Spolku by klidně mohlo nejen zdiskreditovat Tchiena, ale připravit jeho rodinu o rozhodující postavení v šanghajském Institutu, a zničit tak křehkou rovnováhu, již se až dosud ve městě dařilo udržovat. Tchien se rozhlédl po jejich zachmuřených obličejích a řekl: „Vidím, že chápete.“

„Pokračuj,“ přikývl Alek.

A Tchien pokračoval.

„Asi dvě stě kilometrů jihozápadně od Šanghaje leží město Chang-čou. Tamní Institut řídí rodina Lie. Manžel ředitelky Institutu se jmenuje Lie Ťü-lung. Oficiálně sice není členem Kohorty, mezi čínskými rodinami lovců stínů je o něm ale obecně známo, že je jejich věci příznivě nakloněn. Také se ví, že Lieovi by využili každou příležitost k poškození pověsti

rodiny Ke v naději, že pro sebe získají kontrolu nad šanghajským Institutem.

A tohle všechno věděla i Shinyun. To ona přede mnou vyslovila jméno Lie Ťü-lunga. Vyhrožovala mi, že pokud si moje rodina bude chtít udržet vedení Institutu, bude mě muset vydat Spolku k potrestání za porušení Studeného míru. Prohlásil jsem, že by něco takového nikdy neudělali, věděl jsem ale, že já sám bych nikdy nepřipustil, aby ztratili svůj vliv a pozici kvůli mému prohřešku.

Zeptal jsem se jich, co po mně chtějí. Požadovali informace – o Institutech v Číně, o způsobech jejich zabezpečení, o počtech lovců stínů v každé pobočce Spolku, o vztazích mezi lovci stínů a podsvětňany v jednotlivých městech. Sdílel jsem jim všechno, co jsem věděl. Říkal jsem si, že neprozrazuji žádná zásadní tajemství. Že tohle všechno jsou poznatky, které získají i sami, pokud jim odmítnu pomoc.

Uplynul měsíc, možná dva. Jung a Fell dál pravidelně navštěvovali denní trh a jednoho dne si mě opět vyčíhali. Zavedli mě do sklepení v jedné zapadlé uličce koncese, kde si vybudovali jakousi svoji základnu, kancelář i laboratoř v jednom.

V okamžiku, kdy jsem se po tom jejich doupěti rozhlédl, pochopil jsem, že mi hrozí strašlivé nebezpečí. Ani mi nezávázali oči, ani se nepokusili jinak přede mnou zakrýt své dílo. A to bylo tak hrozné, že si to ani nedovedete představit. Už na první pohled to stačilo pro oba čaroděje na doživotní odsouzení do Tichého města za porušení Úmluv. Napadlo mě proto, že už odtamtud živý nevyjdu.

Namísto toho mě se vším dopodrobna seznámili. Tak jsem se dozvěděl, že jejich pánem je Samael, otec všech démonů, že usilují o jeho návrat na Zemi, aby mohla pokračovat válka,

jež byla zastavena před tisíci lety, když ho porazil Michael. A že teď pro něj pracuji i já.

Prohlásil jsem, že to v žádném případě, že bych pro něj nikdy nepracoval. Ale oni se mi vysmáli, a že prý ještě rád budu, protože jinak oni oznámí mojí rodině, že už jsem jim dodal informace o lovcích stínů, o jejich počtech a silných i slabých stránkách. Ty už Samaelův vyzvědač dávno jsi, řekli mi. Jen si to musíš přiznat.“

„To pero v Samaelově klobouku,“ ozval se zděšením pobledlý Magnus. „To je fénixovo, že? Je od Ťin-feng?“

Alek neznal podrobnosti magie sličného lidu, věděl však, že se získáním fénixova pera držitel získává nad fénixem moc. Tchien teď prudce zavrtěl hlavou. „Ne. Ne. Přistoupil jsem na to, že nemám na výběr a musím udělat, oč mě žádají. Jejich dalším požadavkem *skutečně* bylo fénixovo pero – napadlo mě, že mě chtějí zkorumpovat důkladněji tím, že mě přimějí, abych zradil Ťin-feng. Já jsem ji ale místo toho do všeho zasvětil. Kromě vás už jen ona zná celou pravdu. Ťin-feng mi pak přinesla fénixovo pero z hrobu jednoho ze svých předků. Jung a Fellovi jsem namluvil, že je její.“ Tchien se rozhlédl. „Chápejte... napadlo mě, že bych mohl využít situace. Dostal jsem se do Ti-jü a začal se seznamovat s místopisem, strukturou i místními pravidly. Myslel jsem si, že by to mohlo být užitečné, pokud z téhle pasti někdy najdu cestu.“

„Bylo to užitečné,“ řekla Isabela. Alek se na ni podíval a ona pohled upřeně opětovala. Tmavé oči jí jasně zářily. Simon s hlavou opřenou o její rameno k ní vzhlédl a usmál se. „Ťiang-š' mě dovedli k nějakému dalšímu soudu před nějaké-

ho starce. Jediné, co mě na něm zaujalo, byl beztvářý, jakoby rozteklý obličej. Chvíli na mě řval mandarínsky, a když jsem mlčela, otevřel tajný vchod ve stěně a poslal mě dál.“

„Zase do nějakého dalšího pekla?“ otázal se Alek.

„Do pekla ticha,“ odpověděla Isabela.

„Mohlo to být i horší,“ poznamenal Jace. Aleka napadlo peklo vařící polévky s lidskými knedlíčky.

„Vyvlekli mě na jakousi plošinu na vrcholu věže vysoké hezkých pár stovek metrů,“ pokračovala klidně Isabela. „Dole se ježily kovové hroty. Pověsili mě na řetěz a na krk mi upevnili kovovou tyč se špičatou vidlicí na obou koncích. Jeden konec mi mířil na krk, druhý na prsa, takže stačilo pokusit se promluvit nebo třeba jen kývnout hlavou, a oba konce se zabodávaly. Dohlíželi na mě démoni. Výborně se bavili, jak jsem se tam zmítala.“

„Sakra,“ zavrčel Jace.

Simon si Isabelu přivinul blíž.

Když Alek Simona poznal, vysmál by se každému, kdo by mu chtěl tvrdit, že se jeho sestra někdy bude právě k Simonovi chovat s takovouto něhou a náklonností, a že Simon bude její city opětovat. Stejně by Alek v té době samozřejmě reagoval, i kdyby mu někdo tvrdil, že bude s Magnusem Banem jednou vychovávat dítě. Jak se všichni za tu krátkou dobu změnili.

„Byla jsem tam jen pár minut,“ pokračovala Isabela. „Našel mě Tchien. Ti démoni, co mě hlídali, mu dovolili, aby se přiblížil, a pak... no, pak se tam objevil obrovský tygr a pozabíjel je.“

„Jakmile mě přestal Samael sledovat, povolal jsem Chu Šena, aby mi pomohl Isabelu osvobodit,“ vložil se do toho Tchien.

„To muselo být úžasné,“ zahučel Simon.

„Trvala jsem na tom, že ten tygr sem musí s námi,“ řekla Isabela. „Věděla jsem, že bys byl zklamaný, kdybys ho neviděl.“

Simon ji políbil na tvář. Lehce se začervenala. To Isabele není zrovna podobné, pomyslel si pobaveně Alek. Vůbec se poslední dobou hodně změnila.

„A zbytek už znáte,“ řekl Tchien. „Samael teď nejspíš řádí po celém Ti-jü, nadává, jak je to tu strašné, a komanduje ty své dva čaroděje. A teď už také ví, že k jeho nepřítelům patří i já.“

„Věřte mi,“ ozval se unaveně Simon, „že teprve když se Samael rozhodne řídit, poznáte, co doopravdy dovede.“

Alek přikývl. Jeho první setkání se Samaelem ho zaskočilo. Choval se tak přátelsky, působil tak neškodně... až pohled do Samaelovy tváře v okamžiku, kdy si vychutnával rozřezávání Simonova těla, Alekovi připomněl, s kým mají tu čest. „On je tady pořád ta největší hrozba.“

„Navíc to vypadá, že se mimořádně zajímá o tebe, Magnusi,“ řekl Tchien. „Napadlo mě, že je to proto, že tě Shinyun bodla trnem, ale říkám si, že kdyby mu šlo jen o dalšího poskoka z řad čarodějů, nějaký ochotný by se určitě našel.“

Magnus pokrčil rameny. „Zřejmě když už jsem tady...“

„Takže Samael se tady připravuje,“ řekla Clary. „Ale k čemu konkrétně? Co má přesně v plánu?“

„Samaelovi brání ve vstupu na Zemi ochranná kouzla archanděla Michaela, která platí od těch dávných dob, kdy Samael porazil,“ řekl Tchien. „Já to vidím tak, že Samael dal Jung a Fellovi za úkol najít v té Bílé knize něco, co mu umožní ochranná kouzla překonat.“

„Je to vůbec možné?“ zeptal se Jace. „Je v Bílé knize něco tak mocného?“

Oči všech se obrátily k Magnusovi. „Pravděpodobně ano,“ pronesl Magnus zachmuřeně. „Už se nedivím, že portály na Zemi nefungují, jak mají. Samaelovi nohsledi si nejspíš pohráli s bariérami oddělujícími jednotlivé dimenze.“

„Ale proč je ještě nedokázali překonat?“ napadlo Clary. Tchien se zamyslel. „Řekl bych, že Samael považoval Ti-jü za mnohem spolehlivější zdroj síly, než tomu nakonec je. Za Jen-lua tomu tak pochopitelně bylo; celá tahle říše je mašinerie proměňující lidské utrpení v démonskou moc. Jenže ten stroj je už skoro sto padesát let porouchaný. Nejenže Jung a Fell mají problémy čerpat odtud sílu pro svoji magii, ale démoni, kteří Ti-jü obsluhovali, si za tu dobu bezvládní zvykli na volnost a chaos. Samael je sám do latě nepostaví.“ Tchien zavrtěl hlavou. „Shinyun se domnívá, že s dostatečnou mocí získanou z trnu si dokáže celé vojsko Ti-jü násilně podmanit svou magií, zatím ale ještě není tak daleko.“

„Takže moc času nemáme,“ poznamenal Alek. „Tady jsme v bezpečí?“ Tchien přikývl. „Samael nás nepovažuje za skutečnou hrozbu a spoléhá na své nohsledy, že mají Ti-jü pod dohledem. A do kostelů démoni chodí neradi, a to dokonce i v démonské kopii Šanghaje.“

„Fajn,“ ozval se Jace, „takže jaký je plán? Odpočinek a pak vyrazit na Samaela?“

„Nebo na Shinyun a Ragnora,“ řekla Clary. Když uviděla, jak se Magnus zatvářil, dodala: „My nemůžeme dovolit, aby přišli na to, jak Samaelovi umožnit vstup do našeho světa. To prostě nemůžeme.“

„A na zmaření Samaelových plánů postačí sebrat jim Bílou knihu?“ otázal se pochybovačně Simon. Tchien zavrtěl hlavou. „Zdrží je to, ale nakonec určitě najdou i jiné řešení. Svět je plný temné magie.“

„Nechat jim ji ale prostě nemůžeme,“ prohlásila Clary.
„Nemůžeme to jen tak nechat být.“

„Tak fajn,“ řekl Alek. „Takže kde hledat Bílou knihu? Nebo Samaela? Nebo ještě líp – Bílou knihu *a* Samaela?“ Tchien znejistěl. „On tu nemá žádnou domovskou základnu. Pohybujeme se po celé říši.“ Ztišil hlas do spikleneckého šepotu. „Takový mikromanažer.“

„Takže co?“ vyjel už podrážděně Jace. „Zpátky k tomu železnému mostu? Nebo k soudu? Nebo si ho máme nechat vyvolat rozhlasem?“

„Vylákáme ho ven,“ řekl Magnus. „Já posloužím jako návnada.“

„Ne,“ prohlásil okamžitě Alek.

„Shinyun má se mnou a s trnem něco za lubem,“ namítl Magnus. „Už od začátku si mě dobírá, že dám nakonec stejně přednost třetímu bodnutí Svefnthornem, než abych zemřel. Když někde začnu dělat dostatečně velký kravál a budu se dožadovat Shinyun, objeví se. A přes ni už se dostaneme k Samaelovi. Nebo se možná zjeví sám.“

„Ne,“ zopakoval Alek důrazně.

„Může to vyjít!“ trval na svém Magnus.

„Magnusi,“ řekl Alek, „co se stane, když tě doopravdy bodne ještě jednou? Samael tě plně ovládne. A to bude konec. Pro... pro všechny,“ dodal potichu.

„Nebodne,“ prohlásil Magnus. „Nemůže. Pro třetí bodnutí se musím rozhodnout sám, a to já neudělám.“

„Ale jí zalžeš, že to chceš,“ doplnil ho Alek.

Magnus se neubráníl pousmání. Potěšilo ho, jak dobře jej Alek zná. „Přesně tak. A ona pak nejspíš spustí nějaký složitý rituál, samé zařikávání, vždyť ji znáš. Zapálí milion svíček. To potrvá dost dlouho. Získáme spoustu času k útoku.“

Alekovi bušilo srdce jako o závod. „A co když se pleteš?“

„Aleku,“ ozval se opatrně Jace, „neřekl bych, že vymyslíme něco lepšího. Magnus má pravdu. Podle mě je Samaelovi a těm jeho nohsledům úplně jedno, jak dlouho tady na ně budeme číhat. Nebojí se, že bychom mohli jejich plán jakkoliv vážně ohrozit. Ano, můžeme zabít pár démonů, ale ty dva napíchnuté čaroděje a knížete pekel? Pro ně jsme jen pár bezvýznamných pěšáků.“

„Už brzy zjistíš, jak moc se spletli,“ poznamenala Isabela.

„To každopádně,“ přisvědčil Jace. „Bod pro tebe, Isabelo. Ale Magnuse se Samael pokoušel *zlanřit*. Nabízel mu přece místo po Shinyun! Magnus je jediný, komu jsou ochotní věnovat pozornost a kdo je schopen se ubránit, pokud některý z těchhle našich tří kámošů zaútočí.“ Kývl k Simonovi. „Pro-miň, neber si to osobně.“

„Neberu,“ odvětil Simon s chabým úsměvem. „Ještě nejsem na sto procent v pohodě.“

Alek nevěděl, co na to říci. Hlavou mu táhly děsivé myšlenky. Takovou úzkost jako teď dosud nepoznal, nebo si ji alespoň nikdy nepřipouštěl. Představoval si, jak Maxovi vysvětluje, že se Magnus nevrátí a že zůstali sami dva. *Byl to riskantní a narychlo připravený plán, ale mysleli jsme si, že to vyjde...*

„Všichni budeme mít Magnuse celou dobu na očích,“ řekl Jace. Jako obvykle. Jen on znal Aleka tak dobře, aby rozpoznal úzkost a obavu v jeho očích. „Žádné skutečné nebezpečí mu nehrozí. Shinyun už jsme odrazili, zvládneme to znovu, a Magnus má pravdu – tentokrát by se pro bodnutí trnem musel rozhodnout sám. To proto se ho taky za celou tu dobu, co jsme v Ti-jü, bodnout nepokusila.“

Alek vzdychl. S vypětím vůle zaplašil morbidní představy a soustředil se na přítomnost. „Tak fajn. Uznávám,

že ze všech možných řešení má tohle asi největší šanci na úspěch.“

„Takže co dál?“ zeptala se Clary.

Simon zívá. „Nevím jak vy, ale já bych se docela prospal. Mám za sebou dlouhý den – dim sum, trh, zavěšení v řetězech a krájení magickými noži... Já vím, že pro většinu z vás je to běžná kratochvíle všedního dne, ale já jsem opravdu vyždímaný jak hadr.“

„A já potřebuju chvíli, aby mi srostly kosti v noze,“ přidal se Jace. „Navíc nepředpokládám, že víš, kde najít nějaké lepší zbraně,“ obrátil se k Tchienovi.

„Plamenný bič!“ ozvala se Isabela.

„Pár plamenných bičů navíc by se hodilo,“ připustil Jace, „ačkoliv bych si uměl představit i něco lepšího.“

„Když už je o tom řeč...“ začal Tchien...

Na konci jedné z příčných chrámových lodí byla nevelká místnost. Ve skutečné katedrále to byla nejspíš soukromá kaple, tady však samozřejmě veškeré liturgické symboly a předměty chyběly, takže když sem Tchien Aleka, Jace a Clary zavedl, jejich kroky zaduněly dutou ozvěnou. Jace hopsal po jedné noze a opíral se o kopí jako o berli. Následoval je i Magnus. Aleka napadlo, že chce spíš Simonovi a Isabele dopřát chvíli soukromí, než že by ho tolik zajímaly zbraně. Alek se opřel o zeď a bez valného zájmu sledoval, jak Tchien poklekl a začal poklepávat na kamenné dlaždice na podlaze. Při každém pokusu soustředěně naslouchal. Netrvalo dlouho a opatrně zvedl tu největší dlaždici. Pod ní se objevila dřevem obložená komora plná balíků zabalených ve voskovaném plátně.

„V opravdové katedrále byste našli lepší,“ řekl Tchien omluvně, „a ani nemají nanesené runy, takže démony zraníte, ale dorážet je budete muset andělským ostrím. Ale...“

Jace si spokojeně hvízdal. Tchien začal vytahovat jeden balík za druhým z komory na světlo.

„Tchiene, proč jsi nám neřekl, žeš byl ke spolupráci se Samaelem přinucen?“ zeptal se teď potichu Alek. „Svůj vztah s Ťin-feng ses nám svěřit nebál.“ Tchien na Aleka překvapeně pohlédl. „Myslel jsem, že je to jasné. Tušil jsem, že vztah s podsvěťankou nezavrhnete, ale vždycky hrozilo riziko, že moje spojení se Samaelem by se mohlo donést Spolku a ten by zasáhl, takže by nakonec trpěla i Ťin-feng a má rodina.“

Clary si odfrkla. „Prosím?“ obrátil se k ní Tchien.

„Já jen... *my* nejsme z těch, co by donášeli Spolku,“ řekla Clary.

„Má pravdu,“ přidal se Alek. „Nemáme zrovna ve zvyku nějak detailně informovat vedení o svých plánech.“

„Například jsme radě vůbec neoznámili cestu do Šanghaje,“ pokračovala Clary. „Myslela jsem, že v tomhle máme jasno.“ Tchien se po nich užasle rozhlížel. „Aleku, tvůj otec je *inkvizitor*. Řekl bych, že na to, že vás znám od včerejška, jsem vám toho svěřil víc než dost. No, byl to dlouhý den.“

„Bod pro něj,“ ozval se Jace. Ratištěm kopí odhrnul plátno z jednoho balíku a odhalil obouruční meč s neobvykle širokou zakřivenou čepelí. Na první pohled něco mezi tureckou šavlí a mačetou. Jace opatrně zdravou nohou zkusil hrot zbraně. „A tohle by zabodovalo taky. Clary? *Dadao*?“

Clary si od něj zbraň vzala a zamířila na opačnou stranu místnosti, kde si vyzkoušela pár sestav stínového boje. Při sérii prudkých výpadů jí rudý cop vlál kolem hlavy. Poslední

sestavu zakončila elegantním sekem a strnula se skloněným mečem. Teprve pak se s úsměvem ohlédla po ostatních. „Tak ten se mi líbí.“

Jace na ni jen mlčky zíral. Alek ho poplácával po rameni.

„Drobná holka s obřím mečem, to má něco do sebe,“ zamumlal Jace.

Když se k nim Clary vrátila, musel se Jace zjevně ovládat, aby ji neobjal a nepolíbil. Namísto toho ale znovu přistoupil k hromadě zbraní.

„Tohle mi prostě leze na nervy,“ řekl Alek Tchienovi. „Ta nedůvěra, tajnůstkářství. Moje, tvoje...“ Svraštil čelo. „Lovci stínů mají být pevností, hrází mezi lidmi a démony, první a zároveň poslední linií obrany. Jenže jsme přímo prolezlí tajemstvími. Dlouho jsem si myslel, že to jen já a moji přátelé před Spolkem něco tajíme, ale víš, na co jsem přišel? Před Spolkem něco tají *každý*.“

„Naznačuješ mi, že vám mám věřit víc?“ zeptal se popuzeně Tchien. „I když vás sotva znám?“

„Jo,“ ozval se Jace, a Alek i Tchien se k němu otočili, aby se ujistili, že mluví k nim. Ukázalo se však, že jen objevil další zbraň – dvě tyčky z tvrdého dřeva spojené železným řetízem. Jedna byla zjevně určena k držení, druhá, ta kratší, byla celá pokrytá krátkými železnými ostny. Jace k nim s úšklebkem vzhlédl. „*Morgenštern*.“

„Tak tohle je *rozhodně* cep,“ prohlásila Clary.

„Tohle mi nechte,“ řekl Jace. „Bude se to hodit pro případ, že bych musel bojovat ještě dřív, než se mi zahojí ta noha. Tohle když kolem sebe roztočím, žádný démon se mi k tělu nedostane.“

„Ani se zlomenou nohou přece nejsi v boji *zbytečný*,“ upozornila ho Clary. „Jsi dobrý ve strategii i v taktice.“

Jace s úsměvem zavrtěl hlavou. „Všichni přece víme, že mou hlavní devizou je moje dokonalá fyzička a mrštnost. Co bych bez toho byl?“ dodal ještě.

Clary obrátila oči v sloup. „*Mimo jiné* třeba borec, co vymyslel, jak proniknout do Sebastianova opevnění v Edómu.“

„Jasně,“ opáčil Jace. „*Mimo jiné*. Dál?“

Clary se usmála. „Pamatuj si, že tvým nejdokonalejším svalem je tvůj mozek.“ Tchien tu slovní přestřelku sledoval s neskrývaným pobavením. „Asi máš pravdu,“ ozval se Alek. „Nemáš důvod důvěřovat nám víc. My jsme ti za tak krátkou dobu taky nestihli svěřit všechna svoje tajemství.“ Vzdychl. „Nějak se to... je to mezi lovci stínů pořád horší a horší. Důvěry ubývá, zato tajemství se množí. Nevím, kolik ještě systém vydrží,“ dodal spíš pro sebe, „než se zhroutí.“

Jace zvedl překvapivě kvalitní luk s dvojité zakřiveným lučičtém. Nechyběl ani toulec plný šípů. Podal obojí Alekovi. Ten přijal, ale vzápětí řekl: „Tohle dám Simonovi. Já mám přece Černou pomíjivost.“

Vydali se transeptem zpátky do hlavní lodi. Jejich kroky po kamenné podlaze duněly ozvěnou. Mlčení nečekaně prolomil Magnus. Klidným a vyrovnaným hlasem Tchienovi řekl: „Můj otec je kníže pekel Ašmodaj.“ Tchien strnul v půli kroku a vytřeštil na něj oči.

„Jen jsem si říkal, že bys to měl vědět,“ řekl Magnus, „ještě než dojde k boji se Samaelem. Už několikrát se zmínil, že patříš k nejstarším kletbám. A Jem řekl, že Shinyun jde po Tessu proto, že Tessa k nejstarším kletbám patří rovněž. Z toho usuzuji, že jim není lhostejné, kdo je můj otec.“

„Aha,“ hlesl Tchien a zdálo se, že usilovně přemýšlí. „A co to znamená pro naše plány?“ otázal se pak.

„To nevím,“ přiznal Magnus. „Možná nic. Možná se Samael domnívá, že ze mne může načerpat nějakou sílu. A nebo si myslí, že je pro mě něco jako strýc. Prostě... jak jsem řekl, napadlo mě, že bys to měl vědět.“

Vykročil dál a ostatní jej po chvílce následovali. Alekovi neušlo, jak ustaraně se po sobě podívali Jace a Clary.

„To je strašné,“ řekl náhle Tchien. „Myslím pro tebe.“

Magnus na něj překvapeně pohlédl.

„Ty sis knížete pekél za otce sám nevybral,“ pokračoval Tchien. „Ale vyšší démoni a knížata pekél ti budou otravovat život... no, nejspíš napořád.“

„Zatím na tom usilovně pracuji,“ přisvědčil Magnus.

„Co s tím můžeš dělat?“ zeptal se ho Tchien.

„Nic,“ odvětil Magnus prostě. „Žít si svůj život. Chránit svoji rodinu.“

„Nechat se chránit svojí rodinou,“ vložil se do toho Alek.

„A přáteli,“ doplnila ho Clary.

Chvilku kráčeli mlčky. „Děkuji,“ řekl pak Tchien. „Za důvěru. Já to nikomu neprozradím.“

Zahnuli směrem k apsidě, odkud Simon jedním z oken vyhlížel do nicoty tam venku. Isabela byla na protější straně místnosti.

„Je na tobě, aby ses rozhodl, jestli to někomu potřebuješ říct,“ poznamenal Magnus. „Ty se rozhodni, komu věříš. Tak funguje důvěra.“ Odmlčel se. „Taky Jem to ví a určitě ti rád zodpoví jakékoli otázky. V tomhle má poměrně bohaté zkušenosti.“

Když se přiblížili k apsidě, pochopili, že se tu muselo něco stát. Isabela s ustaraně svraštělým čelem pozorovala Simona z protější strany místnosti. Paže měla zkřížené na prsou.

„Izzy?“ zavolala na ni Clary.

Ochranitelský instinkt Alekovi velel zamířit nejdřív k Isabelle, protože však stále ještě držel v ruce luk a šípy, šel je nejdříve předat Simonovi. Jace se mu držel v patách, a Alek mu za to byl v tu chvíli vděčný. Magnus s Tchienem zůstali v povzdálí.

„Simone,“ ozval se Alek, když přišli blíž. „Mám pro tebe luk.“

„Bezva,“ řekl Simon, aniž by se k němu otočil. „Suvenýr. Pojdte už domů.“

Alek s Jacem se po sobě nechápavě podívali. Jako první promluvil Jace. „O čem to mluvíš, Simone?“

„Chci domů,“ prohlásil Simon. „A vy byste měli chtít taky.“

„Samozřejmě, že *chceme* domů,“ ozval se opatrně Alek. „Ale ještě to nejde. Samael má pořád Bílou knihu a my musíme...“

„Všem se nám podařilo se vrátit,“ pronesl tupě Simon. „Všichni jsme to zatím přežili. Není důvod tady zůstat.“

„Nevíme, kudy zpátky,“ řekl Alek. „Cestu musíme teprve najít.“

„Tak ji pojdte hledat,“ řekl Simon zase tak těžkopádně a bezvýrazně. „To by měl být náš plán. Najít únikovou cestu a stáhnout se.“ S nadějí v očích pohlédl na Jace. „Vrátíme se s posilami. Posily, to přece bylo vždycky tvoje.“

„Magnus je pořád ještě v nebezpečí,“ řekl Alek. „Musíme přijít na to, jak se vypořádat se Svefnthornem.“

„No,“ pronesl mdlé Simon, „možná by se řešení líp hledalo jinde než *doslova přímo v pekle*.“

Přistoupily k nim Clary s Isabelou. „Simone,“ oslovila ho Clary, „jsi jako vyměněný.“

„Tohle přece není tvoje první návštěva v pekelné dimenzi,“ připomenul mu Jace.

Ted' se Simon otočil. Alek vzhledem k tónu jeho hlasu očekával, že uvidí slzy. Ty se však nekonaly. Simonův obličej planul těžko potlačovaným vztekem.

„Už to stačilo,“ řekl potichu. „Už bylo dost zahrávání si s lidskými životy.“ Ani se na své přátele nepodíval. „S životy vás všech.“

„Simone...“ ozvala se znovu Clary. „Už jsme toho tolik prožili, a jsme v pořádku. Tys byl nemrtvý, byl jsi nezranitelný. Jsi jeden z mála žijících lidí, kteří viděli Anděla, a stannul jsi tváří v tvář dvěma knížatům pekel. Zabil jsi Lilith!“

„Lilith zabilo Kainovo znamení,“ pronesl Simon bezbarvě. „Já jsem byl jenom náhodou u toho.“

„Být lovcem stínů...“ nadechl se Alek, ale k jeho překvapení ho Isabela umlčela zlobným pohledem.

Simon zdvihl hlavu. Vypadal jako duchem nepřítomný. „Prošli jsme portálem a spoléhali na to, že se dokážeme vrátit. Ty ses vzdala démonům,“ otočil se k Isabele mdle. „Spoléhala na to, že se ti podaří se z toho dostat. Tchien předstíral, že nás zrazuje. Sázel na to, že se mu podaří Isabelu zachránit, až si na něj Samael přestane dávat pozor.“

„Ale všechno to přece vyšlo,“ ozval se Jace. „Podívej, sice zatím *nevíme*, jak se z Ti-jü dostaneme zpátky, ale se všemi těmi portály...“

„Pořád samé sázky na nejistotu,“ přerušil ho Simon. „Donekonečna vyhrávat nemůžeš. Nakonec prohraješ.“

„Ale zatím na to nedošlo,“ řekl Alek.

Simon ho sjel vzteklým pohledem. „V květnu,“ pokračoval pak třesoucím se hlasem, „jsem viděl umírat v bolestech a za hrozného řevu George Lovelace. Pro nic za nic. Napil se z Poháru smrti, vzplanul a zemřel. V čem se lišil ode mě? Byl právě tak hoden zasvěcení jako já. Spíš víc než já.“

Nikdo nepromluvil.

„To pro mě byla závěrečná lekce z Akademie,“ řekl Simon tiše. „Lovci stínů umírají. Prostě... umírají pro nic za nic.“

„Je to nebezpečná práce,“ řekl Jace.

„George nic nebezpečného nedělal,“ drtil Simon slova mezi zuby. „Nezahynul v ušlechtilém aktu sebeobětování; nezemřel, protože ho přemohl démon. Zemřel, protože lovci stínů prostě někdy umírají jen tak *pro nic za nic*. Tak to prostě je. Byla to lekce.“

„Isabela byla zachráněna,“ řekl Alek. „Ty jsi zachráněn. Tchien je taky v pořádku.“

„Tentokrát!“ zasmál se Simon. „Ano, tentokrát to vyšlo. A co příště? A mimochodem – příště je *zítra*. Jak můžete?“ zeptal se a bezmocně se rozhlédl kolem sebe. „Jak můžete riskovat svůj život i životy všech, které milujete? Znovu a znovu?“

Isabela k Simonovi přistoupila a položila mu ruce na ramena. Podíval se jí do očí, jako by tam něco hledal. Alek věděl, co by řekl on sám – že prostě plní svůj úkol. Že být lovcem stínů je významné a osamělé poslání, že být vybrán pro takový úkol je darem a kletbou zároveň, a že je tak důležitý právě pro to riziko; že se Simonem bojuje už léta a Simon si rozhodně zaslouží být jedním z nefilim. Myslel na Isabelu, její divokost, její urputnost a odhodlání, a čekal, že řekne něco podobného.

Ale nestalo se tak. Isabela Simona jen pevně objala. „Nevím,“ zašeptala. „Já nevím. Nedává to vždycky smysl, lásko. Někdy vůbec.“

Simon přidušeně vzlykl a zabořil obličej mezi Isabelin krk a rameno. Isabela ho jen mlčky držela.

„Omlouvám se,“ vypravil ze sebe nakonec Simon. „Omlouvám se.“

„Musí to pochopit,“ spíš jen pohnul rty, než zašeptal Alek.

Isabela nepatrně přikývla. „On to chápe,“ hlesla. „Jen... dejte nám chvilíčku, ano?“

Clary se kousla do rtu. „Mám tě ráda, Simone,“ řekla. „Oba vás mám ráda.“

Otočila se k odchodu a ostatní ji následovali. Byla Simonovou *parabátai*, takže rozhodnutí bylo na ní. Než se vzdálili, slyšel Alek, jak Isabela Simonovi cosi šeptá.

„Isabela má pravdu,“ prohlásila Clary, jakmile se ocitli zpátky v hlavní chrámové lodi. „Simon to chápe – jen se trápí. Je to pouhých pár měsíců, co ztratil George.“ Opřela se o kamennou zeď. „Kéž bych dokázala udělat víc. Být lepší *parabátai*. Bojovat po boku někoho, koho máte rádi, znamená jenom bojovat efektivněji. Taky to znamená vzájemně se podporovat, když nastanou problémy.“

„My víme přesně, jak to myslíš,“ prohlásil Alek s pohledem upřeným na Jace. „A ty jsi dobrá *parabátai*, Clary. Když vidím tebe a Simona pohromadě...“

„Je to jako vidět nás dva,“ skočil mu do řeči Jace a ukázal na sebe a na Aleka. „Síla a krása. Dokonalá harmonie. Dovednost a intuice v naprostém souladu.“

Alek vykulil oči. „A ty jsi síla, nebo krása?“

„Myslím, že odpověď všichni známe,“ odvětil Jace.

„Vy jste mi tedy povedená partička,“ poznamenal Tchien.

Jace se zazubil. Alek věděl, že se snaží odlehčit situaci, a že se mu to podařilo. „Možná bychom si měli najít místo na spaní. Myslím, že jsem v té druhé příčné lodi zahlédl pár širších lavic.“

„Jak budeme vědět, kdy vstávat?“ napadlo Aleka. „Tady přece nevychází slunce.“

Clary ožila a vytáhla stélu. „Ukaž ruku,“ řekla. Alek natáhl paži a Clary mu na ni načmárala tvar, který dosud neviděl, kruh s řadou vyzařujících ramen různých délek zakřivených do spirály od středu kruhu. Clary během kreslení potichu počítala a pak řekla: „Tak. To by mělo fungovat. Budíková runa. Za sedm hodin zmizí.“

„Taky by se dal použít telefon,“ řekl Jace.

Clary pokrčila rameny. „Runy jsou spolehlivější. A telefon je nuda.“

„Tvoje nejlepší dílo je pořád runa spojení,“ řekl s úsměvem Alek.

„Nemůžou všechny zachraňovat svět,“ řekla Clary. „Někdy prostě jen potřebuješ včas vstát.“

„Ne, já myslím, že to je přesně to, o čem jsi mluvila,“ řekl Alek. „Umožňuje nám sdílet navzájem naši sílu. A nejen sílu – i naši zranitelnost.“

Clary pohlédla na Magnuse a pak znovu na Aleka. Slabě se pousmála, i když si zjevně pořád dělala starosti o Simona. „No... jsem ráda, že jsem vám ji mohla poskytnout.“

Jace ji vzal za ruku a přitáhl si ji k sobě. Pak ji objal. Clary mu položila hlavu na rameno a Jace zavřel oči; Alek věděl, co cítí, protože to cítil sám, kdykoli byl s Magnusem. Ten niterný úžas nad nekonečností lásky, tu radost, jež je tak intenzivní, že je téměř zaměnitelná s bolestí. Jace o svých citech mluvil jen zřídka, ale ani to nebylo třeba – Alek mu dokázal číst ve tváři. Jace se zamiloval do Clary, stejně jako Alek do Magnuse, a bude ji milovat navždy a celým svým srdcem.

Jace se zlehka dotkl rty Clařiných vlasů a pustil ji. Clary ho vzala za ruku. Jace neslyšně pohnul rty: „Tak zatím.“ Uculil se a zamířil s Clary do temných stínů v hloubi katedrály.

„Předpokládám, že bych vám také měl popřát dobrou noc,“ začal Tchien a vzápětí zmlkl. Po schodech do hlavní chrámové lodi sestupovali Isabela a Simon. Drželi se za ruce a Simon se tvářil poněkud rozpačitě.

„Omlouvám se,“ řekl.

„Nic si z toho nedělej,“ prohlásil Alek. „Sám jsi to řekl. Byl to dlouhý den.“ Tchien s Magnusem poodstoupili, aby Alekovi dopřáli chvilku soukromí s jeho sestrou a Simonem. Alekovi se zdálo, že v Simonově obličeji spatřil stopy slzí. To Simona v jeho očích nijak nesnižovalo. Naopak. Možná si ho teď Alek vážil ještě o něco víc.

Simon mu pevně pohlédl do očí. „Myslím, že si prostě budu muset zvyknout, že už nejsem nezranitelný. Nechci tím říct, že být upírem nebo nosit Kainovo znamení byla jedna velká nepřetržitá párty, ale byla to příjemná pojistka. A ta je pryč.“ Simon se narovnal v ramenou. „Dal jsem se do boje,“ řekl. „Strašně jsem si přál stát se lovcem stínů. Teď jím jsem a bojuju. Bylo by skvělé nemuset se věčně jen snažit ochraňovat lidi i věci, které máš rád, ale... tak to prostě je.“

„To je úděl lovce stínů,“ řekl Alek.

Simon zavrtěl hlavou. „Ne, to je úděl každého člověka. Ale jako lovec stínů k tomu mám aspoň bonus – k mojí práci patří exotické cesty a fantastický boj zblízka.“

Isabela ho políbila na tvář. „Nikdy jsem nepochybovala, že jsi tvrďák, zlato.“

„Vidíš?“ řekl Simon. „Mám skvělý život. Holku s plameným bičem! Na co já si vlastně stěžuju?“

„Zmizte, vy dva, než nastoupí moje bratrské instinkty,“ řekl Alek a Simon s Isabelou se vytratili, aby si našli místo k odpočinku.

Alek se rozhlédl a uviděl Magnuse zabraného do rozhovoru s Tchienem. Magnus držel Bílou pomíjivost vytaženou z pouzdra a Tchien mu cosi horlivě vyprávěl a ukazoval přitom na meč. Alek k nim zvědavě vykročil.

Když k nim přistoupil, Magnus vzhlédl a Aleka opět šokovala změna v jeho vzezření. Obličej měl Magnus jakoby užší a rysy ostřejší. Oči mu v přišerí chrámu zeleně žhnuly a v jeho pohledu bylo cosi dravčího. Připomínal upíra, který už si dlouho nelokl.

Alek věděl, že Magnus hladoví po třetím zásahu Svefnthornem, a jen z pouhého toho pomyšlení se otrásl. Bylo snadné radovat se, že zachránili Simona, že je Tchien nezradil a že zachránil Isabelu. Že jsou – alespoň prozatím – mimo nebezpečí. Bylo snadné předpokládat, že najdou nějaké řešení i pro Magnuse, nějaký způsob, jak zacelit ránu po trnu. Nějakou skulinu v magii. V jednom měl však Simon pravdu – občas se situace vymkne. Občas přichází bolest. Někdy i smrt. Pro Ragnora i pro Shinyun už je pozdě, ale co Magnus?

„Smím si prohlédnout i tvůj meč?“ zeptal se Tchien.

Alek pokrčil rameny a vytáhl Černou pomíjivost. Podal ji Tchienovi, který si podržel oba meče vedle sebe a pozorně je zkoumal.

„Víte vůbec, co jste dostali?“ zeptal se pak.

Alek se zamyslel. „Kan Ťiang a Muo Jie... říkali, že to nejsou meče – že to jsou bohové.“

„Samozřejmě že to jsou meče,“ řekl Magnus. „Alek tím svým sekal démony v jednom kuse.“

„Taky říkali, že to jsou klíče,“ ozval se Alek. Tchien obrátil oči v sloup. „Kan Ťiang i Muo Jie si libují v tajnůstkaření. Asi to považují za výsadu, která jim vzhledem k jejich věku

náleží. Co to znamená s těmi klíči, netuším," připustil. „Ale bohové to *jsou*. Už jsem s vámi o tom chtěl mluvit, než..." Zmlkl. Nedořekl už než *Samael vyhradil, že pracuji pro něj*. „Ale pokud směřujeme ke konfrontaci... měli byste o nich něco vědět. Mohou představovat naši vůbec nejsilnější zbraň.“

„Možná je to stupidní dotaz," ozval se Alek, „ale pokud to jsou meče, jak to mohou být současně i bohové?“

„Chej-paj Wu-čchang," řekl Tchien, „byli černý bůh a bílý bůh a před dávnými časy zodpovídali za doprovod duší mrtvých do Ti-jü. Známe o nich stovky příběhů z celé Číny, ty však pocházejí z doby dávno před příchodem nefilim, takže nemáme ponětí, které z nich – pokud vůbec nějaké – se zakládají na pravdě.“

„Všechny příběhy se zakládají na pravdě," zašeptal pro sebe Alek. Magnus to slyšel a neubrnil se úsměvu.

„Mezi vílami se povídá, že Chej-paj Wu-čchang už nebavilo to věčné obtěžování smrtelníky, kteří se po nich dožadovali splnění svých posledních přání, a tak se vtělili do těchto mečů." Tchien zavrtěl hlavou. „Nevím, čeho jsme docílili, když jsme je přinesli zpět do jejich domova v Ti-jü, ale pokud to zbrojři takhle chtěli, museli k tomu mít dobrý důvod.“

„Třeba si mysleli, že by ty meče mohly ublížit Samaelovi?" napadlo Aleka.

„Třeba nám odemknou dveře a těmi my pak Samaela vykopneme?" ozval se Magnus.

„Já nevím," řekl Tchien. „Prostě mě napadlo, že byste měli vědět, co máte v ruce. Nebo spíš *koho*." Zdvihl černý meč a vrátil ho Alekovi. „Fan Wu-ťiou. *Pro zločince není spásy*." Podal bílý meč Magnusovi. „Sie Pi-an: *Buďte v pokoji všichni, kdo odčiníte*.“

„Koukám, že ti dva se zrovna neshodnou,“ poznamenal Magnus. Tchien však zavrtěl hlavou. „Ani bych neřekl. V některých příbězích vystupují jako jediná bytost. Ale ať je to jakkoliv, je jim přisuzována vzájemná rovnováha.“

„Páni, tak to jsou zrovna jako my,“ mrkl Magnus na Aleka.

Alek se *skutečně* domníval, že mezi ním a Magnusem panuje rovnováha. Alespoň za normálních okolností. Ale platí to stále? Magnusovo tělo proklál trn a ovlivnil ho svou vůlí. Samaelovou vůlí, připomněl si Alek. Magnus je samozřejmě pořád Magnus, ale *mění se* a nikdo zatím neví, jak tu změnu zvrátit.

Alek znovu upnul Černou pomíjivost – Fan Wu-ťiou – do pouzdra a řekl Tchienovi: „Dík. Teď jsem připravený pro případ, že by se můj meč zničehonic proměnil v nějakého chlápka.“

„Nikdy nevíš,“ odvětil Tchien a rozhlédl se po katedrále. „Měli bychom si alespoň trochu odpočinout. Možná máme poslední možnost, než se zase dáme do boje.“

„Tady nebude na spánek zrovna moc pohodlí,“ poznamenal Magnus.

„My jsme lovci stínů,“ prohlásil pohrdavě Tchien. „My si dokážeme odpočinout i v hlubinách pekla.“

Zamířil dolů po schodech a zmizel. Alek se otočil k Magnusovi. „Půjdeme si taky najít místo na spaní?“

„Jasně,“ prohlásil Magnus a v očích se mu zalesklo.

Ostatní nejspíš zamířili do koutů hlavní lodi, Magnus proto Aleka nasměroval na schodiště vedoucí do sklepení. Rozžehl světelnou kouli, aby viděli na schody, a zanedlouho se ocitli v nevelké místnosti stranou dlouhé chodby, jež se táhla

středem katedrály. Světelná koule zářila jasně rudou barvou a v jejím světle vypadal Alekův obličej mrtvolně bledý. Kráčeli mlčky, každý pohroužen do svých myšlenek.

Ve skutečné katedrále místnost nejspíš sloužila jako kancelář, tady v Ti-jü to však byla jen další pustá kobka s mramorovou podlahou a bíle omítnutými kamennými stěnami.

„Útulnost sama,“ poznamenal Alek. „Myslíš, že bys dokázal vykouzlit pár dek pro větší pohodlí?“

Magnus nakrčil nos. „Tady? Tu rýži a vodu jsem sebral z obětín za zemřelé, ale o takový komfort bude asi v říši mrtvých nouze.“

Alek pokrčil rameny. „A co třeba... peklo měkkých dek?“

Magnus se zamyslel. „Mohl bych... přivolat jednoho z těch devítihlavých ptáků a mohli bychom ho zkusit oškubat. Ne, to není dobrý nápad. Nejspíš nebude zrovna vábně vonět. *Počkat.*“

„Copak?“

Magnus se pro sebe uchechtl a kouzlem si přivolal deku z jediného místa v Ti-jü, jehož obyvatel si určitě potrpí na pohodlné spaní.

Místností zavířil oblak nachového kouře a z něj se vykuli-la příkrývka z rudého brokátu lemovaného zlatými třásněmi.

„Je to jen shoda náhod,“ ozval se Alek, „že má ta příkrývka stejnou barvu jako tvoje magie?“

„Já... nevím,“ řekl Magnus.

Vzápětí kouzlem přivolal ještě dva polštáře. Alek uznale pokýval hlavou.

Rozložili si spaní na podlaze a uložili se tak, jak byli zvyklí. Zvláštní věc, tyhle spací návyky, pomyslel si Magnus. Utvářejí se hned na počátku vztahu, když o tom nikdo nepřemýšlí, a pak už vydrží napořád. Jedno si však musel

přiznat – když měl Aleka vedle sebe a Alek ležel napravo od něj jako obvykle, vyvolávalo to v Magnusovi určitý domácí pocit bez ohledu na to, kde se právě nacházeli.

„Ještě než zhasneš...“ ozval se Alek.

Magnus čekal, až to dopoví, ale když Alek mlčel, Magnus ho vybídl: „Ano?“ Alek jako by váhal. „Copak?“ zeptal se Magnus už poněkud znepokojeně.

„Ještě než zítra... odejdeš dělat návnadu...“

Magnus několikrát zamrkal. „Ty máš nějaký problém dokončit myšlenku?“

„Ale ne,“ zavrčel podrážděně Alek. „Myslím, že by se nám hodila runa spojení.“

„Jakého spojení?“

„Ta runa spojení,“ připomněl mu Alek. „*Claryna* runa spojení. Ta, co umožňuje dvojici lovec stínů / podsvětlan sdílet sílu.“

Clary vynalezla runu spojení před třemi lety, během Války smrti, aby poskytla lovcům stínů a podsvětlanům schopnost bojovat ve dvojicích a sdílet přitom své dovednosti a silné stránky. Magnus si i po těch letech živě pamatoval předvečer bitvy. Nervy měl vybičované k prasknutí vyhlídkou na hrozící smrt na bojišti a jeho nitro tížil smutek. Řekl tomuto mladému lovcovi stínů, že ho miluje, ale nevěděl, co k němu mladík skutečně cítí. Netušil, jestli má jejich vztah šanci, nebo zda je právě tak nemožný, jak se obával.

Sledoval, jak se mu na kůži začínají rýsovat složité linie a křivky andělské runy a napadlo ho, že by nikdy nevěřil, že si ji na sebe nechá načrtnout.

Ted' však byla s odmítnutím řada na něm. „Ne.“

„Nemusíš to všechno zvládat sám,“ naléhal Alek. „Měl bys načerpat něco z mé síly. A já bych z tebe měl sejmut ale- spoň část břemene, které na tebe uvalil ten trn.“

„Nemáme tušení, co by to udělalo,“ namítl Magnus. „Co by to pro tebe znamenalo přijmout tu záhadnou magii. Je nějak propojená se Samaelem, a ty jsi plný magie andělské. Vždyť víš. Mohl bys explodovat.“

Alek zamžikal. „*Exploze* mi nejspíš nehrozí.“

„Kdo ví, co by se mohlo stát? Na tuhle magii nejsme zrovna expert ani jeden.“

„Ale stejně,“ trval Alek palčivě na svém, „myslím, že bychom to měli udělat.“ Když Magnus mlčel, Alek pokračoval: „Jestli tě mám nechat jít, aby ses někde vystavoval hrozbě napadení, dovol mi alespoň, abych s tebou sdílel část toho břemene.“

Magnus se Alekovi zahleděl do očí. „Jestli se se mnou něco stane,“ řekl potichu, „Max tě bude potřebovat.“

„Když si naneseš runu a něco bude v nepořádku,“ pokračoval Alek v přesvědčování, „smažeme si ji a všechno bude zase v pohodě.“

Magnus si povzdechl. „Musím se vzdát,“ řekl, „protože jsem tvrdil, že s tou návnadou to bude taky v pohodě, a tys souhlasil, že?“

„Ano, to by se dalo považovat za pádný argument,“ přisvědčil Alek.

Magnus k němu natáhl paži. „Tak fajn. Proč nespáchat ještě další nepředloženost, než tenhle den skončí?“

Alek začal pečlivě kreslit jednotlivé tahy runy a Magnus pocítil stejný zážrak jako před lety – stejné zklidnění strachu. V předvečer bitvy nebo uprostřed temného obráceného obrazu podivného pekelného města – bylo úplně jedno, kde jsou. Bojovali, žili a zemřou společně.

Když Alek dokončil i poslední smyčku runy na své vlastní kůži, Magnus se na něj pozorně zahleděl. Teprve po chvíli se zeptal: „Jak se cítíš?“

Alek znejistěl. Zdvihl paži a nastavil ji tak, aby na ni Magnus viděl. Runa andělské síly na vnitřní straně jeho předloktí temně rudě žhnula.

„Tohle je novinka,“ řekl.

„A jinak?“

Alek se zamyslel. „Nic,“ řekl po chvilce soustředění. „Cítím se v pohodě.“ Zkusmo si na tutéž paži rychle načrtl runu vnímavosti, jen prostou smyčku a čáru. Oba se na ni pozorně zadívali, ale nic se nedělo. Pořád vypadala jako běžná runa. Ničím nevybočovala z normálu.

„Zdá se, že je to v pořádku,“ řekl Magnus.

„Zdá,“ zamumlal Alek. Sehnul se a políbil Magnuse.

Magnus polibek opětoval. Očekával jen prosté políbení na dobrou noc, Alek mu však náhle zabořil prsty do bujné hřívy, přitáhl si ho blíž a z letmého polibku bylo rázem cosi mnohem silnějšího, divokého, skoro až zuřivého.

Alekova paže sjela dolů a ovinula se kolem Magnusova pasu. Přitáhl si svého přítele k sobě. Magnus tlumeně zavřel; ten pocit blízkosti Alekova těla ho vždycky rozpálil. Vtiskl Alekovi vášnivý polibek a užíval si škrábání jeho strniště i hebkost jeho rtů. Alek zalapal po dechu, pevně Magnuse objal a přitahoval si ho blíž, až si byli tak blízko, jak jen mohli.

„Jak se cítíš?“ zeptal se Magnus se rty přitisknutými na Alekova ústa.

Alek se zamyslel. „Bojím se o tebe.“

„Ne,“ řekl Magnus a převalil se tak, aby se Alek ocitl *na něm*. „Myslel jsem, jak se cítíš *takhle*?“

Sjel dlaní níž. Věděl, co má Alek rád.

„Hmmm,“ zahučel Alek. „Tak *tohle* si nechám líbit. A stejně se o tebe pořád bojím,“ dodal. Zahleděl se Magnusovi

zpříma do očí. „Nezapomínej na to. Jsi moje srdce, Magnusi Bane. Tak zůstaň celý. Kvůli mně.“

„Beru na vědomí,“ řekl Magnus, zhasl světlo a pokračoval v tom, co měl Alek rád.

Chej-paj Wu-čchang

Není to zrada, přesvědčoval Magnus sám sebe; ne tak docela. Věděl s jistotou, že by v žádném případě neměl šanci udělat to, co chce, pokud by lovci stínů šli s ním. Pravděpodobně by je dokázal přesvědčit, aby ho nechali jít jen s Alekem, ale... nechtěl si to sice připustit, ale v této situaci by byl pro Magnuse i Alek přítěží, pokud chtěl provést, co měl v plánu.

A samotného by ho Alek nikdy jít nenechal.

A vyčítat by se mu to nedalo.

Magnus však věděl, co dělá. Nebo si to alespoň myslel.

Alek v černočerné temnotě kostelní kobky spal jako dudek. Usnuli zhruba před pěti hodinami, ale když se Magnus vzbudil, cítil se odpočatý, svěží a plný energie. Byl připraven vyrazit.

Vyrazí a zpátky bude dřív, než Alek vůbec něco zjistí, přesvědčoval sám sebe.

Potmě viděl Magnus vždycky dobře, a v posledních několika dnech se jeho zrak ještě zostřil. K tomu, aby se v neosvětlené místnosti potichu oblékl a připnul si přes rameno řemen na zbraň, žádné osvětlení nepotřeboval.

Před ním se ve tmě zjevila potemnělá plocha třpytivého zrcadla. V tom tmavém skle uviděl Magnus svou vlastní tvář. Viděl, jak temnota halí jeho krk i oči. Nejhorší však byl lesk jeho zubů. Ve tmě se blýskaly jako žiletky a jako by zcela měnily tvar jeho obličej.

Magnus znal civilský příběh o čarodějném zrcadle, které se rozpadlo na kousky: když střípek uvízl v dětském srdci, toto srdce se proměnilo v led. Cítil magii trnu, která se mu zmítala v hrudi, jako by to byl klíč otevírající dveře, jež se on snažil udržet zavřené. Nemusel se dívat dolů na své ruce, aby viděl rudočerné vystouplé žíly nebo stále nápadnější obrysy řetězů. *Cítil* postupnou, děsivou proměnu svého bytí. Měnila se mu dokonce i krev.

Něco udělat musí. A nejspíš právě toto.

Než odešel, natáhl ještě ruku a udělal gesto, jako by k sobě někoho vábil. Ze tmy se pomalu a nehlukně vynořila Černá pomíjivost, kterou měl Alek odloženou vedle sebe. Magnus si dával dobrý pozor, aby ani neodhrnul příkrývku a Aleka tak nevzbudil. Teď jen otočil meč ve vzduchu a nechal ho připlout až k sobě. Zatajil dech, za okamžik však měl skutečně Fan Wu-ťiou v ruce. S napětím čekal, jestli jeho tělo neexploduje. Zbrojíři neříkali nic o tom, jestli je někdo hoden vládnout oběma meči současně.

Nic se nedělo. Možná runa spojení, napadlo Magnuse, mu umožnila zmocnit se Alekova meče. Možná jsou některá pravidla pružnější, než by se některým vílám líbilo. A možná, že za tím stojí obojí. Znovu se nadechl a opatrně vložil Černou pomíjivost do pouzdra na zádech vedle jejího dvojčete.

U dveří se otočil a ohlédl se po Alekovi. Na vrcholu scho-diště vyúsťujícího do hlavní chrámové lodi pak dlouho hleděl do pusté prázdnoty katedrály Sü-tia-chuej. Byli v hlubinách

pekla a tato katedrála byla jen stínem něčeho skutečného. Magnus přesto vnímal klid svatosti a víry jako světlo ve tmě. Prostupoval rozlehlým prostorem kostela, který dokonce ani zde nepřestával být skutečnou svatyní. A možná byl současně jejich posledním útočištěm.

Před čtyřmi sty lety měl Magnus na světě pouze jednoho jediného přítele: Ragnora Fella. Ragnor ho naučil, co to obnáší být čarodějem: moc, to ano, schopnost přizpůsobovat prostor i čas svým vlastním cílům, jistě, ale také osamělost, neustálé nebezpečí a celoživotní vyhnanství a bloudění. Čaroději se nikdy nedostane vřelého přivítání, řekl mu Ragnor. Ani ostatní podsvěťané mu nevěří. Lovci stínů ho mohou zajmout, mučit i beztrestně zabít. Upíři mají své klany, vlkodlaci smečky a víly svoje dvory, ale čaroděj je vždycky sám.

Magnus kdysi dávno navštívil město Leonberg. Vůbec se mu tam nelíbilo. Ze Svaté říše římské toho viděl jen velmi málo, ale na základě svých zkušeností by se nebál prohlásit ji za hrubě přeceňovanou: počasí chladné a vlhké, jídlo těžké a fádňí, lidé podezíraví a nezábavní. Přišel na žádost jistého statkáře, který po Magnusovi chtěl, aby mu zlepšil výnosy plodin a plodnost prasnic, a nabídl mu za to daleko více peněz, než za kolik takové kouzlo stálo. Magnus úkol splnil během asi patnácti minut a teď seděl a pil mizerné pivo v zahradě špinavé putyky. Byl však odtamtud krásný výhled na věž místní věznice, příkrčenou pod temně šedou oblohou jako rozzlobený troll. Povzdechl si, napil se a začal snít o dosud neexistující magii, která by mu umožnila zmizet z tohoto místa a znovu se objevit někde, kde je teplo a útulno, například v Paříži nebo někde v jižní Itálii.

Jeho snění narušil rozruch kolem vězení. Skupina mužů v livreji odtamtud vlekla rozcuchanou ženu. Hnali ji kolem vězení a vzápětí všichni zmizeli z dohledu. Magnus si však stačil všimnout, že ta žena byla chráněna ochranným kouzlem a pod ním že měla modrou kůži.

Usrkl piva. Uvědomil si, že se mu třese ruka. V duchu zaslechl Ragnorův hlas, který ho nabádal, aby se staral sám o sebe, a vštěpoval mu, že když bude riskovat vlastní blaho pro cizího, nic dobrého mu to nepřinese.

Znovu se napil piva.

Pak se náhle rozhodl. Zprudka postavil sklenici na stůl, vstal, nahlas zaklel v malajštině, francouzštině i arabštině a rázně vykročil směrem k vězení najít tu modrou čarodějkou.

Ještě po staletích si vybavoval její vráskot, když jí vzplály vlasy. Rozběhl se, když uslyšel přísný mužský hlas vyhlásovat, že podle práva města Leonbergu byla tato žena shledána vinnou zločinem čarodějnictví a obcování s ďáblem a odsuzuje se k trestu smrti upálením.

Čumilů se sešlo jen pár. Upalovaná čarodějnice tu nebyla poslední dobou nic nového, a navíc bylo bídné počasí. Nikdo se Magnusovi nepostavil do cesty, když se vyřítil k hranici, z níž už šlehaly vysoké oranžové plameny vysoko nad hlavu modré čarodějky. Nikdo mu nebránil, když pronášel magickou ochrannou formuli, aniž by si byl jist, zda bude fungovat, ani když se botou zapřel o hranici praskajícího dříví a vskočil do ohně.

Jeho tělo bylo možná chráněno, ale jeho šaty okamžitě vzplanuly. Bez ohledu na hrozící nebezpečí uchopil provazy, jimiž byla žena uvázána, a přepálil je jiskrami modré magie. Žena k němu stočila pohled a spatřila jeho kočičí oči. V jejím

výrazu se mísila hrůza s překvapením, když ji popadl do náruče a chystal se seskočit z hranice.

„Zdravíčko,“ zamumlal jí do ucha. „Až budeme dole, laskavě se začněte válet po zemi, abyste uhasila plameny.“

Na odpověď nečekal a skočil i s ní. Ztěžka žuchli do studeného bláta vedle hranice. Plameny to sice uhasilo, když však vstali, měli už šaty zuhelnatělé a jejich cáry z nich padaly. S tím Magnus nepočítal. Mohl by samozřejmě vykouzlit oblečení nové, ale ti lidé kolem nevypadali na publikum, které ocení magii.

Vojáci dohlízející na popravu byli až dosud zkoprnělí úžasem, teď se však probrali a tasili meče.

Magnus pohlédl na zachráněnou ženu. „Co dál?“ snažil se překřičet hukot ohně a výkřiky davu.

Ta žena na něj vytřeštila oči. „Co dál?“ zaječela na něj. „Tomu vy říkáte záchrana?“

„Dělám to poprvé!“ křikl.

„Co třeba *utíkat*?“ navrhla odsouzená. Magnus na ni chvíli tupě civěl. Žena zavrtěla hlavou. „Dobrý Bože, tak mě nakonec přijde zachránit idiot!“ Obrátila se s rozepjatou náručí k davu a z dlaní jí začaly stoupat obláčky modravého kouře. Chuchvalce rychle houstly. Hulákání vojáků poněkud znejistělo.

„Ano! Dobrý nápad!“ vyhrkl Magnus. Žena jen obrátila oči v sloup a dala se do běhu. Magnus ji následoval a v duchu se sám sebe ptal, jak rychle se jim podaří najít úkryt, a jestli bude mít ten krejčí v Benátkách dost brokátu, aby mu ušil nový kabát.

Ragnor je dohnal až o mnoho hodin později v hospodě na cestě do Tübingenu. Mezitím už si opatřili nové oblečení

a Magnus se i něco málo dozvěděl o ženě, kterou zachránil. Jmenovala se Katarina Lossová. Do Leonbergu přišla léčit epidemii moru, byla přistižena při přikládání žhnoucích dlaní na tělo pacienta a okamžitě zatčena jako čarodějnice. V Leonbergu, vysvětlila Magnusovi, jsou momentálně posedlí upalováním čarodějnic.

„To je v celé Evropě stejné,“ opravil ji zjevně špatně naložený Ragnor. Na Magnuse měl vztek, zato Katarina ho očividně zajímala. Rychle si jeden druhého oblíbili, Magnuse ovšem velice mrzelo, že jejich nejoblíbenějším tématem je, jak stupidně si on počínal, když se pokoušel zachránit Katarinu.

„Zachránil jsem vám život!“ namítl.

„Ano, a jak opatrně a nenápadně!“ přidal se Ragnor. „Jak myslíš, že jsem vás asi našel? Už po pár minutách letěly městem fámy o odporném černokněžníkovi, co brázdil nebe nad Leonbergem a teď se na černém mraku snesl dolů, proletěl plameny a unesl oplzlou čarodějnici rovnou z ohně, který ji měl očistit.“

„Tak se budeme nějakou dobu vyhýbat Svaté říši římské,“ pokrčil Magnus rameny a zakřenil se. „Mně tedy rozhodně chybět nebude.“

„To znamená půlku Evropy, Magnusi.“

„I Evropa se zbytečně přeceňuje.“

Vtom Katarina položila dlaň Magnusovi na paži. „Stejně vám děkuji,“ řekla. „Opravdu. Je těžké být v těchto časech čarodějem.“

„Já jsem v tom úplně nováček,“ přiznal se Magnus, „ale tady Ragnor říká, že se musíme starat sami o sebe.“

„Ale jeden druhého zachraňovat můžeme,“ doplnila ho Katarina. „Nikdo jiný to totiž neudělá. Žádní jiní podsvětané ani civilové, a už vůbec ne lovci stínů.“

„Ať všichni shnijí v pekle,“ vložil se do toho Ragnor. Už se ale netvářil tak nasupeně. „Poohlédnu se nám po nějakém pořádném pití. A nemám nic proti společnému cestování – v zájmu bezpečnosti. Prozatím. Jinak na nějaké přítelíčkování zrovna nedám.“

„A přece jsi byl můj první přítel,“ ozval se Magnus.

Katarina se pousmála. „Třeba budu další. Někdo vás musí naučit, jak ze sebe nedělat úplného pitomce.“

„Slyšíš to?“ řekl Ragnor a pozdvihl sklenici. „Jsi idiot.“

„Mně se líbí,“ řekla Ragnorovi Katarina. „Ten, kdo se nevyhne nebezpečí, i když by měl, je vzácný poctivec. Navíc, když vidí utrpení a vrhne se bez váhání do plamenů.“

Do rána se sprátelili všichni. Od té doby se změnil celý svět, jen tohle ne.

Magnusovy znalosti místopisu Šanghaje byly značně zastaralé, a navíc se nacházel v bezhvězdné prázdnotě Ti-jü, ale díky nově nabytému daru létání se prostě nějakou dobu vznášel nad převráceným městem, než našel, co hledal.

Chrám byl malý, a stejně jako všechno ostatní v Ti-jü zničený. Vždycky to však byla skromná, jednoduchá stavba s nečleněným vnitřním prostorem, okrově omítnutými cihlovými zdmi a prostou, nezdobenou střechou. Ve skutečné Šanghaji chrám pravděpodobně sloužil jediné rodině.

Na boční zdi byla značka, šikmá čára vyvedená v černé barvě, která vypadala značně povědomě. Byla to stejná malůvka, jakou našli načmáranou na boční zdi činžáku, ke kterému je vedla sledovací runa při jejich počátečním honu za Ragnorem.

Magnus vystoupal po schodech a nakoukl do otevřených vstupních dveří.

Interiér byl téměř pustý. Od stropu visela olejová lampa osvětlující obyčejnou dřevěnou židli, na níž seděl zamračený Ragnor v ošuntělé tunice přepásané přes kalhoty. Zjevně už Magnuse očekával.

„Ukradls mi deky,“ zavrčel kysele.

„A taky dva polštáře,“ doplnil ho ochotně Magnus. „Víš, jak těžko se tady shání něco na spaní?“

„To vím až moc dobře,“ odvětil Ragnor. „Pokud si tedy nelibuješ ve spaní na starých tapisériích prosáknutých krví.“

Magnus se po místnosti rozhlédl pozorněji. V jednom rohu uviděl prostý výstupek. Magnus usoudil, že tam Ragnor spává a původně tam měl lůžkoviny, o které on ho připravil. Opodál stál nevelký dřevěný stůl a na něm – žádné velké překvapení – Bílá kniha. Ragnorova židle byla obrácena ke dveřím, jako by Ragnor předpokládal, že bude čekat celé dlouhé hodiny. A možná, že tak dlouho opravdu čekal.

Magnus zůstal stát na prahu. Žádný promyšlený plán, jak dál, neměl. „Nečekal bych, že to uděláš,“ řekl opatrně. „Myslím z vlastní vůle přijmout třetí bodnutí trnem.“

„To mě mrzí, že jsem tě zklamal,“ šlehl po něm Ragnor škodolibým pohledem. „Když došlo na lámání chleba, dospěl jsem k názoru, že umřít se mi nechce. A ty bys měl uvažovat stejně.“

„No,“ broukl Magnus a provokativně se rozhlédl po ošuntělém interiéru chrámu, „když teď vidím, jaké oslnivé perspektivy se mi s tím nabízí, jak bych mohl odolat?“

Ragnor vzdychl.

Magnus už to déle nevydržel. „Tehdy, když jsi předstíral smrt... tenkrát v Idrisu... řekls mi, že se se mnou spojíš,“ vykotal. „A neudělals to. Předpokládal jsem...“

„Předpokládal jsi, že mě Samael dostal,“ dopověděl to za něj Ragnor. „A předpokládal jsi samozřejmě správně.“

„Předpokládal jsem, že jsi mrtvý,“ řekl Magnus.

Ragnor pokrčil rameny. „Jako bych byl. Nějakou dobu jsem možná doopravdy byl.“

Bylo nesmírně zvláštní takhle s Ragnorem mluvit. Vypadal... vypadal jako ten starý dobrý *Ragnor*. Magnusův první a nejstarší přítel. To jemu více než komukoliv jinému Magnus vděčil za to, čím je. Teď však viděl na Ragnorově hrudi planoucí rudou skvrnu a věděl, že přes všechno to důvěrné známé mrzoutské Ragnorovo chování je teď jeho dávný přítel Samaelovou stvůrou, a že vůbec není jisté, jestli se to dá ještě zvrátit.

Jeho zvědavost byla příliš velká, než aby ten rozhovor dokázal utnout, ačkoliv věděl, že nemá moc času a že Shinyun nebo Samael možná už teď vědí, kde je. Dozvědět se to ale musel. Ta otázka ho trápila až příliš dlouho. „Co se tehdy stalo?“ zeptal se.

„Shinyun,“ odvětil prostě Ragnor. „Sedni si.“

Nedaleko otevřených dveří stála ještě jedna obyčejná dřevěná židle. Magnus si ji přitáhl a posadil se naproti Ragnorovi, jako by ho zpovídal na nějaké talk show.

„Samael po mně pátral,“ řekl Ragnor. „Pořád ještě se vznášel v prázdnotě a hledal démoní říši, kde by se mohl opět zhmotnit a začít spřádat plány. A k jeho sluchu se doneslo moje jméno.“

„Vzpomínám si,“ řekl Magnus. „Takže jsi předstíral smrt ve Válce smrti a zmizel jsi.“

„Přesně tak. Většina lidí nevěřila, že se skutečně vrací Samael. Shinyun věřila naprosto neochvějně. Našla mě a uvěznila mě v kleci.“

„V kleci?“ zopakoval po něm nevěřicně Magnus.

„V kleci,“ potvrdil Ragnor. „Už jsem se cítil i důstojněji než tenkrát. Bylo to ještě předtím, než Shinyun přísahala

Samaelovi věrnost, abys rozuměl. Ale už o něm věděla. Věděla, že byl vyhnán, věděla, že se může vracet jen nakrátko a slabý. Věděla, že mě hledá. Já jsem pro ni byl návnadou, jejímž prostřednictvím si chtěla vysloužit jeho pozornost.“ Ragnor se trpce ušklíbl. „No a vyšlo to.“

Magnus se téměř až zastyděl, že o „návnadu“ jde i v plánu, který zosnoval se svými přáteli.

A Ragnor pokračoval ve vyprávění. „Vylíčila mi, jak se setkala s tebou a s Alekem Lightwoodem a jak ji zradil Ašmodaj. Jak ses nad ní nakonec slitoval. Jak ji Alek nechal běžet, místo aby ji odvedl do spirálového labyrintu nebo ji předal nefilim.“

Magnus pomalu a dlouze vydechl. „To *Alek* se nad ní slitoval,“ řekl, „protože je to jeden z nejlepších lidí, co znám. Řekl mi o tom, až když jsme se z Itálie vrátili domů. Myslím, že jsme oba doufali, že Shinyun tuhle milost využije jako příležitost k přehodnocení svých postojů. Že se pokusí vydat se v životě jinou cestou a nedělat pořád jen příchýlného patolízala mocným.“

„Tak tohle pro změnu nevyšlo,“ odsekl Ragnor. Magnusovi to připomnělo staré časy tak mocně, že se málem neubránil úsměvu. „Shinyun to pochopila tak, že milost jste jí dali oba, a brala to jako váš vzkaz, že ji máte pevně v moci. Jako výsměch. Jako jasné sdělení, že máte její život ve svých rukou a tím, že ji necháváte jít, si s ní jenom hrajete. Asi jako když si kočka hraje s myší.“

„Co sis myslel ty?“ zeptal se tiše Magnus.

Ragnor si odfrkl. „Žes jí prokázal naprosto nezaslouženou laskavost, a když nic jiného, mohla projevit alespoň trochu vděku. Jenže to není její styl.“

„To tedy není,“ přisvědčil Magnus.

„Smrt Lilith vysvobodila Samaela z prázdnoty a vehnala ho takříkajíc Shinyun do náruče. Samael Shinyun nařídil získat Svefnthorn. A co se dělo dál, už víš.“ Ragnor se na židli zavrhl. „S trnem za mnou přišli společně. Než mě Samael poprvé bodl, řekl mi, že to posílí moji moc, kterou budu potřebovat, abych mu našel říši. Odmítl jsem, protože jsem tehdy ještě plně nechápal moc Samaelovu ani trnu a domníval jsem se, že může existovat i jiná cesta než mu sloužit. Samozřejmě jsem se mýlil.“

Magnus mlčel.

„Když mě bodl podruhé, vyryl mi do srdce řecký kříž. Ucítil jsem přívál moci. Byl to... opojný zážitek. Nakrátko jsem byl skutečně jako opilý mocí. Rozrazil jsem mříže své klece a chtěl jsem uniknout, ale Samael mě zastavil.“ Ragnor se usmál, jako by vzpomínal na cosi příjemného. Mělo mě napadnout, že nemá smysl se mu vzpouzet.

Shinyun se rovněž dožadovala bodnutí. Samael jí trn půjčil, ale taky jí vysvětlil, jak magie trnu funguje – že bude potřebovat trojí bodnutí a po tom třetím že se stane navěky jeho služebnicí, jinak z ní trn vypálí všechn život. Popadla trn a bez váhání se bodla hned třikrát.“

„A ty?“ zeptal se Magnus.

„Já jsem pochopitelně vzdoroval,“ odvětil Ragnor. „Byl jsem paličatý a měl jsem vztek. A hlavně jsem pořád ještě nechápal situaci. Když mi to došlo, trn jsem ochotně přijal. Ostatně – nechtěl jsem přece zemřít.“ Tvrdě se na Magnuse zahleděl. „Ani ty nechceš zemřít, Magnusi. Není důvod obětovat se pro něco, co rozpoutali andělé. Nás – mě i tebe – stvořila Lilith, a proto je naprosto v pořádku sloužit jejímu věčnému choti.“

„Nezradím Aleka,“ prohlásil Magnus. „Ani Maxe.“

„Maxe není proč zrazovat,“ zaškaredil se Ragnor. „Je to dítě Lilith zrovna tak jako my dva. Na Samaelově Zemi se mu bude dařit. A pokud jde o Aleka... no, řekl bych, že to je tvoje chyba. Už dávno jsem ti mockrát řekl, že život čaroděje je život osamělý, a že když se budeš pokoušet to změnit, jen si ublížíš. Což se právě stalo. Oba jsme věděli, že to přijde.“

Magnus mlčky sledoval hru světla na holé podlaze. Trvalo dlouho, než Ragnor vzdychl. „Zbytek příběhu už si zvládneš domyslet. Využil jsem svoji nebývalou moc, našel jsem pro Samaela Ti-jü, on ji převzal a zahájil tady přípravy na válku.“

„Ragnore.“ Magnus se předklonil. „I když sebe zachránit nedokážu... tebe zachránit můžu. Nemusíš zůstat v Ti-jü. Nemusíš sloužit Samaelovi – ani nikomu jinému. Můžu tě osvobodit.“ *Myslím. Snad.* Vstal ze židle a pomalu vytáhl z pouzder na zádech oba meče – Bílou i Černou pomíjivost.

Spoléhal na předtuchu. Byla to předtucha jen velice matná, ale už se dokázal řídit i méně hodnověrnými signály. Nikdy ale nebylo v sázce tolik.

Chvíli se bál, aby na něj Ragnor nezaútočil, ale ten jen nehybně seděl. „Jestli to myslíš tak, že mě můžeš zabít, pak nejspíš zjistíš, že se pleteš – rozhodně alespoň tady v Ti-jü.“ Ragnorův hlas zněl lítostivě. „Jsem plně pod Samaelovou ochranou a celé toto místo je prodchnuto jeho mocí.“

„Nechci tě zabít,“ řekl Magnus, ale musel uznat, že kdyby mu tohle tvrdil někdo, kdo proti němu stojí se dvěma meči v ruce, nevěřil by mu.

„I kdybys mě dokázal osvobodit od trnu,“ prohlásil Ragnor, „zachránit mě nemůžeš. Pod Samaelovým velením jsem toho napáchal až příliš, za co bych musel pykat. Spirálový labyrint ani Idris už by mě nikdy nepustili na svobodu,

ani kdyby se zjevil archanděl Michael a zabil před mýma očima Samaela podruhé. Doufám, žes neměl v plánu *tohle*," zamžoural Ragnor na Magnuse zvědavě.

„Ne," odvětil Magnus a otočil meče čepelemi naplocho. „Znáš tyhle meče?"

„Neznám," zamručel Ragnor, „ale vsadím se, že ty mi o nich uspořádáš přednášku."

„Tenhle," řekl Magnus a pozvedl černý meč, „hlásá, že pro zločince není spásy. A ten druhý" – zdvihl bílý meč – „zase hlásá, že v pokoji budou všichni, kdo odčiní."

„Takže si vzájemně protiřečí," prohlásil Ragnor. „Má to mít nějaký hlubší význam?"

Magnus ho však teď poslouchal jen jedním uchem. Cítil, jak jeho magie proudí meči a skrz ně, a soustředil se pouze na ně. *Chej-paj Wu-čchang. Mistře Fan, Mistře Sie. Byli jste připraveni o domov, jímž teď proudí magie Svefnthornu, která tu nemá co dělat. Váš král Jen-luo je pryč a nevrátí se. Pokud ale vyženete Svefnthorn z tohoto čaroděje, propustím vás zpět do Ti-jü, abyste jí sloužili, jak sami uznáte za vhodné. Jen toto jediné pro mě udělejte.*

„Má se snad něco dít?" rýpl si po chvíli suše Ragnor. „Já jen, že máš zavřené oči."

Magnus ucítil, jak se meče v jeho rukou zachvěly.

Prudce otevřel oči. Z čepelí mečů začínalo cosi vyzařovat. Nemělo to nic společného s rudou září magie trnu. Bílý kouř a černý kouř stoupající z mečů se začínaly mísit.

Meče si očividně přály být sobě blíž. Magnus cítil, jak jsou k sobě navzájem přitahovány jako magnety. Fascinovaně sledoval, jak se z neživých předmětů mění v pohybuující se, viditelně živoucí bytosti. Jako by nikdy nebyly neživé, jen spaly.

Magnus jen doufal, že jim příliš nevadí, že jimi za posledních pár dní propichovali tolik odporných démoních těl.

Uvolnil sevření jílců obou mečů a ty se vzduchem poponesly blíž jeden k druhému.

Když se dotkly, začaly se jejich čepele ohýbat a vzájemně se proplétat. Ragnor na to jen užasle civěl. Když pohlédl na Magnuse, ten jen pokrčil rameny na znamení, že sám netuší, co se to tu děje.

Z mečů se linulo světlo, a když se jejich točení a svíjení zastavilo, viděl Magnus, že tam, kde byly dva, zbyl nyní meč jen jeden. Trochu posmutněl, když si všiml, že není o moc větší než ostatní meče, ale bez ohledu na to byla ta podívaná velmi působivá. Celý jílec byl z jasně černé rohoviny. Křížovou záštitu měl vyřezanou do zkrouceného tvaru, kterým velmi připomínala Ragnorovy rohy – jeho staré rohy, ne ty nové přerostlé zrůdnosti, které vytvořil trn. Čepel byla kostěná, hladká a dlouhá, a na první pohled také velice ostrá.

Na obdivování krásy nově vzniklého meče však Magnusovi mnoho času dopřáno nebylo. Meč náhle vyrazil a proklál Ragnora.

Ragnora náraz čepele odmrští a tunika se mu rozhalila. Teď Magnus spatřil ránu po třetím bodnutí trnem. Tvořila čáru napříč „řeckým křížem“ po prvních dvou ranách. Meč se nyní zabodl do průsečku jizev a z místa, kde pronikl do masa, zazářilo světlo.

Magnus okamžitě padl na kolena vedle Ragnora. Zdálo se, že jeho starý přítel ho nevidí – oči s vytočenými bělmy upíral přímo před sebe. Ragnor se prohnul v zádech a meč mu začal klouzat hlouběji do hrudi a pomalu pronikal dál a dál. Z rány se vyvalil štiplavý mrak červené mlhy. Byl stále hustší

a hutnější, a totéž se začínalo valit i z Ragnorových očí, nosních dírek a otevřených úst.

Magnus se odtáhl. Netušil, jestli vdechování magické mlhy může způsobit nějaký problém, ale usoudil, že bude rozumnější neriskovat.

Meč pronikl Ragnorovou hrudí až po jílec, ale pokračoval dál; jílec rovněž prošel jeho hrudí, jako by projížděl vodou. Červená mlha se vyvalila z Ragnorova hrudníku v záchvatu křečovitého kašle, a pak meč zmizel. Červená mlha se rozptýlila, jen Ragnor tu zůstal.

Chvíli kaplí neznělo nic než Magnusův chraptivý dech.

Ale Ragnor žil. Magnus viděl, jak se mu zvedá a klesá hrudník. Ne výrazně, ne mocně, ale pohyboval se.

Magnusovi to připadalo jako celá věčnost, než Ragnor zakmital víčky a otevřel oči. Chvíli bloudil pohledem, než našel Magnuse po své pravici.

„Ty jsi hrozný cvok,“ zasípěl Ragnor.

Magnus naklonil hlavu ke straně. Nebyl si jist, co toto prohlášení vypovídá o Ragnorově stavu. Je ještě v područí zla, nebo není? Nevšiml si, že Ragnorovy rohy nabyly původní tvar i velikost. I jeho oči a zuby vypadaly jako dřív.

„Měl jsi v rukou sílu bohů,“ řekl Ragnor. „Promlouvali ke mně. Mohls je použít jakýmkoliv způsobem proti Samaelovi, a tys tu moc *vyplýtl* na to, abys mě osvobodil od trnu.“

Magnus se najednou rozesmál a smál se tak, že nešlo přestat. Jen se sehnul a popadl Ragnora do mocného, medvědího objetí.

„Beru to tak,“ řekl Magnus, když se dokázal nadechnout, „že to objetí snášíš proto, že jsi přemožen náklonností ke svému nejdražšímu příteli a zachránci, nikoliv proto, že jsi tak slabý, že nedokážeš uhnout.“

„Mysli si, co chceš,“ zahučel Ragnor.

Magnus se odtáhl a pozorně si prohlédl Ragnorův hrudník. Ať se díval z jakéhokoli úhlu, vypadalo to, že jizvy po trnu zmizely – bohužel i s mečem.

Ragnor se s námahou zvedl na lokty. „Černá a Bílá pomíjivost,“ řekl a nevěřícně zavrtěl hlavou. „Kdes je pro všechno na světě sehnal?“

„Promíneš mi, doufám,“ řekl Magnus, „když ti to neprozradím. Mám teprve sotva pětasedmdesátiprocentní jistotu, že už nejsi Samaelovým vazalem.“

Ragnor zadumaně potřásl hlavou. „Zachránit mě byla sázka na špatného koně, Magnusi. Měl jsi moc Chej-paj Wu-čchang využít k zastavení Samaela, nebo alespoň ke zpomalení nebo změně jeho plánů. Mě jsi tu měl raději nechat. Říkal jsem ti, že mám na svědomí příliš mnoho věcí, které nejde odčinit.“

Magnus otočil dlaně vzhůru a napodobil váhy. „Pro zločince není spásy. Buďte v pokoji všichni, kdo odčiníte. Je mi líto, Ragnore, ale bohové smrti se rozhodli a říkají, že máš být v pokoji.“

„Ty věříš všemu, co ti bohové smrti napovídají?“ zeptal se ho Ragnor nevrle.

Magnus mu pomohl vstát. „Myslíš, že jsou pryč? Vyčerpali... spotřeboval jsem je?“

„Boha neovládneš, Magnusi,“ řekl Ragnor. „Už jejich jména tomu napovídají – Černá a Bílá pomíjivost. Jsou nestálí. Jsem si ale jistý, že se po nějaké době znovu zjeví v Ti-jü.“ Rozhlédl se po kapli, jako by si teprve nyní uvědomil její zchátralost a pochmurnost.

„Ragnore,“ ozval se Magnus, „bylo absolutně nezbytné ukrást Bílou knihu? Samael ji požadoval?“

Ragnor pohlédl na stůl a škulbl sebou, jako by si knihy všiml teprve teď. Potom se otočil k Magnusovi a chraplavě se zasmál. „Ne. To vymyslela Shinyun.“

Magnus vyvalil oči. „On ji *nechce*?“

„Ale to jo, to chce,“ připustil Ragnor. „Chce, abychom ji využili k oslabení ochranných kouzel Země, která byla aktivována po tom, co se o vpád pokusil poprvé. Aby se mohl vrátit.“ Ragnor se ironicky ušklíbl. „Ale Shinyun si její získání vzala *za své*.“

„Protože mě chtěla navštívit?“ zeptal se Magnus.

„Netočí se všechno jen kolem *tebe*, Magnusi,“ napomenul ho Ragnor přísně. „Ačkoliv... ano, pokud jde o tebe, má v sobě Shinyun docela slušný zmatek. Myslím si ale, že tu knihu chtěla pro svoji vlastní potřebu. Možná je největším Samaelovým patolízalem, ale já ji znám. Ta rozhodně hraje i svou vlastní hru, nejen tu Samaelovu.“

„Přesně to jsem říkal já!“ vyhrkl spokojeně Magnus. „I stejná slova jsem použil! Ale *jakou* hru? Pojišťuje se nějak pro případ, že by Samael neuspěl?“

„Spíš si připravuje půdu pro vlastní vystoupení,“ řekl Ragnor. Konečně se napřímil. „Ach hvězdy moje,“ zavrčel, „nechce se mi věřit, že jsem přistoupil na takovéhle ubytování jen proto, že jsem byl ochoten sloužit Samaelovi. Tohle není nic než skládka.“

„Nemůžu ti sice slíbit o nic větší pohodlí,“ řekl Magnus, „ale dovol, abych tě odvedl do Svatého Ignáce. Tedy – do obráceného Svatého Ignáce. Uchýlili se tam všichni lovci stínů.“

Ragnor zaváhal. „Asi mi nic jiného nezbude,“ řekl nakonec. „Odpykávání hříchů někde začít musí. A Samael mě domů jen tak nepustí.“ Najednou jako by pohledem zabloudil kamsi do dálky. „Domů...“ hlesl. „Tam se vrátit stejně nemůžu.“

„Jdeme,“ řekl Magnus. „Tvoji budoucnost můžeme probrat tam.“

Ragnor sáhl po Bílé knize. Vtiskl ji Magnusovi do rukou a ten ji přijal. Neměl pocit, že konečně dostává zpět svůj majetek; spíš jako by mu bylo na ramena vloženo další břemeno. Přesto knihu opatrně zmenšil na zvládnutelnou velikost a zastrčil ji do kapsy.

Jakmile vykročili z kaple, všiml si Magnus, jak je Ragnor zesláblý. Kráčel pomalu a našlapoval s opatrností, jako by nevěřil, že ho unesou nohy.

Po několika minutách, kdy mlčky kráčeli tmou a Magnus jen doufal, že míří správnou cestou, Ragnor promluvil. „Magnusi, já nevím, jak zrušit účinky toho bodnutí. Teď, když jsou meče pryč, nevím, jak by se to z tebe dalo vytáhnout. Ani ze Shinyun, když na to přijde, ne že by o to tedy stála. Pořád platí, že budeš mít docela brzy na výběr, jestli se přidat k Samaelovi nebo zemřít.“

„Pak zemřu,“ odvětil prostě Magnus.

„Ale nezemřeš,“ povzdechl si Ragnor. „Nikdo si nezvolí smrt, když má možnost zůstat naživu. Leccos si zdůvodníš. Ospravedlníš.“

Magnus na to neřekl nic. V nehybném, jakoby mrtvém vzduchu Ti-jü došlo ke změně. Tam, kde předtím byl klid a děsivé ticho, se teď zvedl slabý větřík. Ticho narušil jakýsi bílý šum a nepříjemně horký vzduch se v nepravidelných poryvech opíral Magnusovi do obličeje. Ragnor si toho také všiml. Když to začalo, zvedl hlavu, ale po chvíli opět sklopil zrak k zemi a pokračoval v chůzi.

„Takže,“ ozval se Ragnor po chvilce, „Max.“ odkašlal si. „Tvůj syn.“

„Dostal jméno po Alekově bratrovi,“ řekl Magnus. „Potom, co ho zabil Sebastian.“

Ragnor na něj úkosem pohlédl. „Tos věděl, že Samael poprvé přišel hlavně proto, že se pokoušel spojit se Sebastianem, synem Valentýna Morgensterna? Lilith mu to poradila. Prý měli podobné cíle. No, Sebastian byl mrtvý dávno předtím, než se k němu Samael dostal. Jinak by to mohlo být hodně zajímavé.“

„Zajímavé asi není to správné slovo,“ poznamenal Magnus. Chvilku váhal. „Ragnore... stalo se něco, o čem asi nevíš.“ A teď to ze sebe bude muset rychle vyspat. „Rafael... zemřel.“

Ragnor se zastavil. Magnus zůstal stát po jeho boku. Všude kolem nich vál mdlý, suchý vítr Ti-jü páchnoucí po železe a spálenině.

„Valentýnův syn Sebastian...“ pokračoval Magnus. „On... no... převzal Edóm.“

„Ale to já vím,“ řekl Ragnor s povytaženým obočím. „Jen jsem neslyšel ten konec. Ty si myslíš, že by byl Samael tady, kdyby mohl být v Edómu? Tam on to má rád. Ale... Rafael...“

Magnus se zhluboka nadechl. „Sebastian nás oba držel v zajetí. Rafaelovi pak nařídil, aby mě zabil, a Rafael odmítl. Tak Sebastian zabil jeho.“ Magnus pohlédl na Ragnora, v jehož tváři se rychle střídaly překvapení, úžas, lítost, vztek, zamyšlení, a tak to šlo několikrát dokola. „Rafael mi prý tak chtěl splatit dluh. Za to, že jsem mu zachránil život.“

Ragnor se zhluboka nadechl a pak se konečně sebral. „Každá válka má svoje oběti,“ řekl trpce. „A čím déle žiješ, tím víc tvých přátel se mezi ty oběti zařadí. Chudák Rafael. Toho jsem měl vždycky rád.“

„A on měl rád tebe,“ řekl Magnus.

Nějakou dobu oba mlčeli. Hukot horkého větru Ti-jü, který nabýval na síle, jako by byl po tu dobu jediným zvukem na světě. „Je mi jasné,“ řekl pak Ragnor, „že je dobře, že se Samael se Sebastianem nesetkali.“

„Nevím, jestli by dokázali spolupracovat,“ poznamenal Magnus. „Za ideální týmové hráče bych je zrovna nepovažoval.“

„Jak jsi přišel k Maxovi?“

„To je dlouhá historie,“ odvětil Magnus. „Celé ti to budu vyprávět, až vypadneme z pekla někam do bezpečí.“

„Tak aspoň zkrácenou verzi,“ řekl Ragnor netrpělivě. Znovu vykročil a Magnus jej následoval.

„Prostě další opuštěný malý čaroděj,“ řekl naoko lhostejně Magnus. „A další vyděšení rodiče. Zůstal u něj vzkaz. ‚Kdo by to kdy dokázal milovat‘, stálo na něm.“

„Takže jako obvykle,“ odfrkl si Ragnor.

„Nechali ho u Akademie lovců stínů,“ řekl Magnus. „Byl jsem tam pozvaný přednášet a domů už jsme se vraceli s Maxem.“

„Tak tohle je zatím největší extrém tvých pošetilých snah zachraňovat lidi,“ prohlásil Ragnor.

Magnus se po něm nevěřicně podíval. „Od *tebe* to sedí.“

„Ne že bych nebyl vděčný.“

„Takhle jsem to nemyslel,“ prohlásil Magnus. „Nemyslel jsem na to, co se stalo *ted'*. Narážel jsem na to, že před lety jsi *ty* zachránil *mě*. Takže kdo je tady idiot?“

Vítr nabíral na síle i na teplotě. Kráčeli potemnělými ulicemi kolem pustých budov, jejichž okna i dveře zely jako černé díry. Magnus to tu nepoznával. Sice to byl nejspíš obrácený obraz ulic skutečné Šanghaje, ale tady ve věčném příšeří byl sotva k rozeznání od okolní pustiny.

„No, když nic jiného, tak alespoň zas jeden čaroděj bude vyrůstat u milujících rodičů,“ zachraptěl Ragnor, „kteří vědí, co je to podsvět.“ Magnus věděl, že od Ragnora je to ta největší pochvala, jaké je vůbec schopen. „Jen škoda, že do toho má co mluvit taky lovec stínů.“

„Hej,“ ozval se Magnus, „mě učili mlčenliví bratři, pokud jsi náhodou zapomněl.“

„Ano, a podívej se, jak to dopadlo,“ zavrčel Ragnor.

Magnus to nekomentoval. Kráčeli dál. Dokonce i tady v pekle si Magnus dokázal vychutnat tu němou soudržnost, jakou pociťoval pokaždé, když krácel po Ragnorově boku. Nic na tom neměnilo ani pálení rány po trnu v hrudi, ani vědomí, že neví, kudy se vrátit domů.

„S Alekem se ožením, abys věděl,“ řekl po chvíli.

Ragnor vykulil oči. „Kdy?“

„To nevím. Zatím počkám. Lovci stínů by to neschválili, ale doufáme, že i tohle se změní.“

„Jak by se tohle mohlo změnit?“ broukl nedůvěřivě Ragnor.

„Protože to změníme my,“ řekl Magnus.

Ragnor zavrtěl hlavou. Vypadal unaveně. Magnus tušil, že mu ještě tak úplně nedochází hrůza toho všeho, co provedl. Zatím ho ještě chránil šok. „Netuším, kde se v tobě bere tolik víry. Tohle jsem tě já rozhodně neučil.“

„Až se budeme moci vzít a netajit se tím, uděláme to,“ řekl Magnus. „Dřív ne. Až to bude legální, Aleka si vezmu. A Tchien si vezme Ťin-feng.“

„A Shinyun si vezme Samaela,“ zavrčel suše Ragnor. Magnus se uchechtl. Zahnuli za roh a smích ho přešel.

Před nimi stál Svatý Ignác. Ale vichr jako by ho rozebíral.

Tady byl ten horký vítr, který cítili už předtím, ještě silnější. Vířil kolem nich jako zběsilý, rval katedrálu na kusy a ty

metal proti pusté obloze. Obrovské kusy mramoru a zdiva se odtrhávaly za strašlivé kakofonie skřípění, nárazů a třeskotu. Jedna ze dvou věží už byla pryč. Zmizela ve větrném víru. Co však Magnuse opravdu znepokojovalo, to byla střecha.

Střecha totiž chyběla. Ne... to nebyl ten správný výraz. Střecha byla na kusy, jež se volně vznášely. Obrovské kusy kamene a krytiny se odklápěly, jako by nějaká gigantická stvůra kostel shora otevřela, jako když dítě rozbaluje dárek. Kusy střechy se ve větru vznášely jako zavěšené na neviditelných lanech. Magnus si nebyl jist, ale když přimhouřil oči, zdálo se mu, že mezi kusy střechy vidí vlát lidskou postavu.

„Alek!“ vykřikl Ragnor. Magnus odtrhl zrak od dění v povětří a uviděl Aleka, svého Aleka, jak jím předkloněný proti vichru a s obličejem ukoptěným od sazí běží naproti. Něco křičel, ale Magnus mu nerozuměl.

Až když přiběhl blíž, pochopil Magnus jeho slova. „Meče!“ křičel Alek. „*Potřebujeme meče!*“

Avíci

Alek nevěděl, co se s jeho přáteli stalo. Probudil ho děsivý rachot připomínající zemětřesení, a když vyběhl po schodech nahoru, byla už z katedrály stržena střecha. Nad ním, na pozadí inkoustově černé oblohy Ti-jü, se míhaly dvě postavy. Jednou z nich byla Shinyun, které teď kromě jejích protáhých končetin narostl ještě pár širokých hmyzích křídel, duhových a žilnatých, jako má vážka. Vznášela se mezi poletujícími kusy kostelní střechy a zjevně si to užívala.

Tou druhou postavou byl Samael. Nedal se přehlédnout, protože teď byl určitě třikrát větší než tehdy na tom železném mostě. Vznášel se nad Shinyun a vypadal, že se v povětří cítí jako doma. Nahlížel shora do katedrály a jen občas odstrčil stranou kus zdiva, který mu překážel ve výhledu.

Aleka napadlo, že by nebylo rozumné rozběhnout se za přáteli přes celou katedrálu a ukazovat se tak Samaelovi. Nezbyvalo mu než doufat, že někde vyhledali bezpečný úkryt. Kde je ale Magnus? Všechno nasvědčovalo tomu, že odešel

z vlastní vůle, protože zmizelo i jeho oblečení a boty. Proč si ale kromě svého meče odnesl i Alekův?

Nezdálo se mu, že by měl vítr takovou sílu, aby se mu nedalo vzdorovat, ale katedrálu postupně ničil. Rozpadala se na kusy. Alekovi bylo jasné, že musí z budovy ven. Plížil se podél rychle se rozpadajících zdí, aby nebyl spatřen, dokud nenašel nenápadný otvor. Schoulil se, zakryl si hlavu rukama a kotoulem proskočil ven. Tam ho do tváře okamžitě udeřil palčivě horký vzduch.

Runa spojení ho páčila na paži. Cítil někde nedaleko Magnusovu přítomnost. Dokonce i navzdory tmě a vichru viděl svým vnitřním zrakem zářit Magnusovo bytí. Rozběhl se směrem, odkud ta zář vycházela.

Po Magnusově boku našel ke svému překvapení poněkud zaraženě a rozpačitě vyhlízejícího Ragnora. Na okamžik dostal strach, že byl Magnus potřetí bodnut trnem a s Ragnorem že teď je, protože je ztracen právě tak jako on. Když se k nim však přiblížil, Magnus i Ragnor začali mluvit jeden přes druhého a Alekovi bylo hned jasné, že Ragnor je mimo Samaelův vliv.

Magnus mu rychle vysvětlil, jak Ragnora zachránily meče, které jsou teď ovšem pryč. Když skončil, nejistě se na Aleka podíval a zeptal se: „Zlobíš se?“

„Samozřejmě se nezlobím, žes ty meče použil k Ragnorově záchraně,“ prohlásil Alek. „Trochu se ale zlobím, žes mi neřekl, že odcházíš, a nevzals mě s sebou.“

„Nechtěl jsem tě budit,“ začal Magnus, ale Ragnor mu položil dlaň na paži, aby ho zarazil.

„Domácí hádky si nechte *na později*,“ řekl ostře. „Podívejte.“ Pokývl směrem ke kostelu.

Z budovy bez střechy se ve víru Samaelem rozněcovaného vichru vznášely drobné lidské postavičky. Alek pochopil,

že Samael odtamtud lovce stínů svým vzdušným vírem do slova luxuje a vytahuje si je k sobě na ohněm podbarvenou oblohu. Jace, Clary, Simon, Isabela, Tchien... k rozeznání byli spíš podle zbraní, jež i na tu dálku dodávaly jejich siluetám charakteristický tvar, než podle čehokoliv jiného.

„Musíme se dostat za nimi,“ řekl Alek.

„Nejspíš ani nebudeme mít na vybranou,“ poznamenal Magnus. A skutečně – Alek ucítil, jak nepříjemně horký vítr olízl i jeho tělo, ovinul se mu kolem nohou a zatahal za něj jako neodbytné, vlezlé ruce. „Vydrž,“ řekl Magnusovi. „Já jen...“

Vichr vynesl Aleka do povětří. Horizont se kolem něj roztočil, až mu splynul v rozmazanou mlhu. Alek si vždycky přál umět létat, ale takhle si to nepředstavoval. Vzdušné proudy kolem něj vířily a roztáčely ho jako káču. Pokusil se sáhnout pro andělské ostří za opaskem, ale nedokázal sevřít rukojeť.

Pak pohyb ustal. Alekovi sice chvílku trvalo, než se zorientoval, pochopil ale, že se nehybně vznáší ve vzduchu, jako by tam byl zavěšený. Vítr kolem něj hvízdal dál, teď už mu však alespoň nebyl vydán na milost a nemilost.

Rozhlédl se a uvědomil si, že Magnus a Ragnor jsou stále s ním, nebo alespoň poblíž. Také se vznášeli ve vzduchu; Magnus měl zdvižené ruce, paže napnuté a ze středu jeho dlaní se linulo rudobílé světlo. V dálce se ostatní lovci stínů stále točili kolem dokola jako kusy oblečení v sušičce. Alek si nedokázal představit, kolik síly musí Magnuse stát, aby zajistil svoji a Alekovu stabilitu.

Shinyun se vznášela opodál. Dívala se, ale nezasahovala. Alek nechápal důvod. Teď byli lovci stínů bezmocní. Pokud je chce Samael zlikvidovat, teď je ideální příležitost...

Znovu se podíval na Magnuse. Ten na něm nejspíš poznal, jaké si dělá starosti, protože začal dělat posunky, z nichž

Alek vyrozuměl, že Magnus dělá, co může, ale že odsud k ostatním svou magií nedosáhne.

Samael se k nim blížil vzduchem s rukama sepjatýma v posměšně předstírané modlitbě. Vypadal, že na něj vichr nijak nepůsobí – pravděpodobně proto, že byl sám jeho původcem.

Hloupost, pomyslel si Alek. *Náš plán byla obyčejná hloupost.* Vylákat Samaela k boji byl *příšerně nebezpečný* nápad. Samael sice možná navenek vypadal jako mírný civil, možná mluvil jako vlídný hostitel, ale byl samozřejmě svrchovaně mocným démonem. Nemáme na něj, pomyslel si Alek, a za to, že jsme pořád ještě naživu, vdčíme jen a pouze tomu, že Samael nemá zájem nás zabít. Z toho pomyšlení ho zamrazilo.

„Nazdárek!“ křikl na ně Samael a zamával, když se přiblížil. „Jak je?“

Než stačil kdokoliv odpovědět – ne že by Aleka nějaká vhodná odpověď vůbec napadla – Samael pohlédl na Ragnora a trhl sebou v přehnaně předstíraném úžasu.

„Zázrak!“ zvolal. „Trn selhal. Jak jsi jen tohle dokázal?“ zeptal se Magnuse. „Ragnore,“ pokračoval vzápětí, „copak nám spolu nebylo dobře? Netěšil ses, že se mnou budeš vládnout světu? Alespoň trochu? No tak, příznej to.“

Ragnor na něj lhostejně zamžoural. „Držels mě v kleci a bodls mě proti mé vůli. Nikdo nemůže tvrdit, že jsem se dal dobrovolně naverbovat.“

„Aby bylo jasno,“ řekl Samael, „v kleci tě držela Shinyun.“

Pak se znovu otočil k Magnusovi. „Doufám, že nemáš v úmyslu zbavit účinků trnu i Shinyun.“

„Neřekl bych, že o to stojí,“ poznamenal Magnus.

Samael se zasmál. „Sám jsi to řekl, kámo. Já jsem ji ani bodnout nechtěl, víš to vůbec? Řekla ti to? Napadlo mě, že to ne-

může vydržet. Ale ona na tom trvala. Vyžadovala to. Dožadovala se toho ode mě, největšího ze všech démonů!“

„Druhého největšího,“ opravil ho potichu Ragnor.

Kníže pekel přimhouřil oči. „Jak myslíš. Ale o *něm* se nemluví.“ Ohlédl se po Shinyun, jež stále nehybně visela v povětří nedaleko zmítajících se lovců stínů. „Jen pro vaši informaci,“ ztišil Samael hlas do důvěrného šepotu, „pokud jí to dovolím, všechny je pozabíjí.“

Alek si odkašlal. „A proč jí to nedovolíš?“

„Správně!“ zvolal Samael. „Proč? No protože jsem vymyslel plán. Cestou sem, věřili byste tomu? Prostě mi to na jednu naskočilo.“

Mávl rukou a země pod nimi se začala třást. Alek si na okamžik nebyl jistý, co se to vlastně děje, ale pak mu to začalo docházet. Všude kolem zdí katedrály se v zemi otvíraly praskliny. Samotná katedrála se nebezpečně naklonila a posunula a poté se přední zeď se strašlivým rachotem opřela o zadní. Žhavý víchr začal vířit a roznášet prach a kouř.

Katedrála neměla čas se úplně zhroutit. Zatímco se její stěny stále nakláněly k sobě, zem kolem katedrály se propadla, jako by se v ní otevřel trychtýř. Z ulice se uvolnila kamenná deska o velikosti městského bloku a katedrála se se skřípotem připomínajícím sténání raněného obra zakymácela a zřítíla se do vzniklé jámy.

Alek v hrůze přihlížel jejímu pádu. Katedrála se valila do temné prázdnoty, na jejímž dně Alek spatřil rudočerné jezero, jako by tam kypěla láva.

Katedrála dopadla do ohnivého jezera se zaduněním, jež znělo opakovanou, nekončící ozvěnou. Jace, Isabela a ostatní se přestali ve vzduchu točit; Alek je skrz dým sotva viděl, zdálo se však, že všichni mlčky sledují, jak se kostel usadil ve

své nové poloze, napůl ponořený do lávy, s jednou rozbitou věží šikmo vyčnívající jako ruka tonoucího.

Alek se ohlédl po Samaelovi. Ten jeho pohled zachytil a lišácky na něj zamrkal. Alek od něj odvrátil zrak a podíval se na Magnuse. Brooklynský čaroděj dál držel paže zvednuté a snažil se udržet sebe, Aleka a Ragnora v rovnováze.

Po chvíli, když se mračno prachu začalo rozptylovat unášené větrem, si Alek všiml, že hladina jezera tam dole není tak jednolitá, jak se mu zdálo původně. Kolem potápějící se katedrály rozeznával vysoké kamenné sloupy, které se tyčily vysoko nad hladinu jezera, tu a tam bylo vidět kamenné plošiny propojené mosty a schodišti. Katedrála prorazila část této infrastruktury, ale spousta z ní zůstala, nyní doplněná deskami zdiva a mramoru, které zbyly z někdejší honosné církevní stavby.

„Pohleďte,“ řekl Samael. „Peklo ohnivé jámy. Důmyslný mučící labyrint, kde se odsouzené duše snaží nespadnout z neustále se pohybující spleti propojených plošin, jež se ponořují a zase vynořují ze žhavých plamenů. Umístil jsem je pod katedrálu – jen tak, pro větší zábavu.“

Alek pohlédl na jezero pod sebou. Nezdálo se, že by se tam něco pohybovalo – s výjimkou zvolna se rozptylujícího mračna prachu po zborcené katedrále. Alek se znovu podíval na Samaela.

„No,“ řekl Samael, „teď to samozřejmě nefunguje. Uzavřeno kvůli opravám už je to sto padesát let, věřte nebo ne. To je problém Ti-jü. To je ten *problém, Ragnore*,“ zavrčel. „Má to generovat veškerou tu démonickou energii z trýznění duší, ale systém je mimo provoz a duše jsou pryč, takže *tu nic nefunguje!*“

Při těchto posledních slovech prudce máchl rukou dolů a vzdálené siluety Alekových přátel se začaly řídit stejným

směrem. Proletěly trychtýřem a řítily se stále hlouběji, až přistály na vrcholu věže katedrály. Alek zatajil dech, ale ani v sobě nepotřeboval hledat spojení s Jacem, aby věděl, že je celý; lovci stínů byli zjevně stále naživu a byli dolů bezpečně přeneseni Samaelem. Drželi se věže a vířili kolem ní; byli však příliš daleko na to, aby Alek poznal, co se to tam děje.

Samael se zachechtal a mávl druhou rukou. Dole u jezera, hluboko pod nimi, se otevřely tři portály, z nichž se okamžitě začaly vynořovat drobné postavičky. Podle způsobu jejich pohybu Alek usuzoval na demony. Zděšeně pohlédl na Magnuse.

„Tak vidíte,“ řekl Samael, jako by jim prozrazoval úžasné tajemství. „Přišel jsem na to. Využijí *jejich* duše. Přimějí je k boji s demony a využijí *tuhle* sílu. Nebude to nic moc, ani zdaleka se to nevyrovná tomu, co musela Ti-jü produkovat v dobách své největší slávy, ale k vytvoření portálu, jaký potřebuji, to bude stačit.“

„Na Zemi se ti stejně nepodaří proniknout,“ namítl Ragnor. „Archandělova ochranná kouzla jsou pořád neporušená...“

Samael se zazubil. „To nebude portál pro mě,“ informoval je. „Bude pro Ti-jü.“

„Co?“ vyhrkl Alek. Na nic víc se v tu chvíli nezmohl.

Samael si zamnul ruce. „Přesně tak. Energii duší všech vašich přátel budu potřebovat k otevření portálu o *velikosti celé Šanghaje*.“ Předvedl v povětrí vítězný taneček. „Jsem zkrátka génius. Tak to prostě je. V Ti-jü nebylo dost energie na prolomení archandělových ochranných kouzel, že? Tak jsem začal přemýšlet. Kdepak se asi dá získat opravdu obří koncentrace temné energie? Dával jsem dohromady všechny ty Tchienovy informace o nepřátelských silách, jejich rozmístění a podobně, a pak mi to došlo. Já jsem přece *Samael*. Pán portálů! Mohu portálem poslat *cokoliv*. *Tadá!* Šanghaj vmžiku

zmizí a vystřídá ji Ti-jü. Nebo alespoň kus Ti-jü velký jako Šanghaj.“ Zasmál se. „Jen si to představte! Celé lidské město pohlcené městem démonů. To mi zajistí víc než dost energie, abych ochranná kouzla prolomil.“

„Opravdu to může provést?“ zeptal se Magnus Ragnora. „Pohltnit celé město?“

„Rozhodně se o to hodlá pokusit,“ odvětil znechuceně Ragnor.

„Prosím, nemluvte o mně, jako bych tu nebyl,“ zaškaredil se Samael. „Je to mimořádně nezdvořilé.“

„A taky se chystá mučit naše přátele. To je součást toho ‚pokusu‘!“ řekl Alek Magnusovi. „Magnusi, pošli mě tam dolů...“

„Ne,“ ozval se ostře Samael. „Kdybych někoho z vás chtěl mít tam dole s nimi, *poslal* bych vás tam. *My* máme nevyřízené účty,“ řekl Magnusovi. „Souvisí to s trny, pokud chápeš. Ale každý nevyřízený účet je vlastně tak trochu zapíchnutý trn, ne?“ dodal s potměšilým mrknutím.

Zvedl se víchr, který se s hlasitým hukotem opřel Alekovi do obličeje. Ohnivě jezero, rozvaliny katedrály, zbytek převráceného obrazu Šanghaje kolem jámy, to všechno zčernalo a Alek – už podruhé za dobu strávenou v Ti-jü – padal nicotou, nicotě vstříc a nicotou obklopen.

Tentokrát padal pouhých pár sekund, a když se zastavil, nebylo to vlastně žádné přistání. Jen visel ve vzduchu nad troskami katedrály Sü-tia-chuej a vzápětí pád pokračoval. A pak najednou zjistil, že stojí někde úplně jinde.

Rozhlédl se kolem. Byl tu Magnus i Ragnor a byla tu – poněkud zmateně se tvářící – Shinyun. A samozřejmě Samael, naštěstí už zase v původní velikosti.

Opuštěná a zchátralá byla sice celá říše Ti-jü, ale tohle místo muselo být už úplně zapomenuté. Panovalo tu ticho jako v celá tisíciletí zapečetěné hrobce, která neměla být nikdy víc otevřena. Alek bytostně cítil, že v téhle říši opuštěných propastí je tato nejhlubší a nejopuštěnější.

Při pohledu zblízka Shinyun čím dál tím víc připomínala pavouka. Alek si prohlížel její dlouhé končetiny, jimž kromě délky přibýly i klouby, a její úzký, jakoby zašpičatělý obličej. Její netečný výraz působil zlověstně vždycky, ale když teď člověka nepřipomínala ani svými pohyby, propůjčovalo jí to vzezření kreatury z jiného světa, která je studuje a rozmyšlí se, jestli je má rozdrtit. Ze tmy na ně civěly její lesknoucí se oči, jak natahovala krk střídavě dopředu a dozadu jako had, když odhaduje kořist.

Ne že by Magnus vypadal o mnoho lépe. Oči měl větší než normálně a žhnuly mu, jako by hořely zevnitř. Řetězy napuchlé na pažích už měl tak výrazné, že byly naprosto nepřehlédnutelné, a trnité kruhy v dlaních zhrubly. I jeho trup jako by se protáhl, nikoliv nepodobný hadímu, a celkově vypadal Magnus vyšší a hubenější, než býval.

Aleka napadlo, že jakkoliv je to pozoruhodné, nejpodobnější člověku je tu kromě něj Ragnor, a to i přesto, že má na hlavě opravdové rohy.

Na další pozorování neměl Alek čas, protože Shinyun se dala do křiku. „Svefnthorn promluvil!“ zvolala s ozvěnou do obrovského prázdného prostoru, ve kterém se ocitli. „Řekl mi to – byl uražen. Nerespektován. Raněn.“ Pohledem si našla Ragnora, který na ni hleděl s neskrývaným odporem. „Ragnore. Proč bys to dělal? Proč bys odmítal největší z darů?“

„Pokud si vzpomínám,“ řekl Ragnor, jako by pro něj mluvení představovalo nesmírnou námahu, „odmítl jsem tvůj

dar a ten mi byl beztak poskytnut bez mého souhlasu. Myslím, že sama přijdeš na to, že takhle si většina lidí dar nepředstavuje.“

„Ale no tak. Vítejte!“ přerušil je Samael svým obvyklým vřelým tónem, který už Alekovi začínal jít na nervy. „Vítám vás v Avici.“

Alek pohlédl na Magnuse. Ten jen zlehka pokývl, jako by právě tohle čekal.

Zato Alek to rozhodně nečekal. O Avici věděl, že je to nejhlubší peklo Ti-jü, které bylo vyhrazeno pouze pro ty nejhorší hříšníky. Vzhledem k tomu, co věděl o dimenzích pekla, očekával oheň, roztavenou lávu, výkřiky potrestaných trpících v očištných plamenech. Nebo možná led, nekonečnou pláň s dušemi zmrzlými a už navěky nehybnými.

Avici bylo prostě... prázdné. Určitě na něčem stáli, ale to něco bylo černé a nevýrazné, takže nebylo možné ani odhadnout, o jaký konkrétní materiál jde. Nebylo to nic: ani drsné, ani hladké, ani vodorovné, ani zvlněné. Táhlo se to dál a dál na všechny strany, donekonečna. Na obzoru jen ten nejslabší rozmazaný opar naznačoval přechod mezi zemí a právě tak pustou oblohou, která obklopovala celou Ti-jü.

Možná, že trestem v Avici bylo prostě jen tu být, sám, bez zvuků, bez zrakových vjemů, bez větru, jen s holou zemí a holým nebem. Jen vy a vaše mysl, dokud ovšem i vaše mysl nevyhnutelně nezakrněla, nevyprahla a nezatměla se.

„Já vím, na co myslíte,“ řekl Samael. Rozhodil rukama a rozhlédl se kolem v předstíraném úžasu. „Kam se všechno podělo?“

Alek s Magnusem se na sebe podívali.

„Když jsem sem přišel poprvé, napadlo mě totéž,“ pokračoval Samael. „Říkal jsem si, páni, to je dobré, to je opravdu

chytré. Nejhorší trest pro největší hříšníky není“ – ukázal palcem nad sebe, jako by naznačoval ostatní pekla – „vyrvání jazyka, přejetí vozy ani vaření v kotli. Největší trest je být tu jen sám se sebou, ne? Jenže *pak*,“ pokračoval, „jsem si promluvil s místními a dozvěděl jsem se, že nejde jen o tohle. Tady to byla Jen-luova... dílna. Jeho tvůrčí ateliér. Vyprázdnil to tu, aby si sem mohl vzít, cokoliv bude chtít, protože ti, kdo sem byli posláni, si zasloužili mučení *na míru*.“

Zasmál se tím svým skřípavým falešným smíchem. „Přesně tak! Pro VIP klienty byl Jen-luo ochoten sestoupit sem osobně a sám si ušpinit ruce. Podle některých démonů učinil Avici takhle temně černé, aby tu nebyly vidět skvrny bez ohledu na to, co tu dělal, jak moc tu lidská těla čtvrtil, mrzačil, rozřezával a masakroval.“

Opět rozhodil rukama. „Je to totiž celé jedna velká skvrna, chápete?“ řekl potěšeně.

„Takže to tu... nezůstane prázdné?“ vypravil ze sebe Alek. „Vy to tu zařídíte... na mučení?“

Samael se zatvářil uraženě. „*Já* nic nedělám,“ řekl. „Nebo jsem alespoň nedělal. Nestvořil jsem tuto říši, víš? Vinu za to, jak to tu funguje, dávej Jen-luovi. Vypadám snad na to, že bych ze *svého* nejhlubšího pekla udělal jen nekonečnou pustinu? Já jsem opravdu spíš ten typ na vodopády krve a abstraktní plastiky z vnitřností. Ale abych odpověděl na tvoji otázku, ano, na Avici je skvělé, že si sem můžu vzít, co chci. Například tady můžu *tohoto* zrádce strčit do klece, kam taky patří.“

Teatrálně máchl pažemi a kolem Ragnora vyrostly tepané železné mříže. Bylo to velmi rychlé, Aleka však překvapilo, že se Ragnor vůbec nepohnul, ani když se klec kolem něj zavřela.

„*Ragnore!*“ ozval se Magnus. „Pořád jsi ještě *čaroděj*, na to nezapomínej. Nemusíš se nechat jen tak... uvěznit.“

Ragnor k Magnusovi obrátil pohled a Aleka šokovala ta nesmírná odevzdanost, která se v jeho očích zračila. „Já nemůžu,“ řekl jen. „Zasloužím si to, Magnusi.“

„Takhle to nefunguje,“ vyjel zjevně popuzený Magnus. „Můžeš napravovat, cos provedl, ale ne tímhle. Ne tak, že se necháš uvěznit.“

„Říkal jsem ti to,“ zahučel Ragnor. „Až příliš hluboce jsem zradil sám sebe. Zašel jsem příliš daleko. Napáchal jsem řadu věcí, které nelze nijak odčinit.“

Samael se díval z jednoho na druhého a zjevně se dobře bavil.

Železné mříže se s hlasitým třeskem zavřely nad Ragnorovou hlavou. Vypadal, že si jich sotva všiml. Pohledem bezcílně bloumal kdesi v neurčitu.

„Dobrá,“ ozval se Samael, jako by čekal na vyřešení problému s Ragnorem. „Knihu prosím, Shinyun.“

Shinyun se nejistě rozhlédla. „Tu měl Ragnor.“

Samael si unaveně promnul čelo. „Jinými slovy ji teď má Magnus,“ řekl.

„Třeba ne,“ namítl Magnus. „Třeba je pořád v tom Ragnorově pelechu.“ Samael ho sjel sžíravým pohledem a Magnus pokrčil rameny. „Zkusit jsem to musel.“

„Prosím,“ obrátil se Samael na Shinyun, „přines mi zpátky moji knihu.“

Když k nim Shinyun vykročila, vážčí křídla na zádech se jí rozechvěla. Magnus proti ní pozvedl ruku a z dlaně mu zarsřelo rudé světlo. „Já ti tu knihu nedám, Shinyun.“

Shinyun se blížila. „Magnusi, já tě znám. Oba vás znám,“ dodala a kývla směrem k Alekovi. „Věříte na milosrdenství. Na odpuštění. Věříte, že se nemají dělat věci, které už nejde vzít zpátky.“

Alek sledoval Samaela, který stál trochu stranou od ostatních se založenýma rukama a se zájmem přihlížel. To bylo zvláštní – Alek si byl jistý, že by jim Samael mohl provést spoustu strašných věcí, nebo jen otočit Magnuse vzhůru nohama a trást jím, dokud by kniha nevypadla. Ale neudělal to; ochotně všechno nechal na Shinyun, i když nebyla ani zdaleka tak mocná jako on.

Uvědomil si, že většina mocných, s nimiž kdy bojoval, měla neustálou potřebu svoji moc světu dokazovat. Valentýn, Sebastian, samotná Shinyun, Lilith... ti všichni toužili po respektu. Chtěli vidět strach.

Samael nevypadal, že by mu záleželo zrovna na tomhle. Jako by jeho moc byla tak velká, že ho netrápilo, pokud ji někdo neuznává. Jako by byl o nevyhnutelnosti svého vítězství tak skálopevně přesvědčen, že otázka Bílé knihy pro něj byla záležitostí zcela podružnou.

„Ty mě nenapadneš,“ řekla Shinyun, „dokud já nezaútočím jako první. Co tedy uděláš, když zkrátím vzdálenost mezi námi“ – stále Magnusovi upřeně zírala do očí – „a pokusím se tu knihu si vzít? Utečeš? Tady není kam. Nebo mi dovolíš si ji vzít, tak jako sis ode mě nechal probodnout srdce trnem?“

Magnus se na ni nešťastně podíval. Vzápětí mu z dlaně vystřelil nachově rudý blesk a Shinyun odletěla dozadu, odmrštěna silou jeho magie.

„Páni!“ vyhrkl Samael. „Viděli jste to?“

Shinyun měla pravdu: Magnus na ni nechtěl zaútočit. Chtěl, aby pochopila, že existují i jiné způsoby, jak zajistit, aby se věci staly, než je násilí a vyhrožování. Dal jí šanci. Dal jí, pomyslel

si, pravděpodobně příliš mnoho šancí. Shinyun se nechtěla poučit. Nechtěla se změnit.

Rvalo mu srdce, jak je pomýlená, srdce naplněné soucitem s touto čarodějkou, která až příliš brzy dospěla k přesvědčení, že svět naslouchá pouze hrubé síle a že empatie je slabost.

To však neznamenal, že byl ochoten pustit si ji k tělu tak blízko, aby mu mohla sebrat knihu nebo ho znovu bodnout Svefnthornem.

Nečekala první explozi magie z jeho ruky a zaskočena padla naznak. Alek k ní vyrazil a v běhu sáhl pro andělské ostří, Shinyun se však rychle zase zvedla na nohy a prudce vzlétla do výšky. Mrštila proti Alekovi obrovskou explozi své magie, která ho srazila na koleno. Vzápětí se na něj s jekotem vrhla, Svefnthorn tasený jako rapír, připravena udeřit.

Magnus srazil trn stranou vlastní vlnou energie a Alek se odkulil z cesty. Magnus natáhl ruku, aby něco – cokoliv – přivolal odkudkoli z Ti-jü. Meč padlé válečnice Paj-ku-ťing. Židli z Ragnorovy kaple. Kus zdiva z rozpadlého pekelného soudu. Cokoli.

Nic nepřišlo. Moc přivolávat věci měl v Avici pravděpodobně jen samotný Samael – Magnus si byl jistý, že kdyby Shinyun mohla, přivolala by si na pomoc démony a lávu a kdo ví co ještě. Samael si vybral vynikající místo, aby dostal Magnuse do nevýhodného postavení. Většina čarodějnické magie nespočívala v nasměrování surové moci do násilí, ale v manipulaci se světem ve vlastní prospěch. Ale tady nebyl žádný svět, se kterým by se dalo manipulovat. A na rozdíl od něj Shinyun zbraň měla.

To už byl Alek opět na nohou, s andělským ostrím v ruce. Střelil po Samaelovi opovržlivým pohledem.

„*Michael*,“ pronesl oživovací formulí a neuniklo mu, jak se Samael viditelně příkrčil, když při vyslovení archandělova jména ostří zaplálo posvátným plamenem.

Magnuse se zmocnila prudká vlna pýchy. Kolik je těch, kdo dokážou tak rafinovaně vyřadit ze hry knížete pekla?

Alek se na Shinyun vrhl zezadu s ostřím v ruce. Shinyun se znovu vznesla do povětří a širokým obloukem ho oblétna. Ve výšce načrtla Svefnthornem do vzduchu elegantní mnohocípou hvězdu, z níž vyšlehly plameny. Magnus rychle vyslal ochranná kouzla a oheň se od Aleka neškodně odrazil.

Shinyun však kroužila dál a bylo jisté, že zanedlouho dojde k dalšímu výpadu. Magnus pohlédl nejprve na Aleka, pak na Shinyun.

„Jdi,“ řekl naléhavě Alek. „Já to zvládnu.“

Prodchnut silou runy spojení, Alekovou vírou a energií trnu se Magnus rovněž vznesl do vzduchu.

„Čím víc využíváš svoji magii,“ řekla mu Shinyun, „tím blíž jsi k naprosté prohře. Změny budou přicházet stále rychleji.“

V prázdnotě nad Avici se rozpoutal boj mezi Magnusem a Shinyun. Byla odhodlána zaútočit na Aleka, protože si uvědomovala, že je zranitelnějším cílem, a také věděla, že Magnus ho bude chránit nade vše. Magnus se ji snažil blokovat a narušovat i dráhy její magie a rozptylovat ji. S veškerou mocí trnu na své straně však pro něj Shinyun byla víc než silnou soupeřkou. Alek na ni nemohl, pokud se nepřiblížila, což zjevně nehodlala udělat.

Co však bylo ještě horší, Magnus cítil, jak do něj proudí magie trnu. Dodávala mu sice sílu, ovšem sílu, jež mu byla cizí. Nepocházela z něj samotného. Přímou cítil její hlad, její touhu naplnit ho natolik, aby ho nakonec zcela ovládla.

„Kdyby ses prostě poddal trnu,“ křikla na něj Shinyun podrážděně, „mohli bychom si tohle všechno ušetřit.“

„Ano,“ procedil Magnus mezi zuby, „v tom to celé vězí.“

Tak spolu zápolili na pusté obloze a ani jednomu se nedařilo dosáhnout nad tím druhým skutečné převahy. „Shinyun!“ zavolal Samael. „Vidím, že se ti ještě nepodařilo získat knihu! Potřebuješ nějak pomoci?“

„Ne!“ vyhrkla vztekle Shinyun. Magnus využil příležitosti a podařilo se mu ji vychýlit z rovnováhy.

„Tak já nevím,“ řekl Samael. „Opravdu už to vypadá, jako by ti ji Magnus nechtěl dát. Dovol, abych ti nepatrně pomohl.“

„Ne!“ zakřičela Shinyun znovu, ale Samael už natahoval ruku. I když zatím zůstával tam, kde byl, narostl, zmohutněl, popadl Magnuse, srazil ho z oblohy a mrštil jím o drsnou pláň Avici. V jednu chvíli Magnus letěl proti Shinyun, a vzápětí byl na kolenou na zemi vedle Samaela. Samael Magnusovi položil ruku, nyní již opět normální velikosti, na rameno v neformálním, otcovském gestu, Magnus však zjistil, že se z jeho sevření nedokáže vymanit.

„Ty podvádíš,“ řekl a vzhlédl k Samaelovi.

Samael se nechápavě zamračil. „Má drahá nejstarší kletbo, ty sis snad pořád ještě myslel, že tady hrajeme fér?“

Magnus se otočil, i když mu Samaelovo sevření drtilo rameno. To, co uviděl, mu vyrazilo dech. *Ne*, pomyslel si. A vzápětí mu došlo: *Mělo mě to napadnout.*

Shinyun držela Aleka. Stála za ním, předloktím ho svírala pod krkem a hrotem Svefnthornu mu mířila na hrud'. Jeho andělské ostří leželo na zemi před ním a doutnalo jako vypálená zápalka.

Jeho tvář byla netečná, modré oči nehybné. Takhle nějak by si prohlížel půvabnou krajinu nebo třeba studoval plánek

metra. Magnus už Aleka vyděšeného zažil – viděl ho v nej-různějších zranitelných situacích, průhledného a otevřeného jako letní obloha – ale před Shinyun a Samaelem by na sobě Alek nikdy nic podobného nedal znát.

„Hmmm, *zajímavé*,“ pronesl potěšeně Samael.

„Magnusi!“ Shinyunin hlas zněl chraplavě a vyprahle. „Žádám tě, abys přijal třetí ránu Svefnthornem. *Požaduji* to. Jinak zabiju to, co máš nejraději.“ Oči měla divoké, zrudné, víc nelidské než kdykoliv předtím.

Opřela hrot Svefnthornu o Alekova žebra přímo nad srdcem, a Magnus měl v tu chvíli pocit, že cítí bodnutí ve vlastních vnitřnostech. Trn byl magií pro čaroděje – pro lovce stínů nemohl být ničím jiným než smrtonosným nástrojem.

Neměl na vybranou. Pokud přijme trn, Shinyun vyhraje. On se stane poslušným Samaelovým nohsledem, a možná dojde na zničení celého světa. Jestliže trn odmítne, zavraždí mu Aleka přímo před očima, on sám zemře rovněž a Samael bude dál manévrovat svět ke své vytoužené válce.

„Ušetříš Aleka?“ zeptal se tiše. „Slib mi, že necháš Aleka jít, a udělám to.“

Shinyun pohlédla na Samaela. Ten jen pokrčil rameny. „Máš mé svolení. Zrovna takhle lovec stínů žádnou opravdovou hrozbu nepředstavuje. Nemohu ovšem zaručit jeho bezpečnost, až dojde k invazi na zemi,“ dodal. „To už bude jiný příběh.“

Magnus přikývl. Alek se díval přímo na něj. Pohled měl stále pevný a stále stejně nečitelný. Magnus přemýšlel, co se asi stane s jeho láskou k Alekovi, až ho ovládne trn. Zmizí, jako by nikdy nebyla? Bude už milovat pouze Samaela? Nebo bude Aleka milovat dál, ale bude požadovat, aby rovněž přešel na Samaelovu stranu?

Pokud měl volit mezi jistou smrtí jich obou nebo smrtí jen jednoho z nich, nebylo o čem přemýšlet. Doma čeká Max. Lepší jeden rodič než žádný. To byla naprosto jednoduchá rovnice a výsledek byl předem daný.

Než však mohla Shinyun začít jednat, Alek se pohnul. Natáhl ruku, popadl čepel Svefnthornu a s obličejem znetvořeným námahou a odhodláním si Svefnthorn vrazil do hrudi a probodl si srdce. Z místa, kde klečel, Magnus viděl, jak trn prochází celým hrudníkem, vynořuje se mu ze zad a tam zůstává trčet. Alekovy oči byly stále doširoka otevřené a stále hleděly přímo na Magnuse.

Magnus otevřel ústa k zoufalému výkřiku. Z Alekova hrudníku i zad náhle explodovala rudá magie jako oslepující záblesk, který proměnil trvalou noc Avici v den. Oslněn tou září a stále v železném sevření Samaelovy ruky viděl Magnus z Aleka jen jeho oči, jasné, zářivé a plné lásky.

Nekonečná cesta

Alek neměl v povaze dát na předtuchy. Raději si vždy na před prostudoval situaci, sestavil plán a ten pak provedl. Vždycky ho provokovali Jace a Isabela, kteří byli schopní skočit z útesu a cestou dolů začít šít padák. Jednali instinktivně a obvykle to dopadlo dobře. Alek neměl ve své instinkty takovou víru jako oni. Věřil ve shromažďování zpravodajských informací, průzkum a přípravu. (Abychom byli spravedliví, Isabela a Jace v tyto věci věřili rovněž; jen byli přesvědčeni, že je mají provádět druzí, protože je to nuda.)

Pro většinu misí lovců stínů to byla skvělá strategie, ale občas se to všechno sesypalo. Občas se prostě naskytla situace, kdy nebylo možné vyhrát a kdy se zdálo, že jediná volba je mezi smrtí tím či oním způsobem. Ti-jü, Samael a Shinyun oslabili Alekovu víru v jeho schopnost organizovat a plánovat. Motivace Shinyun byla tak zmatená a rozporuplná, že si Alek nebyl jist, zda jí rozumí ona sama. Ti-jü byla ruina z jiného světa. A Samael se choval, jako by to byla jen hra,

příjemné rozptýlení, a jako by nic, co udělají, nemohlo mít jakýkoli smysluplný efekt.

S předtuchami pracovali po celou tuto misi. Většinou s Magnusovými. Tušil, že Peng Fang bude něco vědět o čarodějích na trhu. Předpokládal, že katedrála bude v Ti-jü a bude bezpečná. Existovaly náznaky, že by se Chej-paj Wu-čchang dali využít k záchraně Ragnora.

Proto dal Alek i na svoji intuici a požádal Magnuse, aby souhlasil s použitím runy spojení.

Nyní, tváří v tvář hrozbě, že Magnuse ztratí tak nebo tak, se rozhodl jednat a vrazil si Svefnthorn do srdce. Stačil ještě zaregistrovat překvapení ve tváři Shinyun, než všechno kolem jako by explodovalo.

Exploze karmínově rudého světla byla tak intenzivní, že Aleka na chvíli připravila o zrak. Cítil, jak se mu do hrudi vlévá drsná, žhavá energie, žíravá a nezemská. Cítil, jak se jeho runy zahřívají jakoby třením, jako by se je démonická magie trnu pokoušela sedřít z Alekovy kůže. Zahříval se jako meteor řítící se svrchními vrstvami atmosféry. Ten pocit se vyhnul pouze runě spojení, která mu syčela na paži. Síla Samaela a síla Raziela spolu bojovaly v jeho vlastním těle, ale cítil, jak runa spojení absorbuje tření, uhlazuje je a nutí cizí magii přizpůsobit se.

Pak se mu začal vracet zrak. Viděl bezútěšný černý prostor Avici a rozeznával tváře Shinyun, Samaela i Magnuse. Všichni ho upřeně pozorovali. Magnusova tvář byla zhmotněním čiré hrůzy.

Žiju, uvědomil si Alek. To ho poněkud překvapilo.

Shinyun mu vytrhla Svefnthorn z těla. Když trn vyjel ven, zatvářila se bezmála stejně vyděšeně jako Magnus. Vůbec to nebolelo. Na trnu nebyla ani stopa po krvi, a když se

chtěl Alek podívat na ránu, nenašel na hrudi ani známku po místě, kudy trn do těla vnikl a zase je opustil.

Shinyun se zapotácela a ucouvla. Držela před sebou Svefnthorn a zděšeně na něj zírala: zářil červeně jako železo rozžhavené ve výhni. Alek si s úžasem uvědomil, že i v Magnusovi a Shinyun vidí onu záři trnu. Každý z nich měl v hrudi něco jako miniaturní hvězdu, ohnivou kouli magie zběsile se otáčející v ranách, které trn způsobil. Ohnivá koule Shinyun byla o něco větší než Magnusova, ale co bylo zřejmě důležitější, z rány v hrudi Shinyun vycházela silná magická linie, která končila uprostřed Samaelova hrudníku. Magnus se Samaelem žádné takové spojení neměl – pravděpodobně proto, že neutrpěl třetí zásah trnem.

Alek se zachvěl. Cítil, jak magie jeho tělo opouští a runa spojení chladne. Musel jednat, než to úplně opadne. Stále ještě vkleče natáhl paži směrem k Magnusovi a povolal k sobě sílu trnu.

Bylo to jako pokoušet se zkrotit divokého koně. Ohnivá koule v Magnusově hrudi sebou škubala, vzpouzela se a otřásala. Alek, zcela mimo svět vědomého myšlení, tím směrem natáhl ruku. Uklidňoval. Chlácholil. A pak jemným pohybem tu kouli vytrhl z úponků Magnusovy vlastní magie, která ji držela na místě, magie, kterou znal, modré, příjemné a milované. Spojil se s ní a ohnivá koule opustila Magnusovo tělo.

Jakmile byla volná, zvětšila se a stala se jedinou zářící hvězdou na nebi Avici. Ta ohnivá koule o průměru několika metrů se nad nimi otáčela a sršela energií. Alek cítil její nestabilitu, potřebu najít nové místo ke spočinutí. Ta energie hledala jeho hrud', ale bez další rány od Svefnthornu se v něm nemohla uchytit. Ještě chvíli se naprázdno otáčela a všichni přítomní ji upřeně pozorovali.

Samael se samozřejmě vzpamatoval jako první. Uvolnil sevření Magnusova ramene a zadíval se nahoru na zářící kouli. Magnus zůstal na kolenou. „Vynikající!“ rozesmál se Samael. „Skvělá práce. Já miluji neočekávané zvraty, ty ne?“ Zdálo se, že tuto otázku adresoval Ragnorovi, který jediný ani nezvedl hlavu, aby zaznamenal, co se děje. Samael přimhouřil oči a soustředěně se zahleděl na kouli. „Shinyun, kdybys byla tak laskava, chytila tu věc a přinesla mi ji, ať můžeme pokračovat v našich plánech.“

I Shinyun na zářící kouli upřeně zírala. Teď ani neodpověděla.

„Haló?“ ozval se po chvíli Samael. „Shinyun Jung? Má věrná pobočnice? Chytněš tu kouli?“

Když se Shinyun konečně otočila, nedívala se na Samaela, nýbrž na Magnuse. Zírala na něj s planoucí záští v očích.

„Nikdy tě nepochopím,“ řekla s obtížně přemáhaným třesem v hlase, který naznačoval, že se sotva drží před úplným zhroucením. „Nikdy jsem nepotkala někoho tak odhodlaného zahodit své odvěké právo. My jsme *čarodějové*, Magnusi Bane. Jsme *děti Lilith*.“

Alek se pokusil ignorovat probublávající magii, která vřela v jeho těle, a soustředil se na Magnuse. Rotující kouli nabitou magií nad sebou ale přímo *cítil*. Magnus to pozoroval poněkud omámeně, ale teď se jeho pozornost zaměřila na Shinyun, která k němu kráčela s roztaženými křídly a hrozným výrazem.

„Síla trnu je největším darem, jaký může čaroděj dostat,“ cedila Shinyun mezi zaťatými zuby. „Je to síla našeho otce – našeho *skutečného otce*, Magnusi, ne pouhého démona, který každého z nás stvořil – toho, bez něhož by naše rasa vůbec neexistovala. Našla jsem tu sílu. Nabídla jsem ti ji. Přes to

všechno, co jsi udělal, navzdory tvému odmítnutí Ašmodaje... projevil jsi se mnou slitováním. Takto jsem ti je splatila.“

„A *takhle* ty odplácíš *mně*?“ Hlas se jí vyčerpáním zlomil.

„Shinyun,“ ozval se Samael a do jeho obvykle tak žoviálního tónu se vloudila stopa znepokojení. „Pochopil jsem, že máš s Magnusem jisté nevyřízené účty, ale dovol, abych ti připomenul, že ze strategického hlediska pro nás nemá význam.“

Magnus na Samaela upřel vyčítavý pohled. „Tak to trochu zbolelo.“

Samael s rozpačitým výrazem rozhodil rukama. „Vůbec jsem netušil, že existuješ. Ovšem jakmile jsem se dozvěděl, že jsi Ašmodajova nejstarší kletba a už jsi v sobě měl dvakrát trn, nemohl jsem jen tak ignorovat možnost využít tvých služeb.“

„Takže já jsem... vůbec nebyl součástí tvého plánu?“ zeptal se nechápavě Magnus. „Ale šel jsi po mém dávném příteli... a po čarodějce, která se před třemi lety pokusila zavléct mě do Ašmodajova područí.“

„Když dovolíš,“ řekl Samael, „Ragnor Fell pro mne byl důležitý jako nejzkušenější žijící expert na dimenzionální magii, a ne jako tvůj dávný přítel. A pokud jde o Shinyun, to *ona* šla za *mnou*.“

Magnus se bezmocně ohlédl po Ragnorovi. Ten jen pokrčil rameny.

Samael smutně potřásl hlavou a pokračoval: „Nevím, jak ti to citlivě říci, Magnusi, ale ne všechno se točí kolem tebe. A co tebe se týče, Shinyun, hluboce jsem se v tobě zklamal...“ Ukázal na zářící kouli magické energie.

„Všichni *zmlkňte!*“ zaječela Shinyun tak, že se dokonce i Samael zarazil. Svítící koule se zvolna snášela k jeho nastavené dlani, Shinyun však náhle zatřepotala křídly, vzlétla a popadla kouli jako ligová hráčka basketbalu.

„*Shinyun*,“ zavrčel nezvykle přísně Samael.

Vrhla na něj zuřivý pohled, vzápětí vyrazila rukou vpřed jako kopím a probodla povrch koule. Okamžitě se rozezněl ječivý tón a koule začala splaskávat jako balón. Alek si přitiskl dlaně na uši a vzápětí mu to došlo. Ne, ta koule neuniká nikam do prázdna. Šesticípá rána nad Shinyuniným srdcem magii pohlcovala a vtahovala ji jako při hlubokém nádechu. Všichni sledovali, jak se koule mění ve zvláštní zužující se elipsoid, až s podivným lupnutím zmizela v Shinyun celá.

„Ale ne,“ zamumlal Samael.

Shinyun se nehybně vznášela na místě, kde magii vstřebala. Její hrud' sálala zářícím rudým ohněm. Po chvíli začala vydávat podivný kolísavý zvuk. Pak prudce zaklonila hlavu a Alek si uvědomil, že se směje. Byl to děsivý smích. Spíš směsice výsměchu a vzteku.

A pak se jí začal bortit obličej.

Objevily se v něm čáry, které se jí začaly šířit od úst do tváří a kolem očí, na čele a po bradě se jí rozevíraly ohyzdné praskliny. Jednotlivé části jejího obličej se začaly oddělovat, a Alek cítil, jak se mu zvedá žaludek. Shinyuniny rysy se deformovaly, krabatily a nabývaly zrudných tvarů, jako by se cosi až dosud skryté pod maskou jejího obličej prodíralo násilím ven.

A pak se s burácivým triumfálním zařváním, nelidským a pravěkým, prudce rozkmitala jako změť údů, cárů, očí, křídel, zubů...

Oči teď měla dvakrát větší než původně a samotná Shinyun byla dvakrát tak vysoká. Prodlouženými končetinami připomínala nějaký obludný vodní hmyz a její křídla, nyní temně krvavě červená, jí za zády zvolna povlávala. Její tvář už nenesla prokleté znamení démona, jímž byla v jejím případě naprostá nehybnost rysů. Teď se jí obličej krabatil škodolibou

radostí. Zuby měla lesklé a ostré a špičáky připomínaly kusadla tarantule. Ze zad jí čouhal dlouhý bičovitý ocas a na samém jeho konci uviděli hrozivý železný hrot. Svefnthorn ve své nové podobě.

Alek přihlížel zděšen a fascinován zároveň. Shinyun se stala tím, co zbožňovala nejvíc – démonem. Alek nepochyboval, že vyšším démonem.

Znovu zavřískla tím nelidským jekotem a půda Avici se pod jejíma nohama začala třást.

„Shinyun!“ zavolal na ni Samael. „Báječná nová vizáž! Myslíím ale, že jsme se trochu odklonili od původního úkolu. Kdybys teď laskavě sestoupila, abychom mohli rozhodnout, co s...“

Shinyun se jako blesk přemístila nad Samaela a Magnuse a nebezpečně přitom švihala zahroceným ocasem.

„Myslela jsem si, že ty jsi svrchovaná moc,“ řekla Samaelovi. Její hlas byl stále ještě k poznání, ačkoliv byl poznamenán sípotem a chrapotem přerývaného dechu. „Ale nejsi.“

Samael se uraženě nafoukl. „Jestli víš o démonovi mocnějším, než jsem já, laskavě mě informuj, abych mu mohl vzdát hold.“

„Možná jsi největší z knížat pekel,“ vyštěkla Shinyun, „ale jsi mnohem slabší, než jsem si myslela. Jsi právě tak závislý na ostatních jako tihle ubožáci.“ Ukázala rukou znetvořenou dlouhými drápy na ostatní. „Jsi závislý na Ti-jü. Jsi závislý na trýznění duší, abys získal moc. Jsi závislý na mně.“

„Jestli jsi dospěla k závěru, že ani Samael pro tebe není dost mocný...“ Magnus zavrtěl hlavou. „Tobě je těžké se zavděčit, uvědomuješ si to?“

„Zjevně jsem ze všech přítomných *já* jediná, kdo chápe, co je to skutečná moc,“ prohlásila Shinyun. „Skutečná moc znamená nebýt na nikom a na ničem závislý. Pokud nemohu

nikomu důvěřovat natolik, abych se svěřila pod jeho nadvládu, budu si vládnout sama. A tím myslím skutečně sama.“

Po těch slovech se krouživě vznesla vzhůru, dál od nich. Otevřela ústa a do tmy vydechla široký kužel karmínového světla. Když se záře rozplynula, vytvořila portál s povrchem připomínajícím stříbrné zrcadlo. Alek nedokázal rozeznat, kam vede. Shinyun s posledním výkřikem proletěla portálem, který se za ní uzavřel, a byla pryč.

Země teď rachotila ještě divočeji. Alekovi až nyní došlo, že musel upadnout, protože se krčí na zemi. Magnus se k němu opatrně blížil nejistými kroky po stále nerovnějším terénu.

Samael se zklamaně rozhlížel. „Myslím, že tímhle Ti-jü končí. Spadne to tu kolem nás celé.“ Povzdechl si. „Takhle nějak se asi drobí koláč.“

Teprve teď se Magnus dostal k Alekovi. Alek si připadal jako omámený. Celý svět kolem něj se třásl a houpal. A nebo se to třese a kýve on sám?

Vzhlédl a zjistil, že k nim z nějakého důvodu přistoupil Samael. „Magnusi, je mi líto, že nebudeme spolupracovat. A je mi právě tak líto, že oba zemřete v té nejhlubší jámě Ti-jü, až se na vás zřítí celé podzemní město se všemi svými soudy a chrámy.“ Zamračil se. „Když o tom tak přemýšlím, vlastně ani netuším, co se stane s lidmi, kteří zemřou v dimenzi určené pro ty, co už mrtví jsou. No, ať už vás čeká cokoli, přeji vám hodně štěstí v příštím snažení. Pokud ještě na nějaké dojde.“

„A ty prostě zmizíš?“ zeptal se Alek.

Samael se na něj překvapeně požíval. „Nevyjádril jsem se dostatečně jasně? Musím si najít jiný svět.“ Pokrčil rameny a spíš pro sebe dodal: „Bylo to skutečně neobyčejných pár dnů.“

Vzápětí zmizel, jako by tam nikdy nebyl.

* * *

Jakmile Samael zmizel, Magnus poklekl vedle Aleka a mocně ho k sobě přitiskl. Pak mu rychle rozhalil košili a začal hledat místo, kudy do těla vnikl trn.

Nikde žádná rána, nikde ani stopa, že by byla celistvost kůže jakkoliv narušena. I většina run vypadala normálně. Jen runa spojení úplně zmizela.

Magnus Aleka dál hladil po hrudi tam, kde se do ní zabodl trn, až se Alek nadechl a jakkoliv nerad mu řekl: „Tady ne, lásco. Ragnor se dívá.“

Zvuk, který se z Magnusova hrdla vydral, připomínal vzlyk i smích současně. Popadl Aleka za vlasy a zasypal jeho obličej polibky. Teď už se smíchu ani pláči nebránil vůbec. V Alekových doširoka otevřených očích barvy půlnoční modři zahlédl zlatavý záblesk. To se v nich zrcadlil pohled jeho vlastních očí.

„To, cos udělal, bylo nesmírně statečné,“ vypravil ze sebe konečně Magnus. „A taky to byl strašný hazard.“

Alek se pousmál. „Svoji statečnost a hazardérství se snažím neustále zdokonalovat. Podařilo se mi najít příklad hodný následování.“

„Nemůžeme být stateční hazardéři *oba*,“ namítl Magnus. „Kdo na nás bude dávat pozor?“

„Nakonec nejspíš Max,“ zazubil se Alek.

„Jestli máte chvílku, vy dva,“ dolehl k nim prázdnou Ragnorův hlas, „myslíte, že byste se mohli přestat muchlovat a mohli mě dostat z té klece?“

Alek okamžitě zvažněl. „Magnusi – co ostatní? Peklo ohnivé jámy...“

Magnus vyskočil na nohy. „Tohle prostě neskončí nikdy,“ prohlásil a rozběhl se ke kleci. Ragnor tam uraženě dřepěl na zemi se zkříženýma nohama a netrpělivě bubnoval prsty po mřížích.

Magnus se soustředil na svoji magii a pocítil jakousi mátožnou dezorientaci, jako by přešlápl poslední schod na schodišti. V jeho hrudi byla prázdnota, a přestože věděl, že moc trnu pocházela od strašného nepřítele, nepřítele všech lidí, pochopil, proč na ní Shinyun lpěla a nechávala se tou silou zahřívát a konejšit. Nebyla to láska, ale pokud někdo nezná rozdíl, dalo by se to jako láska vnímat.

Magnus několika gesty roztříštil mříže Ragnorovy klece a pomohl mu ven. Ragnor na něj chvilku mlčky hleděl, pak se rozhlédl kolem a prohlásil: „To byla *hodně velká* pitomost.“

Alek se k nim blížil sice pomalu, ale už jistým krokem. Když došel až k nim, vzal ho Magnus kolem pasu a řekl: „Asi bych vás měl blíž seznámit.“ Odkáslal si. „Ragnore, to je Alek Lightwood, můj přítel a spolurodič. Právě mi zachránil život a potažmo i tobě. Aleku, toto je Ragnor Fell. Jako pitomec se chová normálně a ke každému, a to i když nemá mozek vymytý knížetem pekel.“

„Hodně jsem o tobě slyšel,“ řekl Alek.

„Já jsem posledních pár let neslyšel o ničem jiném než o nechutných plánech na ovládnutí světa,“ prohlásil Ragnor, „ale předpokládám, že když jsem z toho teď venku, Magnus mě dožene k slzám dojemnými historkami o tom, co se událo během mé nepřítomnosti.“ Znovu si Aleka prohlédl. „Jak to, že *ty* jsi přežil trn? Každý, kdo není čaroděj, by měl umřít na přetlak démonské magie. A mezi lovci stínů žádný čaroděj není, až na...“ Podezírávě na Aleka zamžoural. „Nejsi maskovaná Tessa Grayová, že ne? Není to nějaká důmyslná bouda ušitá na Magnuse? Jestli ano, Tesso, pak si my dva budeme muset *promluvit*.“

„Samozřejmě že ne!“ vyhrkl uraženě Alek.

Ragnor si ho změřil ještě přísněji. Magnus vzdychl. „Byl jsem s oběma současně ve stejné místnosti, Ragnore. On Tessa rozhodně není.“

„Tak jak...“

„Později,“ řekl Magnus. Až nyní mu začínalo naplno docházet, kolik toho Ragnor neví a kolik mu toho budou muset vyprávět. Runa spojení. Válka smrti. Temná válka! A spousta drobnějších, osobnějších věcí. Malcolm Fade například je nejvyšším čarodějem Los Angeles. Katarina je prozatím pořád v New Yorku.

Jedno po druhém. „Ragnore,“ řekl Magnus, „dokázal bys nás dostat do pekla ohnivé jámy, kde jsou ostatní lovci stínů? Musíme se pokusit o jejich záchranu.“

Ragnor zavrtěl hlavou. „Jsem si jistý, že na to je pozdě,“ prohlásil, „ale otevřu portál a uvidíme. Když nic jiného, můžeme to, co z nich zbylo, dopravit na Zemi.“

Alek šokovaně mlčel. Magnus ho plácl po rameni. „Neber ho zase tolik vážně,“ řekl mu. „Ragnor už je prostě takový.“

Ragnor zakmítal prsty, jejichž pohyby díky kloubu navíc na každém z nich připadaly složité a cizí dokonce i Magnusovi. Za chvíli se v nicotě Avici otevřely dveře, z nichž na pozadí černých skal vyskočily oranžové plameny. Zdálo se, že ty skály se třesou stejně jako Avici.

Magnus pohlédl na Aleka: „Cítíš se na další boj?“

„Nijak zvlášť,“ řekl Alek a vytáhl zpoza opasku andělské ostří, „ale nic jiného mi nezbývá.“

„Přesně,“ odvětil Magnus a vrhl se do portálu. Alek ho okamžitě následoval.

Ocitli se na kamenité plošině vysoko nad lávovými jezeiry tam dole. Kamenné schodiště odtud vedlo dolů k dalším plošinám a dál do krajiny připomínající labyrint. Magnuse

zrovna nepotěšilo zjištění, že jejich plošinu ve vzduchu viditelně nedrží nic, a že zemětřesení, které otřásá celou Ti-jü, je tady ještě silnější.

„Tak fajn,“ ozval se Alek. „Jdeme zachránit přátele.“

„Nebo to, co z těch přátel zbylo,“ zahučel Ragnor. „Počkat. *Kde* ti vaši přátelé jsou?“

Zjevně se tu rozptýlili. Hluboko pod nimi na rozlehlé pláni bojovali Simon, Clary a Tchien s několika různými démony. Opodál a o něco výš viděli Isabelu, a ještě výš na izolované plošině byl Jace.

„Co se tam děje?“ nechápal Alek.

„No, Jace má zlomenou nohu, takže mu nejspíš našli bezpečné útočiště,“ napadlo Magnuse.

„A proč je tam Isabela sama?“ Alek byl sice možná vyčerpaný působením magie, přesto se však rozběhl ze schodů s tasenou zbraní.

Ragnor se podíval na Magnuse. „Ty asi *nepoběžíš*, co?“

Magnus na něj vykulil oči. „V těchhle botách?“

Po schodišti – i po tom dalším – sestupovali s důstojností příslušející čarodějům, kteří toho dne zapudili knížete pekel. Nebo byli alespoň na stejném místě jako kníže pekel a nechali ho odejít prvního.

Než k Jaceovi došli, Alek už nevypadal tak ustaraně. Zjevně se mu mezitím podařilo z Jace dostat alespoň nějaké informace.

„Tak vidím, že vás tu zatím nesežrali,“ poznamenal Ragnor.

„Ne, mají to všechno pod kontrolou!“ prohlásil vzrušeně Alek. „Pověz jim to, Jaci!“

Jace se na něj úkosem podíval. „Přesně to jsem měl v plánu. Takže – máme to všechno pod kontrolou,“ pokračoval. „Nemůžu momentálně pořádně bojovat, takže mi Clary pomoh-

la nahoru, abychom měli co nejlepší přehled o bojišti, protože cesty jsou tu zoufale nespolehlivé a matoucí. Pak jsme si ale všimli, že démoni mají stejný problém jako my. Opravdu se k nám mohou dostat pouze po určitých cestách, a tady zvládne jeden člověk dvě cesty vykryt.“

Magnus tázavě nakrčil čelo.

„Takže Simon, Tchien a Clary šli dolů kryt přístupové cesty. Isabelu jsme nechali na prostřední plošině, protože ona jediná má zbraň s delším dosahem, takže zvládne sem tam nějakého toho létajícího zmetka.“

Alek jen těžko přemáhal dojetí. „Jsem na vás neskutečně pyšný,“ řekl Jaceovi. „Tomuhle říkám plán.“

„Na plánování já jsem machr!“ prohlásil Jace.

„Ano, na plánování jsi vážně machr,“ přisvědčil Magnus, „akorát že ty svoje plány obvykle jen pokřikuješ přes rameno, zatímco sám už se ženeš nebezpečí vstříc.“

„A teď jsi použil svůj geniální mozek a taky to vyšlo!“ prohlásil Alek a plácl Jace po rameni. Pak se podíval na Ragnora. „Sleduješ, pane pesimisto?“

Ragnor svraštil čelo. „No, každopádně jsem rád, že jsou zatím všichni naživu.“

„Ještě jsem vám zapomněl říct,“ ozval se Jace, „že se tu před chvílí tak trochu začala trást zem.“

„To bude Shinyun,“ řekl Magnus. „Dlouhá historie. Naštěstí pro vás jsem ale přivedl význačného světového experta na dimenzionální magii, který nás odsud vyvede portálem.“

Ragnor se na Magnuse podíval značně nevlídně. „To snad zvládnou, obávám se ale, že budu potřebovat tvoji pomoc.“

„Tak to jsou samé skvělé zprávy,“ poznamenal Magnus a seskočil z plošiny. Pomalu se snášel na pláň, a když míjel Isabelu, zamával jí.

„Magnusi!“ vykřikla Clary a usekla hlavu dalšímu kostlivci paj-ku-ťing. „Moc ráda tě vidím!“

„Chtěl bych něco říct,“ otočil se Simon na Clary, „a slib mi, že hned nebudeš běsnit.“

Clary si dlouze a ztěžka povzdychla. „Tak spust'. Nakonec – máš nárok.“

„Magnusi,“ mrkl na něj Simon a uculil se. „Je milé, že ses stavil.“

Clary si opět povzddechla.

„Mám dobrou a špatnou zprávu,“ řekl Magnus. „Ta dobrá je, že jsem přišel, abych vás portálem dostal zpátky na Zemi. Ta špatná – potřebuji Ragnorovu pomoc, a Ragnor teprve slézá po schodech.“

Ragnor po schodech sestupoval skutečně jen velmi zvolna. Magnus se po něm ohlédl právě ve chvíli, kdy ho předbíhal Jace, což vypadalo velmi působivě už vzhledem k tomu, že Jace se belhal o berli.

Zdálo se, že démoní hordy začínají slábnout. Noví démoni se z portálů vynořovali stále řidčeji a Jace s Isabelou se připojili k přátelům, aby zmasakrovali ty zbývající. Možná, že démoni zaregistrovali hrozící zkázu Ti-jü a dali přednost záchraně holého života; možná, že když zmizeli Samael a Shinyun, neměli už důvod plnit jejich rozkazy.

Konečně se k nim uráčil připojit i Ragnor. S Magnusem se rychle pustili do vytváření portálu a Magnus si teprve teď naplno uvědomil, jak moc mu práce po Ragnorově boku chyběla.

A když se pak portál konečně otevřel, nesmírně se mu ulevilo, že září tím důvěrně známým, jásavě modrým světlem.

Duch Spolku

V roce 1910 zemřel Katarině Lossové její syn Efraim. V té době už to byl starý muž s vlastními dětmi a vnoučaty. Katarina ho neviděla po celá desetiletí; byl přesvědčen, že zahynula při ztroskotání lodi, když mu bylo teprve třicet.

Magnus v té době žil v New Yorku, v luxusním bytě na Manhattanu naproti staré Metropolitní opeře, kterou zbořili v roce 1967. Toho dne dostal telegram stručného znění: *čp. 2, nábřeží Bund, Šanghaj*, stálo na blanketu Katarininým uspěchaným rukopisem. Magnus si tedy vzal rukavice a klobouk a šel.

Ukázalo se, že v čísle 2 na nábřeží Bund sídlí Šanghajský klub – trocha toho anglického elitářství zasazená přímo do srdce Číny v podobě mohutné novobarokní budovy, kde se bavila a popíjela britská elita v Šanghaji, a na krátkou dobu odsud v podstatě i vládla světu místních civilů. Budova byla nová, klub nikoliv. V Katarinině případě to byla legrační volba. Stejně jako Magnus věděla, že je klub otevřený pouze pro bělochy. Tady se projevila jistá Katarinina zlomyslnost.

Někdy se s oblibou kouzlem přenesla do privátních prostor bohatých civilů a bavila se svou možností držet se zcela mimo jejich svět a přitom si dát drink se starým přítelem tváří v tvář těm, kteří by jim za normálních okolností nedovolili ani vstoupit.

Celé místo bylo tak honosné, až to působilo poněkud groteskním dojmem. Magnus prošel sloupovou Velkou síní, připomínající obří sluj, kolem bohatých obchodníků a diplomatů, naprosto spokojených sami se sebou. A proč ne? Žili si jako králové v srdci jedné z nejstarších říší světa. Neměli důvod si myslet, že to někdy skončí – a Magnus si v té době sám říkal, jak dlouho to může trvat. Ukázalo se, že moc dlouho už ne.

Prozatím tu ale bylo pořád dost času na drahé doutníky a brandy, čerstvé noviny z Evropy a knihovnu, o níž se povídalo, že je bohatší než knihovna města Šanghaje. Magnuse nijak nepřekvapilo, že Katarinu našel právě tam.

Ačkoli ji nikdo kromě Magnuse neviděl, byla elegantně oblečená jako vždy: měla přiléhavé pouzdrové šaty z bílého saténu, s černým krajkovým překrytím a motýlími rukávy. Komplet doplňoval černý sametový šerpový pás. Magnus hádal na salón proslulého módního návrháře Paula Poireta a přemýšlel, jestli Katarina náhodou není lépe oblečená nežli on.

Seděla v jednom z křesel a hleděla na police naproti, jako by na tu dálku studovala hřbety knih, ale byly tak daleko, že je nerozluštil ani Magnus. Posadil se na židli naproti Katarině a zeptal se: „Tak jaký je plán? Roztrháme to tu všechno ve jménu svobody a rovnosti?“

Katarina k němu vzhlédla. Pod očima měla temné kruhy. „Kdysi jsem byla nucena tady přihlížet smrti člověka,“ řekla.

Magnus se k ní prudce naklonil. „Cože?“

„Je to už pár let,“ řekla. „Byla jsem tady, v knihovně, a nějaký muž tu padl na zem a svíjel se bolestí. Zavolali zdravotníky, ostatní členové klubu se kolem svého druha shlukli, ale nikdo z nich neměl žádné lékařské vzdělání ani nevěděl, co dělat – dohadovali se, jestli mu zvednout nohy, nebo hlavu, a jestli by měl ležet na břiše, nebo na zádech – a tak tu zemřel, než se k němu dostal lékař nebo zdravotní sestra.“

Zahleděla se kamsi do neurčita. „Mohla jsem ho zachránit? Kouzly nebo jinak? Zachránili by ho civilští lékaři, kdyby se sem dostali? Nevím. Možná by zemřel tak jako tak. Ale co jsem mohla dělat? Nemohla jsem se jim jednoduše zjevit jako ve snu; mysleli by si, že jim někdo otrávil punč.“

„Tady se ještě podává punč?“ zeptal se Magnus.

Katarina zkrabatila čelo. „Myslíš si o mně, že jsem cvok?“

„Hlavně si myslím,“ řekl mírně Magnus, „že nejsi včerejší. Jak dlouho už víš, že civilové umírají a my je nemůžeme zachránit?“

Katarina vzdychla. „Nejde o to, že je nemůžeme zachránit,“ řekla. „Problém je v tom, že je nemůžeme zachránit, ani když je milujeme. Bez ohledu na to, jak moc.“ Najednou měla v očích slzy. Magnus věděl, že bude lepší mlčet. Raději ji jen vzal za ruku.

Po chvíli Katarina řekla: „Civilové považují za největší tragédii, když rodič přežije svoje dítě. U čarodějů je to nevyhnutelné. Vždycky mi připadalo divné, že většina čarodějů žije samotářsky, bez závazků, bez zapouštění kořenů...“

Magnus ještě chvíli počkal, jestli nebude pokračovat, a pak se opatrně zeptal: „Kdyby ses mohla rozhodnout znovu, rozhodla by ses jinak?“

„Ne,“ odpověděla bez zaváhání. „Samozřejmě bych to udělala znovu. I kdybych byla před tutéž volbu postavena nevímkolikrát, vždycky bych si Efraima osvojila a vychovala, abych ho viděla vyrůstat v muže, který bude mít svoje děti a svoje vnoučata. Jakkoliv to pak bylo těžké. A jakkoliv je to těžké teď.“

„Já jsem dítě nikdy neměl,“ řekl Magnus, „ale vím, jaké to je ztratit někoho, koho miluješ, a přijít o něj jen proto, že všichni civilové prostě umřít musí.“

„A dál?“

„Zatím,“ pokračoval váhavě Magnus, „pořád zastávám názor, že je správné volit lásku, znovu a znovu, i když víš, že tě činí zranitelným a že ti to může později ublížit. Spíš dříve než později. Nemáš prostě na výběr. Volíš mezi láskou a životem v pustém světě, kde není nikdo kromě tebe. A *to* mi připadá jako skutečně příšerný způsob, jak trávit věčnost.“

Katarina se sice zatím nedokázala usmát, ale oči už jí zasvítily. „Myslíš, že si tímhle procházejí i upíři?“

Magnus zakoulel očima. „To si piš. Osobně jsem se přesvědčil, že když na to dojde, nejsou schopni přestat o tom žvanit.“

„Díky, žes přišel, Magnusi.“

„Přišel bych kdykoliv,“ řekl prostě.

Katarina si otřela oči hřbetem dlaně. „Víš o tom,“ změnila téma a nenápadně popotáhla, „že tady v suterénu mají nejdelší bar na světě?“

„Nejdelší *bar*?“ zopakoval Magnus.

„Ano,“ řekla. „Prý je dlouhý nejmín třicet metrů. Long Bar tomu říkají.“

„Pokud jde o luxus, Angličany překoná málokdo,“ poznamenal Magnus, „ale co se týče vymýšlení názvů, kreativitou zrovna nepřekypují, co?“

„Uvidíš,“ řekla Katarina. „Je *opravdu* dlouhý.“
 „Vedte mě, dámo.“

Když se vypotáceli z portálu, Aleka nejprve napadlo, že portály stále nefungují, jak by měly. Očekával rušné ulice Šanghaje, ale zdálo se, že skončili někde v hustém listnatém lese, jehož barva se začínala měnit ze světle zelené na žlutou až oranžovou. Nedaleko Alek zahlédl odraz měsíce na vodě.

Byla tma, což ho překvapilo, ale nebyl si úplně jistý, kolik hodin strávili v Ti-jü, a protože věděl, jak bizarní může být cestování mezi dimenzemi, předpokládal, že pravděpodobně došlo k určitému efektu dilatace času. Na to by se nejspíš mohl zeptat Ragnora.

„Kde jsme to skončili?“ zavolal Alek do tmy. „Jsme někde blízko Šanghaje?“

Když se otočil, uviděl, jak na něj Jace překvapeně civí a ukazuje za sebe.

Alek udělal pár kroků mezi stromy a náhle spatřil jiskřící mnohobarevná světla Šanghaje. „Och.“ Na víc se nezmohl.

„Existují takové věci, říká se jim parky,“ rýpl si Jace.

„Tak tohle byly hodně dlouhé dva dny,“ řekl Alek.

„Lidový park,“ informoval je Tchien. Ukázal na vodu, které si Alek stačil všimnout předtím, a teď už rozeznával nevelké jezírko s břehy z pečlivě uspořádaných kamenů. Lekeníny na skelné hladině vypadaly jako neživé ozdoby. „Toto je jezírko Sta květů. Dobrá volba,“ dodal k Ragnorovi a Magnusovi.

Ragnor kývl, jako by pochvala byla naprostou samozřejmostí. „Napadlo mě, že by tu touhle dobou měl být klid.“

„Kolik je vůbec hodin?“ napadlo Clary.

Magnus se zahleděl na oblohu a po chvilce prohlásil: „Kolem půl jedenácté.“

„Ty poznáš čas podle oblohy?“ zeptal se pobaveně Alek.

„Ty ne?“ zeptal se překvapeně Magnus.

„Hele, lidi,“ ozval se Simon, „nenašla by se chvilka na nějakou rychlou oslavu, že jsme vyhráli a všichni jsme to přežili? Nemyslím, že bychom tohle měli jen tak přejít.“

„Slyšte, slyšte!“ zvolala Isabela a zdvihla dva prsty na znamení vítězství. „Sláva nám! Porazili jsme knížete pekla.“

„No,“ ozval se Ragnor, „abychom byli přesní, vy všichni jste zachránili Magnuse a mě před Svefnthornem – hlavně tady Alek – a pak Shinyun zešílela a začala ničit Ti-jü, takže si kníže pekla odešel hledat jinou říši, a až nadejde jeho čas, určitě se vrátí. A se Shinyun to taky není jisté, protože z té je teď něco mezi vážkou a pavoukem.“

Chvilku bylo ticho. Všichni v duchu střízlivě hodnotili situaci. Nakonec Simon řekl: „Ale všichni to přežili. Magnus zachránil tebe, Alek zachránil Magnuse... a moje holka zachránila mě, a přijela si k tomu na obřím tygrovi.“

„Ano,“ přisvědčil Ragnor, „tohle nebyl tak úplně marný den.“

Alek se usmál, ale stejně se neubránil pocitu únavy. Navíc ho začínal zmáhat i neobvykle silný stesk po domově. *Max. Max.* Na nikoho se snad nikdy tolik netěšil.

Pokusil se zachytit Magnusův pohled, Magnus teď však přistoupil k Tchienovi, který vypadal právě tak vyčerpaně jako všichni ostatní. „Budeš od nás všech pozdravovat Jema, prosím?“

„Vy odcházíte?“ zeptal se překvapeně Tchien.

Magnus přikývl. „Opravdu se obávám, že nemáme čas prohlédnout si Šanghaj tak důkladně, jak bych si přál, tak

jen doufám, že se neurazíš, když zamíříme domů do New Yorku rovnou odsud.“ Magnus se podíval po Alekovi. „Už bych rád viděl syna.“

„Samozřejmě že ne.“ Tchien se usmál. Do jeho tmavých očí se vrátilo světlo a Alek si až nyní uvědomil, že mu na něm chybělo. „Půjdu se podívat po Ťin-feng. Bude určitě šťastná, až se dozví, že už nebudu trávit čas v Ti-jü. Ragnore...“ Ragnor se k němu překvapeně otočil. „Pokud vím, jsi jediný, kdo přežil bodnutí Chej-paj Wu-čchang. Asi by se daly očekávat nějaké zajímavé vedlejší účinky.“

„Skvělé,“ zavrčel kysele Ragnor. „Aspoň něčím se budu těšit v nadcházejících letech v hanbě a anonymitě.“ Tchien se obrátil k ostatním. „A všem vám děkuji za to, co jste dokázali. A také za to, že zachováte tajemství, které jsme vám já a Ťin-feng svěřili.“

„Taky ti děkuju, Tchiene,“ natáhl k němu pravici Simon. „Za záchranu Isabely. A za pomoc.“

Ostatní mu sborem přitakali. „Studený mír nevydrží věčně,“ prohlásil Alek. „Budeme se dál snažit přimět Spolek k rozumu, aby to skončilo co nejdřív.“

„Doufám, že se to podaří,“ řekl Tchien, „ale uvědomuji si, že nejste jediná síla, která má ve Spolku vliv.“ Položil Alekovi dlaň na rameno. „Ani netušíš, jak moc inspirujete,“ řekl mu pevně. „Vaše rodina – vy dva a váš syn – moc znamenáte už pouhou svou existencí... tím, že jste ve Spolku takovou výjimkou. Pokud má Spolek přežít, pak právě vaše rodina je jeho budoucnost. Jinak to nejde.“

„Hlavně žádný nátlak,“ poznamenal s úsměvem Alek. „A abys věděl, i ty inspiruješ. Nezapomínej na to.“ Tchien naklonil hlavu. „Je jen otázkou času, než dojde ke skutečnému boji o ducha Spolku. Pokud nechceme, aby se vize Kohorty stala

realitou, budeme se muset zapojit tak jako tak. Bude třeba nahlas vystoupit, i když to není něco, po čem bych zrovna prahl.“

„Jsi dobrý kluk, Tchiene,“ prohlásil Alek, „a já jsem rád, že stojíme na stejné straně.“

Uvědomil si, že ani on doma zrovna nahlas nevystupuje. Naopak. V New Yorku byl ten, kdo se zásadně drží stranou. Věděl však, že Tchien má pravdu, a rozhodl se svůj postoj přehodnotit.

Ragnor a Magnus začali chystat portál domů, i když se zdálo, že většinu těžké práce nechává Ragnor na Magnusovi. Tvrdil, že on se zotavuje ze tří bodnutí Svefnthornu, zatímco Magnus jen ze dvou.

„Víš, kdo by měl ten portál otevřít? Clary,“ zabručel Magnus. „Ta na téhle misi ještě nic zásadního nezvorala.“

„Nejsem si tak úplně jistý, pokud jde o její schopnost otevírat portály,“ řekl Ragnor a nervózně se po Clary ohlédl. Jace ji držel kolem ramen a Clary se právě s Isabelou čemusi smála. Je úžasné, jak jsou lidé odolní, pomyslel si Magnus. „Připadá mi to... teologicky matoucí.“

„To proto nikdy za ničím nehledám žádný hlubší smysl,“ prohlásil zvesela Magnus. Ragnorův pohled hovořil jasně. Nevěřil Magnusovi ani slovo. „A kam máš tedy namířeno?“ zeptal se ho Magnus. „Zpátky do Idrisu? Po letech si taky jednou uklidit dům?“

Ragnor zaváhal. Magnus obrátil oči v sloup. „Neříkej mi, že chceš dál hrát mrtvého. Vzpomínáš, co z toho bylo, když jsi to zkusil posledně?“

„Chyba byla,“ řekl Ragnor, „že jsem se snažil zmizet úplně. Tím jsem na sebe jen upoutal pozornost.“ Ohlédl se přes rameno na všechny strany jako správný paranoik. „Teď mi chvíli bude hodně horko. Shinyun a já jsme byli... no zkrátka,

nebyli jsme opatrní, když jsme se ukazovali na denním trhu. Bude se o mě zajímat hodně lidí z podsvěta, a možná i pár lovců stínů. Nemluvě o tom, že tam venku se někde pořád motá i samotná Shinyun. A taky Samael.“

Magnus si povzdechl. „Ragnore, víš kolik šrámů už utrpěla za ty roky moje pověst? A pořád funguju. Nikdo mě neuvrhl do Tichého Města. Nikdo mě nepohnal před soud sličného lidu.“

„To je něco jiného,“ namítl Ragnor. „Tys nepracoval pro knížete pekel.“

„Ragnore, krátce po tom, co tys předstíral smrt, jsem já byl obviněn, že vedu Ašmodajův kult.“

„Tys ho dokonce *založil*,“ zamračil se Ragnor. „Pokud si vzpomínám, tak tohle byl jeden z tvých méně vydařených vtipů.“

„Pak tě jistě potěší, že jsem za to byl po zásluze potrestán,“ řekl Magnus.

Ragnor ustal v kouzlení. „Ne, samozřejmě že ne.“ Povzdechl si. „Ty možná takovouhle pozornost sneseš, Magnusi, ale já to nedokážu. Přesněji řečeno, nechci. Dělal jsem špatné věci. Pracoval jsem pro Samaela. A byly to opravdu hrozné věci, které nemohu vzít zpět. Už pouhé přivedení Samaela do Ti-jü by pravděpodobně mělo být trestným činem.“

„Nebyl jsi pánem vlastní mysli!“ vyhrkl Magnus.

„Ale rozhodl jsem se dát se potřetí bodnout trnem. *Byla to moje volba*. Potřebuji čas. Čas, abych alespoň něco odčinil. Jsem mrtvý tři roky; teď potřebuji nějaký čas přemýšlet o tom, kým bude Ragnor Fell, až se vrátí mezi živé.“

Než dokončili portál, Magnus mlčel. „Uslyším o tobě ještě? Protože pokud ne, budu předpokládat, že tě Shinyun znovu zajala, a já *slibuju*, že pro tebe přijdu.“

„Neznám nikoho jiného, od koho by příslib záchrany zněl jako výhrůžka,“ zavrčel Ragnor. „Ale ano, předpokládám, že s mým novým já budeš v kontaktu docela často.“

„No, tak to rád slyším,“ odvětil Magnus. A po chvílce dodal: „Katarině jsem nic neřekl.“

„Nic?“ opáčil Ragnor.

„Nic. Ale není to vůči ní fér. Až ji příště uvidím, povím jí o tom. Hodně by pro ni znamenalo, kdyby věděla, že jsi v pořádku.“

Ragnor se po něm podíval překvapeně a potěšeně zároveň. „Vážně?“

„Ano, ty idiote,“ řekl Magnus. „Jí na tobě záleží víc než komukoliv jinému. Je nás tak málo a...“ Zarazil se. Napadlo ho něco hrozného. „Ne,“ vyhrkl vzápětí. „Nechceš znovu použít tu stupidní přezdívku, že ne?“

„Tak za prvé,“ nadechl se Ragnor, „nenechám si ohledně výběru jména radit od někoho, kdo si mohl zvolit jakékoliv jméno a skončil jako Magnus Bane. A za druhé *ano*, hodlám to jméno, opět používat.“

„Kéž by sis to rozmyslel,“ řekl Magnus.

„Vždyť se to hodí,“ mrkl na něj Ragnor. „Jsem už teď přece pouhým Stínem svého někdejšího já.“

Magnus už jen táhle zasténal.

Po rozloučení s Ragnorem a Tchienem Alek s ostatními prošli portálem. Vyšli do chladného newyorského podzimního rána, bohužel v uličce nedaleko Institutu, kde to nasládle páchlo odpadky.

„Ach,“ nasál Simon ten zápach. „Domove, sladký domove.“

„Magnusi,“ ozval se Jace, „žes ten portál neotevřel rovnou do Institutu?“

Jednou z věcí, které si Alek při výchově dítěte s Magnusem užíval, byl rozkošný pohled, když Magnus, ten nejjistější a nejvyrovnanější muž, jakého znal, vypadal nejistě a plaše. A společná výchova dítěte značně zvýšila frekvenci okamžiků, kdy se Magnus takto projevoval.

Toto byla právě jedna z takových chvil. Alek by ho nejraději objal a políbil, ale nepřipadalo mu to úplně nejvhodnější. „Třeba jsem nechtěl vzbudit Maxe,“ odvětil Magnus a pokrčil rameny.

Jakmile vešli dovnitř, Maxe našli záhy. Spokojeně lezl po koberci v Marysině pracovně pod dozorem Marysy, Kadira, a překvapivě i Katariny. Alek se nezmohl ani na pozdrav. To tam bylo jeho obvyklé sebeovládání. Přiskočil k Maxovi, zvedl ho do náručí a pevně ho objal. Max byl potěšen, ale zjevně zmaten intenzitou Alekovy náklonnosti. Po chvíli to vzdal a začal se šťastně smát a vrtět. Magnus k nim přistoupil a láskyplně Maxe pohladil po hlavičce. Přece jen se tvářil poněkud nejistě.

Jace a Isabela šli obejmout Marysu; Simon a Clary se dali do řeči s Kadirem a Katarinou. Alek, který stále držel Maxe, se opřel o Magnuse a vychutnával si tu společnou blízkost. Teď byli pohromadě všichni tři – tady navíc obklopeni rodinou a přáteli. Mnohokrát předtím už riskoval život a byl rád, když se dostal v pořádku domů, ale tohle bylo jiné. Bylo to bolestně krásné, hrozné i dokonalé.

Jace, Clary, Simon a Isabela se zanedlouho omluvili, že se půjdou dát do pořádku – všichni byli ukoptění od sazí a špíny. Alek věděl, že ani on nevypadá o moc lépe, ale bylo mu to jedno – vyhazoval Maxe z náruče ke stropu, zatímco Magnus

odvedl Katarinu stranou. Alek předpokládal, že jí chce říct o Ragnorovi – byli si blízcí po celá staletí a ona bude potřebovat znát celou historii, počínaje tím, že vůbec nezahynul, a konce... kdoví, co vlastně s Ragnorem bude dál.

Marysa i Kadir vypadali, že si Maxe užili, ale že ho rádi vrací rodičům. I Max se tvářil nadmíru spokojeně, jak se tak natrásal v Alekových pažích.

„Nezlobil moc?“ zeptal se Alek s úsměvem.

„Ne!“ prohlásila Marysa. „Vůbec ne. Rozhodně nic, co bych nezvládla.“

„No, tvoji ruku v závěsu opravdu nepřehlédnu,“ poznamenal Alek. „A vy máte pod každým okem monokl,“ obrátil se ke Kadirovi.

Kadir s Marysou se na sebe jen letmo podívali a opět nasadili zářivé úsměvy. „To nemá s Maxem co dělat,“ prohlásila chlácholivě Marysa. „Jen drobná nehoda při věšení obrazu.“

„Aha,“ poznamenal Alek. „Vážně to nemá s Maxem co dělat?“

„Už jen samotný takovýto nápad je směšný,“ prohlásil smrtelně vážně Kadir.

„My jsme si hlídání Maxe moc užili,“ řekla pevně Marysa. „A už se těšíme na příští.“

„Pšíští!“ přisvědčil bujaře Max. Alek ho podrbl pod bradičkou.

„Nazdárek, kámo,“ ozvala se vedle něj Clary. S Jacem se vrátili převlečení a vydrhnutí. Rudé vlasy už jí opět zářily. Alek si všiml, že Jace se stále ještě neodloučil od kopí z Ti-jü; zjevně si je oblíbil. Clary Maxovi pocuchala modré vlasy. „Nebyly potíže?“

„Baf,“ nedal se zastrašit Max a dal si s Jacem placáka.

„Pěkné kopí, Jaci,“ poznamenal Kadir. „Ačkoliv já osobně upřednostňuji *naginatu*.“

„Fajn,“ odvětil Jace. „Mami, Kadire. Promluvil jsem si s Clary a myslím... jsem ochoten postavit se do čela Institutu, ale jedině s Clary. My dva spolu.“

Zdálo se, že Marysu ta zpráva potěšila. „Myslím, že to by mohlo výborně fungovat.“ Pohlédla na Aleka. „To tys pomáhal ho přesvědčit?“

Alek zavrtěl hlavou. „Vůbec ne. Rozhodl se sám. Už jsi to řekl Isabelle a Simonovi?“ otočil se k Jaceovi.

Jace s Clary se na sebe významně podívali. „Šli jsme do Isabelina pokoje,“ začal pak opatrně Jace, „ale oni... vypadali, že nemají čas.“

„Mluvíš o mojí sestře,“ řekl Alek. „Tohle jsem zrovna nepotřeboval slyšet.“ Ohlédl se po matce, ale ta byla zabraná do hovoru s Kadirem. Nebo to alespoň úspěšně předstírala.

„Alespoň jsi to nemusel *poslouchat*,“ řekla Clary.

Jaceovi zaškubalo v koutku úst. „Řekl bych, že Simonovi došlo, že než se zaobírat nejistotami života, je lepší kvalitně trávit čas s lidmi, které miluješ.“

„U Anděla,“ zasténal Alek, „já a moje dítě se vzdalujeme. Tohle není rozhovor pro nás.“

Zamířil za Magnusem, který stále ještě rozmlouval s Katarinou. Ta vypadala ohromeně, ale když se přiblížil Alek s Maxem v náručí, dokázala se přimět k úsměvu.

Max k Magnusovi vztáhl buclaté modré ručky. „Ba!“ vyhrkl.

„Tumáš,“ řekl Alek. „Podrž ho chvílku.“ A užuž chtěl Maxe Magnusovi podat.

Magnus ucouvl a vztáhl před sebe ruce, jako by se něčemu bránil. „Ne, ty... podrž ho ještě. Já... já jenom...“

„Co?“ zeptal se nechápavě Alek. „Co se děje?“

Magnus se nervózně rozhlédl. „Právě jsem... ještě nedávno jsem byl hotová zrůda. A pořád jsem z toho trochu rozklepaný. Nechci, víš... nerad bych ho upustil. Třeba.“

„Magnusi,“ řekl Alek. „Ty nejsi žádná zrůda. Jsi Magnus. Vezmi si svoje dítě.“

„Omluv nás, Aleku,“ ozvala se Katarina a popadla Magnuse za ruku. „Potřebuji si tvého přítele na chvílku půjčit.“

Katarina vrazila Magnuse do křesla na chodbě. Ještě se mu trochu točila hlava. Od Aleka a Maxe ho odtáhla překvapivou silou. Občas zapomínal, jak silná je.

Upřeně se na něj zahleděla. „Tohle nedělej,“ řekla.

„Co?“

„Okamžitě si přestaň zošklivovat sám sebe. Přestaň s těmi žvásty o zrůdách. Vůbec se to nehodí.“

Magnus znejistěl. „Tys neviděla Shinyun. Moc nechybělo a stalo se ze mě opravdové monstrum. Zachráněn jsem byl jen shodou šťastných náhod.“

Katarina si ho nedůvěřivě prohlédla. „A já měla za to, že tě zachránil geniální plán, kterého se zhostil tvůj přítel.“

„No to ano, ale i on spoléhal na náhodu. Nevěděl, jestli to vyjde. Já sám pořád přesně nevím, proč to vyšlo.“

„A tak jsi najednou po těch stovkách let dospěl k přesvědčení, že co... že jsi nebezpečný pro lidi, které miluješ? Protože jsi čaroděj a čarodějové mají démonské rodiče? Už sis tím přece prošel, to snad víš, a zvládl to. Nepotřebuješ snad, abych ti dávala přednášku, že nás definuje to, co děláme, ne to, čím jsme? Tu přednášku jsem si totiž já vyslechla

od tebe.“ V Katarinině pohledu byl soucit, ale z toho, jak mu svírala ramena, cítil Magnus její zlost.

„Teď je to jiné,“ řekl Magnus. Zaváhal, ale pak pokračoval: „Pamatuješ na Šanghajský klub? Rok 1910?“

Katarina pomalu přikývla. „Těsně po tom, co odešel Efraim.“

„Ptal jsem se tě, jestli to stálo za to, adoptovat a vychovat ho,“ připomněl jí Magnus. „Tolik jsi mu toho dala a on prožil dobrý život... ale nakonec zemřel.“

Aha,“ pousmála se Katarina. „Tak proto je to jiné.“

Magnus plaše kývl.

„Magnusi, ty jsi *obklopen* lidmi, kteří tě milují. Nenechala jsem Efraima odejít, dokud jsem neměla jistotu, že i on je obklopen láskou. Dožil se vysokého věku, umíral v posteli obklopen rodinou... bylo to tak smutné, když zemřel, ale bylo to zároveň vítězství. Já jsem toho kluka zachránila. Vychovala jsem ho v muže. Žil a miloval druhé. Měl přesně to, co jsem mu chtěla dopřát.“

„Jenže Max,“ začal Magnus a Katarina zamávala rukama, aby ho umlčela.

„Magnusi, nerada bych mluvila jako Ragnor, ale ty jsi někdy *vážně* idiot. Říkám ti, že konáš dobro, že děláš správné věci. Tvoji blízcí, tvoje rodina, ti budou nablízku, aby tě zachránili, až to budeš potřebovat. A budou tam, aby pomohli zachránit Maxe, pokud bude potřebovat záchranu on. Tomu prostě musíš věřit.“ Unaveně se na něj pousmála. „Tos mě totiž naučil *ty*.“

Magnus rezignovaně potřásl hlavou. „Máš pravdu. Jen je občas těžké na to pamatovat. Teď, s Maxem, mi to přijde úplně jiné. Cítím vůči němu obrovskou zodpovědnost, mnohem větší, než jsem kdy cítil.“

„Jupí!“ vykřikla Katarina a spráskla ruce. „Tomu se říká být rodič, víš?“

Magnus zdvihl ruce na znamení kapitulace. „Fajn,“ řekl. „Fajn. Vyhrálas. A protože patříš k mým nejstarším přátelům...“

„Ty po mně zas budeš něco chtít, vid’?“ zeptala se Katarina rezignovaně.

Magnus sáhl do roztrhaného a prodřeného kabátu a vytáhl Bílou knihu. „Vezmeš ji do spirálového labyrintu, prosím?“ požádal Katarinu. „Myslím, že já už jsem se jí nahlídal dost.“

Alekovi nepřestávalo připadat zvláštní, že opouští Institut, loučí se s matkou, Isabelou, Jacem, a... *vrací se domů*. Institut byl jeho domovem spoustu let, a i když si zvykl, že Magnusův byt je *jejich* bytem, vždycky když odcházeli, na kratičký okamžik se Aleka zmocnil pocit, že je něco pryč.

Po návratu domů zavolal Magnus do hotelu Mansion v Šanghaji a zařídil, aby byly všechny jejich věci uloženy do skladu, odkud je plánoval teleportovat domů, až nebude hotelový personál dávat pozor. Alek si hrál s Maxem, který se spokojeně batolil po obývacím pokoji, a užíval si domácího klidu. Když se Magnus vrátil, zdvihl Maxe do náruče. Ten jen krátce zaprotestoval, než to vzdal, a pak už se zářivým úsměvem začal Magnusovi přežvykovat knoflík.

„Pěkné jsou, vid’?“ řekl Magnus.

„Víš,“ ozval se Alek, „vždycky jsem to bral tak, že naše práce je zachraňovat svět, ale teď, když je tu Max, je to ještě o něco děsivější.“

„Když dovolíš,“ opravil ho Magnus, „zachraňovat svět je možná *tvoje* práce. Moji práci je těžší stručně shrnout, ale jednou z jejích nejpodstatnějších součástí je dobře vypadat.“

„Aha,“ řekl Alek, „takže když svět potřebuje zachránit, nejdeš a nezachrániš ho? Takový je totiž Magnus, jakého znám. Hej, Maxi!“ dodal a Max okamžitě přestal v soustředěném žvýkání a ohlédl se po Alekovi. „Je to tvůj *bapak*? Řekni *bapak*!“

„To ještě neumí,“ zašeptal Magnus. „Netlač na něj.“

„Je to divné,“ řekl Alek. „Divný život. Ale nejspíš jsme pro něj předurčení. A taky jsme si ho sami vybrali.“

„Bapa!“ zavřeštěl Max a zamával ručkou. Vtom za ním vzplála záclona v okně. Alek s povzdechem popadl polštář z pohovky a šel oheň uhasit.

„A další naše práce,“ řekl Magnus, „je postarat se, aby Max tenhle dům nevypálil do základů, než se naučí ovládat svoji magii.“

Alek se usmál. „Po Samaelovi mi to nepřijde jako nezvládnutelný úkol.“

„Bpfpfpft,“ vypravil ze sebe Max.

„*Bapak*?“ zkusil to znovu Alek.

Max se soustředěně zamračil a pokračoval v přežvykávání knoflíku.

Mnohem později, když už byla v bytě úplná tma a všichni byli ve svých postelích, se Magnus probral z divokých snů. Velice opatrně se vymanil z objetí Alekovy paže, vylezl z postele, přes hedvábné pyžamo si oblékl svetr a přešel chodbou do druhé ložnice.

Téměř okamžitě rozeznal oči modré jako chrpy, které na něj hleděly přes okraj postýlky. Ty číhající oči Magnusovi připomněly okamžik, kdy viděl číhajícího hrocha s očima těsně nad hladinou.

Magnus došel k postýlce. „Ale copak, copak,“ zašeptal. „Tady už by měl někdo dávno spát.“

Modré oči se rozzářily, jako by byl Max přistižen s rukou v krabici s bonbóny, ale doufal, že našel spoluspiklence, který se k němu přidá při jeho nedovoleném mlsání. Když se Magnus přiblížil, Max zvedl ruce v tichém, ale jasném náznaku, že chce vyzvednout.

„Kdopak je ten zlobivý, neposlušný malý čaroděj?“ zeptal se Magnus, ale výzvě neodolal. „Kdopak je můj chlapec?“

Max nadšeně zavýskl.

Magnus vysoko vyzvedl svého syna. Potom ho vyhodil ke stropu v gejzíru měňavě modrých jisker a díval se, jak se směje, naprosto šťastný a naprosto pevně přesvědčený, že až bude padat, jeho otec ho chytí.

Aleka vytrhla ze spánku píseň. Mohl by se v hedvábných pokrývkách snadno převalit na druhý bok a pokračovat v blaženém spánku, ale místo toho se přiměl probrat. Pořád byl rozespálý, ale ta píseň zněla hezky a vzbudila v něm zvědavost.

Když otevřel dveře a nahlédl do Maxova pokoje, uviděl Magnuse oblečeného na domácí pohodlí. Měl na sobě jeden ze starých Alekových svetřů a ošoupaná látka mu sjížděla z úzkých ramen. Vypadal v tom dobře – jako skoro ve všem.

„*Nina bobo, ni ni bobo,*“ zpíval svým hlubokým, krásným hlasem indonéskou ukolébavku, mnohem starší než Magnus sám. Houpal přitom jejich dítě v náručí. Max mával ručkama, jako by dirigoval nebo chytal zářivé, kobaltově modré jiskry magie připomínající světlušky vznášející se po místnosti. Magnus se na Maxe i při zpěvu něžně usmíval.

Alek se užuž chystal vytrazit a nerušit je, ale Magnus zmlkl a mrkl na něj na znamení, že o něm ví.

Alek se rozkročil ve dveřích ložnice a opřel se rukou o zárubeň. „Je to *bapak?*“ promluvil na Maxe.

Max byl chvíli potichu, ale pak ze sebe vypravil: „*Bapak.*“

Když se na Aleka podíval, byl Magnusův pohled zlatý jako mince, jako svatební šaty nefilim, jako ranní světlo za okny domova.

Epilog

Kdesi mezi světy se sešla knížata pekel.

Sešli se na základě požadavku, který rozezněl opony mezi světy hlasem jednoho z nich. Překvapením bylo už to, že šlo o požadavek, nikoli o příkaz.

Někteří přišli z loajality. Někteří ze zvědavosti. A někteří přišli proto, že šli ostatní.

„Vím, že spolu moc nemluvíme,“ začal Samael.

Usadili se a čekali, co se bude dít. Musel připustit, že to je pestré shromáždění, počínaje Belialem, který se, jako ve-
lice často, zjevil v podobě krásného světlovlasého muže, až po Leviatana, který vypadal jako tmavozelený had s elegantními šupinami a pažemi, které ze všeho nejvíc připomínaly chapadla.

„Vím, že si většinou jdeme každý po svém,“ pokračoval Samael. „Vidíme se, jen když spolu bojujeme o území nebo o moc. Tak tomu bylo od samého počátku.“

Tak tomu bylo i v současnosti. Belfegor a Belial se od svého příchodu navzájem zcela ignorovali a odmítali uznat exis-

tenci toho druhého. Leviatan a Mamón chtěli oba usednout na stejný trůn. Argumentovali tím, že je to jediný trůn kosmických rozměrů, a každý byl přesvědčen, že si ho zaslouží jakožto největší z knížat.

Samael mnohokrát zvažoval, že jim vysvětlí, že trůn je pouhý metafyzický konstrukt a že mohou být právě tak dva jako jeden, protože jsou mimo světy. Ale nerad se jakkoliv angažoval.

Ašmodaj, podle většiny měřítek zjevně nejsilnější z nich, zatím stále zachovával vůči Samaelovi loajalitu. Naštěstí pro Samaela. Když sklonil hlavu na znamení uznání Samaelovy nadřazenosti, ostatní to vzali na vědomí a Samaelovi se ulevilo, že s nimi nebudou problémy.

„Pokud tomu tak bylo od počátku, nechť to tak zůstane,“ řekl Astaroth. Ostatní přikývli.

„Nedávno,“ pokračoval Samael, „jak mnozí jistě víte, byla má životní láska, velká matka démonů Lilith, zabita lidmi na Zemi. To mě *zničilo*,“ prohlásil důrazně. „Truchlím zármutkem, z něhož se hrouť hvězdy.“

Azazel obrátil oči v sloup.

„Já tě vidím, Azazeli!“ vyštěkl Samael. „Nikdo z vás to zřejmě nechápe, protože se domníváte, že láska je neslučitelná s cíli démonských říší. Ale mohu vás ujistit, že se mýlíte. Lilith byla největším zdrojem mé síly,“ řekl a hlas mu na okamžik selhal. „A teprve teď, když je pryč, cítím, že odešla část mne samého.“

Chvilí bylo ticho. Pak se ozval Belial: „Samaeli, tys nás sem všechny povolal a vyrušil nás z našeho snažení napříč celým vesmírem, jen abys nám oznámil, že *láska existuje*?“

„Ne,“ řekl Samael. „Nebo jinak – ano, *láska existuje*, takže pokud jste schopni si z toho něco odnést, prosím. Ale ne, mám

daleko konkrétnější důvod, proč jsem vás svolal. Nedávno jsem se několikrát za podivných okolností setkal v zaniklých soudních dvorech říše Ti-jü s lidmi – čaroději a nefilim.“

„Ti-jü?“ zachroptěl Mamon. „Tam, co kdysi panoval Jen-luo? Tam bývaly *večírky*.“

„Ano,“ přisvědčil Samael, „a měl bys vidět, v jakém stavu je to tam nyní. *Není to dobré*.“ Významně se rozhlédl po shromážděných. „Ale proč vám to říkám – všechny moje plány tam přišly vniveč.“

„Takže jsi nás sem všechny povolal,“ ozval se Belial znovu, jako když másla ukrajuje, „abys nám oznámil, že láska existuje a že nezvládáš svoji práci?“

Samael ho ignoroval. „Neuspěl jsem nikoli proto, že bych nebyl mocný, a ne proto, že by mi říše Ti-jü nemohla sloužit. Neuspěl jsem, protože jsem nebral ohled na sílu, jakou může mít skupina, pokud spolupracuje a navzájem si kryje záda.“

Ostatní knížata pekel se po sobě nechápavě podívala.

„Opravdu mě to zaujalo,“ pokračoval Samael, „a tak za vámi, drazí bratři, přicházím s návrhem. Příliš dlouho jsme si šli každý svou cestou. Máme-li někdy skutečně dosáhnout vyšších cílů, musíme si uvědomit, že máme více společného než rozdílného. Musíme opustit svoje dávné spory, zapomenout na ně a spolupracovat.“

Ašmodaj na něj užasle vytřeštil oči. „Chceš říct...“

„Ano,“ prohlásil Samael. „Chci si promluvit o Luciferovi.“

Poděkování

Chci poděkovat Naomi Cui za její důkladné přečtení rukopisu. Jinak se tato kapitola věnovaná poděkováním bude poněkud lišit od těch z většiny předchozích knih. Obvykle využívám tento prostor k poděkování svým přátelům, rodině a svým spoluautorům a redaktorům. I když jsem jim všem hluboce vděčná za to, že byli živnou půdou pro vznik *Ztracené Bílé knihy*, tentokrát chci využít tento prostor, abych vyslovila uznání svým čtenářům.

Vážení čtenáři, děkuji vám, že jste zůstali se mnou, Magnusem, Alekem a všemi jejich přáteli. Děkuji, že se mnou sdílíte příběhy, dobrodružství i magii. Vaše nadšení a náklonnost k obyvatelům světa lovců stínů a podsvětanů mě nepřestávají udivovat. Mám to štěstí, že mám tak přemýšlivé, radostné a báječné čtenáře, jako jste vy. Děkuji, že jste se stali součástí mého příběhu. Bez vás bych si to nedokázala představit.

– C. C.

Nechci tvrdit, že *Nejstarší kletby* na mě zapůsobily jako nějaké kouzlo, ale než jsem začal pracovat na této sérii, žádné děti jsem neměl. Huntera jsme na svět přivítali, když jsem pracoval na *Rudých svítcích magie*, a mého druhého syna, Rivera, když jsem pracoval na *Ztracené Bílé knize*.

Náhoda? Jistě, může být.

Chci věřit, že to nemá co do činění s korelací ani nějakou příčinnou souvislostí, a spíš s tím, že v mém životě během těch let práce na *Nejstarších kletbách* byla jen spousta radosti a lásky. Pramenila jak z mé rozrůstající se rodiny, tak z mé práce při psaní dobrodružství Magnuse a Aleka (a Maxe!). Bylo obzvláště zábavné sledovat, jak Magnus a Alek procházejí stejnými bolestmi růstu, jaké jsme zažívali při výchově dětí my. V čem by se mohl náš a jejich slalom mezi lahvemi, denní péčí a (psanými) magickými bitvami lišit?

Tato kniha je tedy především věnována rodině – mé rodině i všem ostatním rodinám – kde vyvažujeme lásku, štěstí a neuvěřitelná dobrodružství při výchově těch magických tvorů, kterým říkáme děti. Mé krásné manželce a partnerce Paule za pomoc při výchově dvou úžasných synů. Hunterovi, mé inspiraci a učiteli trpělivosti; budu navždy tvým DJem a tanečním partnerem. Riverovi, mé radosti a víře v lidstvo; jednoho dne dobudeš svět. Děkuji i veškerým našim příbuzným – vy jste můj kmen. Děkuji své rodině v literární agentuře Scovil Galen Ghosh Literary za to, že mi vždy kryla záda svou neochvějnou podporou. A rodině ve společnosti Simon & Schuster děkuji za produkci této úžasné knihy, kterou teď čtenáři dostávají do rukou.

A speciální poděkování náleží Cassie, se kterou tvoříme rodinu spisovatelskou. Děkuji, že mi poskytuješ místa v první řadě, kde mohu být svědkem tvé tvůrčí geniality.

A konečně poděkování rodině lovců stínů: to vy jste důvodem, proč vyprávíme tyto příběhy. Děkuji za vaši lásku a důvěru.

Mé závěrečné poděkování náleží Magnusovi, Alekovi a Maxovi. Gratuluji vám k vaší úžasné rodině. Měli bychom si někdy všichni najmout chůvu pro děti a společně si vyrazit.

– W. C.

Co na to říkáš?

Napiš nám přímo: @booklabcz

YouTube

Sdílej s

#booklabCZ #CassandraClare #Lovci Stinu
#ZtracenaBilaKniha #TheLostBookOfTheWhite
#ShadowHunters